NICHOLAS SPARKS

Dorinţa

E VREMEA SĂRBĂTORILOR

Manhattan Decembrie 2019

De fiecare dată când sosea luna decembrie, Manhattanul se transforma într-un oraş pe care Maggie nu-l mai recunoştea. Turiştii se îmbulzeau să vadă spectacolele de pe Broadway şi împânzeau trotuarele din faţa

magazinelor, aidoma unui râu care curgea leneş. Buticurile şi restaurantele erau inundate de cumpărători care-şi ţineau strâns plasele şi de muzică de Crăciun difuzată din boxe bine ascunse.

Până şi holurile hotelurilor străluceau de decoraţiuni. Bradul de Crăciun al Centrului Rockefeller era luminat de instalaţii multicolore şi de bliţurile a o mie de iPhone-uri, iar traficul, care traversa oraşul şi care nu era rapid nici în vremurile bune,

devenea atât de încărcat încât de cele mai multe ori era mai uşor să mergi pe jos decât cu maşina. însă mersul pe jos îşi avea propriile sale provocări. Adesea printre clădiri bătea un vânt îngheţat, aşa că trecătorii avizaţi purtau lenjerie

călduroasă, haine groase, pluşate, şi
jachete închise până sub bărbie.
Maggie Dawes, care se considera un spirit
liber, aflat mereu în mişcare, îndrăgise
întotdeauna ideea de New York aflat în
haine de sărbătoare, deşi mai mult într-un

soi de constatare de genul „Ei, fii atentă, ce vedere mişto!" în realitate, asemenea multor newyorkezi, se străduia să evite centrul în timpul sărbătorilor. în loc de asta, fie că rămânea aproape de casă, în Chelsea, fie că - iar asta se întâmpla cel

mai adesea - se îndrepta spre meleaguri
mai călduroase.
în calitatea ei de fotograf călător, se
considera câteodată o nomadă care, din
întâmplare, avea o adresă permanentă în
oraş, mai degrabă decât o newyorkeză get-

beget. într-un carneţel pe care-l ţinea în sertarul de la noptieră, compilase o listă cu mai mult de o sută de locuri pe care încă dorea să le viziteze. Unele dintre ele erau atât de obscure şi de îndepărtate, încât să

ajungi acolo reprezenta o provocare în sine.
De când se lăsase de facultate, în urmă cu douăzeci de ani, continuase să tot adauge la lista ei, în ciuda călătoriilor pe care le făcuse deja spre alte destinaţii,

consemnând numele locurilor care îi stârneau imaginaţia pentru un motiv sau altul. Cu aparatul de fotografiat atârnat de umăr, văzuse fiecare continent; mai mult de optzeci şi două de ţări şi patruzeci şi trei dintre cele patruzeci şi cinci de state

americane. Făcuse zeci de mii de fotografii,
începând cu imaginile dedicate animalelor
din delta fluviului Okavango, în Botswana,
şi terminând cu aurora boreală, în Laponia.
Avea fotografii făcute în timp ce străbătea
Drumul Incaş, altele - de pe Coasta

Scheletelor, în Namibia, şi încă şi mai
multe din mijlocul ruinelor de la Timbuktu.
în urmă cu doisprezece ani învăţase să se
scufunde şi-şi petrecuse zece zile studiind
vietăţile marine din Raja Ampat; în urmă
cu patru ani, se căţărase până la faimoasa

Paro Taktsang, numită şi Cuibul Tigrului, în Butan, o mănăstire budistă construită în peretele stâncos, care oferea o vedere panoramică asupra munţilor Himalaya. Ceilalţi se minunaseră adesea de aventurile ei, însă Maggie învăţase că „aventură"

putea fi un cuvânt cu multe conotaţii şi că nu toate erau neapărat bune. Un exemplu grăitor era aventura pe care o trăia acum - cel puţin aşa le-o descrisese celor care o urmăreau pe Instagram şi YouTube - şi care îi impunea să trăiască fie în galeria ei de

artă, fie în micul apartament cu două dormitoare de pe West 19th Street. Aceeaşi aventură care o împinsese să aibă, din când în când, gânduri de sinucidere. Sigur că n-ar fi făcut-o niciodată. Ideea de a-şi lua viaţa o îngrozea şi recunoscuse

asta într-una dintre înregistrările video pe care le făcuse pentru YouTube. Vreme de zece ani, înregistrările ei anterioare, dedicate fotografiei, fuseseră mai degrabă obișnuite. în ele descria cum lua deciziile atunci când fotografia, oferea numeroase

tutoriale despre Photoshop, făcea recenzii ale noilor aparate de fotografiat şi ale accesoriilor acestora, pe care le publica de două sau de trei ori pe lună.
Acele înregistrări video de pe YouTube, la care se adăugau paginile de Facebook şi

Instagram şi blogul de pe site-ul ei,
fuseseră întotdeauna populare printre
excentricii îndrăgostiţi de fotografie şi-i
întăriseră reputaţia profesională.
însă cu trei ani şi jumătate în urmă, fără să
plănuiască dinainte, publicase o

înregistrare video pe canalul ei de YouTube, despre diagnosticul recent pe care îl primise şi care nu avea nimic de-a face cu fotografia. Videoclipul, o relatare dezlânată şi necenzurată a fricii şi a nesiguranţei pe care le simţise atunci când

aflase că avea cancer de piele în stadiul IV,
probabil că n-ar fi trebuit să fie postat.
Dar ceea ce îşi imaginase că avea să fie
doar un ecou singuratic al propriei voci,
rezonând din adâncurile internetului,
reuşise cumva să atragă atenţia celorlalţi.

Nu îşi dădea seama cum şi de ce, însă acel videoclip - dintre toate cele pe care le publicase vreodată - atrăsese mai întâi un strop, apoi un şuvoi constant de atenţie, după care, în cele din urmă, un potop de vizionări, comentarii, întrebări şi aprecieri

din partea unor persoane care nu auziseră
niciodată de munca ei de fotograf.
Simţindu-se datoare să le răspundă celor
care fuseseră mişcaţi de situaţia ei,
publicase o nouă înregistrare despre

diagnosticul primit, care devenise şi mai populară.
De atunci încolo, continuase să publice videoclipuri similare aproape în fiecare lună, mai ales pentru că simţise cumva că n-avea de ales. în ultimii trei ani discutase

despre diferite tratamente, despre cum o făceau să se simtă, iar câteodată îşi arăta chiar şi cicatricile operaţiilor. Vorbise despre asurile provocate de radiaţii, despre greţuri şi căderea părului şi-şi pusese în mod deschis întrebări despre posibilitatea

existenţei unei vieţi de apoi. Toate astea erau problematici serioase, despre lucruri serioase, dar, poate într-un efort de a-şi ţine depresia sub control, se străduise să folosească un ton cât mai relaxat cu putinţă.

Presupunea că acela fusese motivul pentru care înregistrările ei câştigaseră popularitate, însă cine putea să ştie cu adevărat? Singura certitudine era faptul că devenise vedeta propriei serii de reality show, una care începuse încărcată de

speranţă şi care-şi îngustase orizontul
încetul cu încetul, pentru a se concentra
asupra unui singur sfârşit, unul inevitabil.
Şi aşa cum probabil că era de aşteptat, pe
măsură ce marele final se apropia,
audienţa ei explodase.

în primul Videoclip-despre-cancer - ăsta era numele pe care li-l dăduse, în mintea ei, înregistrărilor, spre deosebire de Videoclipurile adevărate - privise în camera de filmat cu un zâmbet crispat şi spusese:
- L-am urât mai întâi. Dar apoi mi-a intrat sub piele.

Ştia că nu era, probabil, de bun-gust să glumească despre boala ei, însă întreaga situaţie i se păruse absurdă. De ce ea? La acea dată avea treizeci şi şase de ani, făcea exerciţii fizice în mod regulat şi urma o dietă rezonabil de sănătoasă. Nu exista nici

un istoric de cancer în familia ei. Crescuse sub cerul noros din Seattle şi locuia în Manhattan, ceea ce elimina din start o expunere prelungită la soare. Nu vizitase niciodată vreun salon de bronzare. Nimic nu avea sens, dar asta era faza cu

cancerul, nu-i aşa? Cancerul nu discrimina; pur şi simplu li se întâmpla celor lipsiţi de noroc şi, după o vreme, acceptase că întrebarea potrivită era De ce NU ea? Nu era specială; până în acel moment al vieţii ei trăise clipe în care se considerase

interesantă sau inteligentă sau chiar drăguță, însă cuvântul „specială" nu-i trecuse niciodată prin minte.
Atunci când primise diagnosticul, ar fi putut să jure că era sănătoasă tun. Pe vremea aceea era în Maldive, pe insula

Vaadhoo, unde fotografia pentru revista Conde Nast. Se dusese acolo în speranţa că va putea surprinde bioluminescenţa din vecinătatea coastei, care făcea ca valurile oceanului să strălucească asemenea stelelor, de parcă ar fi fost luminate pe

dinăuntru. Responsabil de lumina spectrală, spectaculoasă, era planctonul din apă, iar ea îşi alocase timp în plus ca să fotografieze imagini şi pentru sine, pe care le-ar fi putut mai apoi vinde în galeria de artă.

în după-amiaza aceea se dusese în recunoaştere pe o plajă aproape goală, aflată în apropierea hotelului, şi încercase să vizualizeze fotografia pe care voia s-o facă de îndată ce înserarea începea să coboare. Voia să surprindă o felie de ţărm,

poate cu una dintre stânci în prim-plan,
cerul şi, desigur, valurile, exact în
momentul în care ele se învolburau.
Petrecuse mai bine de o oră făcând
fotografii din unghiuri şi locuri diferite,
când trecuse pe lângă ea un cuplu ţinându-

se de mână. Fiind pierdută în munca ei, de-abia le observase prezența.
După câteva momente, în timp ce privea intens prin vizor la linia creată de valurile care se spărgeau în larg, auzise vocea

femeii în spatele ei. Vorbea în engleză, însă cu un accent german uşor de recunoscut.

- Iertaţi-mă, spusese femeia. Văd că sunteţi ocupată şi n-aş vrea să vă deranjez. Maggie îşi coborâse camera de la ochi.

-Da?
- Nu ştiu cum să vă întreb, dar aţi fost la medic să vă examineze pata de pe umăr, cea închisă la culoare?
-Nu.

Maggie se încruntase, încercând să zărească pata la care se referise femeia, aflată între bretelele costumului de baie.
- Nu ştiam că am o pată neagră acolo...
Nedumerită, se uitase printre gene la femeie. Şi de ce vă interesează?

Femeia, la cincizeci de ani, cu păr scurt şi grizonant, clătinase din cap.
- Probabil că ar trebui să mă prezint. Sunt medic şi mă numesc Sabina Kessel. Sunt dermatolog la München. Pata asta nu arată normal.
- Vreţi să spuneţi că arată ca un cancer?

- Nu ştiu, spusese femeia, cu o expresie rezervată pe faţă. Dar dacă aş fi în locul dumneavoastră, aş merge cât mai repede la doctor. Ar putea să nu fie nimic, desigur.

„Sau ar fi putut să fie ceva serios."
Doctorița Kessel nu mai avea nevoie să adauge asta.
Chiar dacă îi trebuiseră cinci nopți ca să obțină fotografia dorită, Maggie fusese

mulţumită cu fişierele brute. Urma să le lucreze amănunţit în postprocesare digitală - arta fotografică adevărată din zilele noastre se naşte aproape întotdeauna în acest fel -, însă ştia deja că rezultatele aveau să fie spectaculoase. între timp,

chiar dacă încercase să nu se îngrijoreze din pricina petei, la patru zile după ce se întorsese în oraş, îşi făcuse o programare cu doctorul Snehal Khatri, un dermatolog din Upper East Side.

La începutul lunii iulie, în 2016, i se făcuse o biopsie şi fusese trimisă să facă şi alte analize. în aceeaşi lună, făcuse o tomografie cu rezonanţă magnetică şi o scanare cu emisie de pozitroni la Spitalul Memorial Sloan-Kettering. După ce

veniseră rezultatele, doctorul Khatri o rugase să se aşeze în camera de examinare, unde o informase, serios şi cu voce scăzută, că avea cancer de piele în stadiul IV.

în aceeaşi zi făcuse cunoştinţă cu medicul oncolog, Leslie Brodigan, care urma să-i supravegheze tratamentul. După acele întâlniri, Maggie investigase pe cont propriu pe internet. Chiar dacă doctoriţa Brodigan îi spusese că statisticile generale

nu însemnau mare lucru atunci când era vorba de a face predicţii în legătură cu rezultatul tratamentului pentru un anumit individ, Maggie nu se putuse abţine şi devenise obsedată de cifre. Rata de supravieţuire pe cinci ani a celor

diagnosticaţi cu cancer de piele în stadiul IV, aflase ea, era mai mică de cincisprezece procente.
Şocată, Maggie înregistrase a doua zi primul ei *Videoclip-despre-cancer*.
La cea de-a doua şedinţă, doctoriţa Brodigan, o blondă cu ochi albaştri, plină

de viaţă, care părea întruchiparea
expresiei „a plesni de sănătate", îi
explicase din nou totul despre boala ei.
întregul proces fusese atât de copleşitor,
încât Maggie nu-şi putea aminti decât
fărâme din informaţiile primite la prima

întâlnire. în esenţă, un cancer de piele în stadiul IV însemna că boala dezvoltase metastaze nu numai în ganglionii limfatici aflaţi la distanţă, ci şi în câteva dintre organele interne, precum ficatul şi stomacul. Tomografia cu rezonanţă

magnetică şi scanarea cu emisie de pozitroni dezvăluiseră excrescenţe canceroase care-i invadau părţile sănătoase ale corpului asemenea unei armate de furnici care asediau mâncarea de pe masa unui picnic.

Pe scurt, următorii trei ani se scurseseră într-o nebuloasă de tratamente şi de recuperări, cu ocazionale străfulgerări de speranţă, care îi luminau tunelurile întunecate de anxietate. Trecuse printr-o operaţie în care îi fuseseră înlăturaţi

ganglionii limfatici afectaţi şi metastazele din ficat şi stomac. Operaţiei îi urmase radiaţia, care fusese chinuitoare şi-i înnegrise pielea în anumite locuri, lăsând în urmă cicatrici urâte, care se adăugau celor dobândite chirurgical. învăţase că

existau felurite tipuri de melanom, chiar şi pentru cei care se aflau în stadiul al IV- lea, iar acestea conduceau spre diferite opţiuni de tratament. în cazul ei, asta însemnase imunoterapie, care păruse să funcţioneze

vreme de doi ani, după care încetase să
mai dea rezultate.
Apoi, în luna aprilie a anului trecut,
începuse să facă chimioterapie şi
continuase vreme de luni întregi, urând
felul în care o făcea să se simtă, fiind însă

convinsă că trebuia să fi fost eficientă. Cum să nu fi funcţionat, se întreba ea, atâta vreme cât părea că-i ucidea fiecare părticică din corp? Acum de-abia se mai recunoştea în oglindă. Mâncarea avea mai întotdeauna un gust prea amar sau prea

sărat şi era greu de mâncat, iar ea
pierduse, astfel, mai bine de nouă
kilograme de pe osatura ei minionă. Ochii
rotunzi, căprui şi depărtaţi păreau acum
înfundaţi în orbite şi supradimensionaţi
deasupra pometţilor ieşiţi în afară, care

arătau mai degrabă ca o piele întinsă la maximum peste un craniu, decât ca o faţă adevărată. îi era tot timpul frig şi purta pulovere groase în apartamentul ei supraîncălzit. îşi pierduse tot părul, care fusese castaniu-închis, pentru ca acum să-l

vadă crescând înapoi foarte încet, în petice deschise la culoare, cu firul la fel de subţire ca al unui bebeluş, începuse să poarte pe cap mai tot timpul un batic sau o pălărie. Gâtul îi devenise atât de subţire şi

arăta atât de fragil, încât şi-l înfăşură într-o eşarfă ca să evite să-l zărească în oglindă. în urmă cu mai puţin de o lună, la începutul lui noiembrie, trecuse printr-o nouă serie de tomografii computerizate şi scanări cu emisie de pozitroni şi apoi, în

decembrie, se întâlnise din nou cu doctoriţa Brodigan. Aceasta fusese mai reţinută ca de obicei, deşi ochii îi erau plini de compasiune. îi spusese lui Maggie că cei trei ani de tratament încetiniseră boala în anumite momente, însă nu îi opriseră

evoluţia. Când Maggie întrebase ce alte tratamente mai existau, medicul schimbase cu blândeţe subiectul, îndreptându-şi atenţia asupra calităţii vieţii pe care Maggie o mai avea de trăit.
Fusese felul ei de a-i spune lui Maggie că urma să moară.

Maggie deschisese galeria cu mai bine de nouă ani în urmă, împreună cu un alt artist, pe nume Trinity, care folosea cea mai mare parte din spaţiu pentru a-şi expune sculpturile eclectice şi gigantice. Adevăratul nume al lui Trinity era Fred

Marshburn, iar el şi Maggie se întâlniseră la vernisajul unui alt artist - un gen de eveniment la care Maggie se ducea foarte rar. La acea vreme, Trinity avea deja un succes spectaculos şi se gândea de mult timp să-şi deschidă propria galerie; nu

avea însă nici o dorinţă de a gestiona
galeria şi nici nu dorea să-şi petreacă
timpul în ea. Pentru că se înţeleseseră
foarte bine şi pentru că fotografiile lui
Maggie nu aveau cum să intre în
competiţie cu lucrările lui, cei doi făcuseră,

în cele din urmă, un târg. în schimbul gestionării galeriei, ea urma să câştige un salariu modest şi putea să expună o selecţie a propriilor lucrări. Pe atunci era interesată mai degrabă de prestigiu (putea să le spună oamenilor că avea propria

galerie!) decât de banii pe care îi primea
de la Trinity. în primul an şi ceva vânduse
doar câteva dintre fotografii.
Pentru că Maggie călătorea încă foarte
mult, lipsind în medie mai bine de o sută de
zile pe an, administrarea de zi cu zi a

galeriei rămânea în grija unei femei pe nume Luanne Sommers. Atunci când Maggie o angajase, Luanne era o femeie divorţată, cu copii mari. Experienţa ei se limita la o pasiune de amatoare de a colecţiona obiecte şi la un ochi de expert în

a găsi chilipiruri la Neiman Marcus[1]. Din fericire, se îmbrăca bine, era responsabilă şi conştiincioasă, dispusă să înveţe, şi n-avea nici o nelinişte legată de faptul că era plătită un pic mai mult decât salariul minim pe economie. După cum spunea ea, pensia

alimentară primită în urma divorţului îi permitea să ducă o viaţă de lux, însă o femeie nu putea să ia prânzul în oraş de prea multe ori înainte de a o lua razna de plictiseală.

Luanne se dovedise talentată la vânzări. La
început, Maggie o informase atât în
privinţa elementelor tehnice ale tuturor
fotografiilor pe care le expunea, cât şi în
legătură cu povestea din spatele fiecărui
cadru, care adesea era la fel de interesantă

pentru cumpărători ca şi fotografiam sine. Sculpturile lui Trinity, care foloseau materiale variate - pânză, metal, plastic, lipici şi vopsele, la care se adăugau obiecte colectate în depozitele de vechituri: coarne de căprioară, borcane de murături şi cutii

de conserve - erau suficient de originale pentru a inspira discuţii aprinse. Fiind deja un artist iubit de criticii de artă, piesele lui Trinity se vindeau în mod regulat, în ciuda preţurilor ameţitoare. Galeria nu le făcea reclamă şi nici nu prezenta prea mulţi

artişti în afară de el, ceea ce însemna că nu
era de muncă cine ştie ce. în unele zile
doar o mână de oameni intrau în clădire,
iar în ultimele trei săptămâni ale anului
galeria se putea închide de tot. Era un
aranjament care funcţionase bine vreme

îndelungată, atât pentru Maggie, cât şi pentru Trinity şi Luanne.
Se întâmplaseră însă două lucruri care schimbară mersul lucrurilor. Pentru început, *Videoclipurile-de-spre-cancer* ale lui Maggie atrăseseră clienţi noi la galerie.

Nu dintre obişnuiţii entuziaşti experimentaţi într-ale artei contemporane sau fotografiei, ci turişti veniţi din locuri precum Tennessee şi Ohio, oameni care începuseră s-o urmărească pe Maggie pe Instagram sau YouTube, pentru că se

simţeau apropiaţi de ea. Unii dintre ei deveniseră fani adevăraţi ai fotografiilor ei, însă mulţi dintre ei voiau s-o întâlnească pe ea, pur şi simplu, sau să cumpere, ca amintire, o fotografie semnată de ea. Telefonul începuse să sune pentru comenzi

din diverse colţuri ale ţării; în plus, începuseră să curgă comenzi venite prin intermediul paginii de web. Maggie şi Luanne de-abia reuşeau să ţină pasul cu comenzile, iar cu un an în urmă luaseră decizia de a ţine galeria deschisă e timpul

sărbătorilor, întrucât mulţimea continua să vină. Apoi, Maggie aflase că trebuia să înceapă în curând chimioterapia, ceea ce însemna că vreme de luni de zile nu mai putea să ajute la galerie. Era clar că aveau nevoie să angajeze pe încă cineva, iar

atunci când Maggie deschisese subiectul, Trinity acceptase pe loc. După cum potriveşte soarta totul, a doua zi intrase în galerie un tânăr pe nume Mark Price şi ceruse să stea de vorbă cu Maggie; o

întâmplare care ei i se păruse o adevărată mană cerească.
Mark Price absolvise facultatea recent şi putea cu uşurinţă să treacă drept elev de liceu. Iniţial, Maggie presupusese că era unul dintre „fanii atraşi de cancer", însă nu

avusese dreptate decât parţial. Mark recunoscuse că aflase despre fotografii datorită faimei ei câştigate online - îi plăceau în mod special înregistrările ei video, îndrăznise el să spună -, însă venise la galerie cu un curriculum vitae. îi

explicase că îşi căuta de lucru şi că-l atrăgea ideea de a munci pe piaţa artei. Arta şi fotografia, adăugase el, înlesneau comunicarea de noi idei, adesea în forme pe care cuvintele nu le puteau mijloci.

în ciuda îndoielilor ei cu privire la ideea de a angaja un fan, Maggie stătuse de vorbă cu el în aceeaşi zi şi-i fusese clar că Mark îşi făcuse temele. Ştia multe despre Trinity şi despre lucrările lui; menţionase o instalaţie care era expusă în acel moment

la MoMA[2] şi o alta expusă la The New School[3], făcând comparaţii între acestea şi unele dintre lucrările recente ale lui Robert Rauschenberg[4], într-un mod bine informat şi lipsit de preţiozitate. Chiar dacă nu o luase prin surprindere, el demonstrase o

familiaritate adâncă şi impresionantă cu lucrările ei. Nici nu clipise atunci când ea îl informase că postul pe care îl solicita nu era prea bine plătit, ci îi răspunsese că muncise şi economisise, ca elev de liceu şi

student, şi că urma să se descurce momentan şi aşa.
Cu toate astea, în ciuda faptului că-i răspunsese la toate întrebările în mod satisfăcător, ea continuase să se simtă puţin neliniştită; nu putea să-şi dea seama

dacă el chiar îşi dorea să muncească într-o
galerie de artă sau dacă era doar una
dintre persoanele interesate să-i observe
tragedia de aproape.
Pe măsură ce întâlnirea se apropia de
sfârşit, ea îi spusese că în acel moment

încă nu ţineau interviuri - lucru care, deşi
din punct de vedere tehnic era adevărat,
de fapt, urma să se întâmple cât de curând
- la care el răspunsese întrebând-o politicos
dacă era totuşi dispusă să-i primească CV-

ul. Privind retrospectiv, o fermecase felul în care el îşi formulase cererea.
- în ciuda tuturor acestora, aţi putea avea amabilitatea de a-mi primi totuşi CV-ul?
Formularea i se păruse lui Maggie demodată şi plină de curtoazie. Nu se putuse abţine şi zâmbise în momentul în

care întinsese mâna ca să primească documentul.
în aceeaşi săptămână, Maggie postase un anunţ de angajare pe câteva site-uri cu conţinut legat de artă şi le telefonase câtorva persoane pe care le cunoştea în

alte galerii, dându-le de ştire că angaja. CV-urile şi întrebările începuseră să sosească în număr mare, iar Luanne se întâlnise cu şase candidaţi, în timp ce Maggie se recupera acasă, cu greţuri şi vărsături cauzate de prima doză de

medicamente. O singură candidată reuşise
să treacă de interviu, însă fusese ştearsă
de pe listă în momentul în care nu se mai
prezentase la cel de al doilea. Frustrată,
Luanne o vizitase acasă pe Maggie, ca s-o
ţină la curent cu cele întâmplate. Aceasta

din urmă nu ieşise din apartament de zile
întregi şi stătea întinsă pe canapea,
sorbind din băutura de fructe şi îngheţată
pe care i-o adusese Luanne şi care era unul
dintre puţinele alimente pe care Maggie se
mai putea forţa să le înghită.

- E greu de crezut că nu putem găsi o persoană calificată care să lucreze la galerie, spusese Maggie clătinând din cap.

- Nu au deloc experienţă şi nu ştiu nimic despre artă, pufnise Luanne. „Nici tu n-ai avut", ar fi putut să puncteze Maggie. însă rămăsese tăcută, conştientă de faptul că Luanne se dovedise o comoară atât ca

prietenă, cât şi ca angajată, ceea ce fusese un adevărat noroc. Plină de căldură şi imperturbabilă, Luanne încetase cu mult timp în urmă să mai fie doar o simplă colegă.

- Am încredere în discernământul tău, Luanne. O s-o luăm de la capăt.

- Eşti sigură că nu mai avem în baza de date pe nimeni care să merite întâlnit?
Tonul lui Luanne fusese de-a dreptul tânguitor. Pentru cine ştie ce motiv, mintea lui Maggie făcuse un salt înapoi la Mark Price şi la întrebarea atât de politicoasă

prin care el voise să afle dacă ea ar fi fost de acord să-i primească CV-ul.

- Zâmbeşti, spusese Luanne.

- Nu, deloc.

- Ştiu să recunosc un zâmbet atunci când îl văd. La ce te-ai gândit mai înainte?

Maggie sorbise iarăşi din băutură, ca să câştige timp înainte de a se decide, în cele din urmă, să spună adevărul.

- A venit un tânăr la galerie înainte să scoatem postul la concurs, recunoscuse ea înainte de a continua să descrie întâlnirea. Nu sunt încă sigură de el, precizase ea, dar CV-ul lui e, probabil, pe masa mea, la birou.

Ridicase din umeri.
- Nici măcar nu ştiu dacă tânărul mai e disponibil în momentul ăsta.
Luanne se încruntase aflând despre felul în care Mark devenise interesat de slujbă, înţelegea mai bine ca oricine din ce era croită mulţimea care venea la galerie şi

realiza că oamenii care-i urmăreau lui Maggie înregistrările o vedeau adesea ca pe confidenta lor, ca pe cineva care ar fi putut simpatiza şi empatiza cu ei. Adesea tânjeau să-şi împărtăşească propriile poveşti, suferinţa pe care o înduraseră şi

pierderile prin care trecuseră. Şi oricât de mult ar fi dorit Maggie să-i consoleze, simţea adesea că o costa prea mult să-i sprijine emoţional atunci când ea de-abia reuşea să se susţină pe sine. Luanne se

străduia s-o protejeze de cei mai agresivi dintre cei care căutau s-o contacteze.
- Lasă-mă să mă uit la CV-ul lui şi să vorbesc cu el, spusese ea. După aceea, o s-o luăm pas cu pas.

Luanne găsise CV-ul şi-l contactase pe Mark. Prima conversaţie dusese spre încă două interviuri mai formale, dintre care unul cu Trinity. După ce luase din nou legătura cu Maggie, Luanne îl lăudase de zor pe Mark, însă Maggie insistase să-l

întâlnească din nou, pentru că voia să fie sigură.
Avusese nevoie de încă patru zile până când reuşise să-şi adune energia ca să ajungă la galerie. Mark Price ajunsese la timp, îmbrăcat în costum, şi intrase în

biroul ei ţinând în mână un dosar subţire. Ea se simţise îngrozitor de rău în timp ce- i studia CV-ul. Observase că era din Elkhart, statul Indiana, iar când văzuse data la care absolvise Northwestern[5], făcuse un calcul mental rapid.

- Ai douăzeci şi doi de ani? -Da.
Cu părul pieptănat ordonat într-o parte, ochii albaştri şi o piele ca de bebeluş, arăta ca un adolescent bine aranjat, gata să plece la banchetul de absolvire.

- Şi ai absolvit Facultatea de Teologie?
- Aşa e, răspunsese el.
- De ce ai ales teologia?

- Tatăl meu este pastor, o lămurise el. Vreau să fac şi un masterat în teologie pastorală. Ca să-i calc pe urme tatei.
De îndată ce spusese asta, ea realizase că faptul n-o surprindea defel.
- Atunci, dacă vrei să devii preot, de ce te interesează arta?

El îşi împreunase vârfurile degetelor, ca şi când ar fi dorit să-şi aleagă cuvintele cu grijă.
- întotdeauna am crezut că arta şi credinţa au multe în comun. Ambele le lasă loc oamenilor să-şi exploreze subtilitatea

propriilor emoţii şi să-şi afle propriile răspunsuri atunci când se întreabă ce anume reprezintă arta pentru ei. Lucrările dumneavoastră - şi cele ale lui Trinity - mă fac întotdeauna să gândesc şi, chiar mai important, mă fac să simt într-un fel care

adesea mă conduce către un sentiment de admiraţie. La fel ca şi credinţa.
Era un răspuns bun. Cu toate astea, Maggie bănuia că Mark nu-i spunea tot. Ea continuase interviul, înlăturând acel gând şi punând întrebări obişnuite, despre

experienţa lui în muncă şi cunoştinţele lui de fotografie şi de sculptură contemporană, înainte de a se sprijini, în cele din urmă, de spătarul scaunului şi de a întreba:

- De ce crezi că te-ai potrivi aici, la galerie?

El nu păruse tulburat de insistenţa întrebărilor ei.
- în primul rând, am întâlnit-o pe doamna Sommers şi am sentimentul că am putea lucra bine împreună. Cu permisiunea ei, am petrecut puţin timp la galerie după interviu şi, după o cercetare suplimentară,

am pus pe hârtie câteva gânduri despre lucrările care sunt expuse în momentul de faţă.
Se aplecase în faţă şi-i oferise dosarul.
- I-am lăsat o copie şi doamnei Sommers.
Maggie răsfoise dosarul, se oprise undeva, la întâmplare, şi începuse să citească cu

atenţie cele scrise de el despre o fotografie pe care ea o făcuse la Djibouti, în 2011, la vremea la care ţara era împotmolită într-una dintre cele mai dificile decade de secetă. în prim-plan se afla scheletul unei cămile, iar în fundal, trei familii îmbrăcate

în veşminte viu colorate râdeau şi
zâmbeau. Nori de furtună se adunaseră,
închegându-se pe un cer devenit portocaliu
şi roşu la asfinţit, într-un contrast intens cu
oasele albite ale scheletului şi cu cafeniul
nepământesc al împrejurimilor.

Comentariile lui Mark demonstrau o sofisticare tehnică surprinzătoare şi o apreciere matură a intenţiilor ei artistice; încercase să surprindă un soi de bucurie neverosimilă în mijlocul disperării, pentru a ilustra lipsa de importanţă a fiinţei

umane faţă în faţă cu puterea capricioasă a naturii, iar Mark reuşise să articuleze bine acele intenţii.
Ea închisese dosarul, ştiind că n-avea nevoie să citească mai departe.
- Mi-e clar că te-ai pregătit şi, având în vedere vârsta pe care o ai, pari

surprinzător de bine calificat. însă pe mine mă îngrijorează altceva. Vreau să ştiu totuşi adevăratul motiv pentru care vrei să lucrezi aici.
El se încruntase.

- Cred că fotografiile dumneavoastră sunt extraordinare. La fel sunt şi sculpturile lui Trinity.
- Asta e tot?
- Nu cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi.
- O să fiu directă, spusese Maggie, iar apoi răsuflase adânc. Era prea obosită şi se

simţea prea rău, având prea puţin timp la dispoziţie ca să fie altfel decât tranşantă. Ţi-ai adus CV-ul înainte ca noi să anunţăm că eram în căutarea unui angajat şi ai recunoscut că eşti unul dintre fanii înregistrărilor mele video. Lucrurile astea

mă îngrijorează pentru că, uneori, oamenii care au văzut înregistrările despre boala mea trăiesc un fals sentiment de intimitate cu mine. Nu pot să angajez aici pe cineva care gândeşte în felul ăsta. Ridicase din sprâncene. îţi imaginezi că vom deveni

prieteni şi că vom avea conversaţii profunde, pline de miez? Pentru că asta e puţin probabil. Mă îndoiesc că voi petrece prea mult timp la galerie.
- înţeleg, răspunsese el pe un ton plăcut şi netulburat. Dacă aş fi în locul

dumneavoastră, probabil că aş simţi la fel. Tot ce pot să fac e să vă asigur că intenţiile mele sunt acelea de a fi un angajat foarte bun.
Ea nu luase decizia pe loc. Se hotărâse să mai aştepte şi, în ziua următoare, se

sfătuise cu Luanne şi cu Trinity. în ciuda faptului că Maggie era în continuare indecisă, aceştia hotărâseră să-şi asume riscul, iar Mark începuse să lucreze la începutul lui mai.

Din fericire, tânărul nu-i dăduse lui Maggie nici un motiv să se îndoiască de alegerea ei. Pentru că chimioterapia continuase s-o epuizeze o vară întreagă, îşi petrecuse la galerie doar câteva ore pe săptămână, însă în rarele momente în care ea se afla acolo,

Mark se dovedise a fi angajatul desăvârşit. O saluta vesel, zâmbea degajat şi se referea la ea întotdeauna ca la „domnişoara Dawes". Nu întârzia niciodată, nu anunţase niciodată că era bolnav şi o deranja foarte rar, bătând

delicat la uşa biroului ei atunci când vreun cumpărător sau vreun colecţionar de bună-credinţă întreba în mod special de ea, iar el considera că cererea era suficient de importantă ca ea să fie deranjată. Poate pentru că luase interviul foarte în serios, el

nu se referise niciodată la postările ei
video recente şi nici nu-i pusese întrebări
personale. Ocazional, îşi exprimase
speranţa că ea se simţea bine, însă
asemenea vorbe n-o deranjaseră pe
Maggie, fiindcă el nu întreba, de fapt,

despre asta, lăsând- o pe ea să hotărască
dacă dorea să spună mai multe.
Mai mult decât atât şi mai important, el
excela în munca pe care o făcea. îi trata pe
clienţi cu farmec şi curtoazie, îi orienta cu
eleganţă spre ieşire pe fanii videoclipurilor

despre cancer şi excela în vânzări, probabil pentru că nu era deloc înfigăreţ. Răspundea la telefon, de obicei la al doilea sau al treilea zbârnâit, şi împacheta cu grijă reproducerile fotografiilor înainte de a le trimite prin poştă. Pentru a-şi termina

de îndeplinit toate sarcinile, rămânea de obicei câte o oră, chiar şi mai mult, după închiderea galeriei. Luanne fusese atât de impresionată de el încât nu-şi făcuse nici o grijă în legătură cu vacanţa ei de o lună în Maui, pe care, de când începuse să lucreze

la galerie, şi-o lua în fiecare an, în luna decembrie, împreună cu fiica şi nepoţii. Nimic din toate astea, realizase Maggie, nu reprezenta o surpriză. Ceea ce o surprinsese fusese faptul că, în ultimele luni, propria ei rezervă în legătură cu el

începuse să facă loc unui sentiment de încredere tot mai mare.
Maggie nu reuşea să înţeleagă exact ce se întâmplase. Relaţia cordială dintre ea şi Mark începuse să se aşeze într-un soi de familiaritate confortabilă, asemenea

picăturilor de apă care se acumulează treptat şi, în cele din urmă, umplu o chiuvetă, în septembrie, după ultima injecţie, odată ce se simţise mai bine, începuse să petreacă mai multă vreme la serviciu. Schimbul unui simplu salut cu

Mark făcea loc unei conversaţii neutre, care aluneca apoi înspre subiecte de natură personală. Câteodată, acele conversaţii aveau loc în mica sală de recreere aflată la capătul culoarului, peste drum de biroul ei; alteori, în galerie, atunci

când nu erau vizitatori. De cele mai multe ori, conversaţiile aveau loc după ora închiderii, iar ea, Mark şi Luanne începeau să împacheteze reproducerile fotografiilor, care fuseseră comandate telefonic sau prin internet. De obicei, Luanne domina

discuţia, povestind despre alegerile proaste făcute de fostul ei soţ în materie de femei sau despre copiii şi nepoţii ei. Maggie şi Mark se mulţumeau să asculte; Luanne era amuzantă. Din când în când, unul dintre ei îşi dădea ochii peste cap la auzul celor

spuse de Luanne („Sunt sigură că fostul meu soţ plăteşte toate operaţiile estetice ale interesatei ăleia lipsite de gust"), iar celălalt zâmbea uşor, comunicând într-un mod personal, care-i implica exclusiv pe ei doi.

Câteodată însă, Luanne trebuia să plece imediat după ce închideau. Mark şi Maggie rămâneau să lucreze împreună şi, încetul cu încetul, Maggie începuse să afle mai multe despre Mark, în ciuda faptului că el se abţinea să-i pună întrebări personale. îi

povestise despre părinţii lui şi despre copilărie, iar ei i se păruse că totul ar fi putut fi la fel de bine rodul imaginaţiei lui Norman Rockwell[6] - o copilărie cu poveşti de noapte bună, meciuri de hochei şi baseball şi părinţi care nu lipseau de la nici

un eveniment şcolar de care Mark îşi aducea aminte. El îi povestea adesea despre prietena lui, Abigail, care tocmai începuse să facă un masterat în economie la Universitatea din Chicago. La fel ca Mark, şi ea crescuse într-un orăşel - în

cazul ei, Waterloo, în Iowa -, iar Mark avea nenumărate fotografii cu ea în iPhone-ul lui. Fotografiile arătau o roşcată tânără şi drăguţă, cu un aspect sănătos şi plin de viaţă. Mark spusese că voia s-o ceară în

căsătorie după ce ea îşi termina studiile. Maggie îşi amintea că râsese auzind asta.
- De ce să te căsătoreşti când încă eşti atât de tânăr? întrebase ea. De ce să nu mai aştepţi vreo câţiva ani?

- Pentru că, răspunsese Mark, ea e cea alături de care vreau să-mi petrec restul vieţii.
- De unde ştii lucrul ăsta?
- Câteodată ştii, pur şi simplu.
Cu cât îl cunoştea mai bine, cu atât devenea mai convinsă că părinţii lui erau

norocoşi să-l aibă, tot aşa cum el era norocos să-i aibă pe ei. Mark se vădea a fi un tânăr exemplar, bun şi responsabil, care dovedea că generaţia mileniului nu era câtuşi de puţin leneşă şi nu avea sentimentul că totul i se cuvenea. Cu toate

astea, faptul că-l îndrăgea tot mai mult o lua câteodată prin surprindere pe Maggie, poate pentru că aveau atât de puţine lucruri în comun. Ea dusese o viaţă... neobişnuită în prima tinereţe, iar relaţia cu părinţii fusese adesea una tensionată. Ea

însăşi nu fusese deloc ca Mark. în timp ce el era studios şi absolvise o universitate de top, cu cele mai mari distincţii, ea nu strălucise deloc ca elevă şi absolvise mai puţin de trei semestre la o facultate de stat. La vârsta lui, Maggie se mulţumise să

trăiască doar clipa şi să prindă lucrurile din zbor, în timp ce el părea că-şi planificase viaţa dinainte. Dacă ar fi fost mai tânără şi l-ar fi întâlnit, presupunea că nu i-ar fi dat atenţie; la douăzeci de ani, ea

avusese obiceiul de a alege exact genul de bărbaţi care nu i se potriveau.
Cu toate astea, îi amintea de cineva pe care îl cunoscuse cu mult timp în urmă, cineva care, odată, însemnase totul pentru ea.

Până după Ziua Recunoştinţei, Maggie ajunsese să-l considere pe Mark un membru al familiei de la galerie. Nu se simţea la fel de apropiată de el ca de Luanne sau de Trinity - în definitiv, ei trei petrecuseră ani întregi împreună -, însă

Mark îi devenise aproape un prieten şi, la două zile după sărbătoare, ea, Luanne şi Mark, împreună cu Trinity, care se hotărâse să-şi facă apariţia, rămăseseră până târziu la galerie, mult după ora închiderii. Era sâmbătă seara şi, pentru că

Luanne îşi planificase zborul spre Maui în dimineaţa următoare, în timp ce Trinity pleca în Caraibe, cei patru deschiseseră o sticlă de vin, ca să meargă cu platoul de brânză şi fructe pe care Luanne îl comandase rapid. Maggie acceptase şi ea

un pahar, chiar dacă nu-şi putea imagina că ar fi fost în stare să bea sau să mănânce ceva.
Ţinuseră un toast pentru succesul galeriei - fusese de departe anul cel mai prosper pe care-l avuseseră - şi, în următoarea oră, se

lansaseră într-o conversaţie lejeră. Spre final, Luanne îi întinsese lui Maggie o felicitare.
- înăuntru ai un cadou, spusese ea. S-o deschizi după ce plec.
- încă n-am avut vreme să-ţi cumpăr şi eu unul.

- Nu-i nimic, răspunsese Luanne. Pentru mine a fost un dar să te văd lunile astea aşa cum erai înainte. Totuşi, să nu uiţi să-l deschizi cu câteva zile bune înainte de Crăciun.

După ce Maggie o asigurase că n-avea să uite, Luanne luase câteva căpşuni de pe platou. La câţiva paşi distanţă, Trinity vorbea cu Mark. Fiindcă venise la galerie şi mai rar decât o făcuse Maggie, Trinity îi punea lui Mark acelaşi gen de întrebări cu

caracter personal pe care i le pusese şi Maggie în ultimele luni.
- Nu ştiam că ai jucat hochei, spusese Trinity. Sunt un mare fan al echipei Islanders, chiar dacă n-au câştigat Cupa Stanley de atât amar de timp.

- E un sport minunat. Am jucat în fiecare an, până când am intrat la Northwestern.
- N-au echipă acolo?
- Ba da, dar nu era suficient de bună ca să joace în competiţiile dintre universităţi, recunoscuse Mark. Chestia asta n-a părut

să-i deranjeze pe părinţii mei. Nu cred că a lipsit vreunul dintre ei de la un meci.
- Vin să te vadă de Crăciun?
- Nu, răspunsese Mark. De sărbători, tata organizează un tur al Ţării Sfinte, împreună cu alţi doisprezece membri ai

bisericii. La Nazaret şi Betleem, în toate locurile importante.
- Şi tu n-ai vrut să mergi?
- E visul lor, nu al meu. Pe lângă asta, trebuie să fiu aici.
Maggie îl văzuse pe Trinity privind în direcţia ei înainte de a-şi întoarce din nou

atenţia asupra lui Mark. Se aplecase spre el ca să-i şoptească ceva, şi chiar dacă Maggie nu putuse să-l audă, ştiuse exact ce-i spusese lui Mark, pentru că-şi arătase şi faţă de ea îngrijorarea, cu doar câteva minute în urmă.

- Să ai grijă să ţii legătura cu Maggie cât timp eu şi Luanne nu suntem aici. Suntem amândoi un pic îngrijoraţi din pricina ei.
Drept răspuns, Mark aprobase simplu, dând din cap.
*

Trinity fusese mai vizionar decât probabil că realizase în acel moment, însă atât el, cât şi Luanne ştiau că Maggie avea programată o nouă întâlnire cu doctoriţa Brodigan pe 10 decembrie. Şi iată că la acea întâlnire doctoriţa Brodigan o

îndemnase insistent pe Maggie să se concentreze asupra aspectelor calitative ale vieţii.
Acum era 18 decembrie. Trecuse mai bine de o săptămână de la acea zi îngrozitoare şi Maggie ncă se simţea aproape amorţită.

Nu spusese nimănui despre prognosticul care i se dăduse.
Părinţii ei crezuseră întotdeauna că, dacă se rugau suficient de mult, Dumnezeu avea s-o vindece cumva, iar dacă le-ar fi spus adevărul, lui Maggie i-ar fi trebuit mai

multă energie decât putea ea să adune.
Acelaşi lucru, deşi într-un fel diferit, era
valabil şi în cazul în care i-ar fi spus surorii
ei; pe scurt, nu avea energia necesară.
Mark îi trimisese două mesaje telefonice,
ca să vadă ce făcea, însă lui Maggie i se

păruse absurd să vorbească despre situaţia ei prin SMS; de altfel, încă nu era pregătită să se confrunte cu nimeni. în ceea ce-i privea pe Luanne şi pe Trinity, ea presupunea că ar fi putut să-i sune, dar ce rost ar fi avut? Luanne merita să se bucure

de timpul pe care-l petrecea alături de familia ei, fără să-şi facă griji în legătură cu Maggie, iar Trinity îşi avea şi el propria viaţă.
în plus, nici unul dintre ei n-ar fi putut face nimic, de fapt.

în loc de asta, năucită de noua realitate pe care o trăia, Maggie îşi petrecuse în mare parte ultimele opt zile fie în apartamentul ei, fie făcând plimbări scurte prin cartier. Câteodată se uita în gol pe fereastră, jucându-se, absentă, cu micul pandantiv pe

care îl purta întotdeauna la gât; în alte
dați, se trezea că se uita la oameni. După
ce se mutase la New York, fusese captivată
de freamătul continuu al oamenilor
metropolei, văzând cum aceştia se grăbeau
la metrou, sau, atunci când privea în sus, la

miezul nopţii, către zgârie-norii cu birouri, ştiind că oamenii erau încă aşezaţi la pupitrele lor. Mişcarea haotică a pietonilor pe sub fereastra ei îi aducea aminte de anii de început pe care şi-i petrecuse la New York în prima tinereţe şi de femeia mai

tânără şi mai sănătoasă care fusese
cândva. I se părea că trecuse o întreagă
viaţă de atunci; în acelaşi timp, i se părea
şi că anii trecuseră într- o clipită, iar
incapacitatea de a înţelege atare
contradicţie o făcea să fie mai

contemplativă decât de obicei. Timpul, se gândea ea, era întotdeauna înşelător.
Nu se aşteptase la nimic miraculos - în sinea ei, ştiuse întotdeauna că vindecarea nu intra în discuţie -, dar n-ar fi fost minunat să afle că chimioterapia încetinise

puţin cancerul şi că-i adusese un an sau doi în plus? Sau că vreun tratament experimental devenise disponibil? Oare ar fi cerut prea mult? Să i se dea un ultim răgaz înainte de începerea actului final?

Aşa era lupta cu cancerul. Aşteptai. în ultimii ani îşi petrecuse atât de mult timp aşteptând. Aşteptând întâlnirea cu doctorul, aşteptând tratamentul, aşteptând să se simtă mai bine după tratament, aşteptând să vadă dacă tratamentul

funcţiona, aşteptând până când se simţea suficient de bine ca să încerce ceva nou. Până în momentul în care fusese diagnosticată, văzuse aşteptarea ca pe ceva iritant, însă aşteptarea devenise, în

cele din urmă, realitatea care îi definea viaţa.
„Chiar şi acum", se gândi ea dintr-odată. „Uite-mă aici, aşteptând să mor."
Dincolo de fereastra ei, pe trotuar, văzu oameni încotoşmănaţi în haine de iarnă şi cărora răsuflarea li se transforma în

vălătuci de aburi în timp ce se grăbeau
spre destinaţii necunoscute; o coadă lungă
de maşini se târa pe străzile înguste,
mărginite de case arătoase, de cărămidă,
lăsând în urmă dârele strălucitoare ale
stopurilor. Erau oameni care îşi vedeau de

viaţa lor de zi cu zi, ca şi când nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat. Pentru ea însă, nimic nu mai părea obişnuit şi se îndoia că avea să mai simtă vreodată că lucrurile erau normale.

îi invidia pe străinii aceia, pe care n-avea
să-i întâlnească niciodată. îşi trăiau vieţile
fără să calculeze numărul de zile care le
mai rămăseseră, lucru pe care ea nu mai
putea să-l facă niciodată.

Şi, ca de obicei, erau prea numeroşi. Se obişnuise cu faptul că întregul oraş era aglomerat, indiferent de oră sau de anotimp, fapt care complica până şi cele mai simple lucruri. Dacă avea nevoie de ibuprofen de la Duane Reade, trebuia să

stea la coadă; dacă avea chef să vadă un film, şi acolo era întotdeauna coadă. Când trebuia
să treacă strada, era în mod inevitabil înconjurată de alţii, oameni care se

grăbeau şi care se înghesuiau la marginea trotuarului.
Dar oare de ce atâta grabă? Se întreba asta acum, tot aşa cum îşi punea întrebări în legătură cu multe alte lucruri. La fel ca toată lumea, avea şi ea regrete, şi, pentru

că nu-i mai rămăsese timp, nu se putea abţine şi stăruia asupra lor. Erau lucruri pe care le săvârşise şi pe care îşi dorea să le fi putut repara; erau lucruri pe care nu le făcuse şi pe care nu mai avea niciodată timp să le facă. Vorbise deschis în

înregistrările video despre unele dintre regretele pe care le avea, recunoscând că se simţea neconsolată şi că nu găsise până acum răspunsurile pe care le căuta.
De la ultima întâlnire cu doctoriţa Brodigan, nu mai plânsese. în loc de asta,

atunci când înceta să privească pe
fereastră sau nu era plecată în vreo scurtă
plimbare, se concentra asupra lucrurilor
mărunte. Dormea mult - în medie,
paisprezece ore pe noapte - şi-şi
comandase online cadourile de Crăciun.

înregistrase - însă nu publicase încă - un nou *Video-despre-cancer,* despre ultima ei întâlnire cu doctorița Brodigan. Comandase sucuri de fructe şi legume şi încercase să le consume în sufragerie. De curând încercase chiar să ia prânzul la

Union Square Café. Acela era unul dintre locurile ei favorite, unde putea lua o masă delicioasă la bar, dar încercarea se transformase în risipă, întrucât nimic din ceea ce-i trecea de buze nu avea gust bun,

orice ar fi fost. Cancerul îi luase încă o bucurie din viaţă.
Acum mai era o săptămână până la Crăciun şi, pentru că după-amiaza era pe ducă, simţi nevoia să iasă din apartament. îşi trase pe ea mai multe straturi de haine,

plănuind să se plimbe pur şi simplu o scurtă bucată de timp, însă, odată ieşită afară, cheful îi pieri la fel de repede cum îi venise. în loc de asta, dintr-un impuls de moment, porni spre galerie. Chiar dacă nu îşi propunea să facă mare lucru acolo, se

simţea alinată la gândul de a constata că totul era în regulă. O despărţeau de galerie doar câteva grupuri de clădiri. Maggie se mişca încet, încercând să evite pe oricine s-ar fi putut ciocni de ea. Vântul era îngheţat; până ajunse să intre pe uşa galeriei,

tremura deja. Era neobişnuit de aglomerat; se aşteptase ca sărbătorile să răreasc㠄 numărul de vizitatori, dar, în mod clar, se înşelase gândind astfel. Din fericire, Mark părea să aibă lucrurile sub control.

Ca de obicei, după ce intră pe uşă, capetele se întoarseră în direcţia ei şi observă privirile de recunoaştere apărute pe feţele unora dintre vizitatori. „îmi pare rău. Nu azi, prieteni", se gândi ea dintr-odată,

făcând un semn de salut cu mâna înainte
de a se grăbi spre biroul ei.
închise uşa după ea. înăuntru avea o masă
şi un scaun de birou, iar pe unul dintre
pereţi se aflau încastrate rafturi încărcate
cu cărţi de fotografie şi suvenire aduse din

călătoriile ei îndepărtate. în faţa mesei se afla un mic fotoliu dublu, de culoare gri, suficient de mare ca să se poată ghemui în el dacă avea nevoie să se întindă. în colţ pusese un balansoar, cu ornamente sculptate şi perne înflorate, pe care Luanne

îl adusese de la casa ei de la ţară, împrumutând o notă de căldură încăperii moderne.
După ce-şi lăsă pe masă mănuşile, pălăria şi jacheta, Maggie îşi rearanjă eşarfa şi se prăbuşi pe scaun. Porni computerul şi

verifică, din reflex, cifrele vânzărilor din
acea săptămână, observând creşterea în
volum, însă realizând că nu avea dispoziţia
necesară ca să le studieze în amănunţime.
în loc de asta, deschise un alt fişier şi
începu să se uite la fotografiile ei favorite,

oprindu-se, în cele din urmă, la imaginile pe care le fotografiase cu un an înainte la Ulan Bator, în Mongolia, în luna ianuarie. în acel moment nu avusese idee că aceea urma să fie ultima ei călătorie în străinătate. Temperatura fusese tot timpul

cu mult sub zero grade, iar vânturile
mușcătoare îți puteau îngheța în mai puțin
de un minut pielea expusă; fusese dificil să
facă aparatul de fotografiat să funcţioneze,
întrucât componentele acestuia se

răzvrăteau în faţa temperaturilor atât de scăzute.
îşi aminti cum îşi ascunsese în mod repetat aparatul în interiorul hainei, ca să-l încălzească, lipindu-l de corp; fotografiile erau atât de importante pentru ea, încât

înfruntase intemperiile vreme de aproape
două ore.
Fusese interesată să găsească modalităţi
de a documenta nivelul otrăvitor al poluării
şi efectele vizibile ale acesteia asupra
populaţiei. într-un oraş de un milion şi

jumătate de locuitori, aproape fiecare casă
şi fiecare întreprindere comercială ardea
cărbuni cât era iarna de lungă, întunecând
cerul până şi în zilele cele mai însorite.
Ulan Bator trecea atât printr-o criză de
sănătate, cât şi printr-una de mediu, iar

Maggie îşi dorise ca imaginile ei să pună oamenii în mişcare; să salveze oraşul de sine însuşi. Adunase nenumărate fotografii cu copii acoperiţi de funingine pentru că ieşiseră afară să se joace. Capturase o imagine alb-negru extraordinară, cu o

bucată de pânză murdară, folosită ca
perdea şi care se vedea printr-o fereastră
deschisă, dramatizând ceea ce se întâmpla
înăuntrul unor plămâni altminteri sănătoşi.
Căutase să surprindă o panoramă clar
reliefată a oraşului şi reuşise să obţină, în

cele din urmă, imaginea pe care o dorise: un cer albastru, strălucitor, care vira dintr-odată într-o ceaţă galbenă, aproape bolnăvicioasă, de parcă însuşi Dumnezeu ar fi trasat o linie dreaptă, perfectă, care despărţea cerul în două. Efectul era pur şi

simplu izbitor, mai ales după ce Maggie petrecuse ore întregi rafinând imaginea în postprocesare.
în timp ce se uita la fotografie în singurătatea biroului ei, își dădu seama că nu mai putea face niciodată așa ceva.

Probabil că nu avea să mai călătorească din nou ca să muncească; era posibil să nu mai plece niciodată din Manhattan, dacă nu cumva ceda la rugăminţile părinţilor şi se reîntorcea la Seattle. Nici în Mongolia nu se schimbase nimic. Pe lângă eseul

fotografic cu care ea contribuise în The New Yorker, alte companii media, incluzând Scientific American şi The Atlantic, încercaseră să sensibilizeze opinia publică în legătură cu nivelul periculos al poluării din Ulan Bator, însă aerul (dacă

totuşi se schimbase ceva) devenise şi mai irespirabil în ultimele unsprezece luni. Se gândi dintr-odată că asta nu era decât o altă luptă pierdută în viaţa ei, exact aşa cum pierduse lupta cu cancerul.

Gândurile acelea n-ar fi trebuit să aibă
legătură unele cu altele, însă în acel
moment aveau, iar ea simţi dintr-odată că
lacrimile i se adunau în spatele pleoapelor.
Murea, de fapt chiar murea, şi realiză

dintr-odată că era pe cale să trăiască
ultimul ei Crăciun.
Ce ar fi trebuit să facă în acele ultime
săptămâni atât de preţioase? Şi ce însemna
de fapt „calitatea vieţii" atunci când venea
vorba de traiul de zi cu zi? Dormea deja

mai mult ca niciodată, însă „calitate"
însemna, oare, mai mult somn, ca să se
simtă mai bine, sau mai puţin somn, pentru
ca zilele să pară mai lungi? Şi ce să facă cu
programul ei obişnuit? Să se mai deranjeze
cu o programare ca să-şi facă un detartraj?

Să cheltuie cât mai puţin de pe cărţile ei de credit sau să se arunce într-un vârtej de cumpărături? Pentru că, la urma urmei, ce anume mai avea importanţă? Mai avea ceva importanţă cu adevărat?

O năpădiră o grămadă de întrebări şi de gânduri răzleţe; pierdută în ele, simţi că se sufocă, iar apoi se lăsă cu totul în voia lacrimilor care o podideau. Nu ştiu cât durase izbucnirea ei; timpul se scursese repede. După ce ajunse să se simtă sleită

de cât plânsese, se ridică în picioare şi-şi şterse ochii. Privind prin fereastra reflectorizantă aflată deasupra mesei, văzu că galeria se golise şi că uşa de la intrare era încuiată. în mod ciudat, nici măcar nu-l putea vedea pe Mark, deşi luminile încă

erau aprinse. Se întrebă unde putea fi, dar apoi auzi un ciocănit în uşă. Până şi ciocănitul lui era unul blând, observă ea. Se gândi să inventeze o scuză şi să nu deschidă decât după ce se mai estompau

dovezile crizei prin care tocmai trecuse, dar de ce să se sinchisească în legătură cu asta? încetase de mult să-i mai pese de înfăţişarea ei; ştia că arăta îngrozitor, chiar şi în momentele cele mai bune.
- Poftește înăuntru, spuse ea.

Scoase un Kleenex dintr-o cutie aflată sub masă şi-şi suflă nasul în timp ce Mark intra pe uşă.

- Bună ziua, zise el cu glas scăzut.

- Bună.

- Am picat cumva într-un moment nepotrivit?

- Nu, e în regulă.
- M-am gândit că s-ar putea să vă placă asta, spuse el, iar Maggie văzu că ţinea un

pahar în mână. E un smoothie de banane şi căpşuni, cu îngheţată de vanilie. Poate că ajută.
Ea recunoscu eticheta de pe paharul de carton - intrarea restaurantului era la două uşi distanţă de a lor - şi se întrebă de unde

ştiuse Mark cum se simţea ea. Poate că ghicise văzând-o atunci când intrase şi se dusese ţintă în birou, sau poate că pur şi simplu îşi amintise ce-i spusese

Trinity.

- Mulţumesc, spuse ea luând paharul.

- Vă simţiţi bine?

- Am avut momente mai bune.

Luă o gură, bucurându-se că băutura era suficient de dulce ca să-i acopere răspunsul

papilelor gustative, care erau date peste cap.
- Cum a fost azi?
- Plin, dar nu atât de plin ca vinerea trecută. Am vândut opt reproduceri de

fotografii, printre care şi exemplarul cu numărul 3 din Rush[7].
Fiecare dintre fotografii era limitată la un număr de douăzeci şi trei de reproduceri pe hârtie; cu cât era mai mic numărul alocat exemplarului, cu atât preţul era mai

mare. Fotografia de care pomenise Mark fusese făcută la metroul din Tokyo, la ora de vârf; peronul era înţesat cu mii de bărbaţi îmbrăcaţi în ceea ce părea a fi costume negre identice.

- Vreo lucrare a lui Trinity?

- Nu azi, dar cred că există o probabilitate mare să vândă în viitorul apropiat. Mai devreme a venit Jackie Bernstein, împreună cu consultantul ei.
Maggie dădu din cap. Jackie cumpărase în trecut două alte lucrări ale lui Trinity şi el

ar fi fost foarte mulţumit să ştie că era interesată de încă una.
- Cum stăm cu comenzile telefonice şi cu cele de pe internet?
- Şase confirmate şi două persoane care au cerut mai multe informaţii. N-ar trebui să ne ia mult timp să pregătim lucrările

pentru livrare. Dacă vreţi să plecaţi spre casă, mă descurc singur.
De îndată ce el termină de vorbit, mintea ei începu să plutească spre alte întrebări: voia să se ducă acasă? La un apartament în

care nu era nimeni? Ca să se scufunde şi mai mult în singurătate?

- Nu, rămân şi eu, refuză ea oferta, clătinând din cap. Cel puţin pentru o vreme.

Intui curiozitatea lui Mark, dar ştiu că el n-avea să pună alte întrebări. înţelese din

nou că interviurile de angajare lăsaseră o urmă adâncă în mintea lui.
- Sunt convinsă că mi-ai urmărit postările şi înregistrările video, începu ea, aşa încât bănuiesc că ţi-ai făcut o idee generală despre cum evoluează boala mea.

- Nu neapărat. Nu m-am mai uitat la nici un video de când am început să lucrez aici.
Ea nu se aşteptase la asta. Până şi Luanne se uita la ele.
- De ce nu?
- Am avut sentimentul că aţi prefera să nu mă uit. Şi, luând în calcul rezervele pe care

le-aţi avut la început în legătură cu angajarea mea, mi s-a părut că aşa era corect să procedez.
- Dar ştiai că am făcut chimioterapie, nu?

- Luanne mi-a spus ceva, însă nu cunosc detaliile. Şi, desigur, în puţinele momente în care veneaţi la galerie, arătaţi...

Când vocea i se stinse, ea termină propoziţia în locul lui:

- Ca moartea?
- Aveam de gând să spun că arătaţi un pic cam obosită.

„Sigur că arătam. Dacă sfrijită, trasă la
faţă, intrată la apă şi cheală s-ar fi putut
explica doar prin trezitul prea devreme."

însă ea ştia că Mark încerca să fie amabil.

- Ai câteva minute? înainte să pregăteşti pachetele care trebuie trimise?
- Desigur. N-am nimic planificat în seara asta.

Dintr-un impuls, ea se duse la balansoar, făcând spre el un gest prin care-l invita să se aşeze pe canapea.
- Nu ieşi cu prietenii?

- E cam scump, spuse Mark, aşezându-se confortabil. Şi ieşitul în oraş înseamnă de obicei să bei, însă eu nu beau.

- Niciodată? -Nu.

- Uau, zise ea. Nu cred că am cunoscut vreun tânăr de douăzeci şi doi de ani care să nu fi băut niciodată.

- De fapt, am douăzeci şi trei de ani acum.

- Ţi-ai serbat ziua?

- N-a fost mare lucru. „Probabil că nu", se gândi Maggie.
- Luanne a ştiut de ea? Mie nu mi-a zis nimic.

- Nu i-am pomenit nimic despre asta. Ea se aplecă în faţă şi ridică paharul.
- Atunci, îţi urez la mulţi ani cu întârziere.
- Mulţumesc.

- Ai făcut ceva distractiv? De ziua ta, vreau să spun.
- Abigail a venit încoace în weekendul acela şi am văzut Hamilton[8]. Dumneavoastră l-aţi văzut?

- Mai demult. însă nu adăugă: „Dar n-am să-l mai văd niciodată."
Ăsta era încă un motiv de a nu rămâne singură, fiindcă voia să se ferească de depresia pe care i-o provocau astfel de gânduri. Cu Mark lângă ea, îi era cumva mai uşor să rămână stabilă emoţional.

- Nu mai văzusem niciodată un spectacol pe Broadway, continuă Mark. Muzica a fost extraordinară; mi-au plăcut elementul istoric şi coregrafia şi... absolut totul.
- Ce mai face Abigail?

- Bine. Tocmai a intrat în vacanţă şi probabil că e în drum spre Waterloo, ca să-şi viziteze familia.
- N-a vrut să vină aici, să te vadă pe tine?
- E un soi de minireuniune familială. Spre deosebire de familia mea, a ei e

numeroasă. Are cinci fraţi şi surori, mai mari decât ea, răspândiţi peste tot în ţară. Crăciunul este singurul moment al anului în care sunt cu toţii împreună.
- Şi tu n-ai vrut să te duci acolo?

- Lucrez. Ea înţelege asta. Mai mult decât atât, o să vină aici pe 28 decembrie. O să petrecem un pic de timp împreună, o să vedem cum coboară sfera de lumină în noaptea de Anul Nou; chestii dintr-astea.
- O să mi-o prezinţi şi mie?
- Dacă doriţi.

- Anunţă-mă în cazul în care ai nevoie de timp liber. Sunt sigură că mă pot descurca singură două zile.

Nu era deloc sigură că ar fi putut s-o facă,

însă se simţise datoare să se ofere.

- O să vă dau de ştire. Maggie sorbi iarăşi din sucul ei.
- Nu ştiu dacă ţi-am spus asta în ultima vreme, însă te descurci foarte bine aici.

- îmi place ceea ce fac, spuse el.
Se opri, iar Maggie realiză din nou că el nu voia să-i pună întrebări personale. Ceea ce însemna că fie deschidea ea subiectul, fie ţinea lucrurile pentru sine.

- M-am văzut cu medicul oncolog săptămâna trecută, spuse, cu o voce care spera să sune cât mai neutru. Crede că o nouă rundă de chimioterapie mi-ar face mai mult rău decât bine.

- Pot să vă întreb ce înseamnă asta?

- înseamnă că nu mai există alt tratament
şi că timpul merge înainte. El se făcu palid,
realizând ce spusese ea.

- Of, domnişoară Dawes. E îngrozitor. Regret nespus. Nu ştiu ce să spun. Pot să vă ajut cu ceva?
- Nu cred că e nimic de făcut. Dar spune-mi „Maggie", te rog. Cred că ai lucrat aici

suficient de mult timp ca să-mi poţi spune pe nume.
- Doctorul e sigur de asta?
- Scanările n-au ieşit bine, spuse ea. Sunt metastaze peste tot. La stomac. La pancreas. Rinichi. Plămâni. Şi chiar dacă

nu m-ai întrebat, află că mi-a dat mai puţin de şase luni. Cel mai probabil e că mai am înjur de trei, patru luni, poate chiar mai puţin.
în mod surprinzător pentru ea, ochii lui Mark începură să se umple de lacrimi.

- O, Doamne..., spuse el, iar expresia feţei i se înmuie dintr-odată. Te-ar deranja dacă m-aş ruga pentru tine? Nu acum, când ajung acasă, vreau să spun.
Ea nu-şi putu ascunde un zâmbet. Sigur că Mark voia să se roage pentru ea, ca un

viitor pastor ce era. îl suspecta că nu rostise ceva vulgar în viaţa lui. Se gândi că era un copil foarte bun. Tehnic vorbind, era un bărbat tânăr, dar...
- Mi-ar plăcea asta.

Vreme de câteva secunde, nici unul dintre ei nu spuse nimic. Apoi, clătinând cu blândeţe din cap, Mark strânse din buze.

- Nu e drept, spuse el.

- E dreaptă viaţa vreodată?

- Pot să te întreb cum te simţi? Sper că mă vei ierta dacă sunt indiscret...
- E în regulă, răspunse ea. Presupun că sunt într-un soi de confuzie de când am aflat.

- Mă gândesc că povara asta e foarte greu de dus.
- Da, câteodată. Dar altă dată nu e. Lucrul ciudat e că din punct de vedere fizic mă simt mai bine decât m-am simţit înainte, când făceam chimioterapie. Au fost

momente în care eram sigură că ar fi fost mai uşor dacă muream. Dar acum...
Vocea i se stinse şi privirea îi rătăci peste rafturi. Observă mărunţişurile pe care le colecţionase, fiecare dintre ele purtând amprenta călătoriilor pe care le făcuse. în

Grecia şi Egipt, Rwanda şi Noua Scoţie, Patagonia şi Insula Paştelui, Vietnam şi Coasta de Fildeş. Atât de multe locuri, atât de multe aventuri...
- E un lucru ciudat să ştii că finalul este iminent, recunoscu ea. Lasă loc multor

întrebări. Te face să te întrebi ce e cu viaţa asta. Câteodată simt că am avut o existenţă privilegiată, dar apoi, în următoarea clipă, mă trezesc obsedată de lucrurile de care n-am avut parte.

- Cum ar fi?

- Căsătoria, în primul rând, spuse ea. Ştii că n-am fost măritată, nu? El dădu din cap în semn că ştia, iar ea continuă:
- Pe când eram copil, nu mi-am imaginat că aveam să fiu încă singură la vârsta pe care

o am acum. Pur şi simplu, n-am fost crescută în felul ăsta. Părinţii mei şi-au trăit viaţa într-un mod foarte tradiţional, iar eu am presupus că aveam să fac la fel ca ei. Maggie simţi cum gândurile îi alunecau spre trecut, iar amintirile ieşeau

la suprafaţă. în mod sigur, nu le-am făcut viaţa uşoară. Cel puţin nu aşa ca tine.
- N-am fost întotdeauna un copil perfect, protestă el. Am dat şi de bucluc.
- Pentru ce? A fost ceva serios? Fiindcă nu ţi-ai făcut curat în cameră sau pentru că ai trecut cu un minut peste ora stingerii? Stai

aşa! N-ai întârziat niciodată peste ora stingerii, am dreptate?
El deschise gura ca să spună ceva, însă nu-i ieşi nici un cuvânt de pe buze, iar ea ştiu că avusese dreptate. Fusese genul de adolescent care-i punea în umbră pe cei

din generaţia lui, pur şi simplu pentru că se născuse să fie blând şi plăcut.
- Ideea e că m-am tot întrebat cum s-ar fi petrecut lucrurile dacă aş fi ales o altă direcţie. Nu doar în privinţa măritişului. Cum ar fi fost dacă aş fi învăţat mai mult la

şcoală, dacă aş fi absolvit facultatea sau dacă aş fi lucrat într-un birou, ori dacă m-aş fi mutat la Miami sau la Los Angeles în loc de New York? Chestii dintr- astea.
- în mod evident, nu ai avut nevoie de facultate. Cariera ta de fotograf este

remarcabilă, iar videourile şi postările despre boala ta i-au inspirat pe foarte mulţi oameni.
- Eşti foarte drăguţ, însă ei nu mă cunosc, de fapt. Şi, până la urmă, care e cel mai important lucru în viaţă? Nu acela de a fi

iubit cu adevărat de persoana pe care ai ales-o tu?
- Poate că da, fu el de acord. însă asta nu anulează ceea ce le-ai dăruit oamenilor prin experienţa ta. E un act puternic, pentru unii chiar schimbător de destine.

Poate că datorită sincerităţii cu care vorbea, sau poate că datorită manierismului lui demodat, Maggie se simţi din nou izbită de cât de mult îi amintea de cineva pe care îl cunoscuse odinioară.

Nu se mai gândise la Bryce de ani întregi, cel puţin nu în mod conştient. în cea mai mare parte a vieţii ei de adult, reuşise să ţină la o distanţă sigură amintirile legate de el. Acum însă, nu mai exista nici un motiv s-o facă.

- Te-ar deranja dacă ţi-aş pune o întrebare personală? zise ea oglindind felul lui de a vorbi, curios de formal.

- Nu, deloc.

- Când ai ştiut prima dată că erai îndrăgostit de Abigail?

De îndată ce ea pronunţă numele lui Abigail, o anumită tandreţe se ivi pe faţa lui.

- Anul trecut, răspunse el, sprijinindu-se cu spatele de pernele fotoliului dublu. La

scurt timp după ce am absolvit facultatea.
Ieşiserăm împreună de vreo patru sau cinci
ori şi ea voia să-i cunoască pe părinţii mei.
în orice caz, conduceam spre Waterloo,
doar noi doi. Ne-am oprit ca să luăm ceva
de mâncare şi, pe când ne întorceam la

maşină, ea a decis că voia să ia un cornet
de îngheţată. Afară era extraordinar de
cald şi, din păcate, aerul condiţionat nu
funcţiona prea bine în maşină; desigur,
îngheţata a început să i se scurgă peste tot.
Mulţi s-ar fi indispus, probabil, din pricina

asta, însă ea a început să chicotească în timp ce încerca să mănânce înghețata mai repede decât se topea, de parcă era cel mai amuzant lucru cu putință. Avea înghețată peste tot - pe nas și pe degete, în poală, până și în păr - și-mi amintesc că m-am

gândit că voiam să fiu mereu alături de cineva ca ea. Cineva care putea să râdă în faţa neplăcerilor vieţii şi să găsească bucurie în orice situaţie. Atunci am realizat că ea era aleasa.
- Şi i-ai spus-o pe loc?

- A, nu. Nu eram suficient de curajos. Am avut nevoie de timp până toamna trecută, când am reuşit să-mi fac curaj în cele din urmă şi să-i spun.

- Şi ţi-a zis că şi ea te iubea?

- Da. A fost o uşurare pentru mine.
- Pare a fi o persoană minunată.
- Este. Sunt foarte norocos.

Chiar dacă zâmbea, ea ştiu că el era încă tulburat.

- Mi-aş dori să pot face ceva pentru tine, spuse el cu voce blândă.

- Faptul că lucrezi aici e suficient. Asta şi faptul că stai până târziu.
- Mă bucur că sunt aici. Mă întreb, însă...

- Spune, zise ea, făcând un gest cu mâna în care avea paharul. Poţi să-mi pui orice întrebare. Nu mai am nimic de ascuns.
- De ce nu te-ai căsătorit? Adică, de ce nu te-ai căsătorit dacă, în principiu, n-ai avut niciodată nimic împotrivă?

- Au fost multe motive. La începutul carierei, am vrut să mă concentrez asupra acesteia, până când aş fi reuşit să mă afirm. Apoi am început să călătoresc mult, apoi a apărut galeria şi... cred că am fost prea ocupată.

- Şi n-ai întâlnit pe nimeni care să te facă să pui toate astea sub semnul întrebării?
în tăcerea care urmă, ea îşi atinse, fără să-şi dea seama, colierul de la gât, pipăindu- i pandantivul mic, în formă de scoică, şi asigurându-se că era încă acolo.

- Am crezut că am întâlnit un astfel de om. Ştiu că l-am iubit, însă sincronizarea n- a fost bună.
- Din cauza serviciului?
- Nu, zise ea. S-a întâmplat cu mult înainte. Dar sunt sigură că n-aş fi fost persoana

potrivită pentru el. Cel puţin, nu în acel moment.
- Nu pot să cred asta.
- Nu ştii cum eram pe atunci. Puse paharul jos şi-şi împleti degetele în poală. Ai vrea

să auzi povestea? N-am mai spus-o nimănui, niciodată. Nici măcar lui Luanne.
- Aș fi onorat.
- E destul de lungă.
- De obicei, astea sunt cele mai bune istorisiri.

Maggie îşi plecă fruntea, simţind cum imaginile începeau să iasă la suprafaţă. Ea ştiu că odată cu ele aveau să vină şi cuvintele, în cele din urmă.

- în 1995, la vârsta de şaisprezece ani, am început să duc o viaţă secretă, începu ea.

Ocracoke 1995

De fapt, cinstit vorbind, viaţa mea secretă a început cu adevărat pe când aveam cincisprezece ani şi mama m-a găsit pe podeaua din baie, verde la faţă, îmbrăţişând toaleta. De vreo săptămână şi

jumătate, dădeam la boboci în fiecare dimineaţă. Mama, mult mai ştiutoare decât mine în legătură cu lucrurile astea, a dat o fugă la farmacie şi, de îndată ce s-a întors acasă, m-a pus să fac pipi pe un beţişor. Când şi- a făcut apariţia semnul albastru cu

plus, ea s-a uitat la beţişor vreme
îndelungată, fără să spună nici un cuvânt,
iar apoi s-a retras la bucătărie, unde a
plâns, cu întreruperi, tot restul zilei.
Asta se întâmpla la începutul lunii
octombrie, iar, la vremea aceea, eram

însărcinată cu puţin peste nouă săptămâni. în acea zi am plâns şi eu, probabil că la fel de mult ca şi mama. Am rămas în camera mea, ţinându-mi strâns în braţe ursuleţul favorit - nu sunt sigură dacă mama a observat că nu mă dusesem la şcoală - şi

m-am uitat în gol pe fereastră, cu ochii umflaţi, văzând cum ploua cu găleata pe străzile cufundate în ceaţă. Era o vreme tipică pentru Seattle. Chiar şi acum mă îndoiesc că există vreun loc mai depresiv în întreaga lume, mai ales când ai

cincisprezece ani, eşti gravidă şi eşti convinsă că viaţa ta s-a terminat înainte de a avea vreo şansă să înceapă.
Şi nici nu ştiam ce să fac. Ăsta e lucrul pe care mi-l amintesc cel mai bine. Adică, ce ştiam eu despre a fi părinte? Sau despre a

fi om mare? O, desigur, erau momente în care mă simţeam mai mare decât vârsta pe care o aveam, ca atunci când Zeke Watkins - jucătorul cel mai bun din echipa universitară de baschet - a vorbit cu mine în parcare, însă o parte din mine se simţea

încă foarte copilăroasă. îmi plăceau filmele Disney şi-mi sărbătoream ziua de naştere cu tort de îngheţată de căpşuni la patinoarul cu role; dormeam întotdeauna cu un urs de pluş şi habar n- aveam să conduc o maşină. Nu eram nici măcar atât

de experimentată când venea vorba de sexul opus. Nu sărutasem decât patru băieţi în viaţa mea, însă o dată sărutul a mers prea departe şi, la trei săptămâni după ziua aceea îngrozitoare, în care-am plâns şi-am dat la boboci, părinţii mei au

hotărât să mă trimită la Ocracoke, în teritoriile Outer Banks[9] ale Carolinei de Nord, un loc despre care nici măcar nu ştiam că există. Teoretic vorbind, era un orăşel pitoresc, de coastă, adorat de turişti. Acolo urma să locuiesc împreună cu

mătuşa mea, Linda Dawes, sora cu mult mai în vârstă a tatălui meu, o femeie pe care o văzusem o singură dată în viaţa mea. Părinţii făcuseră, de asemenea, aranjamente cu profesorii de la şcoală, ca să nu rămân în urmă cu studiile. Avuseseră

o discuţie îndelungată cu directorul, iar
după ce acesta vorbise cu mătuşa mea,
hotărâse că ea mă putea supraveghea când
dădeam examenele, asigurându-se că n-o
să trişez şi că toate temele mele aveau să

fie trimise la şcoală. Şi uite aşa am devenit, dintr-odată, secretul familiei.
Părinţii mei n-au venit cu mine în Carolina de Nord, ceea ce mi-a făcut plecarea şi mai dificilă. în loc de asta, ne-am luat la revedere la aeroport, într-o dimineaţă rece

de noiembrie, la câteva zile după Halloween. Tocmai împlinisem şaisprezece ani, eram însărcinată în treisprezece săptămâni şi îngrozită. însă, slavă Domnului, n-am plâns deloc în avion. N-am plâns nici atunci când mătuşa mea a venit

să mă ia dintr-un amărât de aeroport de nicăieri, nici atunci când ne-am cazat la un nenorocit de motel de lângă plajă, pentru că a doua zi dimineaţa trebuia să prindem feribotul spre Ocracoke. Până în acel moment, aproape că reuşisem să mă

conving pe mine însămi că n-aveam să plâng deloc.
O, Doamne, niciodată nu fusesem mai departe de adevăr!
După ce ne-am dat jos de pe feribot, mătuşa mi-a făcut un tur rapid al întregii aşezări, înainte de a mă duce la ea acasă.

Spre consternarea mea, Ocracoke nu era deloc aşa cum îmi imaginasem. Bănuiesc că-mi închipuisem căsuţe frumoase, zugrăvite în culori pastelate, cuibărite între dunele de nisip, cu o privelişte tropicală la oceanul care se

întindea până departe, la orizont; cu o promenadă de scânduri, completată cu chioşcuri la care se vindeau hamburgeri şi cu gherete de îngheţată, înţesată de adolescenţi, dotată, poate, chiar cu o roată Ferris sau cu un carusel. însă Ocracoke nu

era deloc aşa. Odată ce treceai de bărcile pescăreşti ancorate în portul minuscul în care ne lăsase feribotul, orăşelul arăta... total neatrăgător. Casele erau vechi şi mâncate de vreme, nu se vedeau nicăieri vreo plajă, vreo promenadă sau vreun

palmier, iar orăşelul - pe care mătuşa Linda îl numea „sat" - părea părăsit cu totul. Mătuşa îmi spusese că Ocracoke era în primul rând un „sat" de pescari şi că pe parcursul întregului an locuiau acolo mai puţin de opt sute de oameni.

însă eu nu puteam decât să mă întreb de ce-ar fi vrut cineva să locuiască acolo de fel. Casa mătuşii era chiar pe apă, între alte case la fel de şubrede. Era construită pe piloni, cu vedere la Pamlico Sound şi avea în faţă o verandă compactă, iar cea

de-a doua începea din dreptul camerei de zi şi ajungea până la apă. Casa era mică - avea o cameră de zi, cu şemineu, şi o fereastră mare lângă uşa de la intrare, o zonă de luat masa şi bucătărie, două dormitoare şi o singură baie. Nu exista

televizor, lucru care m-a tulburat pe dată, însă mătuşa n-a părut să bage de seamă. Mi-a arătat casa, iar după aceea m-a dus în dormitorul care avea să fie al meu. Se afla vizavi de camera ei şi-i servea, de obicei, drept cameră de lectură. Primul meu gând

a fost că încăperea aceea nu arăta deloc ca dormitorul meu de acasă. Nu era nici măcar jumătate cât camera mea. în el se afla un pat dublu, vârât sub fereastră, împreună cu un balansoar capitonat, o lampă de citit şi un raft care gemea de

cărţi scrise de Betty Friedan, Sylvia Plath, Ursula LeGuin şi Elizabeth Berg, la care se adăugau tomuri despre catolicism, Sfântul Toma de Aquino şi Maica Tereza. Din nou, nu era nici urmă de televizor, însă am văzut un aparat de radio, chiar dacă arăta vechi

de o sută de ani, şi un orologiu demodat. Şifonierul, dacă puteai să-l numeşti astfel, de-abia dacă avea treizeci de centimetri adâncime. Singura modalitate de a-mi depozita hainele era de a le împacheta şi a le aşeza în grămezi pe podea. Nu existau

nici noptiere, nici vreun scrin, iar toate astea m-au făcut să mă simt de parcă apărusem într-o vizită neaşteptată, de o noapte, mai degrabă decât cele şase luni pentru care venisem.

- îmi place camera asta, a oftat mătuşa, aşezându-mi valiza pe podea. E foarte confortabilă.
- E drăguţă, m-am forţat eu să spun. După ce m-a lăsat singură, ca să despachetez, m-am trântit pe pat, încă

nevenindu- mi să cred că eram acolo. în casa aceea, în locul acela, cu ruda aceea. M-am uitat în gol, pe fereastră, observând culoarea ruginie a lemnului cu care era placată casa vecinilor, dorindu-mi să pot să văd Puget Sound[10] sau coamele acoperite

de zăpadă ale munţilor Cascade[11] de fiecare dată când clipeam, chiar şi ţărmul stâncos şi neregulat pe care-l cunoşteam de-o viaţă întreagă. M-am gândit la pinul duglas

verde şi la cedrii roşii, chiar şi la ceaţă şi la ploaie. M-am gândit la familia mea şi la prieteni, care erau atât de departe încât mi se părea că mă aflam pe altă planetă, iar nodul din gâtul meu deveni din ce în ce mai mare. Eram singură şi gravidă, naufragiată

într-un loc oribil şi nu-mi doream decât să pot întoarce ceasul înapoi, să pot să schimb cele întâmplate, absolut toate lucrurile care se petrecuseră - păţania, datul la boboci, retragerea de la şcoală, drumul până aici. Voiam să fiu din nou o

adolescentă obişnuită. Fir-ar să fie, în loc de asta aş fi fost fericită să devin din nou doar copil - însă mi-am amintit dintr-odată de plusul albastru de pe testul de sarcină şi am început să simt cum mi se acumula presiunea în dosul pleoapelor. Poate că mă

ţinusem tare în timpul călătoriei şi
rezistasem până în acel moment, dar atunci
când mi-am strâns ursuleţul de pluş la
piept şi i-am respirat mirosul familiar,
barajul s-a prăbuşit. N-a fost un plâns
delicat, aşa cum vezi în filmele de pe

Hallmark. Au fost hohote violente, urmate de sforăituri pe nas, bocete şi umeri tresăltând şi mi s-a părut că au durat la nesfârşit.
în ceea ce-l privea pe cu ursuleţul meu de pluş, pot spune că nu era nici drăguţ şi nici

nu costase mare lucru, însă dormisem cu el de când mi-aduceam aminte. Blana subţire, de culoare cafenie, se uzase în anumite locuri. Cusături demne de Frankenstein îi ţineau legat de trunchi unul dintre braţe. îi cerusem mamei să-i coasă un nasture

atunci când unul dintre ochi dăduse ortul popii, însă stricăciunea aceea îl făcuse să devină special pentru mine, fiindcă uneori şi eu mă simţeam vătămată. Când eram în clasa a treia, îmi scrisesem numele cu o cariocă pe talpa lui şi astfel îl făcusem

proprietatea mea pentru totdeauna. Iar când eram şi mai mică, îl duceam cu mine peste tot, căci era obiectul meu aducător de alinare. Odată îl uitasem din greşeală la Chuck-E-Cheese[12], când mă dusesem la ziua de naştere a unei prietene, iar odată

ajunsă acasă, plânsesem după el până când vomitasem. Ca să-l recupereze, tata trebuise să conducă înapoi, până în capătul celălalt al oraşului, şi sunt convinsă că, aproape o săptămână după aceea, ţinusem strâns de ursuleţ.

De-a lungul timpului, ursuleţul fusese
scăpat în noroi, stropit cu sos de spaghete
şi înmuiat în bale pe când dormeam; de
fiecare dată când mama hotăra că era
timpul să fie curăţat, îl arunca în maşina de
spălat şi uscat, împreună cu restul hainelor

mele. Stăteam pe podea, privind cu atenţie uscătorul, imaginându-mi cum se rostogolea printre blugi şi prosoape şi sperând că n-avea să fie nimicit în răstimp. Dar ursul-Maggie - varianta scurtă pentru ursul lui Maggie - apărea, în cele din urmă,

curat şi călduţ. Mama mi-l dădea înapoi şi dintr-odată mă simţeam din nou întreagă, ca şi când totul era din nou bine pe lume. Când am plecat la Ocracoke, ursul-Maggie fusese singurul obiect pe care ştiusem că nu puteam să-l las acasă.

Mătuşa Linda a venit să vadă ce fac în timp ce mă secătuiam de plâns, însă nu a ştiut ce să-mi spună sau ce să facă şi a decis, după cât se părea, că probabil era mai bine să mă lase să-mi rezolv problemele de una singură. M-am bucurat pentru asta, dar m-

am şi întristat, pentru că purtarea ei m-a făcut să mă simt şi mai izolată decât mă simţeam deja.
Am supravieţuit cumva în acea primă zi şi apoi în următoarea. Mătuşa mi-a arătat o bicicletă cumpărată de la talcioc, care

arăta mai bătrână decât mine, cu o şa tapiţată, potrivită pentru cineva de două ori mai mare, şi cu un coş în faţă, care atârna de mânerele imense. Nu mă mai urcasem pe bicicletă de ani buni.

- M-a ajutat un tânăr din oraş, care a venit s-o repare, aşa că ar trebui să meargă bine.
- Excelent, a fost tot ce am reuşit să spun. în cea de-a treia zi, mătuşa s-a întors la serviciul ei şi a ieşit pe uşă cu mult înainte ca eu să mă trezesc. Lăsase pe masă un

dosar plin cu teme, iar eu am realizat că
rămăsesem deja în urmă. Nu fusesem o
elevă silitoare nici în momentele mele cele
mai bune - eram undeva pe la mijloc şi
uram clipele în care îmi soseau notele.
Dacă înainte nu avusesem chef să-mi

îmbunătăţesc prestaţia, acum devenisem şi mai apatică. Mătuşa îmi lăsase şi un bilet în care îmi reamintea de cele două teste pe care le aveam de dat în ziua următoare. însă, în ciuda faptului că am încercat să învăţ, nu m-am putut concentra şi mi-am

dat seama că urma să dau chix, ceea s-a şi întâmplat, fără întârziere.
După aceea, poate pentru că-i era milă de mine, mătuşa s-a gândit că ar fi fost o idee bună să mă scoată din casă şi să mă ducă cu maşina la locul ei de muncă. Era o

ospătărie mică, cu cafenea, care oferea diferite alte articole, nu doar alimentare. Se specializaseră în biscuiţi, pe care îi coceau proaspeţi în fiecare dimineaţă şi pe care îi serveau fie cu sos şi cârnaţi, fie ca pe un soi de sendviş sau desert. Pe lângă

mic dejun, magazinul vindea cărţi folosite şi închiria filme pe casete video, trimitea pachete UPS[13], dădea la închiriat căsuţe poştale, trimitea faxuri, scana, copia şi oferea servicii Western Union. Mătuşa era

proprietara localului, împreună cu prietena ei, Gwen.
Deschideau în fiecare dimineaţă la cinci, ca să apuce pescarii să mănânce ceva înainte de a ieşi în larg, ceea ce însemna că de

obicei mătuşa ajungea acolo până la ora patru, ca să înceapă să coacă.
Ea m-a prezentat lui Gwen, care purta un şorţ peste blugi şi o cămaşă de flanel şi-şi strângea părul blond, care albea, într-o coadă de cal dezordonată. Gwen mi s-a

părut suficient de plăcută şi, deşi
petrecusem doar vreo oră în local, cele
două miau lăsat impresia că se purtau ca
un cuplu căsătorit de mult. Puteau
comunica dintr- o singură privire, îşi
anticipau cererile şi se mişcau în spatele

tejghelei una în jurul celeilalte ca nişte dansatoare, totul - fără a rosti nici un cuvânt.
Afacerea era sigură, dar nu neapărat prosperă, iar eu mi-am petrecut timpul răsfoind cărţile deja citite. Erau romane

poliţiste scrise de Agatha Christie şi
westernuri de Louis L'Amour, la care se
adăuga o selecţie consistentă de cărţi ale
unor autori de succes. Exista şi o cutie
pentru donaţii de carte şi, în timp ce mă
aflam acolo, o femeie a venit să cumpere

cafea şi biscuiţi şi a lăsat o lădiţă cu cărţi, care erau, aproape toate, romane de dragoste. în timp ce le frunzăream, m-am gândit în sinea mea că, dacă aş fi avut parte de mai puţin romantism în august, acum n-aş mai fi fost în încurcătura asta.

Magazinul se închidea la ora trei în timpul săptămânii. După ce Gwen şi mătuşa Linda au încuiat uşile, mătuşa mi-a oferit un tur extins al orăşelului. Ne-au trebuit nici mai mult, nici mai puţin de cincisprezece minute, iar eu nu mi-am schimbat deloc

impresia inițială. După aceea ne-am dus acasă, unde m-am ascuns în camera mea pentru tot restul zilei. Oricât ar fi fost de ciudată încăpere aceea, era singurul ungher în care aveam un pic de intimitate atunci când mătuşa era acasă. Dacă nu mă

îndeletniceam - fără chef - cu învăţatul, puteam să ascult muzică, să mă las pradă gândurilor deprimante şi să petrec o groază de timp gândindu-mă la moarte şi la faptul că lumea - în special familia mea - ar fi dus-o mai bine fără mine.

Nu aveam idee nici cine era mătuşa mea. Avea părul scurt, grizonant, ochi căprui şi calzi, aşezaţi pe o faţă adânc ridată. Mersul ei era întotdeauna grăbit. Nu fusese căsătorită niciodată, nu avusese copii şi câteodată mi se părea că făcea pe şefa.

Fusese călugăriţă cândva. Chiar dacă plecase de la Surorile Milostivirii în urmă cu aproape zece ani, credea încă în chestia cu puritatea care te aduce aproape de Dumnezeu. Trebuia să-mi deretic prin cameră în fiecare zi, să-mi spăl rufele şi să

fac curat în bucătărie atât după-amiază, înainte ca ea să ajungă acasă, cât şi după cină. Bănuiesc că aşa era cinstit, având în vedere că locuiam acolo. însă, oricât de mult mă străduiam, se părea că nu făceam niciodată lucrurile bine. De obicei,

discuţiile noastre despre îndatoririle mele erau foarte scurte: o declaraţie urmată de o scuză. Se derulau cam aşa:

- Cănile erau încă ude atunci când le-ai pus înapoi în dulap.

- Scuze.
- Ai lăsat firimituri pe masă.
- Scuze.

- Ai uitat să foloseşti degresant 409 când ai curăţat plita.
- Scuze.
- Trebuie să-ţi netezeşti aşternuturile.

- Scuze.

Cred că mi-am cerut scuze de o sută de ori în prima săptămână, iar în cea de-a doua a fost şi mai rău. Am mai picat încă un test şi m-am plictisit de priveliştea care se vedea de pe verandă. în cele din urmă, am ajuns

să cred că, indiferent dacă pui pe cineva să stea pe o insulă tropicală fabuloasă, cu vedere la ocean, după o vreme priveliştea se învecheşte. Vreau să spun că oceanul nu pare să se schimbe niciodată. De fiecare dată când priveşti, apa e acolo. Sigur că

norii se pot mişca încolo şi încoace, iar înainte de apus cerul se poate învăpăia în portocaliu, roşu şi galben - dar ce distracţie e aceea când n-ai cu cine să priveşti un apus de soare? Mătuşa nu părea să fie

genul de femeie care să aprecieze asemenea lucruri.
Şi, apropo! Să fii însărcinată e nasol. încă îmi era greaţă în fiecare dimineaţă şi câteodată mi-era greu să ajung în baie la timp. Citisem că majoritatea femeilor au

greţuri vreo două săptămâni, însă nu era şi cazul meu. Am vomitat patruzeci şi nouă de dimineţi la rând; corpul meu părea că voia să stabilească vreun soi de record.
Dacă e să găsesc o latură pozitivă a datului la boboci, aceea ar fi că, până la mijlocul

lui noiembrie, n-am luat prea mult în
greutate, poate că doar o jumătate de
kilogram sau, cel mult, unul întreg. Sinceră
să fiu, nu voiam să mă îngraş, însă mama
îmi cumpărase cartea La ce să te aştepţi
când vine copil şi, în timp ce o răsfoiam

fără chef într-una dintre seri, am citit că
multe femei se îngraşă doar cu cinci sute
de grame sau cu un kilogram în primul
trimestru, ceea ce nu mă făcea să fiu câtuşi
de puţin specială. însă după aceea, până
când am născut, câştigul mediu în greutate

a fost în jur de cinci sute de grame pe săptămână. Când am făcut calculul - care adăuga treisprezece kilograme şi jumătate osaturii mele mai degrabă minione -, am realizat că muşchii abdominali aveau să-mi fie, probabil, înlocuiţi de un butoiaş. Nu că

aş fi avut, oricum, mare brânză de musculatură.
Mai rău decât datul la boboci au fost hormonii care au luat-o razna, ceea ce, în cazul meu, a însemnat acnee. Indiferent de cât de mult îmi curăţăm faţa, coşurile

continuau să-mi erupă pe obraji şi pe frunte precum nişte constelaţii pe un cer de noapte. Morgan, sora mea cea mare şi perfectă, nu avusese nici un coş în toată viaţa ei. Când mă priveam în oglindă, mă gândeam că, şi dacă i-aş fi dat vreo câteva

de la mine, pielea mea tot ar fi arătat mai
rău decât a ei. Chiar şi în cazul ăsta, ea ar
fi continuat să fie frumoasă, deşteaptă şi
simpatizată de toată lumea. Acasă ne
înţelegeam bine - fuseserăm mai apropiate
în copilărie -, însă ea păstra distanţa la

şcoală, preferând compania prietenilor ei. Avea doar note de zece, cânta la vioară şi apăruse la televizor nu doar într-una, ci în două reclame pentru magazinul local. Dacă crezi că mi-a fost uşor să fiu comparată cu ea în copilărie, atunci mai gândeşte-te.

Pune la socoteală şi sarcina mea şi atunci o să înţelegi mai repede de ce ea era de departe favorita părinţilor mei. Ca să fiu cinstită, ar fi fost şi favorita mea dacă m-ai fi pus să aleg.

Până de Ziua Recunoştinţei, am devenit în mod oficial depresivă. Apropo, lucrul ăsta se întâmplă cu aproximativ şaptezeci la sută dintre femeile gravide. Cu dat la boboci, bube şi depresii, dădusem lovitura perfectă. Norocoasa de mine, nu?

Rămăsesem în urmă cu învăţătura, iar muzica din walkmanul meu devenise în mod considerabil mai sumbră. Până şi Gwen încercase să mă înveselească şi, bineînţeles, eşuase. începusem s-o cunosc un pic mai bine de când o văzusem întâia

oară - venea la cină de două ori pe
săptămână - şi m-a întrebat dacă voiam să
mă uit la parada de la Macy's, de Ziua
Recunoştinţei. A adus cu ea un televizor
mic, pe care l-a instalat în bucătărie, însă,
chiar dacă până în acel moment uitasem,

practic, cum arăta un televizor, ideea tot n-a fost suficient de interesantă ca să mă scoată din cameră. în loc de asta, am rămas de una singură şi am încercat să nu izbucnesc în plâns pe când îmi imaginam cum mama şi Morgan făceau umplutură

pentru curcan sau coceau plăcinte în bucătărie, iar tata stătea în fotoliu, bucurându- se de un meci de fotbal la televizor. Chiar dacă mătuşa Linda pregătise o mâncare asemănătoare cu ce aveam de obicei acasă, pur şi simplu nu era

acelaşi lucru şi n- am prea avut poftă de mâncare.
M-am gândit mult la prietenele mele cele mai bune, Madison şi Jodie. Nu avusesem voie să le mărturisesc adevărul despre plecarea mea. în loc de asta, părinţii mei le

spuseseră oamenilor - inclusiv părinţilor lui Madison şi Jodie - că,
din cauza unei situaţii medicale urgente, plecasem să locuiesc împreună cu mătuşa mea, al cărei cămin se afla într-un loc îndepărtat, cu posibilităţi limitate în ceea

ce privea contactul prin telefon. Fără
îndoială, făcuseră ca lucrurile să sune de
parcă aş fi fost vreo făcătoare-de-bine
responsabilă, care se oferise voluntar s-o
ajute pe mătuşa ei. Şi pentru ca minciuna
să nu fie descoperită, nu mi se dăduse voie

să vorbesc cu prietenele mele pe perioada
şederii la Ocracoke. N-aveam telefon mobil
- foarte puţini copii aveau -, iar mătuşa lua
cordonul telefonului cu ea atunci când
mergea la serviciu, lucru care făcea ca
partea cu posibilităţile limitate de contact

prin telefon să fie la fel de adevărată ca şi cea cu urgenţa medicală. Am realizat că părinţii mei puteau fi la fel de şireţi ca şi mine, ceea ce reprezentase un soi de revelaţie.

Cam pe atunci a început şi mătuşa să devină îngrijorată din pricina mea, deşi încerca să-şi adoarmă neliniştile. în timp ce mâneam ceea ce rămăsese de la Ziua Recunoştinţei, ea a spus, în treacăt, că nu

păream prea binedispusă în ultima vreme. Ăsta a fost cuvântul folosit: binedispusă. O lăsase mai moale şi cu aşteptările legate de curăţenie - sau poate că-mi făceam eu treaba mai bine -, însă, pentru cine ştie ce motiv, nu se plânsese prea mult în ultima

vreme. îmi dădeam seama că făcea un efort ca să mă antreneze în conversaţie.
- Iei vitaminele prenatale?
- Da, am zis. Sunt foarte gustoase.
- Peste vreo două săptămâni o să mergi la ginecolog, în Morehead City. Ţi-am făcut programare azi-dimineaţă.

- Super, am zis.

Am plimbat mâncarea în farfurie, sperând ca mătuşa să nu observe că, de fapt, nu mă atingeam de ea.

- Mâncarea ar trebui să ajungă în gură, a zis mătuşa. După care trebuie înghiţită.

Cred că încerca să fie amuzantă, însă eu n-aveam chef de asta, aşa că m-am mulţumit să ridic din umeri.
- Vrei să-ţi gătesc altceva? a întrebat ea.
- Nu mi-e foame.
A strâns din buze înainte de a căuta cu privirea prin încăpere, de parcă s-ar fi uitat

după cuvintele sau expresiile magice care m-ar fi binedispus din nou.

- Of, aproape că am uitat să întreb. Ţi-ai sunat părinţii?

- Nu, aveam de gând să-i sun mai devreme,
dar ai luat cu tine cordonul telefonului.
- Poţi să-i suni după cină.
- Bănuiesc că da.

S-a folosit de furculiţă ca să taie o bucăţică de curcan.

- Cum merge învăţatul? a întrebat ea. Ai rămas în urmă cu temele şi n-ai avut

rezultate prea bune la chestionare în ultima vreme.
- Mă străduiesc, am zis, chiar dacă, de fapt, nu mă străduiam.
- Cum merge matematica? Adu-ţi aminte că ai de dat nişte teste importante înainte de vacanţa de Crăciun.

- Urăsc matematica, iar geometria e stupidă. Ce importanţă are dacă ştiu să măsor aria unui trapez? De parcă o să am nevoie vreodată de asta în viaţa de zi cu zi!
Am auzit un oftat. M-am uitat la ea cum încerca din nou.

- Ţi-ai scris referatul la istorie? Cred că şi pe ăsta trebuie să-l predai săptămâna viitoare.
- E-aproape gata, am minţit.

Mi se ceruse să scriu un referat despre Thurgood Marshall[14], însă nici măcar nu-l începusem.
I-am simţit privirea fixată asupra mea, întrebându-se dacă să mă creadă sau nu.
În seara aceea, mătuşa a încercat din nou.
Stăteam în pat, cu ursul-Maggie. Mă

retrăsesem în camera mea după cină, iar ea a apărut în pragul uşii, îmbrăcată în pijama.
- Te-ai gândit să ieşi la aer curat? m-a întrebat. Cum ar fi să faci o plimbare sau

să te duci cu bicicleta mâine, înainte să te apuci de lecţii?
- N-am unde să mă duc. Aproape totul e închis, pentru că vine iarna.
- Ce zici de plajă? E liniște şi pace pe timp de iarnă.

- E prea frig ca să mă duc acolo.

- De unde ştii? N-ai mai fost afară de zile întregi.
- Asta, din cauză că am prea multe teme şi prea multe sarcini.

- Te-ai gândit să cunoşti pe cineva apropiat de vârsta ta? Să-ţi faci, poate, nişte prieteni?

La început n-am fost sigură dacă auzisem bine.

- Să-mi fac prieteni?
- De ce nu?
- Pentru că aici nu e nimeni de vârsta mea.

- Sigur că este, a spus ea. Ţi-am arătat şcoala.

Orăşelul avea o singură şcoală, pentru copii de toate vârstele, de la grădiniţă la liceu; trecuserăm pe lângă ea atunci când

am făcut turul aşezării. Nu era chiar casa de la ţară, cu o singură încăpere, care apărea în reluările Căsuţei din Prerie, însă nici nu se situa cu mult deasupra acesteia.
- Bănuiesc că aş putea să mă duc pe promenadă sau să dau o tură prin cluburi.

Dar stai, Ocracoke n-are nimic din toate astea.
- Nu zic decât că ţi-ar prinde bine să vorbeşti cu cineva în afară de mine şi de Gwen. Nu-ţi face bine să fii atât de izolată.

Nu exista nici o îndoială în legătură cu asta. Dar adevărul era că nu văzusem nici un adolescent în Ocracoke de când ajunsesem acolo şi - a, da - eram însărcinată, ceea ce ar fi trebuit să rămână un secret, deci ce sens ar fi avut, oricum?

- Nu-mi face bine nici să fiu aici, dar nu pare să-i pese nimănui de asta.
Mătuşa şi-a aranjat pijamaua, de parcă şi-ar fi căutat cuvintele în pliurile acesteia, şi a hotărât să schimbe subiectul.
- M-am gândit că poate ar fi o idee bună să-ţi iau un meditator, a spus ea. în mod

sigur la geometrie, dar poate că şi la celelalte materii. Ca să-ţi revizuiască referatele, spre exemplu.
- Un meditator?
- Cred că ştiu pe cineva care s-ar potrivi perfect.

Dintr-odată, mi-au venit în minte imagini în care stăteam lângă un moş mirosind a Old Spice şi a naftalină, unul căruia îi plăcea să vorbească despre ce se întâmpla în vremurile bune.
- Nu vreau meditator.

- Examenele tale finale sunt în ianuarie, iar în următoarele trei săptămâni ai o mulţime de teste, dintre care unele chiar sunt importante. Le-am promis părinţilor tăi să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să nu repeţi clasa a zecea.

Nu puteam să sufăr tactica asta a adulţilor de a folosi logica numai şi numai ca să te facă să te simţi vinovat, aşa că am optat pentru singura variantă de răspuns posibilă:

- Mi-e indiferent.

Mătuşa a ridicat din sprâncene şi a rămas tăcută. în cele din urmă, a zis:

- Nu uita că duminică mergem la biserică.

Cum puteam să uit aşa ceva?

- N-am uitat, am mormăit în cele din urmă.
- Poate că după aceea mergem să ne cumpărăm brad.

- Super, am zis, însă nu voiam decât să-mi trag pătura peste cap, sperând că un asemenea gest ar fi putut s-o facă să plece. Dar nu a fost nevoie de asta; mătuşa Linda plecase. Un moment mai târziu, am auzit închizându-se uşa de la dormitorul ei şi am

ştiut că urma să fiu de una singură tot
restul nopţii, având doar gândurile mele
negre drept companie.
Oricât de jalnice ar fi fost zilele săptămânii,
duminicile erau de departe cele mai rele.
Pe când eram în Seattle, nu-mi displăcuse

să merg la biserică, pentru că era acolo o familie care se numea Taylor şi care avea patru băieţi, cu toţii fiind mai mari cu un an (sau cu mai mulţi) decât mine. Arătau ca scoşi dintr-o formaţie de muzică, cu dinţi albi şi cu un păr care părea întotdeauna

proaspăt aranjat cu peria şi foehnul. Stăteau în primul rând, la fel ca noi - ei erau întotdeauna pe partea stângă, în timp ce noi eram pe dreapta -, iar eu mă uitam pe furiş la ei atunci când ar fi trebuit să-mi spun rugăciunile. Nu mă puteam abţine. De

când îmi aduceam aminte, fusesem
îndrăgostită la nebunie de unul sau de altul
dintre fraţii Tayor,
deşi, de fapt, nu vorbisem niciodată cu
vreunul dintre ei. Morgan fusese mai
norocoasă; Danny Taylor, unul dintre

mijlocii, care la vremea aceea era şi un jucător bunicel de fotbal, o scosese la îngheţată într-o duminică, după slujbă. La vremea aceea eram în clasa a opta şi fusesem geloasă şi disperată pentru că el o invitase pe ea şi nu pe mine. îmi amintesc

că stătusem în camera mea, cu ochii pe ceas, privind cum treceau minutele. După ce în cele din urma Morgan ajunsese acasă, am implorat-o să-mi spună cum fusese Danny. Morgan, fiind Morgan, ridicase pur şi simplu din umeri şi zisese că

Danny nu era genul ei, ceea ce mă făcuse
să vreau s-o strâng de gât. După Morgan
salivau tipii si dacă doar mergea pe trotuar
sau dacă, aşezată în zona de fast-food de la
mallul din localitate, sorbea dintr-o cola
dietetică.

Ce vreau să spun e că acasă existau lucruri interesante de văzut la biserică - mai exact, patru personaje cu vino-ncoace -, iar asta făcea ca orele să treacă repede. Aici însă, biserica nu era doar o simplă corvoadă, ci un eveniment căruia i se dedica o zi

întreagă. în Ocracoke nu exista nici o biserică catolică. Cea mai apropiată era St. Egbert, în Morehead City, iar asta însemna că trebuia să prindem feribotul de şapte dimineaţa. Feribotului îi trebuiau în general două ore şi jumătate ca să ajungă

la insula Cedar, iar de acolo mai făceam
încă patruzeci de minute până la biserică.
Slujba era la ora unsprezece şi trebuia să
aşteptăm încă o oră până la începerea ei,
iar liturghia dura până la amiază. De parcă
asta n-ar fi fost suficient, feribotul de

Ocracoke nu pleca înainte de patru după-amiaza, ceea ce însemna că aveam şi mai mult timp de pierdut.
Sigur, după aceea luam prânzul împreună cu Gwen, având în vedere că venea cu noi întotdeauna. Şi ea fusese călugăriţă, la fel

ca mătuşa, iar pentru ea slujba de duminică reprezenta punctul culminant al săptămânii. Era o femeie cumsecade şi alea-alea, însă poţi întreba orice adolescent cât de mult i-ar fi plăcut să mănânce de prânz în compania a două foste călugăriţe

în vârstă de vreo cincizeci şi ceva de ani, şi vei ghici, probabil, cum mă simţeam. După aceea ne duceam la cumpărături, însă nu era deloc distractiv, ca la mall sau ca pe faleza din Seattle. în loc de asta, mă târau după ele la Walmart, ca să facem

aprovizionarea - adică să luăm făină,
osânză, ouă, şuncă, brânză, cârnaţi, lapte
bătut, cafea şi alte ingrediente pentru copt
angro -, iar apoi treceam pe la piaţa de
vechituri, unde Gwen şi mătuşa căutau
cărţi ieftine, scrise de autori de succes, şi

filme pe casete video, pe care oamenii din Ocracoke le puteau închiria. Dacă adăugai toate astea la călătoria cu feribotul, însemna că nu ajungeam înapoi decât în jur de ora şapte seara, când soarele apusese deja de mult.

Douăsprezece ore. Douăsprezece ore lungi. Doar ca să mergem la biserică.
Apropo, există aproape un milion de alte modalităţi mai bune de a petrece o duminică. Dar, ce să vezi, duminică dimineaţa, pe când se crăpa de ziuă, m-am trezit pe ponton, înfofolită într-o jachetă

închisă până sub bărbie, tropăind ca să mă
încălzesc, în timp ce aerul îngheţat mă
făcea să arăt de parcă fumam ţigări
invizibile. între timp, mătuşa şi Gwen
sporovăiau în şoaptă, râdeau şi păreau
vesele, poate pentru că nu împărţeau

biscuiţi şi nu serveau cafele la revărsatul zorilor.
Când a sosit timpul, mătuşa a tras maşina pe feribot şi s-a înghesuit alături de vreo douăsprezece alte maşini.

Aş vrea să pot să spun că traversarea era plăcută sau interesantă, dar nu era, mai ales iarna. N-aveai nimic de văzut, în afara cazului în care ţi-ar fi făcut plăcere să te uiţi la cerul cenuşiu şi la apa şi mai cenuşie. Iar dacă pe doc fusese frig, pe

feribot era de o sută de ori mai rău. Vântul părea că sufla prin mine şi, după mai puţin de cinci minute de stat afară, nasul începuse să-mi curgă şi urechile mi se făcuseră de un roşu aprins. Slavă Domnului, exista o cabină mare în mijlocul

feribotului, în care te puteai refugia din calea vremii friguroase, echipată cu vreo două automate care ofereau gustări şi cu locuri unde puteai să te aşezi, cabină în care şi-au petrecut timpul Gwen şi mătuşa. Cât despre mine, m-am târât înapoi în

maşină şi m-am întins pe bancheta din spate, dorindu-mi să fi fost oriunde altundeva şi gândindu-mă la încurcătura în care mă băgasem.
La o zi după ce mama îmi ceruse să fac pipi pe beţişorul acela, mă dusese la doctoriţa

Bobbi, care avea, poate, zece ani mai mult decât ea şi care era primul doctor de adulţi pe care-l văzusem vreodată. Numele adevărat al doctoriţei Bobbi era „Roberta", iar ea era medic ginecolog. Ne adusese pe lume pe mine şi pe sora mea, deci ea şi

mama se ştiau de multă vreme şi sunt convinsă că mama s-a simţit ruşinată de motivul vizitei noastre. După ce doctoriţa Bobbi confirmase sarcina, mă pusese la ecograf, ca să verifice dacă bebe era sănătos. îmi ridicasem cămaşa, iar unul

dintre tehnicieni îmi pusese nişte gelatină
pe abdomen şi apoi am putut să-i aud inima
copilului. Chestia asta fusese în acelaşi
timp interesantă şi înspăimântătoare, însă
ce-mi aminteam cel mai bine fusese cât de

ireal mi se păruse şi cât de mult îmi
dorisem să fi fost doar un vis urât.
însă nici vorbă să fie vis. Pentru că eram
catolică, avortul nu fusese nici măcar o
opţiune şi, de îndată ce aflaserăm că bebe
era sănătos, doctoriţa Bobbi ne ţinuse

discursul. Ne asigurase pe amândouă că, din punct de vedere al sănătăţii organismului, eu eram suficient de matură ca să duc sarcina până la capăt, însă partea cu emoţiile era altă poveste. Ea zisese că urma să am nevoie de mult sprijin, în parte

pentru că sarcina era neaşteptată, însă mai ales pentru că eram încă adolescentă. Pe lângă depresie, puteam simţi furie şi dezamăgire; doctoriţa Bobbi ne avertizase că aveam să mă simt, probabil, înstrăinată

de prieteni, ceea ce urma să facă lucrurile şi mai grele.
Dacă aş fi putut să vorbesc cu doctoriţa Bobbi acum, i-aş fi spus: bifat, bifat, bifat şi iar bifat.

Cu discursul încă proaspăt în minte, mama mă dusese la Portland, în statul Oregon, la un grup de sprijin pentru adolescente gravide. Sunt convinsă că genul ăsta de grupuri de sprijin existau şi la Seattle, însă nu voisem ca vreun cunoscut să afle din

întâmplare, şi nici părinţii mei nu voiseră asta. Astfel încât, după aproape trei ore de mers cu maşina, mă trezisem într-una dintre încăperile dosnice de la YMCA[15], unde mă aşezasem pe unul dintre scaunele pliante care fuseseră aranjate în cerc. În

încăpere erau alte nouă fete şi unele dintre ele arătau de parcă încercau să facă, săracele, contrabandă cu pepeni, ascunzându-i pe sub cămăşi. Persoana care conducea grupul, doamna Walker, era asistentă socială. Rând pe rând, ne

prezentaserăm şi noi. După aceea trebuise
să vorbim despre ce simţeam şi despre
experienţele noastre. Sau mai degrabă
celelalte fete vorbiseră despre ce simţeau
şi despre experienţele lor, în timp ce eu
ascultasem, pur şi simplu.

Pe cuvânt că fusese cea mai tristă chestie. Una dintre fete, care era chiar mai mică de vârstă decât mine, vorbise despre cât de tare o deranjau hemoroizii, în timp ce alta povestise, monoton, despre cât de dureroase îi erau sfârcurile, iar după aceea

îşi ridicase tricoul, ca să ne arate vergeturile. Majoritatea, însă nu toate, continuau să meargă la diferite licee şi povesteau despre cât de stânjenite se simţeau când erau nevoite să le ceară profesorilor bilet de voie ca să meargă la

baie, câteodată şi de două-trei ori în aceeaşi oră. Cu toatele se plângeau de cât de tare li se înrăutăţise acneea. Două dintre ele renunţaseră la şcoală şi, chiar dacă amândouă spuseseră că plănuiau să îşi reia studiile, sunt sigură că nimeni nu le

crezuse. Cu toatele pierduseră prieteni, iar una dintre ele fusese dată afară din casă şi locuia la bunici. Doar una, o fată mexicană frumuşică, pe care o chema Sereta, încă vorbea cu tatăl copilului; în afară de ea, nimeni nu intenţiona să se căsătorească.

Cu excepţia mea, toate acele fete plănuiau să-şi crească vlăstarele cu ajutorul părinţilor.
După ce se terminase întâlnirea, pe când ne întorceam la maşină, îi spusesem mamei că nu voiam să mai fac vreodată aşa ceva.

Se presupusese că grupul de suport avea
să-mi fie de ajutor şi să-mi aline
singurătatea, însă întreaga poveste nu
avusese efectul scontat şi mă făcuse să
simt exact opusul. îmi doream să treacă
odată timpul, ca să mă pot întoarce la viaţa

pe care o avusesem înainte, lucru pe care îl doreau şi părinţii mei. Asta, desigur, îi făcuse să ia decizia de a mă trimite aici şi, chiar dacă mă asiguraseră că era spre binele meu - nu al lor -, nu eram sigură că îi crezusem.

După slujbă, mătuşa Linda şi Gwen m-au târât după ele prin rutina prânz/cumpărături-pentru-azi in talcioc, înainte de a ne îndrepta către un teren pietruit, din apropierea unui magazin de bricolaj, care avea de vânzare atât de mulţi

brazi de Crăciun încât semăna cu o pădure în miniatură. De dragul meu, mătuşa Linda şi Gwen au încercat să facă experienţa amuzantă şi mi-au tot cerut părerea. Eu m-am mulţumit să ridic din umeri şi le-am zis să aleagă ce voiau, din moment ce oricum

nimănui nu părea să-i pese de ceea ce credeam eu, cel puțin atunci când venea vorba de luarea deciziilor în legătură cu viaţa mea.
Undeva pe la al şaselea sau al şaptelea brad, mătuşa Linda a încetat să mă mai

întrebe; în cele din urmă, au ales fără mine. După ce au plătit, m-am uitat cum doi tipi în salopete au legat bradul deasupra maşinii, iar apoi ne-am urcat şi noi iarăşi în ea.

Din nu ştiu ce motiv, drumul spre feribot
mi-a reamintit de călătoria spre aeroport,
din ultima mea dimineaţă la Seattle, şi am
simţit cum gândurile îmi zboară înapoi în
timp. Mama şi tata mă însoţiseră amândoi,
ceea ce reprezentase un soi de surpriză,

având în vedere că, de când aflase că eram însărcinată, tata de-abia fusese în stare să se uite în direcţia mea. Pentru că cineva de la biserică lucra în administraţia aeroportului, părinţilor mei li se permisese să mă conducă până la poartă şi să aştepte

îmbarcarea împreună cu mine. Amândoi fuseseră foarte tăcuţi şi nici eu nu vorbisem mare lucru. Dar îmi amintesc că, pe măsură ce timpul se târâse înainte, îi zisesem mamei că-mi era frică. în realitate,

eram atât de îngrozită încât începuseră să-
mi tremure mâinile.
Era multă lume în jurul nostru şi probabil
că observase şi ea tremuratul, pentru că
îmi cuprinsese mâinile şi mi le strânsese.
După aceea, mă dusese în dreptul unei

porţi mai puţin aglomerate, unde puteam avea un pic de intimitate.
- Şi mie mi-e frică.
- De ce ţi-e frică? întrebasem eu.
- Pentru că eşti fiica mea. Şi nu pot decât să-mi fac griji pentru tine. Ai avut... ghinion.

Ghinion. Mama folosise cuvântul ăsta foarte des în ultima vreme. După aceea, îmi reamintise că plecarea era spre binele meu.

- Nu vreau să mă duc, zisesem eu.

- Am vorbit despre asta, răspunsese ea. Ştii că e spre binele tău. Bingo.

- Nu vreau să-mi părăsesc prietenii, pledasem eu cu glas sugrumat, fiindcă,

ajunsă la momentul acela, nu mai putusem să vorbesc decât astfel. Dacă mătuşa Linda o să mă urască? Dacă mă îmbolnăvesc şi trebuie să mă duc la spital? Nici măcar nu sunt spitale acolo.

- Prietenii tăi vor fi tot aici când te vei întoarce, mă asigurase mama. Şi ştiu că ţi se pare foarte departe, însă luna mai va veni mai repede decât realizezi. Cât despre Linda, ea e obişnuită să ajute fete însărcinate, aşa, ca tine, de când era la

mănăstire. Ţi-aduci aminte că ţi-am spus asta? O să aibă grijă de tine, crede-mă.
- Nici măcar n-o cunosc.
- Are suflet bun, spusese mama, altfel nu te-ai duce acolo. Cât despre spital, ea va şti ce să facă. Chiar şi în cel mai rău caz,

prietena ei, Gwen, e moaşă calificată. A adus pe lume mulţi copii.
Nu putusem să-mi dau seama dacă lucrul ăsta mă făcea sau nu să mă simt mai bine.
- Dacă n-o să-mi placă acolo?
- Cât de rău poate fi? E chiar pe plajă. Pe lângă asta, adu-ţi aminte ce-am discutat.

Că ţi-ar putea fi mai uşor pe termen scurt
să rămâi aici, dar că pe termen lung
lucrurile vor fi mai dificile pentru tine.
Se referea la bârfă, nu doar la adresa mea,
ci şi a familiei mele. N-om fi fost noi în anii
'50, însă stigmatul legat de sarcinile

adolescentelor necăsătorite exista încă. Chiar şi eu eram silită să recunosc că la şaisprezece ani eram prea tânără ca să devin mamă. Dacă zvonul se răspândea, urma să fiu întotdeauna fata aceea în ochii vecinilor, ai celorlalţi elevi de la şcoală, ai

oamenilor de la biserică. Pentru ei, aş fi fost mereu fata aceea care rămăsese gravidă după primul an de liceu. Aş fi fost nevoită să le îndur privirile critice şi pline de condescendenţă; ar fi trebuit să le

ignor şoaptele în timp ce treceam pe lângă
ei pe coridoare. Moara bârfelor s-ar fi
învârtit, plină de întrebări despre cine
adoptase copilul sau despre mine, anume
dacă aş fi vrut sau nu să-l revăd vreodată.
Chiar dacă nu m-ar fi iscodit pe faţă,

bârfitorii s-ar fi întrebat de ce nu mă sinchisisem să folosesc contraceptive sau de ce nu insistasem ca el să folosească un prezervativ. Ştiam că mulţi părinţi, chiar şi prieteni de familie, m-ar fi folosit pe post de exemplu în faţa copiilor lor şi aş fi fost

fata aceea care luase decizii proaste. Toate astea, în timp ce m-aş fi legănat ca o raţă pe coridoarele şcolii, nevoită să fac pipi la fiecare zece minute.
O, da, părinţii mei vorbiseră cu mine foarte des despre toate astea. însă în clipele

acelea, mama îşi dăduse seama că nu doream ca ea să revină asupra unor astfel de lucruri, aşa că schimbase subiectul. Făcea asta de foarte multe ori atunci când nu voia să se certe, mai ales dacă eram în public.

- Ţi-a plăcut de ziua ta?
- A fost bine.
- Doar bine?

- Am dat la boboci toată dimineaţa. A fost destul de greu să mă simt entuziasmată.

Mama îşi împletise degetele.

- Totuşi, mă bucur că ai avut ocazia să te vezi cu prietenii tăi. „Fiindcă e ultima oară

când i-ai văzut, pentru foarte, foarte mult timp", nu trebuise ea să adauge.

- Nu-mi vine să cred că nu voi fi acasă de Crăciun.

- Sunt sigură că mătuşa Linda va organiza ceva special.
- Tot nu va fi acelaşi lucru, m-am smiorcăit eu.

- Nu, recunoscuse mama. Probabil că nu va fi. Dar vom avea parte de o vizită frumoasă atunci când vin să te văd, în ianuarie.

- Tati o să vină? Mama înghiţise în sec.

- Poate că da, spusese ea.

„Ceea ce înseamnă şi poate că nu", mă gândisem eu.
îi auzisem vorbind despre asta, însă tata nu promisese nimic. Dacă acum de-abia se putea uita la mine, oare cum avea să se

simtă la vremea la care eu aş fi arătat burtoasă precum un Buddha feminin?

- Aş fi vrut să nu trebuiască să plec.

- Şi eu, spusese ea. Vrei să vorbeşti un pic cu tata?

„N-ar trebui să-l întrebi pe el dacă vrea să vorbească un pic cu mine?" Tăcusem, însă, din nou. Adică, ce rost avea?

- E OK, zisesem, în schimb. Eu doar...

Pe când vocea îmi pierea, mama îmi aruncase o privire plină de înţelegere. Şi, în mod bizar, în ciuda faptului că ea şi tata mă trimiteau de-acasă, avusesem sentimentul că, de fapt, se simţeau prost din pricina asta.

- Ştiu că nu e uşor, şoptise ea.
Mă luase prin surprindere atunci când băgase mâna în poşetă şi scosese un plic îndesat cu bancnote. Mă întrebasem dacă tata ştia ce făcea ea. Familia mea n-avea la îndemână rezerve de bani, însă mama nu

încercase să-mi explice. în loc de asta, stătuserăm împreună încă vreo câteva minute, până când se auzise anunţul de îmbarcare. Atunci când îmi venise rândul, părinţii mă îmbrăţişaseră, dar chiar şi în acele clipe tata privise în altă parte.

Asta se întâmplase în urmă cu o lună şi ceva, însă mi se părea deja că făcea parte dintr-o altă viaţă.
Pe feribot nu mai era atât de frig ca de dimineaţă, iar cenuşiul cerului fusese înlocuit de un albastru aproape strălucitor.

Hotărâsem să rămân în maşină pentru o vreme, în ciuda faptului că proviziile grămădite acolo nu mă lăsau să mă întind pe bancheta din spate. încercam să fac pe victima, fiindcă nici mătuşa Linda, nici Gwen nu păreau să înţeleagă că, în ciuda

achiziţionării bradului de Crăciun, duminicile continuau să fie pentru mine cele mai urâte zile.
- Treaba ta, îmi zisese mătuşa, ridicând din umeri, după ce refuzasem să merg cu ele în cabină.

Ea şi Gwen au ieşit din maşină, au urcat treptele care duceau la nivelul de sus şi au dispărut rapid din vedere. Reuşisem cumva să adorm, chiar dacă era incomod, şi mă trezisem, în cele din urmă, după mai bine de o oră. Mi-am pornit walkmanul şi

am ascultat muzică până când bateriile s-
au descărcat cu totul. în scurt timp, am
început să am crampe şi să mă plictisesc.
Am văzut, pe fereastră, câţiva bărbaţi mai
în vârstă adunaţi în jurul maşinilor, arătând
exact ca nişte pescari, ceea ce probabil că

şi erau. La fel ca Gwen şi mătuşa, au plecat
şi ei spre cabină în cele din urmă.
Mi-am schimbat poziţia pe banchetă o dată,
apoi încă o dată, şi mi-am dat seama că
aveam nevoie să merg la toaletă. Din nou.
Pentru a şasea sau a şaptea oară în ziua

aceea, chiar dacă de-abia băusem ceva. Am uitat să spun că vezica mea se transformase brusc din ceva la care nu mă gândeam niciodată, într-un organ hipersensibil şi extrem de supărător, unul care făcea ca localizarea exactă a unei

toalete să fie tot timpul o necesitate imperioasă. Fără nici un preaviz, celulele vezicii începeau să-mi vibreze isteric, cu mesajul: „Trebuie să mă goleşti chiar în secunda asta, altfel..."

învăţasem că nu aveam nimic de zis într-o asemenea circumstanţă. Altfel... Dacă Shakespeare ar fi încercat să descrie urgenţa situaţiei, probabil că ar fi scris: A face sau a nu face pipi... aceasta nu e niciodată întrebarea.

M-am năpustit afară din maşină, am urcat repede treptele şi am intrat în cabină, unde am observat, în trecere, că mătuşa şi Gwen sporovăiau cu cineva îmbrăcat într-o jachetă verde-oliv. Am găsit rapid toaleta - din fericire, nu era ocupată - şi, în drum

spre ieşire, mătuşa Linda m-a invitat, cu un gest, să mă alătur grupului lor. în loc de asta, mi-am aplecat capul şi am ieşit pe uşă, croindu-mi drum din nou spre lumina zilei. Ultimul lucru pe care mi-l doream era o nouă conversaţie cu adulţii. După ce am

coborât treptele, primul meu instinct a fost
să mă întorc la maşină.
însă martirajul nu funcţionase şi bateriile
din walkman erau descărcate, deci ce rost
mai avea să încerc? în loc de asta, m-am
hotărât să explorez puntea, gândindu-mă

să fac timpul să treacă mai uşor. Mi-am făcut socoteala că mai aveam, probabil, o jumătate de oră până să acosteze feribotul - puteam să văd deja orăşelul Ocracoke în depărtare -, dar, din nefericire, turul nu mi-a luat prea mult timp şi nici nu a fost cu

mult mai interesant decât Pamlico Sound.
în centru se afla cabina despre care
vorbeam mai devreme, pe puntea de
dedesubt erau parcate maşini, iar deasupra
cabinei se afla ceva ce, m-am gândit eu,
putea fi camera de control în care stătea

căpitanul şi în care intrarea era interzisă. Cu toate astea, am observat câteva bănci goale în partea din faţă a feribotului. Neavând altceva mai bun de făcut, m-am îndreptat spre ele.

Nu mi-a luat mult timp ca să înţeleg de ce erau goale. în ciuda cerului însorit, vântul părea să-mi străpungă pielea cu nişte ace mici; chiar dacă mi-am îndesat bine mâinile în buzunarele jachetei, încă simţeam cum mă furnica. în largul apei, de ambele părţi,

se vedeau mici brizanţi, mărunte fulgerări de lumină, care făceau ca oceanul să strălucească, însă vederea acelor valuri mici m-a făcut să mă gândesc la el, chiar dacă nu asta intenţionasem.
J - băiatul care mă băgase în încurcătura asta.

Ce pot să-ţi spun despre el? Era un surfer
de şaptesprezece ani, din sudul Californiei,
care arăta bine, de parcă era proaspăt
venit de pe plajă şi care îşi petrecuse vara
la Seattle, împreună cu un văr care era, din
întâmplare, prieten cu una dintre

prietenele mele. Prima dată îl văzusem la sfârşitul lui iunie, la o mică reuniune, dar să nu crezi că fusese una dintre petrecerile acelea fără părinţi, cu râuri de băutură şi cu fum de marijuana ieşind pe sub uşile de la dormitoare. Părinţii mei m-ar fi omorât.

Nici măcar nu fuseserăm într-o casă, ci la lacul Sammamish, iar prietena mea, Jodie, era prietenă cu vărul care îl adusese cu el pe J. Jodie mă convinsese să merg, deşi nu fusesem sigură că voiam, însă, odată ajunsă, nu-mi luase mai mult de două

secunde ca să-l observ. Avea părul blond şi un pic lung, umeri laţi şi era foarte bronzat, ceea ce pentru mine era un ţel imposibil de atins, fiindcă pielea mea prefera să imite un măr roşu aprins atunci când era expusă la soare. Chiar şi de la

distanţă, îi vedeam fiecare muşchi de pe abdomen, de parcă ar fi fost un soi de exponat viu de anatomie umană.
Se învârtea în jurul lui Chloe, o elevă din ani mai mari. Chloe învăţa la un liceu de stat, iar eu o ştiam doar din vedere. Pot să

spun despre ea doar că era la fel de frumoasă ca şi el. Se vedea limpede că erau împreună. Ca o altă Nancy Drew[16], nu putusem să nu observ lucrul ăsta, fiindcă se atingeau, se sărutau şi erau, practic, unul grămadă peste celălalt. Chiar şi aşa,

chestia asta nu mă împiedicase să-l măsor
din priviri o după-amiază întreagă, în timp
ce stăteam întinsă pe prosopul meu, în
acelaşi fel în care o făcusem şi cu băieţii
din familia Taylor, la biserică. Recunosc că

fusesem uşor obsedată de băieţi în ultimii ani.
Ar fi trebuit ca lucrurile să se termine în felul ăsta, însă, în mod ciudat, n-a fost să fie aşa. Din pricina lui Jodie, îl mai văzusem şi pe 4 iulie - asta fiind o petrecere de

noapte, la care erau admirate focurile de artificii în cinstea sărbătorii naţionale -, însă la faţa locului se aflau şi o grămadă de părinţi. Iar apoi dădusem din nou cu ochii de el, peste două săptămâni, la mall. De

fiecare dată era împreună cu Chloe şi nu
păruse să mă observe deloc.
Apoi a venit ziua de sâmbătă, 19 august.
Ce pot să zic? Tocmai mă uitasem la Greu
de ucis: răzbunare infernală împreună cu
Jodie, chiar dacă-l mai văzusem o dată, iar

după aceea am mers la ea acasă. De data asta, părinţii ei nu erau acolo. însă vărul era, împreună cu J; totuşi, Chloe lipsea. Am ajuns cumva să stau de vorbă cu J pe veranda din spate şi, în mod miraculos, el a părut, dintr-odată, interesat de mine. A fost

şi mai prietenos decât mă aşteptasem. Mi-a povestit despre California, m-a întrebat despre viaţa pe care o duceam la Seattle şi, în cele din urmă, mi-a spus, în treacăt, că el şi Chloe se despărţiseră. La scurt timp după aceea, m-a sărutat; era atât de

minunat, încât lucrurile mi-au scăpat de sub control. Ca să scurtez povestea, am ajuns pe bancheta din spate a maşinii vărului lui. Nu-mi pusesem în gând să fac sex cu el, însă probabil că, la fel ca toţi cei de vârsta mea, eram curioasă în legătură

cu asta, ştii? Voiam să văd şi eu care era faza cu marea experienţă. Nu m-a forţat. S-a întâmplat pur şi simplu, şi toată chestia s-a terminat în mai puţin de cinci minute. După aceea, s-a purtat frumos cu mine. Când a trebuit să plec, ca să ajung acasă

înainte de ora stingerii, la unsprezece seara, m-a condus la maşină şi m-a sărutat din nou. A promis să mă sune, dar n-a făcut-o. Peste trei zile l-am văzut din nou ţinând-o pe Chloe pe după umeri şi, când s-au sărutat, m-am răsucit pe călcâie înainte

să mă observe. Gâtul mă durea de parcă înghiţisem o bucată de şmirghel.
Mai târziu, după ce am aflat că eram însărcinată, l-am sunat în California. Jodie făcuse rost de numărul de telefon de la vărul lui, din moment ce J nu mi-l dăduse

mie. Când i-am spus cine eram, n-a părut
să-şi amintească de mine. Şi-a adus aminte
de timpul petrecut împreună doar în
momentul în care i-am povestit eu ce se
întâmplase între noi, dar şi atunci am avut
sentimentul că n-avea nici cea mai mică

idee despre ce discutaserăm sau chiar despre cum arătam. M-a mai întrebat, cu un soi de iritare în glas, de ce îl sunasem, şi sigur că n-am avut nevoie de un scor perfect la SAT[17] ca să înţeleg că persoana mea nu-l interesa deloc. Deşi

intenţionasem să-i spun că eram
însărcinată, am închis telefonul înainte să
pot rosti cuvintele. N-am mai vorbit
niciodată cu el.
Apropo, părinţii mei nu ştiu nimic despre
asta. Am refuzat să le spun ceva despre

tatăl copilului, sau despre cât de binevoitor
fusese la început, sau chiar despre faptul
că uitase cu totul de mine.
Nici o confesiune n-ar fi schimbat nimic, iar
în momentul acela ştiam deja că urma să
dau copilul spre adopţie.

Ştii ce altceva nu le-am zis?
Că după convorbirea aceea cu J mă simţisem ca o proastă. Oricât de dezamăgiţi şi de furioşi fuseseră părinţii mei, eu mă simţisem şi mai furioasă pe mine decât erau ei.

în timp ce stăteam pe bancă, cu urechile
înroşite şi cu nasul începând să-mi curgă,
am văzut cu colţul ochiului ceva mişcându-
se. M-am întors şi am zărit un câine care
trecea cu paşi mărunţi, ducând un ambalaj
de Snickers în bot. Arăta aproape identic

cu Sandy, câinele meu de acasă, doar că
era puţin mai mic.
Sandy era o combinaţie între golden şi
labrador retriever, cu o coadă care nu
părea să se oprească niciodată din mişcare.
Ochii ei erau blânzi, de culoarea

caramelului închis, plini de expresivitate; dacă Sandy ar fi încercat să joace poker, şi-ar fi pierdut toţi banii, fiindcă habar n-avea să se prefacă. Puteam să ghicesc întotdeauna ce simţea, cu exactitate. Dacă o lăudam, ochii ei blânzi străluceau de

fericire; dacă eram supărată, erau plini de simpatie. Era cu noi de nouă ani - o primisem pe când eram în clasa întâi - şi dormise la picioarele patului meu aproape toată viaţa ei. Acum dormea în camera de zi, pentru că şoldurile ei nu mai erau în cea

mai bună formă, iar scările erau dificil de urcat pentru ea. Dar, chiar dacă începuse să aibă fire albe pe bot, ochii nu i se schimbaseră deloc. Erau la fel de prietenoşi ca întotdeauna, mai ales atunci când îi luam capul blănos între palme. M-

am întrebat dacă, după ce mă întorceam acasă, ea avea să-şi mai aducă aminte de mine. Prosteşte, desigur. Nu exista nici o primejdie ca Sandy să mă uite. Mă iubea o dată pentru totdeauna.
Nu?
Nu?

Dorul de casă mi-a umezit ochii şi mi i-am şters, dar apoi hormonii mei s-au schimbat din nou, insistând că MI-ERA DOR DE SANDY ATÂT DE TAREEEE! M-am ridicat de pe bancă fără să mă gândesc. Am văzut-o pe Imitaţia-lui-Sandy alergând către un

tip aşezat aproape de marginea punţii, pe un scaun pliant, cu picioarele întinse înainte. Era îmbrăcat cu o jachetă de culoare verde-oliv şi am observat că lângă el se găsea un aparat de fotografiat montat pe un trepied.

M-am oprit. Oricât de mult îmi doream să văd - şi da, să mângâi - câinele, nu eram sigură că voiam să încep o conversaţie artificială cu proprietarul câinelui, mai ales dacă tipul observa că plânsesem. Era gata să mă întorc din drum, când individul îi

şopti ceva câinelui. M-am uitat cum animalul se întoarce şi se duce repede, cu paşi mărunţi, către coşul de gunoi aflat în apropiere, unde s-a ridicat pe picioarele din spate şi a aşezat înăuntru, cu grijă, ambalajul de Snickers.

Am clipit, gândindu-mă:
„Uau! Asta e chiar interesant!"
Câinele s-a întors lângă tip, s-a aşezat şi a fost pe punctul de a-şi închide ochii, dar în momentul acela stăpânul lui a lăsat să cadă pe punte un pahar gol, de hârtie. Câinele s-a ridicat rapid, a luat paharul şi l-a pus în

coş, după care s-a întors la stăpân. Când un nou pahar a fost lăsat să cadă, nu m-am putut abţine.
- Ce faci aici? am întrebat, în cele din urmă.
Tipul s-a răsucit pe scaun şi de-abia atunci am realizat ce greşeală făcusem. Nu era un

bărbat, ci mai degrabă un adolescent,
poate cu un an sau doi mai mare decât
mine, cu părul de culoarea ciocolatei şi
ochi căprui-închis, care licăreau, amuzaţi.
Haina lui, făcută dintr-o pânză groasă de
culoare verde-oliv şi având cusături

complicate, era elegantă într-un fel ciudat, cu atât mai mult pentru acel colţ de lume. Când a ridicat din sprâncene, am avut sentimentul neplăcut că se aşteptase să mă vadă. în tăcerea care se lăsase, am simţit o tresărire de surpriză la gândul că mătuşa

mea avusese dreptate. Exista cineva de vârsta mea pe-aici, sau, cel puţin, cineva de vârsta mea care se îndrepta spre Ocracoke. Insula nu era populată în întregime de pescari şi de foste călugăriţe, sau de femei

bătrâne care mâncau biscuiţi şi citeau romane de dragoste.
Câinele a părut şi el să mă evalueze. Şi-a ciulit urechile şi a dat din coadă suficient de tare ca să lovească în piciorul tipului, însă spre deosebire de Sandy, care iubea

pe toată lumea imediat şi cu intensitate şi care s-ar fi grăbit să mă întâmpine, câinele ăsta şi-a îndreptat atenţia spre pahar şi a repetat cu repeziciune trucul de dinainte, aşezându-l din nou în coşul de gunoi.

în tot acest timp, tipul continua să mă privească. Chiar dacă şedea, puteam să văd că era subţire, musculos şi, categoric, atrăgător. însă faza aceea cu mine nebună după băieţi se cam terminase în momentul în care doctoriţa Bobbi îmi întinsese

substanţa aia vâscoasă pe abdomen şi auzisem bătăile inimii copilului. Mi-am coborât privirea, dorindu-mi să mă fi întors înapoi la maşină şi regretând că intrasem în vorbă. Nu mă simţisem niciodată în largul meu atunci când trebuia să susţin

privirea cuiva, cu excepţia petrecerilor în pijama, când făceam, împreună cu prietenii mei, concursuri de privit fix. Iar ultimul lucru de care aveam nevoie era încă un băiat în viaţa mea. Mai ales într-o zi ca aceea; nu numai că plânsesem, dar nu

eram nici machiată şi, pe deasupra, purtam
nişte blugi largi, tenişi Converse înalţi şi o
jachetă cu puf, care probabil că mă făcea
să arăt precum Monstrul-Bezea din
Ghostbusters.

- Salut, s-a aventurat el să zică în cele din urmă, întrerupându-mi şirul gândurilor. Nu fac decât să admir priveliştea.
Nu i-am răspuns. în loc de asta, am continuat să mă concentrez asupra apei,

făcându-mă că nu-l auzisem şi sperând că el n-avea să mă întrebe dacă plânsesem.

- Te simţi bine? Arăţi de parcă ai plâns.

„Perfect", m-am gândit.

Chiar dacă n-aveam chef să vorbesc cu el, nici nu voiam să creadă că eram disperată. Nu că mi-ar fi păsat, de fapt.
- Sunt bine, am declarat. Am stat pe puntea din faţă şi vântul m-a făcut să lăcrimez.

Nu eram sigură că mă credea, însă era suficient de drăguţ ca să se poarte ca şi când ar fi făcut-o.
- E frumos aici, sus.
- Nu-i mare lucru de văzut.
- Ai dreptate, a fost el de acord. Azi nu e deloc animaţie pe-aici. Nu prea am motive

să folosesc aparatul de fotografiat. Eu sunt Bryce Trickett, apropo.
Vocea lui era plăcută şi melodioasă, nu că mi-ar fi păsat dacă era sau nu. între timp, câinele a continuat, la rândul lui, să mă privească fix, dând din coadă. Ceea ce mi-a

amintit motivul pentru care deschisesem gura.
- Ţi-ai dresat câinele ca să-ţi arunce gunoiul?
- Asta încerc să fac, a spus el înainte de a zâmbi şi de a-şi arăta gropiţele din obraji. Dar e mică şi încă învaţă. A luat-o la fugă

acum câteva minute şi a trebuit să exersăm din nou.
Atenţia mea era concentrată pe gropiţele acelea şi mi-a luat o secundă ca să-mi reiau şirul gândurilor.
- De ce?
- De ce, ce?

- De ce-ţi antrenezi câinele să-ţi arunce gunoiul?
- Pentru că nu-mi place gunoiul şi n-am vrut să fie vânturat în ocean. Nu face bine mediului înconjurător.

- Am vrut să zic, de ce nu-l arunci tu?

- Pentru că eram aşezat.
- Şi ţi-e greu să te îndrepţi de spate?
- Câteodată scopul scuză mijloacele, nu?

„Ha, ha", m-am gândit.

însă intrasem de una singură în schimbul acela de replici care se voiau deştepte şi trebuia să recunosc că, spre ciuda mea, a lui sunase destul de bine. El a continuat:
- Pe lângă asta, Daisy nu se supără. Crede că e un joc. Vrei să faci cunoştinţă cu ea?

înainte să apuc să răspund, el a rostit: -Du-
te!
Daisy s-a ridicat repede, a venit la mine şi
mi s-a ghemuit la picioare, schelălăind şi
lingându-mi degetele. Nu numai că arăta

ca Sandy, dar îmi lăsa aceeaşi impresie ca ea. în timp ce o mângâiam, m-am simţit transportată înapoi spre viaţa mea simplă şi fericită din Seattle, de dinainte ca lucrurile s-o ia razna.

La fel de repede însă, realitatea s-a năpustit asupra mea şi m-a făcut să realizez că nu mai aveam nici o dorinţă să zăbovesc acolo. I-am oferit lui Daisy încă vreo două mângâieri şi mi-am vârât mâinile

în buzunare, încercând să găsesc o scuză ca să plec. însă Bryce era de neoprit.

- Nu cred că ţi-am ţinut minte numele.

- Nu ţi-am spus cum mă cheamă.

- E adevărat, a recunoscut el. Dar probabil că pot să-mi dau seama.
- Crezi că poţi să-mi ghiceşti numele? am zis, chiorându-mă la el, neîncrezătoare.

- De obicei sunt foarte bun la asta, a răspuns el. Pot să citesc şi-n palmă.
- Vorbeşti serios?
- Vrei să-ţi fac o demonstraţie?

S-a ridicat cu graţie din scaun şi a venit spre mine, înainte să apuc să răspund. Era un pic mai înalt decât mă aşteptasem, şi deşirat precum un jucător de baschet. Nu ca un pivot sau ca o extremă, precum Zeke Watkins, însă poate ca un aruncător.

S-a apropiat, iar eu i-am văzut licăririle maroniu-deschis din ochii căprui şi i-am observat din nou expresia vag amuzată pe care i-o văzusem şi înainte. Părea că-mi scana faţa; când a fost satisfăcut, a făcut

un gest spre mâinile mele, care încă erau vârâte în buzunare.

- Pot să-ţi văd mâinile? Trebuie doar să le ţii cu palmele în sus.

- E frig.

- Nu durează mult.

Asta era ciudat şi devenea şi mai ciudat, dar nu conta. După ce i-am arătat palmele, s-a tras mai aproape şi s-a aplecat, concentrându-se. A ridicat un deget în sus.

- Te deranjează? a întrebat el.

- Dă-i bătaie.
A urmărit uşor cu degetul contururile liniilor din palma mea, unul după altul. Mi s- a părut ciudat de intim şi m-am simţit un pic tulburată.
- în mod sigur nu eşti din Ocracoke, a intonat el.

- Uau, am zis, încercând să-i ascund cum mă simţeam. Extraordinar! Şi presupunerea asta n-are nimic a face cu faptul că nu m-ai mai văzut înainte pe-aici.
- Voiam să zic că nu eşti din Carolina de Nord. Nu eşti nici măcar din sud.

- Probabil că ai observat, n-am accent sudic.
Am realizat dintr-odată că nici el nu avea, ceea ce era ciudat din moment ce eu credeam că toată lumea din sud trebuia să vorbească la fel ca Andy Griffith[18]. A continuat să deseneze cu degetul încă vreo

câteva secunde, după care şi l-a tras înapoi.

- Bine, cred că m-am prins acum. Poţi să-ţi pui mâinile în buzunar. Mi le-am pus. Am aşteptat, dar el n-a mai zis nimic.

-Şi?

- Şi ce?

- Ai găsit răspunsurile?

- Nu pe toate. Dar destule. Şi sunt aproape sigur că acum ştiu cum te cheamă. -Nu, nu ştii.
-Dacă zici tu...

Drăguţ sau nu, eu terminasem cu joaca şi era timpul să plec.

- Cred că mă duc să mă aşez în maşină, am zis. Se face frig. încântată de cunoştinţă.

M-am răsucit pe călcâie, am făcut câţiva paşi şi l-am auzit dregându-şi glasul.

- Eşti de pe Coasta de Vest! a strigat el.
Dar nu California. Mă gândesc...
Washington? Poate Seattle?

Cuvintele lui m-au oprit în loc; m-am întors,

ştiind că nu-mi puteam ascunde şocul.

- Am dreptate, nu?

- Cum ai ştiut?

- în acelaşi fel în care ştiu că ai şaisprezece ani şi eşti în clasa a zecea. Ai un frate sau o soră mai mare şi aş zice că e... o soră? Şi

numele tău începe cu M... Nu e Molly, sau Mary, sau Mărie, dar e ceva mai formal. Cum ar fi... Margaret? Doar că probabil îţi spui „Maggie" sau aşa ceva.
Am simţit că-mi cădea falca, mult prea uluită ca să mai zic ceva.

- Şi nu te-ai mutat de tot la Ocracoke. Stai aici vreo câteva luni? A clătinat din cap şi a zâmbit din nou cu zâmbetul acela. Dar acum, destul. După cum ziceam mai devreme, mă cheamă Bryce şi mă bucur că te-am întâlnit, Maggie.

Mi-au trebuit câteva secunde înainte de a fi în stare să rostesc, cu glas răguşit:

- Şi ai putut ghici asta doar uitându-te la faţa şi la palmele mele?

- Nu. Majoritatea lucrurilor le-am aflat de la Linda. Mi-a luat o secundă să înţeleg ce spunea.
- De la mătuşa mea?

- Am flecărit un pic cu ea în timp ce eram în cabină. Atunci când ai trecut pe lângă masa noastră, mi-a atras atenţia asupra ta şi mi-a spus câteva lucruri despre tine. Apropo, eu ţi-am reparat bicicleta.

în timp ce mă uitam cu atenţie la el, mi-am amintit vag că mătuşa stătuse de vorbă cu cineva îmbrăcat într-o haină de culoare verde-oliv.

- Atunci ce-a fost toată chestia asta cu faţa şi cu palmele mele?
- Nimic. M-am distrat un pic.
- N-a fost prea frumos din partea ta.

- Poate că nu. Dar ar fi trebuit să-ţi vezi expresia. Eşti foarte drăguţă atunci când nu ştii ce să spui.

Nu eram sigură că auzisem bine.

„Drăguţă? Chiar a zis că sunt foarte drăguţă?"
Mi-am reamintit că n-avea importanţă.

- Cred că m-aş fi putut lipsi de trucul magic.
- Ai dreptate, n-o să se mai repete.
- De ce ţi-ar vorbi mătuşa de mine?

Şi m-am întrebat ce altceva i-o mai fi spus.
- A vrut să ştie dacă eram interesat să-ţi dau meditaţii. Uneori fac asta. „Nu pot să cred."

- Tu să fii meditatorul meu?
- încă nu i-am dat un răspuns. Am vrut să te cunosc mai întâi.
- N-am nevoie de meditator.

- Greşeala mea, atunci.
- Mătuşa mea îşi face prea multe griji.
- înţeleg.
- Atunci, de ce mi se pare că nu mă crezi?

- N-am idee. M-am luat după ceea ce mi-a spus mătuşa ta. Dar dacă n-ai nevoie de meditator, eu n-am nici o problemă.
Zâmbetul îi era relaxat, gropiţele din obraji, la locul lor.
- Cum îţi place până acum?

- Ce să-mi placă?
- Ocracoke, a răspuns el. Eşti aici de câteva săptămâni, nu?
- E cam mic.

- Absolut, a râs el. Şi mie mi-a luat timp să mă obişnuiesc.
- N-ai crescut aici?
- Nu, a spus el. Sunt o venitură[19], ca şi tine.

- Ce-i aia „venitură"?

- Oricine care nu e născut aici.

- Cuvântul ăsta nu există.
- Există aici, a zis el. Tata şi fraţii mei sunt venituri şi ei. Nu şi mama, însă. Ea s-a

născut şi a crescut aici. Am venit înapoi doar de vreo câţiva ani.
A arătat peste umăr, cu degetul mare, către o camionetă model mai vechi, de culoare roşie, decolorată şi cu cauciucuri mari şi late.

- Am un scaun în plus în maşină, dacă vrei să stai jos. E mult mai confortabil decât pe bancă.
- Ar trebui să plec, probabil. Nu vreau să te deranjez.
- Nu mă deranjezi deloc. Până să apari tu, călătoria a fost cam plictisitoare.

Nu-mi dădeam seama dacă flirta şi, nesigură, n-am zis nimic. Bryce a părut să ia lipsa răspunsului meu drept aprobare şi a continuat:
- Perfect. Aduc scaunul.

înainte să realizez ce se întâmpla, scaunul era orientat către ocean, lângă al lui, şi l-am privit pe Bryce cum se aşeza. Simţindu-mă dintr-odată oarecum prinsă în capcană, m-am îndreptat spre celălalt scaun şi m-am

aşezat, precaută, lângă el. Şi-a întins picioarele în faţă.
- E mai bine decât pe bancă, nu?
încă încercam să mă acomodez cu faptul că arăta atât de bine şi cu ideea că mătuşa mea - fostă călugăriţă - pusese la cale totul.

Sau poate că nu. Probabil că ultimul lucru pe care l-ar fi vrut părinţii mei era ca eu să mai întâlnesc vreodată pe cineva de sex opus; era posibil să-i fi spus asta şi ei.
- Bănuiesc. încă e destul de frig.

în timp ce vorbeam, Daisy s-a târât spre noi şi s-a întins între scaune. Am întins mâna şi-am mângâiat-o uşor.
- Fii atentă, a zis el. Odată ce începi s-o mângâi, poate să insiste să nu te mai opreşti.

- E-n regulă. îmi aduce aminte de câinele meu. De acasă, vreau să zic.
- Chiar aşa?

- Sandy e mai bătrână şi mai mare, totuşi. Mi-e dor de ea. Câţi ani are Daisy?
- A făcut un an în octombrie. Deci acum are paisprezece luni.

- Pare foarte bine dresată pentru un câine atât de mic.
- Aşa şi trebuie să fie. O dresez de când era pui.

- Să arunce gunoiul?
- Şi să facă şi alte lucruri. Ca, spre exemplu, să nu plece de lângă stăpân. Şi-a

îndreptat atenţia către câine, vorbind pe un ton mai angajat:

- Dar încă mai are de învăţat, nu-i aşa, fetiţo? Daisy a schelălăit şi a dat din coadă.

- Dacă nu eşti din Ocracoke, de cât timp locuieşti aici?
- în aprilie se împlinesc patru ani.
- Şi cum de ai venit la Ocracoke?

- Tata a lucrat în armată şi, după ce s-a pensionat, mama a vrut să vină mai aproape de părinţii ei. Iar pentru că a trebuit să ne mutăm des în timp ce el era în armată, tata s-a gândit că era corect s-o lase pe mama să hotărască unde voia să se

stabilească pentru o vreme. Nouă ne-a zis că va fi o aventură.
- Şi a fost o aventură?
- Câteodată, a zis el. Vara e multă distracţie. Insula poate deveni destul de aglomerată, mai ales în jurul zilei de 4

Iulie. Şi plaja e foarte frumoasă. Lui Daisy îi place să alerge pe acolo.
- Pot să te întreb ce faci cu aparatul de fotografiat?
- Prind orice e interesant. N-am găsit prea multe azi.
- Găseşti vreodată ceva?

- Anul trecut a luat foc o barcă de pescuit. Feribotul şi-a schimbat ruta ca să salveze echipajul, pentru că garda de coastă nu ajunsese încă. A fost foarte trist, dar echipajul a scăpat teafăr şi nevătămat, iar eu m-am ales cu nişte fotografii

extraordinare. Sunt şi delfini şi, dacă ei fac salturi, câteodată îmi iese câte un cadru bun. însă azi am adus camera foto pentru proiectul meu.

- Care proiect?

- Vreau să obţin gradul de Eagle Scout[20]. O antrenez pe Daisy şi voiam să fac câteva poze bune cu ea.
M-am încruntat.
- Nu înţeleg. Poţi să devii Eagle Scout pentru că dresezi un câine?

- O pregătesc pentru un dresaj mai avansat, a răspuns el. învaţă să devină un câine de asistenţă pentru persoanele cu dizabilităţi locomotorii. De parcă ar fi anticipat următoarea mea întrebare, mi-a

explicat: Pentru oamenii aflaţi în scaun cu rotile.

- Ca şi câinii de sprijin pentru nevăzători?

- Cam aşa ceva. Are nevoie de abilităţi diferite, însă principiul e acelaşi.

- Cum ar fi să arunce gunoiul?
- Exact. Sau să aducă telecomanda sau telefonul. Sau să deschidă sertare, dulapuri sau uşi.
- Cum poate să deschidă uşi?

- Ai nevoie de o clanţă, nu de mâner rotund, desigur. Dar stă pe picioarele din spate şi-şi foloseşte labele, apoi împinge uşa şi o deschide cu nasul. E destul de bună la asta. Poate deschide şi sertare, cu condiţia să existe un cordon legat de

mâner. Aspectul principal la care trebuie să
muncim e capacitatea ei de concentrare,
însă cred că asta se datorează parţial
vârstei ei. Sper să fie acceptată în
programul oficial, dar sunt aproape sigur
că va fi. Nu i se cer abilităţi avansate -

pentru asta sunt făcute dresaj ele formale, însă am vrut să-i ofer un avans. Şi când va fi pregătită, se va duce la noua ei casă.
- Trebuie s-o dai?
- în aprilie.
- Dac-aş fi în locul tău, aş ţine câinele şi aş uita de proiectul Eagle Scout.

- E vorba mai degrabă de a ajuta pe cineva care are nevoie de aşa ceva. Dar ai dreptate, nu va fi uşor. Am devenit inseparabili de când o am.
- Cu excepţia timpului petrecut la şcoală, vrei să spui.

- Chiar şi atunci, a răspuns el. Am terminat şcoala deja, dar am făcut şcoala acasă, cu mama. Fraţii mei sunt şi ei şcoliţi acasă. La Seattle cunoşteam doar o singură familie care-şi şcolea acasă copiii, o familie de fundamentalişti. Nu-i cunoşteam foarte

bine; tot ce ştiam era că fiicele lor erau nevoite să poarte rochii lungi tot timpul şi că de Crăciun familia etala o imensă scenă a Naşterii Domnului în curtea casei.

- Ţi-a plăcut? Să înveţi acasă?

- Foarte mult, a zis el.

M-am gândit la aspectul social al şcolarizării, care era de departe latura preferată de mine. Nu puteam să-mi imaginez cum ar fi fost să nu-mi văd prietenii.

- Pentru că am putut să învăţ în propriul meu ritm. Mama e profesoară şi, pentru că ne-am mutat atât de des, părinţii mei s-au gândit că primim o educaţie mai bună în felul ăsta.
- Aveţi bănci într-una dintre camerele nefolosite? Cu o tablă şi un proiector?

- Nu, a zis el. Atunci când avem nevoie de o lecţie, lucrăm la masa din bucătărie. Dar studiem şi lucrăm mult şi pe cont propriu.
- Şi asta funcţionează?
N-am putut să-mi ascund scepticismul din voce.

- Aşa cred, a zis el. în ceea ce-i priveşte pe fraţii mei, sunt sigur de asta. Sunt foarte inteligenţi. De fapt, înfricoşător de inteligenţi. Apropo, sunt gemeni. Robert e interesat de aeronautică, iar Richard, de programare pe computer. Probabil că vor

începe facultatea la cincisprezece sau
şaisprezece ani, însă, din punct de vedere
al pregătirii şcolare, sunt deja pregătiţi.
- Câţi ani au?
- Doar doisprezece ani. înainte să fii prea
impresionată, îţi spun că sunt imaturi în

acelaşi timp, că fac prostii şi că mă scot din minţi. Iar dacă îi vei întâlni, te vor înnebuni şi pe tine. Am sentimentul că trebuie să te avertizez din timp, ca să nu-ţi

faci o opinie greşită despre mine. Sau despre ei. Ca să ştii cât de deştepţi sunt, de fapt, chiar dacă nu se comportă ca atare. Pentru prima dată de când începusem să vorbesc cu el, nu m-am putut abţine şi am zâmbit.

Ocracoke se întrevedea peste umărul lui, tot mai aproape. în jurul nostru, oamenii începuseră să se întoarcă la maşinile lor.
- O să ţin minte. Dar tu? Eşti şi tu înfricoşător de inteligent?

- Nu ca ei. Dar ăsta e unul dintre avantajele extraordinare ale învăţatului de-acasă. De obicei îţi poţi termina lecţiile în două sau trei ore şi ai timp apoi să înveţi despre alte lucruri. Fraţii mei sunt pasionaţi de ştiinţă, însă mie mi-a plăcut

fotografia şi am avut o grămadă de timp ca să exersez.

- Şi facultatea?

- Am fost deja acceptat, a răspuns el. încep în toamna viitoare.

- Ai optsprezece ani?

- Şaptesprezece, a zis el. împlinesc optsprezece în iulie.

Nu m-am putut opri să mă gândesc că părea mult mai mare de vârstă decât era, şi

mai matur decât oricare dintre elevii de la liceul meu. Mai încrezător, mai adaptat la lume şi la rolul lui în ea.
Era greu de înţeles cum de se putea întâmpla aşa ceva într-un loc precum Ocracoke.

- La ce facultate te duci?
- La West Point, a răspuns el. Şi tata a fost acolo, deci e ca un soi de tradiţie de familie. Dar tu? Cum e viaţa în statul Washington? N-am fost niciodată acolo, dar am auzit că e foarte frumos.

- Este. Munţii sunt nemaipomeniţi şi au multe trasee pentru drumeţie, iar Seattle e, categoric, plin de distracţii. Eu şi prietenii mei vedem filme şi ieşim la mall, chestii dintr-astea. însă cartierul meu e destul de

liniştit. Fiindcă mulţi dintre locuitori sunt oameni în vârstă.
- Există balene în Puget Sound, nu? Balene cu cocoaşă?
- Sigur că da.
- Ai văzut vreuna?

- De multe ori, am răspuns eu ridicând din umeri. Când eram în clasa a şasea, am fost împreună cu colegii mei într-o excursie cu vaporul şi le-am putut vedea destul de îndeaproape. A fost super.

- Am tot sperat ca, înainte să plec la facultate, să văd şi eu una. Se spune că pot fi zărite la depărtare de coastă, câteodată, dar până acum n-am avut norocul ăsta. Doi oameni au trecut pe lângă noi; am auzit trântindu-se o portieră de maşină.

Motorul vaporului a gemut şi am simţit cum feribotul începea să încetinească.

- Bănuiesc că aproape am ajuns, am remarcat eu, gândindu-mă că traversarea mi se păruse mai rapidă decât de obicei.

- Aşa e. Ar trebui s-o urc pe Daisy în camionetă. Şi cred că mătuşa ta te caută.

L-am văzut făcându-i cu mâna cuiva din spatele meu. M-am întors şi mi-am zărit mătuşa, care venea spre noi. M-am rugat în gând ca ea să nu se agite sau să facă vreo scenă, dându-le astfel de ştire tuturor celor

aflaţi pe feribot că-l întâlnisem pe tipul pe care îl voia drept meditator pentru mine.

A făcut şi ea cu mâna, strigând:

- Aici erai!

Am simţit cum mă scufundam în scaun, în timp ce ea se apropia.

- M-am uitat după tine în maşină, dar nu te-am găsit, a continuat mătuşa. Văd că ai făcut cunoştinţă cu Bryce.

- Bună ziua din nou, domnişoară Dawes, a spus Bryce. S-a ridicat de pe scaun şi l-a pliat.

- Da, am avut ocazia să ne cunoaştem puţin.
- Mă bucur să aud asta.

Am avut sentimentul că, în pauza creată,

amândoi se aşteptau ca eu să zic ceva.

- Bună, mătuşă Linda.

M-am uitat cum Bryce îşi pune scaunul în remorcă şi i-am urmat exemplul, ridicându-

mă în picioare. După ce mi-am pliat scaunul, i l-am întins, privind cum îl punea în camionetă şi lăsa în jos uşa benei.
- Hopa, sus, Daisy! a spus el.
Daisy s-a ridicat şi a sărit în spatele camionetei.

Am simţit cum mătuşa l-a privit pe el, apoi m-a privit pe mine, iar apoi ne-a privit pe amândoi, neştiind ce să facă. Apoi şi-a amintit, cred, de purtarea ei din anii de dinainte de călugărie, când probabil că era

mai aproape de normal şi avea sentimente ca toată lumea.

- Te aştept în maşină, a zis ea. Mi-a făcut plăcere să te văd, Bryce. Mă bucur că am avut ocazia să vorbim.

- Numai bine, a răspuns Bryce. Apropo, sunt sigur c-o să vin să cumpăr biscuiţi săptămâna asta, ne vedem atunci.
Mătuşa Linda ne-a aruncat din nou o privire, iar apoi s-a răsucit pe călcâie şi a luat- o din loc.

După ce a ajuns suficient de departe ca să nu ne mai audă, Bryce s-a întors din nou cu faţa la mine.
- îmi place de ea şi de Gwen. Biscuiţii lor sunt cei mai buni pe care i-am mâncat vreodată, dar sunt sigur că ştii asta deja.

Am tot încercat să le conving să-mi dea rețeta lor secretă, dar nici o șansă. Tata și bunicul cumpără câțiva de fiecare dată când sunt în drum spre barcă.
- Barcă?

- Bunicul e pescar. în perioadele în care nu oferă consultanţă pentru DDA, tata îl ajută pe bunicul să repare barca şi echipamentul, sau chiar merge în larg împreună cu el.

- Ce e DDA?

- Departamentul de Apărare.

- Aha, am zis, neştiind ce altceva să spun. Era greu de acceptat ideea că un consultant al Departamentului de Apărare ar fi ales să trăiască la Ocracoke. însă

feribotul s-a oprit; s-au auzit portierele maşinilor trântindu-se şi motoarele pornind.
- Cred că ar trebui să plec.
- Probabil că da. Dar să ştii că mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Maggie. De

obicei pe feribot nu e nimeni nici măcar apropiat de vârsta mea. Mi-ai făcut călătoria mult mai plăcută.

- Mulţumesc, am zis, încercând să nu mă holbez la gropiţele lui.

M-am întors şi, spre surprinderea mea, am simţit un amestec ciudat de uşurare şi de dezamăgire că interacţiunea noastră luase sfârşit.

Am aşteptat până în ultimul moment
înainte de a mă urca în maşină, pentru că
nu voiam să fiu întâmpinată cu întrebări,
lucru cu care eram obişnuită de la mama şi
tata.

„Despre ce aţi vorbit? Ţi-a plăcut de el? îl vezi predându-ţi geometrie şi corectându-ţi referatele, dacă e nevoie? Oare am făcut alegerea corectă?"
Mama şi tata nu m-ar fi slăbit defel. Aproape în fiecare zi de şcoală, până în

ziua în care dădusem la boboci - sau
făcusem pipi pe un beţişor, n-are
importanţă -, întotdeauna mă întrebaseră
cum fusese la şcoală, de parcă fiecare zi ar
fi fost vreun soi de spectacol magic şi
misterios, pe care toată lumea îl găsea

fascinant. Indiferent de câte ori ziceam doar că fusese bine - lucru care, de fapt, însemna „Nu-mi mai puneţi întrebări atât de stupide" - ei continuau să întrebe. Pe bune, în afară de „bine", ce altceva ar fi trebuit să zic? Şi ei fuseseră la şcoală.

Ştiau cum e. Un profesor sau o profesoară stăteau în picioare în faţa clasei şi predau chestii pe care eu trebuia să le învăţ ca să mă descurc bine la teste, şi nici unul dintre lucrurile astea nu era distractiv. Niciodată.

în schimb, prânzul putea fi uneori interesant. Sau, când eram mai mică, pauzele puteau fi chestii despre care să ai ce să vorbeşti. Dar şcoala? Şcoala nu era decât... şcoală.

Din fericire, acum Gwen şi mătuşa Linda discutau despre predica auzită la biserică, de care îmi aminteam cu greu. Pe deasupra, călătoria nu a durat decât câteva minute. Am mers mai întâi la magazin, unde le-am ajutat să descarce proviziile,

însă, în loc s-o lăsăm pe Gwen acasă, ea a
venit cu noi la mătuşa, ca să ne ajute să
ducem bradul în casă.
în ciuda sarcinii mele şi în ciuda faptului că
ele erau doamne în vârstă, ne-am
descurcat să-l împingem cumva pe scări şi

să-l înfigem într-un suport pe care mătuşa Linda îl scosese din fundul unui dulap aflat în hol. Eram deja obosită şi cred că şi ele erau la fel. în loc să se apuce imediat de împodobit, mătuşa şi Gwen s-au apucat de treabă la bucătărie. Mătuşa

Linda a făcut biscuiţi proaspeţi, în timp ce Gwen a încălzit încă un rând de resturi rămase de la masa de Ziua Recunoştinţei. Nu realizasem cât de foame mi-era. Pentru prima dată după multă vreme, am terminat de mâncat tot ce aveam în farfurie. Şi,

poate pentru că Bryce vorbise despre ei, am realizat că biscuiţii erau mai gustoşi decât de obicei. Pe când întindeam mâna după un al doilea, am văzut că mătuşa Linda zâmbea.

- Ce-i? am întrebat.

- Sunt bucuroasă că mănânci, a răspuns ea.
- Ce pui în biscuiţii ăştia?

- Ingredientele obişnuite - făină, lapte bătut, grăsime.
- E vreun ingredient secret în reţetă?

Nu a lăsat să se vadă dacă se întreba de ce-mi păsa. înainte de a se întoarce spre mine, i-a aruncat o privire conspirativă lui Gwen.

- Desigur.

- Care e ăla?

- E secret, a răspuns ea şi mi-a făcut iute cu ochiul.

După aceea n-am mai vorbit. Am spălat vasele şi m-am retras în camera mea. Prin fereastră se vedea cerul spuzit de stele, iar

luna plutea deasupra apei, făcând oceanul
să scânteieze aproape argintiu. M-am
îmbrăcat în pijama şi era cât pe ce să mă
bag în pat, când mi-am amintit dintr-odată
că aveam de scris lucrarea despre
Thurgood Marshall. Am înhăţat notiţele -

cel puţin, reuşisem să le fac - şi am început să scriu. Fusesem întotdeauna bunicică la scris - nu extraordinară, însă categoric mai bună decât la matematică - şi tocmai reuşisem să dau gata o pagină şi jumătate, când am auzit un ciocănit. Uitându-mă în

sus, am zărit-o pe mătuşa Linda vârându-şi capul pe uşă. Văzând că-mi făceam tema, a ridicat din sprâncene a mirare, însă eram sigură că imediat s-a gândit că era mai bine să nu spună nimic, dacă nu voia ca progresul meu să se oprească brusc.

- Bucătăria arată foarte bine, a spus ea.
Mulţumesc.
- Cu plăcere. Mulţumesc pentru cină.
- N-au fost decât rămăşiţe, a spus ea ridicând din umeri. Cu excepţia biscuiţilor. Ar trebui să-i suni pe părinţii tăi în seara asta. E încă devreme la Seattle.

M-am uitat la ceas.

- Probabil că încă mănâncă. O să-i sun un pic mai târziu. Ea şi-a dres glasul încetişor.

- Voiam să-ţi spun că, atunci când am stat de vorbă cu Bryce, nu i-am vorbit despre...

ei bine, despre situaţia ta. I-am zis doar că nepoata mea a venit să stea cu mine vreme de câteva luni, şi cam atât.
Nu-mi dădusem seama că eram îngrijorată din pricina asta, însă m-am trezit că răsuflăm uşurată.

- N-a întrebat de ce?
- Poate că da, dar am stăruit asupra întrebării dacă el dorea să-ţi dea meditaţii.
- Dar i-ai vorbit despre mine.

- Doar pentru că a zis că avea nevoie să ştie câte ceva despre tine.
- Asta, în cazul în care vreau eu să-mi fie meditator.

- Da, a fost ea de acord. Nu ştiu dacă are importanţă, dar el e tânărul care ţi-a reparat bicicleta.
Ştiam asta deja, însă cântăream, încă, ideea de a-l vedea în fiecare zi.
- Dar dacă promit că recuperez de una singură? Fără ajutorul lui?

- Crezi că vei putea? Pentru că ştii că eu nu te pot ajuta. A trecut mult timp de când am fost la şcoală.

Am ezitat.

- Ce să-i spun dacă mă întreabă de ce sunt aici? Ea s-a gândit.
- E important să-ţi aminteşti că nimeni nu e perfect. Cu toţii facem greşeli. în situaţii dificile, nu putem decât să ne dăm toată

silinţa şi să mergem mai departe. în cazul
ăsta, dacă el te întreabă, poţi să spui
adevărul sau să minţi. Bănuiesc că
alegerea are a face cu ce fel de persoană
vrei să vezi atunci când te uiţi în oglindă.

Am tresărit, ştiind că n-ar fi trebuit să
întreb o fostă călugăriţă despre o chestiune
legată de moralitate. Fără să pot să mai
schimb ceva, am zis ce era de aşteptat:

- Nu vreau să ştie nimeni. Nici el. Mi-a aruncat un zâmbet trist.
- Ştiu că nu vrei. Dar gândeşte-te că sarcina e un secret greu de ţinut, mai ales

într- un orăşel precum Ocracoke. Şi odată ce va începe să se vadă...
Vocea i s-a stins, însă nu era nevoie să spună mai mult. Ştiam ce voia să zică.
- Şi dacă nu ies deloc din casă?
De îndată ce am pus întrebarea, am ştiut cât de nerealistă era ideea. Călătoream cu

feribotul alături de oamenii din Ocracoke
ca să merg duminica la biserică; urma să
merg la doctor în Morehead City, ceea ce
însemna şi mai multe călătorii cu feribotul.
Fusesem în magazinul mătuşii. Oamenii
ştiau că eram pe insulă şi de bună seamă

că deja unii dintre ei se întrebau de ce. Din acelaşi motiv, probabil că Bryce se întreba şi el. Era posibil ca oamenii să nu se fi gândit neapărat la sarcină, dar să presupună, poate, că mă aflam într-un soi de încurcătură. Legată de familia mea, de

droguri, de încălcarea legii, de... ceva. De ce altceva aş fi putut apărea acolo din senin, în mijlocul iernii?
- Crezi că ar trebui să-i spun, nu-i aşa?
- Cred, a zis ea accentuând cuvintele, că el o să afle adevărul, indiferent dacă vrei sau

nu vrei. E doar o chestiune de moment şi de cine i-l va spune. Cred că ar fi cel mai bine ca lămurirea să vină de la tine.

M-am uitat lung pe fereastră, fără să văd nimic.

- O să creadă că sunt o persoană oribilă.

- Mă îndoiesc de asta.

Am înghiţit în sec, urând încurcătura în care mă aflam, urând tot ce avea legătură cu ea. Mătuşa a rămas tăcută, lăsându-mă

să gândesc. A trebuit să recunosc că, din punctul ăsta de vedere, era mult mai bună decât părinţii mei.

- Cred că Bryce poate fi meditatorul meu.

- O să-l anunţ, a zis ea aproape în şoaptă. Apoi, dregându-şi glasul, m-a întrebat: La ce lucrezi?
- Sper să termin astă-seară prima variantă a lucrării.

- Sunt sigură c-o să fie foarte bună. Eşti o fată inteligentă. „Spune-le asta şi părinţilor mei", m-am gândit.
- Mulţumesc.

- Ai nevoie de ceva înainte să merg la culcare? De un pahar de lapte, poate? Mâine trebuie să mă trezesc devreme.

- Nu, mulţumesc.

- Nu uita să-ţi suni părinţii.

- N-o să uit.

S-a întors ca să plece, dar s-a oprit din nou.

- A, încă ceva: mă gândeam că am putea împodobi bradul mâine-seară, după cină.

- Bine.

- Somn uşor, Maggie! Te iubesc.

- Şi eu te iubesc, am zis.

Cuvintele mi-au ieşit automat din gură, aşa cum mi se întâmpla cu prietenii. Mai

târziu, în timp ce vorbeam cu părinţii mei, iar ei m-au întrebat cum mă înţelegeam cu mătuşa Linda, am realizat că era pentru prima oară când ne spuseserăm una alteia acele cuvinte.

SPĂRGĂTORUL DE NUCI

Manhattan Decembrie 2019

Maggie termină de vorbit. Mark şedea cu buricele degetelor împreunate şi cu o expresie impenetrabilă pe faţă. Nu spuse nimic imediat, însă în cele din urmă clătină

din cap, de parcă ar fi realizat dintr-odată că era rândul lui să vorbească.
- îmi cer scuze, spuse el. Dar cred că încă încerc să cuprind cu mintea ceea ce mi- ai istorisit.
- Nu te aşteptai la o asemenea poveste, nu-i aşa?

- Nu ştiu sigur la ce mă aşteptam, recunoscu el. Nu cred că, la vârsta de şaisprezece ani, aş fi putut să mă descurc într-o criză ca asta.
- N-am avut de ales.

- Totuşi... Cu un aer absent, Mark îşi scărpină urechea. Mătuşa ta, Linda, pare un personaj interesant.

Maggie nu se putu abţine şi zâmbi.

- Absolut.

- Mai ţineţi legătura?
- Obişnuiam s-o facem. Ea şi Gwen m-au vizitat la New York de vreo câteva ori şi am vizitat-o şi eu o dată la Ocracoke, însă mai degrabă ne-am scris sau am vorbit la telefon. A murit acum şase ani.

- îmi pare rău.
- încă mi-e dor de ea.
- Ai păstrat scrisorile?
- Pe toate.

El privi pieziş, iar apoi se uită din nou la Maggie.

- De ce a renunţat mătuşa ta la călugărie? Ai întrebat-o vreodată?

- Nu atunci. M-aş fi simţit stânjenită şi, pe lângă asta, eram prea cufundată în propriile mele probleme ca să mă gândesc la aşa ceva. Au trecut ani până când am abordat subiectul şi chiar şi atunci am primit un răspuns pe care nu l-am prea

înţeles. Bănuiesc că mă aşteptam la ceva mai ieşit din comun, sau ceva de genul ăsta.

- Ce ţi-a spus?

- A zis că în viaţă există diferite anotimpuri şi că, pentru ea, anotimpul se schimbase, pur şi simplu.
- Hmmm... Asta sună un pic misterios.
- Mă gândesc că se săturase să aibă de-a face cu adolescente însărcinate. Vorbind

din propria experienţă, pot să spun că fetele aflate într-o astfel de situaţie sunt pline de toane.
El râse pe înfundate, iar apoi căzu din nou pe gânduri.
- Oare mănăstirile mai adăpostesc tinere însărcinate?

- N-am idee, dar mă cam îndoiesc. Nu sunt sigură nici măcar că mănăstirea mătuşii mele mai există. Acum câţiva ani, într-un moment în care m-a îmboldit curiozitatea, am căutat Surorile Milostivirii[21] pe internet

şi am aflat că au închis instituţia cu mai mult de zece ani în urmă.
- Unde era mănăstirea? înainte ca mătuşa ta să plece, vreau să spun?
- Cred că în Illinois. Sau poate că în Ohio. Undeva în Midwest, însă nu-mi aduc exact aminte. Şi nu mă întreba cum a ajuns acolo

mătuşa mea. Ca şi tata, provenea de pe Coasta de Vest.
- Cât timp a fost călugăriţă?
- Vreo douăzeci şi cinci de ani. Mai mult sau mai puţin, nu ştiu exact. Gwen, la fel.

Cred că Gwen s-a călugărit înainte de mătuşa mea.

- Crezi că erau...

El nu-şi termină întrebarea, iar Maggie ridică dintr-o sprânceană.

- Un cuplu? Sincer vorbind, nu ştiu. Pe măsură ce am înaintat în vârstă, m-am

gândit că ar fi putut fi, din moment ce erau mereu împreună, însă nu le-am văzut niciodată sărutându-se sau ținându-se de mână. Știu un singur lucru cu certitudine: că s-au iubit una pe cealaltă în mod profund. Gwen a fost alături de mătușa

Linda atunci când aceasta din urmă s-a stins din viaţă.
- Ţii legătura cu ea?
- Am fost mai apropiată de mătuşa mea, desigur, dar, după ce s-a dus, mi-am făcut un obicei din a o suna pe Gwen de câteva

ori pe an. însă nu foarte des în ultima vreme. Are Alzheimer şi nu sunt sigură că-şi mai aminteşte cine sunt. însă îşi aminteşte de mătuşa Linda, iar asta mă face fericită.

- Mi-e greu să cred că nu i-ai spus nimic lui Luanne despre toate astea.

- E un obicei al meu. Părinţii mei încă pretind că povestea asta nici n-a existat. Morgan, la fel.

- Ai veşti de la Luanne, de când s-a dus în Hawaii?

- Nu i-am spus despre cele aflate la medic,
dacă asta mă întrebi. El înghiţi în sec.
- Urăsc că ţi se întâmplă asta, zise el.
Foarte tare.

- Şi tu, şi eu. Fă bine şi nu te îmbolnăvi vreodată de cancer, mai ales la o vârstă la care se spune că eşti în floarea vieţii.
Mark îşi plecă fruntea, iar Maggie ştiu că el rămăsese fără cuvinte. Dacă pe ea glumele despre moarte o ajutau să-şi ţină

sub control emoţiile sumbre, partea proastă a lucrurilor era că nimeni nu ştia cu exactitate cum să-i răspundă la ele. în cele din urmă, el privi în sus şi zise:

- Azi am primit un mesaj de la Luanne. A zis că ţi-a scris şi ţie, dar că nu i-ai răspuns.

- încă nu mi-am verificat telefonul. Ce zice?

- Să-ţi aduc aminte să deschizi felicitarea, dacă încă n-ai făcut-o. „A, da. Pentru că înăuntru e un cadou."

- Felicitarea e undeva pe birou, probabil,

vrei să mă ajuţi s-o găsesc <
El se ridică şi începu să caute în tăviţa
pentru documente cat Maggie căută în
sertarul de sus al biroului. în timp ce ea

sorta, Mark trase un plic dintr-un teanc de facturi şi i-l înmână.
- Nu cumva e ăsta?
- Ba da, răspunse ea, examinându-l rapid. Sper că nu mi-a pus înăuntru o fotografie sexy cu ea.

Mark făcu ochii mari.

- Asta nu sună a Luanne... Ea râse.

- Te tachinam. Voiam să văd cum reacţionezi.

Deschise plicul; înăuntru era o felicitare elegantă, care conţinea o urare standard, împreună cu o notă scurtă, scrisă de Luanne, în care îi mulţumea lui Maggie pentru că era o persoană cu care îi făcea „o deosebită plăcere să lucreze". Luanne

fusese întotdeauna o pedantă în privinţa gramaticii şi a exprimării. în plic erau incluse două bilete la spectacolul newyorkez de balet Spărgătorul de nuci, de la Centrul Lincoln. Spectacolul urma să aibă loc vineri seara, peste două zile.

Maggie scoase biletele şi i le arătă lui Mark.

- E bine că mi-ai amintit. Sunt pe cale să expire.

- Ce dar minunat! Ai văzut spectacolul?
- Am zis că merg, dar n-am reuşit. Dar tu?
- N-aş putea spune că l-am văzut.
- Vrei să vii cu mine? -Eu?

- De ce nu? Poate fi o răsplată pentru că ai lucrat până târziu.
- Mi-ar plăcea.
- Minunat!

- Mi-a plăcut şi povestea ta, chiar dacă ai lăsat-o în suspans.

- Ce suspans?
- Despre ce s-a întâmplat cu tine pe parcursul sarcinii. Despre faptul că ai

început să construieşti o relaţie cu mătuşa ta. Despre Bryce. Ştiu că ai fost de acord să-ţi dea meditaţii, însă cum s-au desfăşurat lucrurile? Te-a ajutat? Sau te-a dezamăgit?

De îndată ce Mark îi rosti numele, ei nu-i veni să creadă că trecuse aproape un sfert de secol de la lunile acelea petrecute în Ocracoke.

- Chiar te interesează şi restul poveştii?

- Da, recunoscu el.

- De ce?

- Pentru că mă ajută să te înţeleg mai bine.
Ea luă o nouă înghiţitură din băutura care
se topea şi-şi reaminti dintr-odată de

discuţia cea mai recentă avută cu doctoriţa Brodigan. Observă cu cinism că într-un moment puteai avea o convesaţie plăcută cu cineva, iar în următorul nu te puteai gândi decât la faptul că aveai să mori.

încercă şi nu reuşi să dea la o parte acea revelaţie, după care răsuflă adânc.

- Poţi să-i spui lui Abigail despre prognosticul care mi-a fost făcut, zise Maggie.

- N-aş face asta. E... treaba ta.

- Se uită la înregistrările mele de pe YouTube? -Da.

- Atunci o să afle, oricum. Aveam de gând să vorbesc acolo despre ultimele veşti după

ce le voi fi spus mai întâi părinţilor şi surorii mele.

- Nu le-ai zis încă?

- Am hotărât să aştept până după Crăciun.

- De ce?

- Dacă le-aş spune mai devreme, probabil că mi-ar cere să mă duc înapoi la Seattle - ceea ce nu vreau să fac - sau ar insista să vină ei aici, şi nu vreau nici asta. S-ar stresa şi ar fi nevoiţi să se lupte cu durerea lor. Ar fi greu pentru noi toţi. Pe lângă asta,

o asemenea experienţă le-ar compromite toate Crăciunurile viitoare. N-aş vrea să le fac aşa ceva.

- O să fie greu, indiferent de momentul la care le spui.

- Ştiu. Dar eu şi familia mea avem o relaţie... unică.

- Cum aşa?

- N-am trăit genul de viaţă anticipată de părinţii mei. Am avut întotdeauna

sentimentul că nu m-am născut în familia potrivită şi am învăţat cu mult timp în urmă că relaţia noastră funcţionează cel mai bine atunci când menţinem un pic de distanţă între noi. Nu mi-au înţeles alegerile. Cât despre sora mea, ea e mai degrabă ca

părinţii mei. S-a căsătorit, are copii, locuieşte în suburbie şi e la fel de frumoasă ca întotdeauna. E greu să fii în competiţie cu cineva ca ea.

- Dar uite-te la tot ce ai realizat tu!

- Nu sunt sigură că asta contează în familia mea.
- îmi pare rău să aud aşa ceva.

în tăcerea care urmă, Maggie căscă dintr-odată, iar Mark îşi drese vocea.
- Dacă eşti obosită, de ce nu te duci acasă? întrebă el. O să mă asigur că totul e

înregistrat aşa cum trebuie şi o să mă ocup de expedieri.
în trecut, Maggie ar fi insistat să rămână. însă ştia că acum n-ar fi folosit la nimic.
- Eşti sigur?

- Mă iei cu tine la balet. E cel mai mărunt lucru pe care-l pot face în semn de mulţumire.
După ce ea se înfofoli bine, Mark o urmă până la uşă. O deschise ca s-o lase să iasă,

pregătit să încuie în urma ei. Vântul puternic îi mușcă obrajii lui Maggie.

- încă o dată, mulţumesc pentru smoothie.

- Vrei să-ţi chem un Uber sau un taxi? E frig afară.

- Nu e departe. Mă descurc.
- Ne vedem mâine?

Maggie nu vru să mintă; cine ştia cum avea să se simtă?

- Poate, zise ea.

Mark clătină din cap, iar Maggie îşi dădu seama că el înţelesese.

De îndată ce ajunse la colţ, Maggie ştiu că făcuse o greşeală. Afară nu era doar un frig

aspru, ci un ger care părea coborât de-a dreptul de la poli, iar ea intră în casă tremurând foarte tare. Se cuibări pe canapea, sub o pătură, şi stătu aşa vreme de aproape o jumătate de oră înainte de a-şi aduna energia necesară ca să se mişte

din nou. Se simţea de parcă un bloc de gheaţă i s-ar fi aşezat pe piept.
Merse la bucătărie şi-şi făcu un ceai de muşeţel. Se gândi să facă şi o baie caldă, însă baia presupunea un efort prea mare. în loc de asta, se duse în dormitor, se

îmbrăcă într-o pijama groasă, de flanel,
peste care adăugă o bluză de trening, două
perechi de şosete şi o scufie, ca să-i ţină de
cald la cap, după care se vârî sub plapumă.
După ce termină de băut o jumătate de

cană de ceai, se culcă şi dormi vreme de şaisprezece ore.
După ce se trezi, se simţi îngrozitor, de parcă chefuise toată noaptea. Şi chiar mai rău de atât, pentru că durerea părea să radieze dinspre fiecare organ, ascuţindu-se

cu fiecare bătaie a inimii. îşi adună puterile
şi reuşi cumva să se ridice din pat ca să
ajungă la baie, unde ţinea calmantele
prescrise de doctoriţa Brodigan.
înghiţi două pastile, cu apă, iar apoi se
aşeză pe marginea patului, nemişcată şi

concentrată, până în momentul în care fu sigură că pastilele nu-i veneau înapoi pe gât. Abia atunci fu gata să-şi înceapă ziua. Lăsă apa să curgă în cadă pentru că duşurile o făceau să se simtă de parcă ar fi fost înjunghiată.

Se înmuie aproape o oră în apa caldă, cu săpun. După aceea îi trimise un mesaj lui Mark, ca să-i spună că nu putea să ajungă la galerie în ziua aceea, dar că urma să-l contacteze a doua zi în legătură cu ora şi

locul întâlnirii lor pentru spectacolul de balet.
După ce se îmbrăcă în haine confortabile şi călduroase, îşi pregăti micul dejun, în ciuda faptului că era deja după-amiază. Se sili să mănânce un ou şi o jumătate de felie

de pâine prăjită, care aveau un gust de carton cu sare. Apoi, aşa cum făcuse în ultima săptămână şi jumătate, se aşeză pe canapea şi privi la lumea aflată dincolo de fereastră.

Ningea slab şi fulgii minusculi pâlpâiau
hipnotic, lovindu-se de fereastră. Cu coada
ochiului, Maggie prinse imaginea unei flori,
o crăciuniţă, în fereastra apartamentului
de vizavi, şi-şi aminti de primul ei Crăciun
la Seattle după ce se întorsese de la

Ocracoke. în acele zile, deşi voise să se simtă bucuroasă de apropierea sărbătorilor, îşi petrecuse majoritatea lunii decembrie funcţionând pe pilot automat. Acum îşi aduse aminte cum până şi în

dimineaţa de Crăciun îşi deschisese cu un entuziasm prefăcut cadourile primite. înţelesese că, parţial, asta se întâmplase pentru că se maturizase. Credinţele din copilărie erau de mult apuse, iar ea ajunsese într-un stadiu în care chiar şi

mirosul unei prăjituri o făcea să-şi calculeze caloriile. însă fusese mai mult de-atât. Timpul petrecut la Ocracoke o transformase într-o persoană pe care n-o mai recunoştea şi existau momente în care nu mai simţea că Seattle era căminul ei.

Privind în urmă, Maggie realiză acum că
încă de atunci număra zilele ce o
despărţeau de momentul în care ar fi putut
să plece de acolo pentru totdeauna.
După ce se întorsese de la Ocracoke şi de
îndată ce începuse să simtă că revenise, în

mod vag, la normalitate, Madison şi Jodie fuseseră neră bdătoare să reînnoade prietenia cu ea. La suprafaţă nu se schimbaseră prea multe. Cu toate astea, cu cât petrecea mai mult timp împreună cu

ele, cu atât simţea mai mult că se
maturizase,
în timp ce ele rămăseseră exact la fel. Erau
interesate de aceleaşi lucruri şi aveau
aceleaşi nesiguranţe ca şi înainte, se
îndrăgosteau de băieţi în acelaşi fel şi

trăiau aceeaşi exaltare atunci când ieşeau sâmbătă după-amiaza la raionul de fast-food de la mall.
Fiind familiarizată cu cele două fete, Maggie se simţea confortabil în prezenţa lor, dar, cu toate astea, începuse să

înţeleagă treptat că, în cele din urmă, cele
două aveau să dispară cu totul din viaţa ei,
în acelaşi fel în care câteodată simţea că şi
ea aluneca, la rândul ei, prin viaţă.
în acele prime luni care trecuseră de la
întoarcerea ei acasă, îşi petrecuse o mare

parte din timp gândindu-se la Ocracoke, fiindu-i dor de locul acela mai mult decât îşi imaginase. Se gândea la mătuşa ei şi la plaja pustie, bătută de vânt, la călătoriile cu feribotul şi la piaţa de vechituri. Atunci când medita asupra celor întâmplate acolo

se simţea atât de uimită, încât chiar şi acum rămânea uneori sub influenţa acelor momente.
Maggie se uită la un film pe Netflix - ceva în care apărea Nicole Kidman, deşi nu- şi putea aminti titlul -, trase un pui de somn

după-amiaza târziu, iar apoi comandă două smoothie-uri prin curier. Ştia că nu putea să le termine pe amândouă, dar se simţea prost să comande doar unul, pentru că ar fi costat prea puţin. Şi, la urma urmei, ce

importanţă avea dacă arunca unul dintre ele?
Se întrebă dacă să bea sau nu un pahar de vin. Nu atunci, pe loc, ci mai târziu, poate înainte de culcare. Nu mai băuse nimic de luni de zile, chiar dacă lua în considerare

mica adunare de la galerie, din noiembrie, unde nu făcuse decât să ţină paharul în mână, de ochii lumii. în timp ce trecea prin chimioterapie, gândul de a bea alcool îi făcuse greaţă, iar după aceea nu mai avusese chef, pur şi simplu. Ştia că avea o

sticlă în frigider, ceva provenit din Napa Valley[22], cumpărat dintr-un capriciu. Chiar dacă acum i se părea o idee bună să bea un pahar, bănuia că dorinţa avea să i se estompeze mai târziu, când dorinţa cea mai mare avea să îi fie să doarmă. Lucru care,

recunoscu ea, ar fi fost spre binele ei. Cine ştie în ce fel o putea afecta vinul? Lua calmante şi, pe deasupra, mânca atât de puţin, încât două guri puteau s-o facă să-şi piardă cunoştinţa sau să alerge la toaletă, ca să le aducă ofrande zeilor de porţelan.

Putem să-i zicem ciudăţenie, însă Maggie nu voise niciodată s-o vadă sau s-o audă cineva vomitând, nici măcar surorile medicale care o supravegheaseră pe parcursul chimioterapiei. O ajutau să

meargă până la baie, unde ea închidea uşa şi încerca să
nu facă prea mult zgomot. Din câte îşi aducea aminte, în afară de dimineaţa în care mama ei o găsise în baie, nu mai existase decât o singură altă împrejurare în

care cineva s-o vadă vomitând. Se întâmplase în timp ce fotografia de pe un catamaran, în largul insulei Martinica, când avusese rău de mare. Greaţa o cotropise repede, ca un val de maree. Simţise cum stomacul începea să i se dea

peste cap şi dintr-odată i se contractase;
de-abia avusese vreme să ajungă la timp
lângă parapet. Se plecase peste el, cu
stomacul în spasme, şi în următoarele două
ore făcuse eforturi necontenite să verse.
Fusese cea mai neplăcută experienţă pe

care o avusese în timp ce muncea, atât de dificilă încât nu-i păsase deloc dacă o vedea cineva. Nu reuşise să facă decât vreo câteva fotografii în seara aceea - doar trei din mai mult de o sută erau bune de ceva -, iar în pauzele dintre cadre se străduise să

rămână cât putea de nemişcată. Greaţa de dimineaţă - la naiba, până şi greaţa de după chimioterapie - nu se puteau compara cu experienţa aceea, iar Maggie se întrebă acum de ce se plânsese atât de mult când avusese şaisprezece ani.

Cine fusese ea cu adevărat la vârsta aceea? încercase să recreeze povestea pentru Mark, să-l ajute să-şi facă o idee despre cât de îngrozitoare fuseseră acele prime săptămâni la Ocracoke pentru o fată de şaisprezece ani, singură şi însărcinată. Pe

vremea aceea exilul ei păruse etern; în retrospectivă, nu se putea gândi decât că timpul petrecut acolo trecuse mult prea repede.
Deşi nu le spusese nimic părinţilor, tânjise să se întoarcă la Ocracoke. Sentimentul

fusese puternic mai ales în primele două
luni după întoarcerea la Seattle şi
câteodată aproape că o copleşea.
Chiar dacă trecerea timpului îi diminuase
dorul, acesta nu dispăruse niciodată. Cu
ani în urmă, în secţiunea din New York

Times destinată călătoriilor, cineva scrisese
o relatare a călătoriilor făcute în Outer
Banks. Autoarea sperase să poată zări caii
sălbatici de pe insulă şi, în cele din urmă,
reuşise să-i vadă lângă Corolla, însă ceea
ce atinsese o coardă în sufletul lui Maggie

fusese descrierea frumuseţii austere a acelor insule-barieră cu maluri joase, înşiruite ca pe aţă. Articolul evoca mirosul biscuiţilor pe care mătuşa Linda şi Gwen îi coceau dimineaţa devreme pentru pescari, precum şi singurătatea tăcută a orăşelului

în zilele vântoase de iarnă. Maggie îşi aminti cum decupase articolul şi i-l trimisese mătuşii, împreună cu câteva fotografii scose pe hârtie, făcute de ea. Ca de obicei, mătuşa Linda răspunsese printr-o scrisoare, mulţumindu-i pentru articol şi

lăudând zor-nevoie fotografiile. încheiase spunându-i lui Maggie cât de mândră era de ea şi cât de mult o iubea.
Maggie îi spusese lui Mark că ea şi mătuşa Linda deveniseră apropiate odată cu trecerea anilor, însă nu dezvoltase

subiectul. Cu timpul, din pricina scrisorilor ei lungi, mătuşa Linda devenise o prezenţă mai constantă în viaţa lui Maggie decât tot restul membrilor familiei ei. Exista ceva alinător în faptul că cineva o iubea şi o accepta pentru cine era ea; în lunile

petrecute împreună cu mătuşa Linda,
Maggie învăţase semnificaţia iubirii
necondiţionate.
Cu câteva luni înainte ca mătuşa să moară,
Maggie îi mărturisise că îşi dorise
întotdeauna să semene mai mult cu ea. Se

afla în prima şi ultima ei vizită la Ocracoke de când fusese acolo ca adolescentă. Orăşelul nu se schimbase prea mult, iar casa mătuşii îi declanşase lui Maggie un potop de amintiri dulci-amare. Mobila era aceeaşi, mirosurile erau la fel, însă

trecerea timpului îşi lăsase, încetul cu
încetul, amprenta peste ele. Totul era puţin
mai uzat, mai estompat şi mai obosit,
inclusiv mătuşa Linda. Liniile de pe faţa ei
se adânciseră şi deveniseră riduri, iar părul
alb i se subţiase, lăsând să i se vadă scalpul

în unele locuri. Doar ochii îi rămăseseră la fel, păstrându-şi bine-cunoscuta strălucire. Ele două şezuseră la aceeaşi masă de bucătărie la care Maggie îşi făcuse cândva temele.

- De ce ai vrea să semeni mai mult cu mine? întrebase, înmărmurită, mătuşa Linda.
- Pentru că... eşti minunată.

- Of, draga mea...

Mătuşa Linda îşi întinsese mâna şi şi-o aşezase peste a lui Maggie. Mâna ei era atât de fragilă şi de uşoară, ca o pasăre, încât asta aproape că-i frânse inima lui Maggie.

- Nu-ţi dai seama că aş putea să spun exact acelaşi lucru despre tine? spusese mătuşa Linda.
Vineri, după ce se trezi din somnul ei adânc precum o comă şi după ce-şi pierdu vremea prin casă, Maggie înghiţi nişte terci de

ovăz fără gust şi-i trimise lui Mark un mesaj în care îi spunea că plănuia să-l întâlnească mai târziu, la galerie. De asemenea, făcu o rezervare la Atlantic Grill şi aranjă să fie luată după cină de o maşină, întrucât în acea zonă era aproape

imposibil să găseşti seara un Uber sau un taxi. După ce termină de rezolvat toate chestiunile administrative, se întoarse înapoi în pat. Şi fiindcă se anunţa o noapte în care avea să stea trează până mai târziu decât de obicei, trebuia să se odihnească

suficient de mult ca să nu cadă, la cină, cu nasul în farfurie. Nu-şi puse ceasul să sune şi dormi încă trei ore. De-abia după aceea începu să se pregătească.
„Chestia e", se gândi Maggie, „că atunci când o faţă e la fel de sfrijită precum cea a

unui schelet, cu pielea fragilă ca un
şerveţel de hârtie, nu poţi face prea multe
ca să pari prezentabilă".
Cu o singură privire aruncată în direcţia
pufului de bebeluş de pe capul ei, oricine
ar fi ştiut că era cu un picior în groapă. Dar

trebuia să încerce. După ce făcu baie, se machie, încercând să adauge culoare (mai bine zis, viaţă) în obraji; apoi încercă trei nuanţe diferite de ruj înainte de a găsi unul care să arate cât de cât natural.

în privinţa părului, avea de ales: eşarfă sau pălărie. în cele din urmă, alese o beretă de lână roşie. Se gândi să poarte o rochie, însă ştiu că ar fi îngheţat în ea, aşa că alese o pereche de pantaloni şi un pulover gros, cu împletituri, care adăuga substanţă

siluetei. Colierul era la locul lui, ca întotdeauna, iar Maggie îşi puse la gât o minunată eşarfă de caşmir, în culori aprinse, ca să-i ţină de cald. Făcu un pas înapoi, se privi în oglindă şi se gândi că

arăta aproape la fel de bine ca înainte de chimioterapie.
îşi luă poşeta şi mai înghiţi încă două pastile - durerea nu era atât de mare precum fusese cu o zi în urmă, însă n-avea nici un motiv să rişte - după care chemă un

Uber. Ajunse la galerie cu câteva minute înainte de ora închiderii. Prin fereastră, îl văzu pe Mark împreună cu un cuplu care să tot fi avut cincizeci de ani, discutând despre una dintre fotografiile ei. Maggie intră, grăbindu-se să ajungă la biroul ei, iar

Mark îi făcu un semn discret cu mâna. Ea găsi pe birou un mic teanc de corespondenţă, pe care-l sortă rapid, după care Mark bătu dintr-odată în uşa deschisă. Ca întotdeauna, ei i se păru că arăta ca un

băiat din corul bisericii, în ciuda faptului că muncise toată ziua.
- Salut! îmi pare rău, am crezut că vor lua o decizie înainte să ajungi tu, însă au pus o mulţime de întrebări.

-Şi?

- Au cumpărat două dintre reproducerile fotografiilor tale. „Extraordinar", se gândi ea.

La început puteau trece săptămâni fără ca vreuna dintre fotografii să se vândă. Chiar

dacă vânzările crescuseră odată ce progresase în carieră, renumele adevărat venise odată cu videourile ei despre cancer. Faima schimba cu adevărat totul, chiar dacă asta venise pentru un motiv pe

care ea nu i l-ar fi dorit nimănui. Mark
intră în încăpere, după care se opri brusc.

- Uau! zise el. Arăţi fantastic.

- Mă străduiesc.

- Cum te simţi?

- Am fost mai obosită ca de obicei şi am dormit mai mult.
- Eşti sigură că poţi să mergi la spectacol?
Maggie îi văzu îngrijorarea din privire.

- E cadoul de la Luanne, trebuie să merg. Pe lângă asta, spectacolul mă va ajuta să intru în atmosfera de Crăciun.
- De-abia am aşteptat să merg, încă de atunci, de când m-ai invitat. Eşti pregătită?

Traficul o să fie foarte aglomerat în seara asta, mai ales pe o asemenea vreme.
- Sunt gata.
După ce stinseră luminile şi încuiară uşa, ieşiră în noaptea îngheţată. Mark ridică o mână, făcând semn unui taxi, iar apoi o

susţinu pe Maggie de braţ în timp ce ea se urcă, cu greutate, în maşină.
Pe drumul spre zona centrală a oraşului, Mark îi vorbi despre clienţii avuţi şi-i spuse că Jackie Bernstein revenise ca să cumpere lucrarea lui Trinity, pe care o admira de

ceva vreme. Era o piesă costisitoare, care-
şi merita preţul, în opinia lui Maggie, chiar
şi doar ca investiţie. în ultimii cinci ani,
valoarea artei lui Trinity crescuse
fenomenal. Nouă dintre fotografiile lui
Maggie - asta incluzându-le şi pe ultimele

două - fuseseră vândute, de asemenea, iar Mark o asigură că reuşise să le expedieze pe toate înainte ca ea să ajungă la galerie.
- M-am repezit în spate de fiecare dată când am avut un minut liber, pentru că am vrut să fiu sigur că le expediez azi. O mare

parte din ele sunt cumpărate drept cadouri.
- Ce m-aș face fără tine?
- Probabil că ai angaja pe altcineva.

- Cred că nu-ţi acorzi suficientă importanţă. Ai uitat că au candidat mulţi pentru postul ăsta, dar nu l-au luat.
- Chiar aşa?
- Nu ştiai?
- Cum aş fi putut să ştiu?

Ea realiză că Mark avea dreptate.

- Vreau să-ţi mulţumesc şi pentru că ai dus tot greul la galerie fără Luanne, cu atât mai mult în perioada sărbătorilor.
- Bucuros. îmi face plăcere să vorbesc cu oamenii despre munca ta.
- Şi a lui Trinity.

- Desigur, adăugă el. Dar arta lui e un pic intimidantă. Am învăţat că, atunci când vine vorba de lucrările lui, de obicei e mai bine să ascult mai mult şi să vorbesc mai puţin. Oamenii care sunt interesaţi de arta lui ştiu, în general, mai multe decât mine.

- Cu toate astea, te pricepi. Te-ai gândit vreodată să devii curator sau să-ți deschizi propria galerie? Poate să faci un masterat în istoria artei, în loc de teologie?

- Nu, zise el. Tonul lui fu blând, dar hotărât. Ştiu care e calea pe care o am de urmat în viaţă.

„Sunt sigură că ştii", se gândi ea.

- Când pornești? Pe calea ta, vreau să spun.
- Cursurile încep în august.
- Ai fost deja admis?

- Da, zise el. O să urmez Universitatea din Chicago.
- împreună cu Abigail?
- Desigur.

- Mă bucur pentru tine, zise ea. Câteodată mă întreb cum ar fi fost experienţa universităţii.
- Dar ai urmat o facultate.
- Vreau să spun, o facultate de patru ani, cu viaţă de cămin şi petreceri, ascultând

muzică în timp ce te joci frisbee în curtea facultăţii.
El ridică dintr-o sprânceană, apoi adăugă:
- Şi cu mers la cursuri, învăţând şi scriind lucrări.

- A, da, şi asta.

Ea zâmbi ştrengăreşte.

- I-ai spus lui Abigail că ne ducem la un spectacol de balet astă-seară?

- Da, şi e un pic geloasă din pricina asta. M-a făcut să-i promit c-o duc şi pe ea într-o bună zi.
- Cum se desfăşoară reuniunea de familie?
- Casa e plină tot timpul de gălăgie şi de haos. Dar ei îi place. Unul dintre fraţii ei e

în aviaţia militară şi tocmai s-a întors din Italia. Abigail nu l-a mai văzut de anul trecut.

- Pun pariu că părinţii ei sunt în culmea fericirii să-i aibă pe toţi acasă.

- Aşa e. Cred că acum meşteresc la o casă de turtă dulce. Una imensă. Fac asta în fiecare an.

- Iar dacă angajatorul tău n-ar fi avut nevoie de tine, i-ai fi putut ajuta.

- Ar fi fost o experienţă de învăţare, categoric. Nu mă prea pricep la bucătărie.
- Şi părinţii tăi? Am auzit când îi spuneai lui Trinity că sunt în străinătate.

- Azi şi mâine sunt la Ierusalim, iar în Ajun de Crăciun vor fi la Betleem. Mi-au trimis nişte fotografii de la Biserica Sfântului Mormânt. îşi scoase telefonul ca să-i arate. Părinţii mei şi-au dorit ani buni să facă excursia asta, însă au aşteptat ca eu să

termin facultatea. Ca să pot veni acasă în vacanțe.
Mark își puse telefonul înapoi în buzunar și o întrebă:
- Tu unde te-ai dus? Prima dată când ai ieșit din țară, vreau să spun.

- La Vancouver, în Canada, răspunse Maggie. Mai ales pentru că se poate conduce până acolo. Am petrecut un weekend făcând fotografii în Whistler, după o puternică furtună cu grindină.
- Eu încă n-am fost nicăieri afară din ţară.

- Trebuie să treci prin experienţa asta, zise ea. Atunci când vizitezi alte meleaguri, ţi se schimbă perspectiva. Te ajută să înţelegi că, indiferent de locul în care te afli sau de ţara în care eşti, oamenii sunt, în mare, la fel.

După ce ieşiră de pe autostrada de vest, traficul începu să încetinească şi deveni şi mai leneş pe măsură ce îşi făcură drum spre est, pe drumurile secundare. în ciuda frigului, străzile erau ticsite; Maggie văzu oameni care duceau sacoşe de cumpărături

şi care se aşezau la coadă la chioşcurile de mâncare de la colţul străzii, în timp ce alţii se grăbeau acasă, venind de la serviciu. în cele din urmă, ajunseră într-un punct din care se vedeau ferestrele luminate ale Centrului Lincoln, ceea ce le dădu

posibilitatea de a alege între a rămâne
aşezaţi încă zece sau cincisprezece minute
într-un taxi care aproape că stătea pe loc şi
a coborî ca să meargă pe jos.
Se hotărâră pentru cea de a doua variantă
şi-şi croiră drum, încetul cu încetul, printr-

o mulţime care se întindea dincolo de porţile teatrului David Koch. Maggie îşi ţinea braţele încrucişate şi se muta de pe un picior pe celălalt, sperând să-şi ţină, astfel, cald, dar din fericire coada se mişcă repede şi intrară în hol după doar câteva

minute. îndrumaţi de plasatori, îşi găsiră
locurile în primul rând de scaune de la
balconul teatrului.
înainte de începerea spectacolului, stătură
de vorbă în şoaptă, observând ambianţa şi
privind cum teatrul se umplea de adulţi şi

de copii. în cele din urmă, luminile
începură să scadă, se auzi muzica, iar
publicul fu transportat în casa Stahlbaum[23],
în Ajun de Crăciun.
Pe măsură ce povestea se desfăşura,
Maggie fu captivată de graţia şi de

frumuseţea dansatorilor; salturile lor înalte şi delicate animau partitura parcă ieşită dintr-un vis al lui Piotr Ilici Ceaikovski. Din când în când, Maggie privea spre Mark, observându-i fascinaţia de pe chip. Nu părea să-şi poată desprinde privirea de la

scenă, amintindu-i însoţitoarei lui că el era
un băiat venit din Midwest, care probabil
că nu văzuse niciodată aşa ceva.
După ce se încheie spectacolul, se
alăturară mulţimii vesele care se revărsa
pe Broadway. Maggie se bucură că Atlantic

Grill era atât de aproape, de partea cealaltă a străzii. îi era frig şi se simţea slăbită - poate că din pricina calmantelor, sau poate pentru că nu mâncase nimic toată ziua - şi îl luă de braţ pe Mark atunci când se apropiară de trecerea de pietoni.

Mark încetini pasul, lăsând-o să se sprijine de el.
Ea începu să se simtă un pic mai bine doar în momentul în care se așezară la masă.
- Ești sigură că nu vrei să mergi direct acasă?

- O să-mi fie bine, zise ea fără convingere. Şi chiar am nevoie să mănânc. Mark nu păru liniştit de vorbele ei, aşa că Maggie continuă: Sunt şefa ta. Gândeşte-te la asta ca la o cină de afaceri.
- Dar nu e o cină de afaceri.

- Afaceri personale, zise ea. Am crezut că vrei să afli mai mult despre timpul petrecut de mine la Ocracoke.
- Vreau, zise el. Dar numai dacă te simți în stare.
- Chiar trebuie să mănânc, crede-mă că nu glumesc.

El dădu din cap, reticent, în semn că era de acord, în timp ce chelneriţa sosea şi le înmâna meniul. Surprinzându-se pe sine, Maggie hotărî că-şi dorea un pahar de vin şi alese un Bourgogne. Mark comandă un ceai cu gheaţă.

Chelneriţa se îndepărtă, iar Mark cercetă localul cu privirea şi întrebă:
- Ai mai fost vreodată aici?
- Da, am avut o întâlnire, să tot fie cinci ani de atunci. în seara asta nu-mi vine să cred că am prins o masă liberă aici, dar probabil că cineva a renunţat la rezervare.

- Şi cum era el? Tipul care te-a adus la localul ăsta. Maggie îşi înclină capul, încercând să-şi amintească.
- înalt, cu un păr frumos, uşor grizonant. Tipul lucra pentru Accenture în calitate de

consultant de management. Divorţat, cu doi copii, foarte inteligent. într-o bună zi a intrat în galerie, şi astfel l-am cunoscut. Am băut o cafea, iar apoi am ieşit împreună de vreo câteva ori.

- Dar n-a funcţionat?

- Câteodată nu există nici o atracţie la mijloc. Cu el, mi-am dat seama de asta atunci când am mers singură la Key Largo[24] pentru o sesiune fotografică, iar după ce m-am întors am realizat că, în timp ce fusesem plecată, nu simţisem pic de dor

faţă de el. în linii mari, asta e istoria tuturor întâlnirilor mele cu bărbaţii, indiferent de cine au fost ei.
- Mi-e teamă să întreb ce înseamnă asta.
- La douăzeci de ani, după ce m-am mutat aici, am frecventat cluburile vreo câţiva

ani... ieşeam noaptea, stăteam până
aproape în zori, chiar şi în zilele lucrătoare.
Nici unul dintre tipii pe care i-am întâlnit
acolo nu era genul pe care l-aş fi putut
aduce acasă, pentru a-mi cunoaşte familia.
Ca să fiu sinceră, probabil că n-a fost o

idee bună nici să-i aduc la mine în apartament.
-Nu?
- Gândește-te la asta: o grămadă de tatuaje și de vise să devină rapperi sau DJ. Pe

atunci aveam în mod sigur preferinţe
pentru o anumită tipologie.
El făcu o faţă care-i stârni râsul lui Maggie.
Chelneriţa îi aduse paharul de vin, iar ea,
afişând o falsă încredere în sine, se întinse
ca să-l ia. îşi muie uşor buzele în el şi

aşteptă să vadă dacă stomacul i se revolta, dar totul păru să fie în ordine. Deciseseră deja ce-şi doreau - ea comandă cod pescuit în Atlantic, iar el optă pentru filé - şi amândoi refuzară atunci când chelneriţa îi

întrebă dacă doreau să înceapă masa cu aperitive sau cu salată.
După ce chelneriţa se îndepărtă, Maggie se aplecă în faţă.
- Trebuia să comanzi mai multă mâncare, îl mustră ea pe Mark. Doar pentru că eu nu

pot mânca mult, nu înseamnă că trebuie să faci la fel.

- Am mâncat două felii de pizza înainte să ajungi tu la galerie.

- De ce ai făcut aşa ceva?

- N-am vrut să încarc nota de plată.
- Doar nu vorbeşti serios! Asta e absurd.
- Aşa procedăm eu şi Abigail.
- Eşti unicat, ştii asta?

- Am tot vrut să te întreb... cum ai început să faci fotografie de călătorie?
- Perseverenţă pură. Şi nebunie.
- Asta-i tot?

Ea ridică din umeri.

- Am fost şi norocoasă, având în vedere că azi nu mai există angajamente salarizate pentru reviste. Primul fotograf pentru care am lucrat, la Seattle, avea deja o reputaţie de fotograf de călătorie, fiindcă lucra

adesea pentru National Geographic. Deţinea o listă bună de contacte de la reviste, companii de turism şi agenţii publicitare. Câteodată mă lua cu el, ca să-l ajut. După vreo doi ani, am luat- o un pic razna şi am sfârşit prin a mă muta aici. Am

închiriat un apartament împreună cu nişte stewardese, am primit zboruri cu preţ redus şi am făcut fotografii în toate locurile pe care mi-am permis să le vizitez. De asemenea, am găsit de lucru la un fotograf avangardist de aici. Era unul dintre cei

care au adoptat de timpuriu fotografia digitală şi-şi investea toate câştigurile în echipamente şi software, ceea ce a însemnat că şi eu a trebuit să fac acelaşi lucru. Mi-am făcut propria pagină de web, care conţinea sfaturi, cronici şi

lecţii de editare a imaginilor. în cele din urmă, unul dintre editorii de fotografie de la Conde Nast mi-a văzut pagina. M-a angajat să fotografiez în Monaco, după care a urmat o a doua ofertă de muncă, şi tot aşa. între timp, fostul meu şef din

Seattle s-a pensionat, mi-a oferit, practic, lista lui de clienţi şi m-a recomandat mai departe, astfel încât am preluat o mare parte din munca pe care o făcea el.

- Ce anume te-a ajutat să devii independentă?

- Reputaţia mea a crescut, până în punctul în care am putut să-mi aleg propriile angajamente locale. Pentru munca în străinătate am cerut preţuri mici, ceea ce i-a atras întotdeauna pe editori. Iar popularitatea câştigată datorită paginii de

web şi blogului mi-a adus primele vânzări online şi m-a ajutat, astfel, să-mi plătesc facturile. Am fost un utilizator timpuriu pe Facebook, Instagram şi mai ales pe YouTube, lucru care a contribuit la creşterea impactului de imagine. Şi,

desigur, a urmat galeria, care a consolidat lucrurile. M-am chinuit ani în şir să găsesc orice muncă în deplasare, iar apoi, de parcă cineva ar fi apăsat pe un comutator, m-am trezit că-mi veneau toate ofertele de muncă pe care le puteam onora.

- Câţi ani aveai atunci când ai prins sesiunea de fotografie din Monaco?
- Douăzeci şi şapte.
Ea îi văzu strălucirea din ochi.

- E o poveste excepțională.
- După cum am zis, am avut noroc.
- Poate că la început. Dar după aceea a fost doar meritul tău.

Maggie cântări din priviri interiorul restaurantului. Ca atât de multe alte localuri din New York, şi acela era decorat de sărbători, expunând în zona barului un pom de Crăciun împodobit şi o strălucitoare menorah[25]. După estimările

ei, în jurul meselor se puteau vedea mai multe rochii şi pulovere de culoare roşie ca de obicei, în vreme ce studie clientela restaurantului, Maggie se întrebă ce făceau oamenii aceia de Crăciun şi chiar ce urma să facă ea.

Luă o altă gură de vin, simţindu-i deja efectele.

- Fiindcă vorbeam de poveşti, vrei să continui de acolo de unde am rămas ultima dată, până vine mâncarea?

- Dacă eşti pregătită, mi-ar plăcea să te ascult.

- îţi mai aminteşti unde anume am rămas?
- Ai fost de acord să-l laşi pe Bryce să te mediteze şi i-ai spus mătuşii Linda c-o iubeai.

Maggie întinse mâna după pahar, privind meditativ în adâncul purpuriu.

- Luni, începu ea, a doua zi după ce am cumpărat bradul de Crăciun...
BRADUL DE CRĂCIUN

Manhattan Decembrie 2019

Chelneriţa veni cu meniul pentru desert şi le propuse să le aducă o cafea, iar Maggie

profită de ocazie ca să-şi tragă sufletul. îşi spusese povestea în timp ce mâncau şi de-abia observase că farfuria ei, aproape neatinsă, fusese luată de pe masă. Mark comandă o cafea decofeinizată, în timp ce Maggie refuză, ţinându-şi, încă, între

palme paharul de vin. Doar câteva mese mai erau ocupate, iar conversaţiile se transformaseră într-un murmur jos.
- Bryce e cel care te-a învăţat să fotografiezi? izbucni, nerăbdător, Mark.
Maggie adeveri înclinând din cap.

- Şi mi-a dezvăluit bazele Photoshopului, care era relativ nou la vremea aceea. Mama lui m-a învăţat multe despre tehnicile camerei obscure - cum să reduci sau să creşti intensitatea culorii, cum să măreşti imaginea, cât de importantă e

sincronizarea în procesul de developare...
în esenţă, despre arta uitată a scoaterii pe
hârtie a fotografiilor, în varianta
tradiţională. împreună, mi-au oferit,
practic, un soi de curs rapid. Bryce a prezis
şi că fotografia digitală urma s-o

înlocuiască pe cea făcută pe film, şi că internetul avea să schimbe lumea - două lecţii de care am ţinut cont.

Mark ridică, mirat, din sprâncene.

- Impresionant!

- Era un tip deştept.

- Ai început să faci fotografii imediat?

- Nu. Bryce, fiind Bryce, a vrut să învăţ la fel cum învăţase şi el. A doua zi după Crăciun, a venit cu o carte despre

fotografie, cu un aparat Leica de 35 de milimetri
- cu tot cu manual - şi cu un fotometru. Eram încă în vacanţă şi n-aveam de făcut decât temele pe care încă nu le terminasem. în orice caz, până în acel

moment începusem deja să fac progrese la şcoală; în felul ăsta, îmi rămânea mai mult timp ca să învăţ să fotografiez. Bryce mi-a arătat cum să încarc un film şi cum să folosesc fotometrul; mi-a vorbit despre felul în care, schimbând parametrii,

schimbi fotografia. Mi-a prezentat manualul; cartea pe care mi-o adusese te învăţa despre compoziţie, încadrare şi despre lucruri la care e bine să te gândeşti atunci când încerci să fotografiezi. A fost mult, evident, însă Bryce a trecut prin

toate, pas cu pas. După care mi-a pus întrebări, firește.
Mark zâmbi.
- Când ai făcut prima fotografie adevărată?
- Chiar înainte de Anul Nou. Fotografiile erau cu toatele alb-negru, pentru că a fost mult mai uşor să developăm negativele pe

foi de contact şi să scoatem noi înşine imaginile pe hârtie, în camera obscură a lui Bryce. N-a trebuit să trimitem filmul la Raleigh ca să fie procesat, ceea ce a fost bine, fiindcă eu n-aveam o căruţă de bani,

ci numai suma din plicul pe care mi-l dăduse mama la aeroport.
- Ce ai fotografiat în prima zi?
- Doar câteva cadre cu oceanul şi câteva bărci pescăreşti vechi, legate de ponton. Bryce m-a pus să încerc diferiţi parametri,

iar atunci când am primit foile de contact, am rămas...
Ea căută cuvântul potrivit, rememorând.
- ...am rămas fără cuvinte. Diferenţele dintre efectele obţinute m-au lăsat perplexă. Acela a fost momentul în care am

început să înţeleg cu adevărat ce voia Bryce să spună atunci când îmi zicea că în fotografie totul se rezumă la captarea luminii potrivite. După aceea, am devenit o împătimită.
- Atât de repede?

- Ar fi trebuit să fii acolo ca să înţelegi, răspunse ea. Faza ciudată a fost că, în lunile următoare, cu cât mă afundam mai mult în fotografie, cu atât deveneau mai uşor de făcut temele. Şi mi le terminam mult mai repede. Nu pentru că devenisem

dintr-odată mai deşteaptă, ci pentru că, dacă terminam mai repede, aveam mai mult timp de petrecut cu aparatul de fotografiat. Am început chiar să fac teme în avans de cu seară, iar dimineaţa aveam

deja două sau trei gata făcute. Cât de trăsnită putea fi chestia asta?

- Nu cred că a fost deloc trăsnită. îţi găsiseşi pasiunea. Câteodată mă întreb dacă eu o să mi-o găsesc pe a mea.

- O să fii pastor. Dacă meseria asta nu cere pasiune, nu ştiu ce altceva ar putea.

- Bănuiesc. E o chemare, în mod clar, dar nu pare să fie similară cu ce-ai trăit tu în clipa în care ai văzut foaia de contact. Eu n-am experimentat niciodată un moment în care să spun „Evrika!", ci chemarea mea a fost mai degrabă ceva ce m-a însoţit

dintotdeauna, de când eram mic, fremătând înlăuntrul meu.
- Asta n-o face mai puţin adevărată. Abigail ce zice despre chemarea ta?
- Mă susţine. Desigur, a spus şi că, în cuplul nostru, ea va trebui să fie jumătatea care să câştige cel mai bine.

- Cum? N-ai nici un vis măreţ de a deveni un evanghelist de televiziune sau de a construi o megabiserică?
- Cred că suntem cu toţii chemaţi în feluri diferite. Personal, nici unul dintre felurile astea nu mă atrage.

Maggie fu mulţumită de răspunsul lui, convinsă fiind că mulţi dintre predicatorii de la televizor nu erau altceva decât nişte ipocriţi, agenţi de vânzări interesaţi mai degrabă să-şi asigure stilul de viaţă al unei celebrităţi decât să-i ajute pe ceilalţi să se

apropie de Dumnezeu. în acelaşi timp, recunoscu ea, cunoştinţele pe care le avea despre asemenea oameni se limitau la ceea ce citise despre ei în ziare. Nu întâlnise niciodată vreun teleevanghelist sau vreun pastor dintr-o megabiserică.

Ospătăriţa veni să-i ofere lui Mark o nouă ceaşcă de cafea, însă el o refuză. După ce femeia se îndepărtă, el se aplecă spre Maggie.
- îmi dai voie să plătesc eu nota?

- Nici pomeneală, răspunse ea. Eu te-am invitat. Pe lângă asta, ştiu foarte bine cât câştigi, domnule *Ia-o-felie-de-pizza-înainte-de-cină*.
El râse.

- Mulţumesc, a fost foarte plăcut! Ce seară nemaipomenită, mai ales în momentul ăsta al anului!
Ea nu se putu opri şi se gândi iarăşi la Crăciunul petrecut cu mult timp în urmă la Ocracoke, ştiind că fusese frumos în

simplitatea lui, pentru că, în loc să fie
singură, se aflase laolaltă cu oameni care îi
erau dragi.
Nu voia să-şi petreacă ultimul Crăciun de
una singură; după ce îl studie pe Mark
vreme de câteva secunde, realiză dintr-

odată că nu voia nici ca el să fie singur.
Cuvintele care urmară îi ieşiră din gură aproape fără să se gândească:
- Cred că avem nevoie de mai mult ca să intrăm în atmosfera sărbătorilor.
- La ce anume te gândeşti?

- Cred că galeria are nevoie de un brad de Crăciun anul ăsta. Tu ce zici? Ce-ar fi să-l împodobim împreună, mâine, după ce închidem?
- Cred că e o idee fantastică.

Cina aceea târzie o binedispuse pe Maggie, dar o şi extenuă. A doua zi nu se trezi decât aproape de prânz. Intensitatea durerii era tolerabilă, însă înghiţi pastilele oricum, cu o cană de ceai. Se forţă să înghită o felie de pâine prăjită, uimită de faptul că avea un

gust sărat chiar şi unsă cu unt şi acoperită
cu grămăjoare de jeleu.
Făcu o baie şi se îmbrăcă, după care
petrecu un pic de timp la computer.
Comandă un brad, plătind un preţ de trei
ori mai mare pentru livrare rapidă, astfel

ca pomul să ajungă la galerie până la ora cinci. în ceea ce privea decoraţiunile, alese un set
complet, care se chema „Iarnă de basm" şi care includea lumini albe, beteală de mătase argintie şi ornamente albe şi

argintii. Toate astea costară din nou o mică avere, ca să le aibă expediate la timp, dar ce mai conta preţul într-un astfel de moment? Voia un Crăciun memorabil şi cu asta, basta. Apoi îi trimise un mesaj lui Mark, ca să-l informeze în legătură cu

comanda făcută şi ca să-i spună că ajungea mai târziu.
De îndată ce termină, se aşeză pe canapea şi se înveli cu o pătură. Se gândi să-şi sune părinţii, însă se hotărî să aştepte până a doua zi. Ştia că duminica erau amândoi pe

lângă casă. Ştia şi că, probabil, ar fi trebuit
s-o sune şi pe Morgan, dar amână şi asta.
în ultima vreme, Morgan devenise o
persoană cu care nu era uşor de vorbit;
cinstit vorbind, Maggie recunoştea că, în

afara câtorva momente rare, nu-i fusese niciodată uşor să comunice cu sora ei. Oare de ce era aşa, se întrebă ea din nou, lăsând la o parte diferenţele evidente care existau între ele? Maggie presupunea că, după ce se întorsese de la Ocracoke, îi

devenise şi mai clar că Morgan era fiica preferată. Ea îşi păstrase media zece, era regina reuniunilor şi, în cele din urmă, se dusese la Universitatea Gonzaga, unde intrase în cea mai potrivită asociaţie a studentelor. Părinţii lor n-ar fi putut să fie

mai mândri de ea, şi se asiguraseră că Maggie era mereu conştientă de asta. După ce terminase facultatea, Morgan începuse să predea muzică la şcoala din apropiere şi să se vadă cu tipi care lucrau la bancă sau în companii de asigurare,

genul de indivizi care purtau zi de zi costum la serviciu. în cele din urmă îl cunoscuse pe Jim, care lucra pentru Merrill Lynch[30]. După doi ani de ieşit împreună, el o ceruse în căsătorie. Făcuseră o nuntă mică, însă perfect organizată, după care se

mutaseră într-o casă pe care o cumpăraseră împreună şi care avea şi un grătar în curtea din spate. La câţiva ani după aceea, Morgan o născuse pe Tia. După încă trei ani, apăruse Bella, iar fotografiile lor de familie erau atât de

perfecte, încât ar fi putut fi folosite ca să
vândă rame fotografice.
între timp, Maggie îşi abandonase familia
şi petrecuse toţi acei ani încercând să-şi
lanseze cariera, ceea ce însemnase că
poziţia pe care o aveau în familie cele două

surori rămăsese, în linii mari, aceeaşi. Atât Maggie, cât şi Morgan îşi cunoşteau rolurile cu care erau obişnuite - strălucitoarea şi străduitoarea - lucru care se regăsea în conversaţiile lor telefonice regulate, chiar dacă nu frecvente.

Dar în cele din urmă Maggie reuşise să-şi
fructifice şansele şi să-şi câştige, încetul cu
încetul, o reputaţie. Asta îi permisese să
călătorească frecvent în lumea întreagă;
apoi obţinuse poziţia de curator la galerie.
în timp, până şi viaţa ei socială se

stabilizase. Morgan păruse pusă în încurcătură de toate astea şi existaseră momente în care Maggie simţise că sora ei mai mare era uşor geloasă. La vremea la care Maggie avea douăzeci şi ceva de ani, gelozia lui Morgan nu fusese niciodată

fățișă. Cel mai adesea lua forma unor înțepături pasiv-agresive: „Sunt convinsă că tipul cu care te întâlnești acum e mai bun decât cel dinainte", sau „îți vine să crezi ce noroc ai?", sau „Ai văzut

fotografiile de luna asta din National Geographic? Sunt incredibile".
Cu cât Maggie avea mai mult succes, cu atât mai mult se străduia Morgan să păstreze conversaţia concentrată asupra ei înseşi. De obicei descria încercările prin

care trecea, una după alta - cu copiii, cu casa, cu serviciul - înainte de se lansa în explicaţii despre cum rezolvase ea toate probleme folosindu-şi inteligenţa şi perseverenţa. în acele conversaţii, Morgan

era atât victimă, cât şi erou, în timp ce Maggie era doar norocoasă.
Maggie se străduise timp îndelungat să ignore acele... ciudăţenii. Ştia că, în adâncul sufletului ei, Morgan o iubea, şi că a avea doi copii mici şi grijă de casă în timp

ce lucrai cu normă întreagă putea fi stresant pentru oricine. Preocuparea ei de sine nu era neaşteptată; pe lângă asta, Maggie ştia că, indiferent dacă era sau nu geloasă, Morgan era mândră de ea, de sora ei mai mică.

Maggie începuse să-şi pună sub semnul întrebării presupoziţiile doar după ce se îmbolnăvise.
La scurt timp după diagnosticul iniţial - pe vremea când ea încă mai avea speranţe -, căsnicia lui Morgan începuse să scârţâie,

iar problemele ei deveniseră punctul
central al tuturor conversaţiilor.
în loc să-i ofere o şansă lui Maggie să-şi
descarce inima sau să-şi exprime grijile în
legătură cu boala ei, Morgan asculta
pentru scurt timp, după care schimba

subiectul. Se plângea că Jim părea s-o considere o servitoare, că el se închisese în sine şi nu voia să meargă la consiliere, zicând că Morgan era cea care avea nevoie de aşa ceva. Sau recunoştea că nu mai făcuseră dragoste de luni întregi şi se

plângea că Jim începuse să lucreze până
târziu de trei sau patru ori pe săptămână.
Problemele veneau una după alta, iar
atunci când Maggie încerca să clarifice ce-i
spunea sora ei, aceasta din urmă se enerva
şi o acuza pe Maggie că-i lua partea lui Jim.

Nici măcar acum Maggie nu ştia cu exactitate ce se întâmplase cu căsătoria lor, în afară de vechiul clişeu că Morgan şi Jim se îndepărtaseră, pur şi simplu, unul de celălalt.

Pentru că Morgan fusese atât de nefericită - cuvântul „divorţ" începuse să se strecoare deja în conversaţie - atunci când Jim îşi făcuse bagajele şi plecase de acasă, Maggie fusese luată pe nepregătite de furia lui Morgan. Fusese şi mai surprinsă

când furia şi amărăciunea surorii ei sporiseră. Maggie ştia că a trece printr-un divorţ era o experienţă nefericită, însă nu înţelegea de ce părea Morgan hotărâtă să facă lucrurile şi mai dificile. Oare de ce nu puteau găsi cei doi o soluţie proprie, fără

avocaţi care să arunce tot timpul gaz pe foc, umflându-şi tarifele şi încetinind procesul?
Maggie ştia că era, probabil, naivă. Nu trecuse niciodată printr-un divorţ, dar, chiar şi aşa, sentimentul lui Morgan că

fusese trădată şi absoluta ei siguranţă de sine reflectau convingerea ei că Jim merita să fie pedepsit. în ceea ce-l privea, Jim se simţise, la rândul lui, o victimă, ceea ce condusese la un divorţ lung şi neplăcut, care durase şaptesprezece luni epuizante.

Dar lucrurile nu se încheiaseră aici. Cu o vară în urmă, de fiecare dată când cele două surori luau legătura, Morgan se plângea în continuare de Jim şi de noua lui iubită, care era mai tânără, sau vorbea pe un ton dramatic despre cum Jim nu se

ridica la înălţimea rolului de tată. Morgan îi povestea lui Maggie cum întârziase Jim la şedinţa cu părinţii sau cum încercase să-i ducă pe copii într-o drumeţie în Munţii Cascadelor, chiar dacă fusese rândul lui Morgan să-şi petreacă weekendul cu ei.

Sau că Jim uitase să ia în bagaje un EpiPen[31] atunci când dusese fetele la o fermă producătoare de mere, în ciuda faptului că Bella era alergică la albine. La toate astea, Maggie voise să adauge: „Apropo, chimioterapia e infernală. îmi

cade părul şi vomez în continuu.
Mulţumesc de întrebare".
Totuşi, Morgan o întrebase pe Maggie cum se simţea; însă aceasta din urmă avusese sentimentul că, indiferent de cât de groaznic stăteau lucrurile în cazul ei,

Morgan se vedea pe sine într-o situaţie şi mai dificilă.
Toate astea însemnaseră convorbiri telefonice din ce în ce mai rare, mai ales în ultimele luni. Ultima dată vorbiseră de ziua lui Maggie, înainte de Halloween. în afară

de un scurt mesaj pe telefon şi de un răspuns la fel de scurt, nu se mai auziseră de la Ziua Recunoştinţei încoace. Maggie nu-i spusese nimic din toate astea lui Mark atunci când discutaseră despre motivele pentru care deocamdată nu dorea să

vorbească despre diagnosticul ei. Era adevărat şi că nu voise să arunce o umbră asupra Crăciunului lui Morgan, mai ales din pricina Tiei şi a Bellei. Dar fiindcă voia ca sărbătoarea Crăciunului să rămână

paşnică, Maggie se gândise că i- ar fi fost mai bine fără Morgan.
Maggie luă un taxi până la galerie şi ajunse acolo la o jumătate de ceas după ora închiderii. în ciuda faptului că luase o nouă doză de analgezice şi nu făcuse mai nimic

toată ziua, tot se simţea ruptă de oboseală, de parcă ar fi fost aruncată din greşeală în uscătorul electric, împreună cu rufele. încheieturile şi muşchii o dureau ca şi când ar fi fost date cu şmirghel, iar stomacul îi fremăta. însă atunci când zări bradul de

Crăciun, aşezat în dreapta uşii, starea ei sufletească se îmbunătăţi uşor, fiindcă era bogat şi cu trunchiul drept. Nu-l alesese ea, motiv pentru care fusese oarecum stresată de teama de a nu fi cumpărat cumva genul de brad pe care-l alegea

Charlie Brown[32] în vechile benzi desenate, create special de Crăciun. După ce descuie uşa, intră în galerie exact în momentul în care Mark ieşea din spate.
- Bună, zise el, iar faţa i se lumină. Iată-te! M-am cam îndoit că aveai să reuşeşti să vii.

- Timpul mi s-a scurs printre degete.
Mai degrabă îi lipsise energia de a se pune în mişcare, dar ce rost avea să înceapă cu chestii sumbre?
- Cum a fost azi?

- Am avut suficient de lucru. Au venit o mulţime de fani, însă am vândut doar două fotografii. Totuşi, am primit o grămadă de comenzi online.
- Ceva pentru Trinity?

- Doar câteva întrebări adresate online. Am răspuns deja şi vom vedea ce se mai întâmplă. Am primit şi un e-mail de la o galerie din Newport Beach. Cei de acolo vor să ştie dacă Trinity ar fi interesat să expună la ei.

- N-o să vrea, zise Maggie. Dar bănuiesc că i-ai trimis informaţia agentului publicitar, nu?
- Da. Am expediat şi toate comenzile care ne-au fost făcute online.
- Nu ţi-ai mai văzut capul de atâtea treburi. Când a sosit bradul?

- înjur de ora patru. Ornamentele au ajuns chiar mai repede. Cred că au fost foarte scumpe.
- Bradul e şi el frumos. Sunt oarecum uimită că au mai avut unul bun. Am crezut că i-au vândut pe toţi.

- Micile miracole, fu el de acord. Am pus deja apă în ghiveci şi am dat o fugă până la Duane Reade, ca să cumpăr un prelungitor pentru cazul în care am avea nevoie.

- Mulţumesc, suspină ea.

Realiză că până şi statul în picioare o solicita mai mult decât îşi imaginase.

- Eşti bun să-mi aduci aici scaunul de la birou, ca să mă pot aşeza?

- Sigur că da, răspunse el.
Se răsuci pe călcâie şi dispăru în spate; un moment mai târziu, împingea scaunul cu roţi de-a curmezişul podelei, aşezându-l, apoi, cu faţa spre brad. Aşezându-se,

Maggie se cutremură, iar Mark se încruntă, îngrijorat.
- Te simţi bine?
- Nu, dar sunt sigură că e normal să fie aşa. Având în vedere cancerul ăsta care mă mănâncă pe dinăuntru.

El se schimbă la faţă, făcând-o să regrete că nu găsise un răspuns mai blând, însă cancerul nu era deloc astfel.

- Pot să-ţi mai aduc ceva?

- Sunt bine acum, răspunse ea. Mulţumesc.

Maggie studie bradul, gândindu-se că trebuia rotit un pic. Mark îi urmări privirea.

- Nu-ţi convine golul de la bază, nu-i aşa? o întrebă el.
- Nu l-am observat când m-am uitat de afară. El se îndreptă spre brad.

- Hmmm...

îl apucă de trunchi şi îl ridică, rotindu-l pe jumătate.

- E mai bine?

- Perfect, zise ea.
- Am o surpriză, adăugă el. Sper că nu te deranjează.
- îmi plac surprizele.

- Dă-mi voie să lipsesc un minut, bine?
Dispăru din nou în spate şi se întoarse cu o boxă mică, portabilă, şi cu câteva lumânări aşezate sub braţ, la care se adăugau două pahare umplute cu un lichid cremos.
Maggie presupuse că era un suc de fructe,

însă când Mark se apropie, văzu că se înşelase.
- Lichior de ouă?
- Mi s-a părut potrivit cu ocazia.
îi întinse paharul, iar ea luă o înghiţitură, sperând să nu să i se revolte stomacul. Din fericire, nu i se întâmplă nimic şi nici nu-i

rămase un gust neplăcut după aceea. Sorbi din nou, dându-şi seama cât de foame îi era.
- Mai avem încă destul în spate, ca să reumplem paharele, zise el.
Apoi luă o gură şi puse paharul pe un postament scund, de lemn. Aşeză boxa

lângă pahar şi-şi scoase telefonul din buzunar. Câteva secunde mai târziu, o ascultau pe Mariah Carey cântând AII I Want from Christmas, cu sonorul dat în surdină. Mark aprinse lumânările, după care se duse şi stinse aproape toate

luminile, lăsându-le aprinse pe cele din spatele galeriei.
Se aşează, apoi, pe postament.
- Te-a prins povestea mea, nu-i aşa? întrebă Maggie.
- I-am spus lui Abigail despre ea aseară, când am vorbit pe FaceTime. Mi-a propus

ca, dacă tot împodobim bradul, să încerc să recreez o parte din Crăciunul tău de la Ocracoke. M-a ajutat cu lista de piese muzicale. Am cumpărat lichiorul şi lumânările atunci când m-am dus după prelungitor.

Maggie zâmbi în timp ce-şi scotea mănuşile, dar încă îi era frig şi se hotărî să-şi ţină pe ea jacheta şi fularul.
- Nu sunt sigură că voi avea suficientă energie ca să te ajut cu bradul, mărturisi ea.

- Nu face nimic. Poţi să-mi dai indicaţii, aşa cum făcea mama lui Bryce. Doar dacă nu cumva vrei să încercăm din nou mâine...

- Nu, nu mâine. Haide să-l împodobim acum. înghiţi o nouă gură de lichior.

- Mă întreb de când au început oamenii să împodobească brazii de Crăciun.
- Sunt convins că prima dată au făcut-o pe la mijlocul secolului al XVI-lea, pe teritoriul

Germaniei de azi. Mult timp de atunci încolo, împodobirea brazilor a fost privită ca un obicei protestant. Vaticanul a împodobit primul brad de Crăciun doar în 1982.

- Tu ştiai toate astea aşa, din minte?

- Am scris o lucrare despre subiectul ăsta pe când eram la liceu.
- Eu nu-mi aduc aminte nimic din lucrările scrise în liceu.

- Nici de Thurgood Marshall?
- Nici de el, crede-mă. Şi ca să ştii, chiar dacă familia mea e catolică, în copilărie am avut brazi de Crăciun.

- Nu da vina pe mesager, o tachină el. Eşti gata să-mi dai nişte indicaţii ca să mă apuc de treabă?
- Doar dacă eşti sigur că nu te deranjează.
- Glumeşti! Chestia asta e nemaipomenită. N-am brad în apartament, deci asta e

singura mea şansă la bradul de Crăciun anul ăsta.
El găsi cutia, scoase instalaţia electrică din pungile în care era împachetată, iar apoi băgă prelungitorul în priză. La fel cum procedase Bryce cu mult timp în urmă,

împinse bradul în faţă ca să poată aşeza
şiragurile de lumini şi ca să facă ajustări, la
sugestia lui Maggie. Urmară panglicile de
mătase şi, la final, o fundă mare, care se
potrivea cu ele şi pe care o aşează în vârful
bradului, în loc de stea. încheie prin a

aşeza ornamentele în brad, urmând instrucţiunile lui Maggie. Apoi împinse pomul înapoi la locul lui, făcu un pas în dreptul lui Maggie şi amândoi îl evaluară.

- Cum e? întrebă el.

- E perfect, răspunse ea.
- Sper să-i placă lui Trinity.
- N-o să-l vadă. Acum e la St. Barth[33]. Mark continuă să privească bradul.

- îmi place, zise el.

întinse mâna după telefon şi făcu nişte fotografii, după care apăsă de câteva ori pe ecranul telefonului.

- Abigail? întrebă Maggie.

îl văzu cum se înroşi.

- Vrea să vadă bradul de îndată ce l-am împodobit. Nu sunt sigur că are încredere că pot face treabă bună. Le trimit fotografii şi părinţilor mei.
- Ai avut azi veşti de la ei?

- Mi-au trimis nişte fotografii din Nazaret şi de la Marea Galileei. Ai vizitat Israelul, nu?
- E o ţară incredibilă. Când am fost acolo, m-am gândit adesea că poate călcam pe

urmele paşilor lui Iisus. La modul concret, vreau să spun.
- Ce anume ai fotografiat?
- Meghido[34], stâncile de la Qumran[35] şi încă vreo câteva situri arheologice. Am stat acolo aproape o săptămână şi întotdeauna

mi-am dorit să mă pot întoarce, însă am avut prea multe alte locuri noi de văzut.
Mark se aplecă în față, cu coatele pe genunchi, şi se uită în sus, la ea.
- Dacă aş putea să vizitez un loc de pe lumea asta, care crezi că ar trebui să fie acela?

Ochii îi străluciră, făcându-l să pară aproape copilăros.
- Mulţi mi-au pus întrebarea asta, dar nu există un răspuns anume. Depinde de tine, de felul în care îţi trăieşti viaţa la momentul respectiv.
- Nu cred că înţeleg.

- Dacă eşti stresat şi, timp de luni întregi, ai lucrat mii de ore, poate că cel mai bun loc în care să te duci ar fi o plajă tropicală, nu contează care. Dacă eşti în căutarea sensului vieţii, poate că e bine să urci pe munte în Bhutan sau să vizitezi Machu

Picchu, ori să participi la liturghie la Biserica Sfântului Petru. Sau poate că vrei doar să vezi animale, aşa că poţi călători în Botswana sau în nordul Canadei. Eu am văzut toate aceste locuri în mod diferit - le-am şi fotografiat diferit -, în funcţie de

experienţele mele de viaţă avute până în acel moment.

- înţeleg, răspunse el. Sau, cel puţin, aşa cred.

- Unde ai vrea să mergi? Dacă ar fi să alegi doar un singur loc? El întinse mâna după paharul cu lichior de ouă şi luă o gură.
- îmi surâde ideea ta cu Botswana. Mi-ar plăcea să mă duc la un safari şi să văd

animalele sălbatice. Aş putea chiar să fiu convins să aduc cu mine un aparat de fotografiat, chiar dacă l-aş ţine doar pe setări automate.

- Dacă vrei, îţi dau eu câteva ponturi de fotografiat. Şi cine ştie? Poate că vei avea şi tu galeria ta într-o bună zi.

El râse.

- Nici o şansă.

- Să te duci la un safari e o alegere bună.

Poate să-l păstrezi pentru luna de miere?
- Am auzit că e destul de costisitor. Dar sunt sigur că eu şi Abigail vom ajunge

acolo într-o bună zi. Unde e voinţă, e putinţă, şi aşa mai departe.
- La fel ca excursia părinţilor tăi în Israel?
- Exact, răspunse el.
Ea se lăsă pe spate în scaun, începând, în cele din urmă, să se simtă din nou aproape de normal. Nu-i era încă suficient de cald

încât să-şi dea jos haina, însă măcar nu mai simţea frigul acela care îi pătrunsese până în oase.
- Ştiu că tatăl tău e pastor, dar nu cred că te-am întrebat vreodată de mama ta.

- E psiholog de copii. Ea şi tata s-au întâlnit când îşi făceau amândoi doctoratul la Universitatea Indiana.
- Predă sau e practician?
- A făcut puţin din amândouă în trecut, dar acum practică mai mult. Colaborează şi cu

poliţia, când e nevoie. E specialistul de serviciu dacă vreun copil se află la ananghie şi, pentru că are şi rolul de martor-expert, depune mărturie destul de des în sala de judecată.
- Pare să fie foarte deşteaptă. Şi foarte ocupată.

- Aşa este.
Deşi îi luă un pic de efort, Maggie reuşi să-şi tragă piciorul sub ea, încercând să se aşeze mai confortabil.
- Mă gândesc că nu s-a strigat foarte mult la tine acasă atunci când aveau loc discuţii

aprinse, având în vedere că tatăl tău e pastor şi mama ta e psihologă?
- Niciodată, fu el de acord. Nu cred că l-am auzit vreodată pe vreunul dintre ei ridicând vocea. Doar dacă nu cumva mă încurajau pe mine când jucam hochei sau baseball,

vreau să spun. Amândoi preferă să vorbească despre probleme, dacă le au; ceea ce sună minunat, dar poate fi şi frustrant. N-are nici o noimă să fii singurul care strigă.
- Nu-mi pot imagina că ai strigat vreodată.

- Nu s-a întâmplat foarte des, dar, atunci când am făcut-o, mi-au cerut să schimb tonul, ca să putem avea o discuţie rezonabilă, sau m-au trimis în camera mea până când mă calmam, după care ajungeam tot la discuţia rezonabilă. N-a

trecut mult şi am înţeles că ţipetele n-au nici un rost.

- De cât timp sunt căsătoriţi părinţii tăi?

- De treizeci şi unu de ani, răspunse el. Ea făcu un calcul mental rapid.

- Sunt puţin mai în vârstă, nu? Având în vedere că s-au întâlnit pe când îşi făceau doctoratul.
- Anul viitor împlinesc şaizeci de ani. Vorbesc amândoi despre pensionare, dar nu sunt sigur că va veni vreodată ziua

aceea. Amândoi iubesc foarte mult ceea ce fac.
Ea îşi aminti de gândurile pe care le avusese ceva mai devreme despre Morgan.
- Ţi-ai dorit vreodată să ai un frate sau o soră?

- Nu, până de curând, răspunse el. N-am ştiut decât ce înseamnă să fii singur la părinţi. Cred că părinţii mei au vrut să aibă mai mulţi copii, dar n-a fost să fie. Şi să fii singur la părinţi are câteodată şi avantaje. N-a fost nevoie să fac compromisuri când a

fost vorba de filmele la care m-am uitat, sau să aleg în care maşinărie să mă dau mai întâi la Disney World. Dar acum, că sunt cu Abigail şi văd cât de apropiată e de fraţii ei, mă întreb câteodată cum ar fi fost să am şi eu fraţi.

După ce vocea lui Mark se stinse, nici unul dintre ei nu mai adăugă nimic pentru o vreme. Maggie avu sentimentul că el era interesat să audă mai multe despre Ocracoke, însă realiză că încă nu era pregătită să înceapă. în loc de asta, zise:

- Cum a fost să copilăreşti în Indiana? E unul dintre statele pe care nu le-am vizitat niciodată.
- Ştii ceva despre Elkhart?
- Absolut nimic.
- E în partea de nord a statului şi are o populaţie de cincizeci de mii de locuitori.

La fel ca multe dintre oraşele din Midwest, încă are o alură provincială. Majoritatea magazinelor se închid la ora şase seara, restaurantele încetează să mai servească după ora nouă, iar agricultura - în cazul nostru, fermele de produse lactate - joacă

un rol important în economie. Cred că oamenii de acolo sunt cu adevărat mărinimoşi; ar sări oricând în ajutorul unui vecin bolnav, iar bisericile au un loc important în comunitate. Dar atunci când eşti copil, nu te gândeşti la nici unul dintre

lucrurile astea. Pentru mine a contat că am avut parcuri şi câmpuri ca să mă joc, terenuri de baseball şi de baschet, un patinoar de hochei. De îndată ce mă întorceam acasă de la şcoală, ieşeam imediat afară, ca să mă joc cu prietenii. Se

găsea întotdeauna un joc care deja
începuse undeva. Ăsta e lucrul pe care mi-l
amintesc cel mai bine din copilărie. Doar...
jocurile - baschet sau baseball, fotbal sau
hochei, în fiecare după-amiază.

- în timp ce eu credeam că fiecare copil din generaţia ta a crescut lipit de iPad, îi răspunse ea, mirându-se în glumă.
- Părinţii mei nu m-au lăsat să am aşa ceva. Până când am împlinit şaptesprezece ani, nu mi-au dat voie să-mi cumpăr un iPhone.

Şi chiar şi atunci m-au obligat să mi-l cumpăr singur. A trebuit să lucrez toată vara ca să mi-l pot permite.
- Sunt împotriva tehnologiei?

- Nu, deloc. Am avut un computer acasă, iar ei aveau telefoane mobile. Cred că au vrut să cresc la fel cum au crescut ei.

- Au valori de modă veche?

- Bănuiesc.

- începe să-mi placă tot mai mult de părinţii tăi.

- Sunt oameni buni. Câteodată nu ştiu cum reuşesc s-o facă.

- Ce anume vrei să spui?

El se uită lung la lichiorul de ouă, de parcă răspunsul s-ar fi aflat în pahar.

- Din cauza meseriei ei, mama aude tot felul de lucruri urâte, mai ales atunci când

colaborează cu poliţia. Despre abuzuri fizice, sexuale, emoţionale, abandon... Iar tata... pentru că e pastor, face şi el multă muncă de consiliere. Oamenii vin la el ca să ceară sfaturi atunci când au probleme în cuplu, când se luptă cu dependenţe sau

au probleme la locul de muncă, când copiii le fac prob;eme sau chiar şi atunci când au o criză legată de credinţă. Petrece mult timp la spital; aproape în fiecare săptămână cineva din biserică e bolnav, sau e implicat într-un accident, sau are

nevoie să fie consiliat fiindcă trece printr-o pierdere. O astfel de muncă îi secătuieşte pe amândoi. Pe când eram copil existau seri în care unul dintre ei rămânea foarte tăcut la masă. Aşa am început să recunosc semnele unei zile deosebit de dificile.

- Dar încă iubesc ceea ce fac?
- Da. Cred că o parte dinlăuntrul lor se simte responsabilă ori de câte ori vine vorba de a-i ajuta pe ceilalţi.

- Se vede clar că asta te-a influenţat. Uită-te la tine, stai din nou până târziu la serviciu.

- E o plăcere, zise el. în nici un caz un sacrificiu. Maggie preţui răspunsul lui.

- Mi-ar plăcea să-i cunosc pe părinţii tăi într-o bună zi. Dacă şi tu eşti de acord.
- Sunt sigur că şi lor le-ar face plăcere. Spune-mi şi tu despre tine. Cum sunt părinţii tăi?

- Sunt nişte părinţi obişnuiţi.
- Au venit vreodată la New York?
- De două ori. O dată când aveam douăzeci şi ceva de ani şi o dată când aveam treizeci. După care, ca şi când ar fi realizat cum suna afirmaţia aceea, ea adăugă: Până la New York e un zbor lung cu avionul, iar

părinţilor mei nici nu le place prea mult oraşul; mi-a fost mai uşor să-i vizitez eu la Seattle. în funcţie de locul în care fotografiam, îmi programam câteodată zborul de întoarcere prin Seattle şi rămâneam acolo în weekend. Până de

curând, asta s-a întâmplat, de obicei, de vreo două sau trei ori pe an.

- Tatăl tău mai lucrează? Ea clătină din cap.

- S-a pensionat de vreo câţiva ani. Acum se joacă toată ziua cu trenuleţele electrice.
- Serios?
- Le are de când era copil, iar, după ce s-a pensionat, s-a reîntors la ele. A construit o platformă mare în garaj, cu un vechi oraş

western, un canion, dealuri acoperite cu copaci, şi adaugă în continuu clădiri noi şi tufişuri, indicatoare sau o nouă linie de cale ferată. E chiar impresionant. Anul trecut ziarul local a scris un articol despre el, completat cu imagini. Il ţine ocupat şi îl

scoate afară din casă. Altfel cred că părinţii mei s-ar scoate unul pe celălalt din pepeni.
- Şi mama ta?
- Câteva dimineţi pe săptămână, face voluntariat la biserică, dar în principal o ajută pe sora mea, Morgan, cu copiii.

Mama îi ia de la şcoală, are grijă de ei pe perioada verii, îi duce la tot soiul de evenimente atunci când Morgan lucrează până târziu, tot felul de chestii dintr-astea.
- Cu ce se ocupă Morgan?

- E profesoară de muzică, dar e şi responsabilă de clubul de teatru. După orele de curs, are în permanenţă repetiţii pentru concerte sau spectacole.

- Pun pariu că mamei tale îi place să-i aibă alături pe copii.

- Aşa e. Nu ştiu ce-ar face Morgan fără ea. A divorţat şi-i este foarte greu. Mark arătă către brad.

- Mă bucur că ai hotărât să pui un brad aici. Sunt convins că şi clienţii îl vor aprecia.

- Ca să fiu cinstită, bradul e pentru mine.

- Pot să te întreb ceva?

- Sigur.

El se întoarse s-o privească.

- Crăciunul de la Ocracoke a fost Crăciunul tău favorit?

Din fundal încă se auzea, plutind dinspre difuzoare, muzica aleasă de Mark.

- Pe când eram la Ocracoke, după cum ştii, am trecut printr-o perioadă foarte dificilă. Şi desigur, nu-mi mai rămăsese nimic din

toată mirarea copilărească legată de sărbătoare. Dar... în anul acela, Crăciunul mi s-a părut atât de real. Parada bărcilor, împodobitul bradului împreună cu Bryce, voluntariatul pe care l-am făcut în ziua de

Crăciun, slujba de la miezul nopţii şi apoi sărbătoarea în sine. Mi-a
plăcut foarte mult atunci, însă în timp, amintirea acelui Crăciun a devenit specială. E singurul pe care îmi doresc să-l mai trăiesc o dată.

Mark zâmbi.
- îmi place gândul că ai amintirea asta.
- Şi mie. Mai am încă fotografia aceea cu farul, să ştii. E pe peretele camerei pe care o folosesc ca studio.

- în cele din urmă, v-aţi întâlnit ca să coaceţi biscuiţi?
- Mă gândesc că vrei să mă întrebi ce se mai întâmplă în poveste. Sau greşesc?

- Sunt foarte curios să aflu ce s-a mai întâmplat.
- Cred că aș putea să-ți mai spun câte ceva. însă cu o condiție.

- Care ar fi aceea?
- Mai am nevoie de încă puţin lichior de ouă.
- S-a făcut, zise el.

înhăţă ambele pahare şi se duse în spate, după care se întoarse cu lichiorul. în mod neaşteptat, amestecul gros şi dulce îi făcea lui Maggie bine la stomac şi o sătura, senzaţie pe care n-o mai avusese de săptămâni întregi. Luă o nouă înghiţitură.

- Ţi-am povestit despre furtună?
- Vorbeşti de furtuna de Crăciun? Când a plouat?

- Nu, e vorba de altă furtună. Cea din ianuarie. Mark clătină din cap.
- N-ai pomenit-o niciodată. Mi-ai vorbit de săptămâna de după Crăciun, când ai lucrat

intens la temele pentru şcoală, iar Bryce
te-a învăţat bazele fotografiei.
- Aha, zise ea. Aşa e.
Se uită cu atenţie în tavan, de parcă,
pentru a-şi regăsi amintirile pierdute, ar fi

scanat ţevile care se vedeau acolo. îşi întoarse privirea spre Mark şi zise:
- Apropo, notele mele erau, de fapt, destul de mari la sfârşitul acelui semestru. Cel puţin, pentru standardele mele. Vreo două note de zece, iar restul, opt şi nouă. Până

la urmă, a fost cel mai bun semestru pe care l-am avut tot liceul.

- Chiar mai bun decât semestrul din primăvară?

- Da, răspunse ea.

- De ce? Pentru că fotografia a trecut pe primul plan?

- Nu, răspunse ea. N-a fost asta. Cred că... îşi aranjă fularul, încercând să câştige timp ca să găsească modul cel mai potrivit

pentru a continua povestea de acolo de unde o lăsase.

- ...pentru mine şi Bryce, totul a început să se schimbe cam pe când nor'easter[36]-ul a lovit Ocracoke...

AL DOILEA TRIMESTRU

Ocracoke 1996

Nor'easter-ul şi-a făcut apariţia în cea de-a doua săptămână din ianuarie, după trei zile la rând cu temperaturi mai ridicate decât era normal. Fuseseră zile însorite, pe care le-am simţit nepotrivite, venite fiind după

griul mohorât al lui decembrie. N-aş fi ghicit niciodată că o furtună gigantică se pregătea să vină.
Şi nici n-aş fi putut să prevăd schimbările care urmau să se producă în relaţia mea cu Bryce. în Ajunul Anului Nou încă îl vedeam

doar ca pe un prieten, chiar dacă el alesese să-şi petreacă seara la mine acasă, în timp ce restul familiei lui se dusese în oraş. Gwen şi-a adus televizorul la noi şi ne-am uitat la emisiunea lui Dick Clark, transmisă în direct din Times Square. Pe măsură ce

se apropia miezul nopţii, am pornit numărătoarea inversă împreună cu întreaga Americă. Când ceasul a bătut de ora douăsprezece, Bryce a lansat de pe verandă două rachete pe care le pregătise din vreme şi care au explodat deasupra

apei cu un zgomot puternic, lăsând în urmă o ploaie de scântei. Pe verandele lor, vecinii făceau gălăgie lovind cu lingurile în cratiţe, însă după doar câteva minute Ocracoke a revenit la atmosfera somnoroasă, iar luminile din casele aflate

în apropiere au început să se stingă una câte una. I-am sunat pe părinții mei ca să le urez un An Nou fericit, iar ei mi-au adus aminte că veneau să mă viziteze în ianuarie.

în ciuda faptului că era vacanţă, Bryce s-a întors la noi în mai puţin de opt ore, de data asta, însoţit de Daisy, lucru care se întâmpla pentru prima oară. Ne-a ajutat pe mine şi pe mătuşa Linda să despodobim şi să scoatem din casă bradul - care devenise

deja un pericol în momentul acela - şi îl trase afară, în drum. După ce am împachetat la loc ornamentele şi am măturat acele de brad, ne-am aşezat la masă ca să ne apucăm de lecţii. Daisy adulmeca pe jos, prin bucătărie.

Bryce a chemat-o, iar ea s-a aşezat imediat lângă scaunul lui.
- Mătuşa ta a zis că pot s-o aduc, a explicat el. Mama e de părere că încă se plimbă prea mult de colo până colo.

M-am uitat la Daisy, care m-a privit cu inocenţă şi mulţumire, bătând cu coada în podea.
- Mie mi se pare că se poartă bine. Şi uită-te la faţa ei drăgălaşă!
Daisy a părut să ştie că vorbeam despre ea şi s-a ridicat în picioare, împingând cu

nasul în palma lui Bryce. Dar el a ignorat-o, ceea ce a făcut-o să înceapă să se învârtă din nou prin bucătărie.

- Vezi? Exact despre asta vorbesc, a zis el. Daisy? Vino!

Daisy s-a făcut, de data asta, că nu-l auzea. A fost nevoie de o a doua comandă ca, în

cele din urmă, să se întoarcă lângă el şi să
se întindă pe jos, cu un suspin. Am
remarcat că era câteodată încăpăţânată,
iar atunci când a încercat iarăşi s-o ia din
loc, Bryce i-a pus lesa şi a legat-o de scaun,

de unde a început să ne privească,
supărată.
Săptămâna aceea s-a dovedit
asemănătoare cu precedenta: am avut
parte de lecţii şi de fotografie. Pe lângă
faptul că m-a lăsat să fac multe poze, Bryce

mi-a adus şi o cutie de carton plină cu fotografii, pe care le făcuseră el şi mama lui de-a lungul anilor. Pe spatele fiecărei fotografii erau trecute informaţii despre aspectele tehnice ale fotografierii - momentul zilei, lumina, apertura, indexul

de expunere - şi încetul cu încetul am
început să anticipez felul în care
schimbarea unui singur element putea să
modifice imaginea cu totul. Tot atunci mi-
am petrecut prima după-amiază în camera
obscură, privindu-i pe Bryce şi pe mama lui

cum developau douăsprezece fotografii alb-negru pe care le făcusem eu în centrul oraşului. M-au învăţat cum să potrivesc baia chimică - soluţia pentru developare, baia de fixare,

fixatorul - şi cum să curăţ negativul. Mi-au arătat cum să folosesc proiectorul optic pentru mărire şi m-au învăţat cum puteam să obţin exact balanţa de alb şi negru pe care o doream. Chiar dacă n-am rămas cu mare lucru din ceea ce mi-au explicat,

atunci când am văzut cum şi-au făcut
apariţia imaginile acelea fantomatice, mi se
păruse că asistam la un act de magie.
în ciuda faptului că eram încă o
începătoare în ale fotografierii şi
developării, s-a dovedit că aveam talent

pentru Photoshop. Ca să încarci fotografiile aveai nevoie de un scaner performant şi de un Mac, iar, cu un an în urmă, Porter le achiziţionase pe amândouă pentru soţia lui. De atunci, mama lui Bryce editase foarte multe dintre fotografiile ei favorite, iar

revizuirea muncii ei reprezentase pentru mine modalitatea perfectă de a cunoaşte programul, pentru că puteam să văd cum arătau imaginile atât înainte, cât şi după editare. Apoi încercam să repet şi eu acele operaţiuni de transformare a imaginii. N-

am să spun că eram un maestru al computerelor, precum Richard, şi nici nu aveam experienţa lucrului cu Photoshopul la nivelul la care o aveau Bryce şi mama lui, însă odată ce învăţam unul dintre instrumentele programului, nu-l mai uitam.

De asemenea, am avut încă de la început o înţelegere destul de bună a aspectelor care aveau nevoie de editare, un soi de intuiţie care i-a luat prin surprindere pe Bryce şi pe mama lui.

Ideea e că, punând cap la cap sărbătorile, meditaţiile şi tot ce a ţinut de fotografie, eu şi Bryce am fost împreună de dimineaţa devreme până seara târziu, aproape în fiecare zi de la Crăciun şi până când a lovit marea furtună. Având-o pe Daisy drept

companion constant încă de la începutul lui ianuarie - nu-i plăcea nimic mai mult decât să ne urmeze peste tot ori de câte ori exersam cu aparatul de fotografiat -, viaţa începuse să-mi pară aproape anormal de normală, dacă pot să zic aşa. îl aveam pe

Bryce, un câine şi o pasiune nou-nouţă;
gândurile despre căminul meu de la Seattle
păreau să fie la mare distanţă şi de-abia
aşteptam dimineaţa ca să mă dau jos din
pat. Iată un sentiment nou pentru mine,
unul care mă speria de-a dreptul, în felul

acela în care speri ca totul să continue într-un anumit fel.
Nu m-am gândit la ce urma să însemne pentru mine şi pentru Bryce faptul că petreceam atât de mult timp împreună. De fapt, nu mă gândeam la el aproape deloc.

în majoritatea timpului, Bryce ra pur şi simplu acolo, la fel ca mătuşa Linda sau ca familia mea de acasă, sau chiar ca aerul pe care îl respiram. Odată ce puneam mâna pe aparatul de fotografiat, studiam cu atenţie fotografiile sau mă jucam în

Photoshop, nu mai ştiam dacă îi observam sau nu gropiţele din obraji. Până cu puţin timp înainte să lovească furtuna, nu cred să-mi fi dat seama cât de important devenise el pentru mine.

După încă o zi lungă petrecută împreună,
Bryce stătea pe terasă. în cele din urmă,
mi-a întins aparatul lui de fotografiat,
fotometrul şi un film alb-negru nou.

- De ce mi le dai? am întrebat, luându-le.

- în caz că vrei să exersezi mâine.

- Fără tine? Tot nu ştiu ce să fac.

- Ştii mai multe decât crezi. O să te descurci. Iar eu o să fiu destul de ocupat în următoarele două zile.

De îndată ce a vorbit, am simţit o neaşteptată undă de tristeţe la gândul că n-aveam să-l văd.
- Unde pleci?
- O să fiu aici, dar trebuie să-l ajut pe tata să pregătească lucrurile pentru nor'easter.

Chiar dacă o auzisem pe mătuşa Linda vorbind despre nor'easter, m-am gândit că furtuna nu era cu mult diferită de cele prin care trecuserăm deja de când venisem eu la Ocracoke.

- Ce e un nor'easter?

- Aşa se numesc furtunile de pe Coasta de Est. Dar câteodată, aşa cum ar trebui să se întâmple acum, furtuna se ciocneşte cu un front de aer şi o simţim ca pe un ciclon venit în afara sezonului.

în timp ce îmi explica, încercam încă să fac
faţă neplăcerii pe care o simţeam la gândul
de a nu-l mai vedea. De când ne
întâlniserăm, cel mai lung interval de timp
pe care ni-l petrecuserăm unul fără celălalt
fusese de două zile, lucru care, realizam

acum, fusese destul de ciudat. în afară de membrii familiei mele, nu mai petrecusem atât de mult timp cu nimeni. Dacă eu, Madison şi Jodie petreceam un weekend împreună, până la sfârşitul acestuia ne călcam deja pe nervi unele pe altele.

Dorind să-l fac pe Bryce să rămână încă puţin pe verandă, m-am forţat să zâmbesc.
- Şi ce trebuie să faci împreună cu tatăl tău?
- Să legăm bine barca bunicului, să batem scânduri în ferestre la noi acasă şi la

bunici. Şi la alte case din oraş, inclusive la mătuşa ta şi la Gwen. O să ne ia o zi ca să pregătim toate astea, iar apoi, în ziua de după furtună, va trebui să demontăm totul din nou.

în spatele lui se vedea cerul albastru, ceea ce m-a făcut să fiu sigură că Bryce şi tatăl lui exagerau.
însă n-a fost deloc aşa.
în ziua următoare, m-am trezit într-o casă goală, după ce dormisem până mai târziu

decât de obicei. Primul meu gând a fost: „Fără Bryce".
Ca să fiu sinceră, nu mă simţeam în apele mele. Am rămas îmbrăcată în pijama, am stat în bucătărie şi am mâncat pâine prăjită, am zăbovit pe veranda din spate,

m-am plimbat prin casă fără nici o ţintă,
am ascultat muzică, după care am ajuns
din nou în pat. Dar n-am putut să dorm -
eram mai degrabă plictisită decât obosită -
şi, după ce o vreme m-am întors de pe-o
parte pe alta, în cele din urmă mi-am

adunat energie ca să mă îmbrac, doar ca să mă întreb după aceea: „Acum, ce?"
Bănuiesc că aş fi putut să învăţ pentru examenele de sfârşit de semestru sau să continui să-mi fac temele pentru semestrul următor, însă n-aveam nici un chef s-o fac;

aşadar, am pus mâna pe o jachetă şi pe aparatul de fotografiat, împreună cu fotometrul, şi mi le-am aşezat în coşul de la bicicletă. N-aveam nici o idee încotro să merg, aşa că o vreme am pedalat fără ţintă, oprindu-mă din când în când ca să exersez

acelaşi gen de fotografii pe care îl făcusem
şi până atunci - imagini de pe stradă,
clădiri şi case. Cu toate astea, am sfârşit
prin a lăsa jos aparatul de fiecare dată,
înainte de a apăsa pe buton. Cu ochiul
minţii, puteam să văd deja că nici una

dintre ele n-ar fi fost deosebită - ci doar la fel ca restul - şi nu voiam să irosesc filmul. Aproximativ în momentul acela, am început să simt că atmosfera se schimbase în orăşel. Ocracoke nu mai era fantomatic şi adormit, ci ciudat de animat. Zgomotele

ciocanelor şi ale perforatoarelor se auzeau aproape pe fiecare stradă; când am pedalat pe lângă magazinul alimentar, am observat că parcarea era deja plină şi că alte maşini erau aliniate pe strada din faţa acestuia.

Camioane încărcate cu cherestea treceau pe lângă mine, iar la unul dintre magazinele care vindeau suvenire pentru turişti (cum ar fi tricouri şi zmeie), am văzut un bărbat pe acoperiş, care lega strâns o prelată. Bărcile trase la doc erau

asigurate cu zeci de frânghii, în timp ce altele fuseseră ancorate în port. Fără nici o îndoială, oamenii se pregăteau pentru nor'easter. Dintr-odată, am realizat că aveam ocazia să fac o serie de fotografii pe o temă adevărată, ceva care s-ar fi putut

intitula, de exemplu, Oameni înaintea furtunii.
Mă tem că am exagerat întrucâtva, chiar dacă n-am făcut decât douăsprezece expuneri. Pentru că nu se vedea nici un pic de jovialitate pe feţele celor pe care îi

întâlneam, ci doar hotărâre îndârjită, am
încercat să fiu cât mai precaută cu putinţă
în timp ce fotografiam. în acelaşi timp, m-
am străduit să-mi amintesc tot ceea ce mă
învăţaseră Bryce şi mama lui. Din fericire,
lumina era destul de bună, în general - nori

groşi se rostogoliseră pe cer, unii dintre ei, de culoare gri întunecat.
După ce am verificat fotometrul, m-am uitat prin vizor şi m-am mişcat uşor, până când am reuşit să găsesc compoziţia şi perspectiva care mi se păreau potrivite. Cu

gândul la fotografiile pe care le studiasem
împreună cu Bryce, mi-am ţinut răsuflarea,
am menţinut aparatul absolut nemişcat şi
am apăsat cu grijă pe declanşator. Ştiam că
nu toate fotografiile aveau să fie
nemaipomenite, dar am sperat ca măcar

una sau două să fie bune de păstrat. în mod remarcabil, era pentru prima oară când fotografiam oameni care-şi vedeau de treburile lor... pescarul care- şi lega barca, cu o grimasă pe faţă, femeia care-şi ducea copilul în braţe, aplecată împotriva

vântului, un bărbat slab şi plin de riduri,
care fuma în faţa unui magazin baricadat.
Am continuat şi pe parcursul prânzului,
oprindu-mă la magazin ca să iau un sendviş
cu biscuiţi, fiindcă vremea începuse să se
înrăutăţească în mod perceptibil. Spre

după-amiază, mai aveam doar un singur cadru nefăcut până să ajung acasă. Mătuşa se întorsese devreme de la magazin - maşina ei era în parcare -, însă n-am zărit-o. Am ajuns chiar atunci când camioneta lui Bryce intra în parcare. El mi-a făcut cu

mâna şi am simţit că inima începea să-mi bată nebunește. Tatăl lui era lângă el şi am văzut că Richard şi Robert erau în remorcă. Am luat aparatul de fotografiat din coş, iar Bryce a coborât din camionetă şi s-a îndreptat spre mine. Purta un tricou

şi nişte blugi decoloraţi, care-i accentuau umerii laţi şi şoldurile înguste. La toate astea se adăuga o centură de piele pentru unelte, care susţinea un burghiu pe baterii şi o pereche de mănuşi de piele. Mi-a

zâmbit în felul lui plăcut şi mi-a făcut cu mâna.

- Cum a fost azi? m-a întrebat el. Ai văzut ceva interesant?

I-am povestit despre ideea mea cu Oameni înaintea furtunii şi am adăugat:

- Sper ca tu sau mama ta să le puteţi developa în curând.

- Sunt sigur că mamei i-ar plăcea să le developeze. Din întreaga casă, camera obscură e locul în care se simte cel mai bine, unicul în care poate fi de una singură. De-abia aştept să văd fotografiile.
în spatele lui, lângă camionetă, l-am văzut pe Porter luând scara din remorcă.

- La tine cum a fost? l-am întrebat eu pe Bryce.
- Am lucrat non-stop şi încă mai avem de mers în câteva locuri. De aici, mergem la magazinul mătuşii tale.

Uitându-mă de aproape, am observat petele de mizerie de pe tricoul lui, pete care nu-l împiedicau deloc să arate bine.
- Nu ţi-e frig? Probabil că ţi-ar trebui o jachetă.

- N-am avut vreme să mă gândesc la asta, a răspuns el. Apoi, luându-mă prin surprindere, a zis: Mi-a fost dor de tine. Bryce şi-a plecat ochii, apoi i-a întâlnit din nou pe ai mei, iar privirea i-a rămas agăţată de a mea; timp de o fracţiune de

secundă, am avut senzaţia clară că voia să mă sărute. Sentimentul ăsta m-a luat pe nepregătite şi cred că şi el şi-a dat seama de asta, pentru că şi-a agăţat dintr-odată degetele de umăr, redevenind rapid Bryce cel dintotdeauna.

- Probabil că ar trebui să mă apuc de treabă, ca să putem termina înainte de căderea întunericului.
Mi-am simţit gâtul uscat.
- Nu vreau să te reţin.

M-am dat un pas înapoi, întrebându-mă
dacă doar îmi imaginasem totul, în vreme
ce Bryce se răsucea pe călcâie.
între timp, Richard şi Robert căraseră
scara spre veranda din spate. Din instinct,
m- am îndepărtat de casă, încercând,

inconştient, să găsesc cea mai bună modalitate de a încadra o imagine cu ultima poziţie de pe film pe care o mai aveam. M-am oprit acolo unde unghiul mi s-a părut potrivit, am reglat apertura şi am

verificat fotometrul, asigurându-mă că totul era gata.
Bryce şi tatăl lui dispăruseră în magazia de scule, însă după câteva secunde l-am văzut pe Bryce făcându-şi apariţia cu o bucată de placaj. A sprijinit-o de zid, după care a

revenit cu încă una; în curând, s-a format o grămadă de placaje. Bryce şi unul dintre gemeni au cărat, apoi, una dintre plăci până la uşa de la intrare; tatăl lui Bryce şi celălalt geamăn au făcut la fel cu altă placă. Au intrat în casă, în timp ce mătuşa

le ţinea uşa deschisă, după care, câteva secunde mai târziu, şi-au făcut din nou apariţia pe veranda din spate. Am ridicat aparatul la ochi pe când ei începeau să aşeze placajele peste uşa glisantă, de sticlă, însă cadrul nu merita făcut, pentru

că stăteau cu spatele la mine. Bryce a băgat primul şurub, iar celelalte au urmat într-o succesiune rapidă. Cel de-al doilea placaj a fost aşezat cu egală repeziciune, iar apoi toţi patru au coborât pe scară.

Pentru a doua oară, am coborât aparatul
foto de la ochi.
încă două bucăţi de placaj au fost aşezate,
la fel de repede, peste ferestrele din faţă,
însă nici de data asta nu aveam un unghi
bun. După ce scara a fost mutată în dreptul

dormitorului mătuşii, am reuşit, în sfârşit, să prind cadrul pe care mi-l doream. Bryce s-a suit primul pe scară. Gemenii i-au înmânat tatălui o bucată mai mică de placaj, iar acesta i-a întins-o, apoi, lui Bryce. Am ajustat claritatea imaginii. Dintr-

odată, Bryce a fost nevoit să se întoarcă în direcţia mea; pe când prindea placajul cu ambele mâini, am apăsat rapid declanşatorul. Până să reuşesc, însă, Bryce se răsucise deja înapoi cu spatele la mine, în poziţia în care putea să fixeze placajul.

M-am întrebat dacă nu cumva ratasem momentul.
Şi uite-aşa, fereastra a fost acoperită, iar îndemânarea şi rapiditatea lor mi-au dat de înţeles că nu se aflau la prima încercare.
Gemenii au adus scara înapoi la camionetă,

în timp ce Bryce şi tatăl lui se întorceau în magazia de scule. Au ieşit de acolo cărând ceva greu, care arăta ca un mic motor, pe care l-au aşezat lângă magazie, într-un loc protejat de ploaie şi vânt. Au tras de

cordon şi l-au pornit, cu un zgomot care-mi amintea de o maşină de tuns iarba.
- E un generator! a strigat Bryce, ştiind că n-aveam nici cea mai mică idee ce anume era obiectul acela. E aproape garantat că vom rămâne fără curent!

După ce l-au oprit, au umplut rezervorul cu benzină dintr-o canistră mare, pe care o aveau în remorcă, iar Bryce a tras un lung cablu electric până în casă. Absentă, am început să rulez filmul înapoi, sperând că,

în mod miraculos, reuşisem să fac şi ultimul cadru pe care mi-l dorisem. După ce l-am văzut pe Bryce dispărând în casă, m-am întors cu faţa la apa care se vedea în depărtare şi care deja devenise o

mare de spumă albă. Oare el chiar avusese intenţia să mă sărute?
Am continuat să mă întreb, în timp ce îl vedeam cum cobora sărind treptele. Ceilalţi erau deja în camionetă şi, după

câteva fluturări de mână, l-am văzut pe
Bryce cum dispărea în depărtare.
Căzusem pe gânduri şi mă întrebam dacă
să intru sau nu în casă; din impuls, am sărit
din nou pe bicicletă. Am pedalat în viteză
spre casa lui Bryce, ştiind că cei patru n-

aveau cum să fie acolo şi simţindu-mă
uşurată în momentul în care Janet mi-a
deschis uşa.
- Maggie?
S-a uitat la mine, curioasă.

- Dacă ai venit ca să-l vezi pe Bryce, să ştii că nu e aici. Azi lucrează împreună cu tatăl lui.
- Ştiu, dar aş vrea să vă cer o favoare. înţeleg că s-ar putea să fiţi ocupată cu pregătirile pentru furtună şi toate cele, dar

mă întrebam dacă n-aţi putea să developaţi astea pentru mine.

Ca şi lui Bryce, i-am explicat tema şi am văzut că mă studia cu atenţie.

- Zici că ai făcut şi una cu Bryce?

- Nu sunt sigură. Aşa sper, am răspuns eu.

E ultima fotografie de pe film.
Ea şi-a înclinat capul, intuind, fără îndoială, cât de important era pentru mine să mă ajute, iar apoi a întins mâna după film.

- Să văd ce pot face.
Casa mătuşii devenise întunecată precum o peşteră, dar asta nu era o surpriză, având în vedere că prin ferestrele acoperite nu răzbătea nici măcar o rază de lumină. în bucătărie, frigiderul era tras de lângă

perete, fără îndoială ca să poată fi conectat
mai uşor la sursa de electricitate atunci
când sosea momentul. Mătuşa nu se vedea
nicăieri; după ce m-am aşezat pe canapea,
m-am trezit că rememoram, încă încercând

să-l descifrez, momentul în care crezusem
că Bryce avea să mă sărute.
M-am silit să nu mă mai gândesc la el şi mi-
am luat manualele, petrecându-mi
următoarea oră şi jumătate învăţând şi
făcând teme. în cele din urmă, mătuşa şi-a

făcut apariţia din dormitor, ca să înceapă
să pregătească cina. în timp ce o ajutam să
taie roşiile pentru salată, am auzit
zgomotul de neconfundat făcut de un
vehicul care rula pe pietrişul din faţa casei.
Mătuşa l-a auzit şi ea şi a ridicat dintr-o

sprânceană, întrebându-se, fără îndoială, dacă îl invitasem pe Bryce la cină.
- N-a zis că o să vină pe-aici, am spus eu, ridicând din umeri.
- Vrei să vezi, te rog, cine e? Am carnea de pui în tigaie.

M-am dus la uşă şi am recunoscut duba familiei Trickett. La volan era mama lui Bryce. Cerul devenise şi mai întunecat, iar vântul bătea atât de tare încât m-a făcut să mă ţin strâns de balustradă.

Când am ajuns la dubă, mama lui Bryce a lăsat geamul în jos şi mi-a întins un plic mare, de hârtie. - Am simţit că erai grăbită şi am început să le developez de îndată ce ai plecat. Ai făcut câteva fotografii minunate. Ai reuşit să surprinzi forţa

morală a unora dintre personaje. Mi-a
plăcut mai ales cea cu bărbatul care fuma
lângă magazin.
- îmi cer iertare dacă v-am făcut să le
lucraţi atât de repede, am zis eu, încercând

să mă fac auzită peste zgomotul făcut de vânt. Nu era nevoie.
- Am vrut să le termin înainte să rămânem fără curent, a răspuns ea. Sunt convinsă că ai stat ca pe ace. îmi amintesc primul film pe care l-am făcut de una singură.

Am înghiţit în sec.

- A ieşit fotografia cu Bryce?

- E favorita mea, a zis ea, dar, desigur, eu nu sunt imparţială.

- Au venit acasă?
- Cred că vor ajunge în orice moment şi ar trebui, probabil, s-o iau din loc.

- Vă mulţumesc că aţi făcut fotografiile atât de repede.
- A fost plăcerea mea. Dacă ar fi după mine, mi-aş petrece fiecare zi în camera obscură.

Am privit cum mergea în marşarier, apoi cum mi-a făcut cu mâna în timp ce începea să ruleze pe alee, după care am dat fuga înapoi în casă. Am aprins lampa în camera de zi, pentru că voiam să am cât mai multă lumină ca să mă pot uita la fotografii.

Aşa cum mă aşteptam, doar vreo două erau bune. Multe dintre ele erau aproape perfecte, însă nu chiar. Fie că nu erau clare, fie că aveau nevoie de reglaje mai bune. Nici compoziţia nu era întotdeauna cea mai potrivită, însă mama lui Bryce

avusese dreptate atunci când spusese că fotografia fumătorului era în mod sigur una bună. însă cea cu Bryce m-a făcut să-mi ţin respiraţia.
Avea o claritate foarte bună şi atmosfera era dramatică. îl prinsesem în vizor exact

în momentul în care îşi răsucise spre mine
partea de sus a corpului; muşchii braţelor
ieşeau în evidenţă de parcă ar fi fost
sculptaţi, iar faţa avea un aer de
concentrare intensă. Mi-am plimbat uşor
buricele degetelor peste silueta lui.

Am realizat, dintr-odată, că Bryce - întocmai ca mătuşa Linda - apăruse în viaţa mea într-un moment în care avusesem cea mai mare nevoie de el. Mai mult decât atât, devenise foarte repede cel mai apropiat prieten pe care-l avusesem vreodată şi mi-

am dat seama că nu greşisem atunci când
îi simţisem dorinţa. Dacă am fi fost singuri,
poate că ar fi încercat să mă sărute, chiar
dacă amândoi ştiam că ăsta era ultimul
lucru pe care eu îl doream sau de care
aveam nevoie. La fel ca mine, şi el trebuie

să fi ştiut că o relaţie n-ar fi avut cum să funcţioneze între noi. Urma să plec din Ocracoke în doar câteva luni şi să devin din nou altcineva, o fată pe care n-o cunoşteam încă. Relaţia noastră era condamnată să eşueze. însă chiar în momentul în care

gândul ăsta începuse să mă apese, am ştiut
în sinea mea - la fel ca Bryce - că tânjeam
ca între noi să se întâmple mai mult.
Pe toată durata cinei, chiar şi atunci când a
izbucnit furtuna, gândurile mele au
continuat să se învârtă şi să cadă, ca nişte

haine puse în maşina de uscat. Vântul mugea şi întunericul ne învăluise, crescând în intensitate cu fiecare oră care trecea. Vijelia biciuia casa, făcând-o să geamă şi să se clatine. Am rămas în camera de zi împreună cu mătuşa, fiindcă nici una dintre

noi nu voia să rămână singură. Exact atunci când aveam impresia că nu putea fi mai rău de-atât, casa se zgâlţâia sub încă o rafală de vânt, iar ploaia răpăia în pereţi cu zgomot ca de artificii. Aşa cum era de aşteptat, curentul electric s-a întrerupt şi

în casă s-a făcut beznă. Eu şi mătuşa Linda ne-am ridicat, ştiind că trebuia să pornim generatorul. De îndată ce mătuşa a răsucit mânerul uşii de la intrare, aceasta a zburat, practic, înăuntru; când ne-am repezit în jos pe scările verandei, ţinându-

ne cu mâinile de balustradă ca să nu ne ia vântul pe sus, am simţit cum ploaia mă ciupea de faţă.
Sub casă, vântul a continuat să ne facă să ne clătinăm, dar cel puţin eram protejate de aversele de ploaie. M-am uitat cum

mătuşa se chinuia să pornească generatorul; am încercat şi eu şi, după a treia tentativă, am reuşit să-l fac să meargă. Ne-am luptat să răzbatem din nou înăuntru, unde mătuşa a aprins câteva lumânări şi a pus

frigiderul în priză. Flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor nu au reuşit să lumineze prea bine încăperea.
în cele din urmă am adormit pe canapea, la puţin timp după miezul nopţii. Furtuna a continuat să vuiască până după răsărit.

Chiar dacă vântul mai bătea încă, ploaia s-a potolit în cele din urmă, transformându-se în burniţă, după care s-a oprit, pe la mijlocul dimineţii. Abia atunci ne-am dus afară, ca să vedem stricăciunile.

Un copac de pe proprietatea vecinului căzuse la pământ, cu crengile împrăştiate peste tot; bucăţi de şindrilă fuseseră smulse de pe acoperiş. Drumul din faţa casei era acoperit de apă. Băncile din vecinătate erau contorsionate, iar unele

dintre ele fuseseră smulse de-a dreptul;
resturile lor fuseseră purtate de furtună
până lângă casa noastră. Aerul era
îngheţat, iar vântul, de-a dreptul arctic.
Bryce şi tatăl lui şi-au făcut apariţia cu o
oră înainte de amiază. Până atunci, vântul

devenise mai mult o şoaptă din ceea ce fusese înainte. Mătuşa Linda a adus o pungă cu resturi de biscuiţi, iar eu m-am îndreptat spre Bryce. în timp ce păşeam, încercam să mă conving că ceea ce simţisem cu o zi înainte fusese asemenea

unui vis care se spulberă la trezire. Că sentimentele mele nu erau reale. Nu erau nimic altceva decât licăriri şi scântei condamnate să dispară cu totul. Dar atunci când l- am văzut întinzându-se ca să apuce scara din remorcă, m-am gândit din nou la

felul în care se oprise deunăzi înaintea mea
şi am ştiut că nu făceam decât să mă mint.
Zâmbea, ca întotdeauna. Purta jacheta
sexy, de culoare oliv, şi o şapcă de baseball,
alături de blugi şi de centura pentru scule.
Mă simţeam de parcă pluteam, dar mi- am

dat osteneala să par nonşalantă, de parcă n-ar fi fost decât o zi obişnuită.

- Cum ţi s-a părut furtuna? a întrebat el.

- A fost nebunie azi-noapte.

Cuvintele mele păreau să vină de la depărtare.

- Cum arată restul oraşului? El a aşezat scara pe pământ.

- Sunt mulţi copaci doborâţi şi nu e nicăieri curent electric. Sperăm ca echipele de intervenţie să ajungă în după-amiaza asta, dar cine poate şti? Unul dintre moteluri şi vreo alte două firme au fost inundate, iar jumătate din clădirile din centru au

acoperişurile afectate. Bănuiesc că marele eveniment a fost desprinderea dintre frânghii a unei bărci, care apoi a eşuat pe drum, aproape de hotel.
Pentru că Bryce se comporta absolut normal, am simţit că mă relaxam.
- S-a întâmplat ceva la magazinul mătuşii?

- N-am observat nimic, a zis el. Am dat jos placajele, evident, însă n-am putut merge înăuntru, ca să vedem dacă sunt infiltraţii.
- Dar casa ta?
- Doar câteva crengi căzute în curte. Gwen şi bunicii mei sunt bine şi ei. Dar dacă azi

ai de gând să faci fotografii, să fii atentă la cablurile de curent electric. Mai ales în locurile inundate. Te pot ucide.
Nu mă gândisem la asta, iar nişte viziuni instantanee, în care eram electrocutată, m-au făcut să tresar.

- Cred că o să stau cu mătuşa, poate că o să şi învăţ puţin. Dar tot aş vrea să văd ce distrugeri s-au petrecut şi poate chiar să fac nişte fotografii.
- Ce-ar fi să vin mai târziu şi să te duc cu maşina? Pot să iau şi nişte filme.
- Dar o să ai timp?

- Merge mult mai repede atunci când dăm plăcile jos, iar bunicul a avut deja grijă de barcă.
După ce am căzut amândoi de acord, Bryce a ridicat scara şi a dus-o pe veranda din spatele casei. De acolo, el şi tatăl lui au

refăcut procesul în sens invers faţă de ziua anterioară; singura diferenţă era că acum foloseau pistolul cu mastic, ca să umple găurile lăsate de şuruburi. în timp ce ei lucrau, eu şi mătuşa am început să curăţăm curtea de resturile răspândite prin ea,

aşezându-le grămadă, lângă drum. încă mai lucram când Bryce şi tatăl lui au ieşit cu maşina din parcare.
Odată ce am terminat lucrul în curte, eu şi mătuşa Linda ne-am întors în casă şi am clipit din pricina luminii care năvălea prin

ferestre. Mătuşa a intrat imediat în bucătărie şi a început să facă sendvişuri cu unt de arahide şi jeleu.
- Bryce a zis că magazinul părea în regulă, am comentat eu.
- Şi tatăl lui a zis acelaşi lucru, dar trebuie să dau o fugă până acolo, ca să mă asigur.

- Am uitat să întreb, aveţi un generator la magazin? Ea a dat din cap în semn că da.
- Porneşte automat atunci când se întrerupe curentul; sau cel puţin aşa ar trebui să fie. E unul dintre lucrurile pe care

vreau să le verific. Oamenii vor veni mâine să cumpere biscuiţi şi cărţi, având în vedere că nu se va putea găti şi nici nu vor avea mare lucru de făcut câtă vreme n-au electricitate. Fără ea, suntem împotmoliţi cu toţii.

Am vrut să mă ofer să ajut, însă m-am gândit că n-aş fi făcut decât s-o încetinesc, întrucât încă nu trecusem prin lecţia de făcut biscuiţi, împreună cu Bryce.

- Bryce o să treacă mai târziu pe aici, am zis. O să mergem să vedem ce stricăciuni a făcut furtuna.
Ea a aşezat sendvişurile pe farfurii şi le-a adus la masă.
- Să fii atentă la liniile de înaltă tensiune.

Se părea că toată lumea în afară de mine avea cunoştinţă despre acel potenţial pericol.

- O să avem grijă.

- Sunt convinsă că o să-ţi placă să petreci un pic de timp împreună cu Bryce.
- Probabil că n-o să facem decât fotografii. Asta îmi place cel mai mult.

Sunt aproape sigură că mătușa Linda a observat că îi parasem răspunsul, însă nu a insistat. în loc de asta, a zâmbit.
- Atunci, probabil că într-o bună zi vei deveni un fotograf excelent.
După prânz, am învăţat; sau, în orice caz, am încercat să învăţ. M-am tot întrerupt

din pricina plicului maroniu cu fotografii,
aflat la vedere, care părea că insista să- mi
arate în continuare fotografia cu Bryce.
Au trecut câteva ore până să apară
camioneta lui. De îndată ce am auzit
zgomotul motorului, am înhăţat aparatul de

fotografiat şi am pornit pe scări în jos, zâmbind la vederea lui Daisy, care era în remorcă. Schelălăia şi dădea din coadă, iar eu m- am oprit ca s-o mângâi puţin. între timp, Bryce sărise din maşină şi venise pe partea mea, ca să-mi deschidă portiera.

Inima mea a făcut din nou un salt nebunesc. El mi-a oferit braţul ca să mă ajute să urc - făcuse un duş şi puteam să văd cum îi picura apa din păr. După ce el a închis portiera, o voce interioară m-a dojenit şi mi- a cerut să-mi vin în fire.

Am mers prin oraş discutând degajat şi oprindu-ne ici şi colo ca să facem fotografii. Lângă hotel, acolo unde barca stătea în mijlocul drumului, culcată pe o parte, am petrecut o grămadă de timp încercând să prind cadrul potrivit. în cele din urmă, i-am

dat aparatul lui Bryce, ca să-l las şi pe el să încerce. M-am trezit privindu-l cum se îndepărta, observând din nou felul fluid în care se mişca. Ştiam că făcea exerciţii ca să fie pregătit pentru West Point, însă graţia lui naturală şi abilitatea de a-şi

coordona mişcările mă făceau să mă gândesc că ar fi fost bun la orice sport. De ce m-ar fi surprins însă lucrul ăsta? Din câte îmi dădeam seama, Bryce părea să fie bun la toate. Era fiul perfect şi fratele mai mare ideal, inteligent şi atletic, frumos şi

înţelegător. Mai mult decât atât, tot ce făcea părea să fie lipsit de efort. Până şi felul lui de a fi era diferit de al oricui altcuiva, cu atât mai mult de cel al băieţilor de la şcoala mea. Mulţi dintre acei băieţi păreau suficient de plăcuţi când stăteam de

vorbă cu ei, dar atunci când ieşeau cu prietenii lor se spilcuiau, deveneau indiferenţi şi spuneau chestii tâmpite, iar eu sfârşeam prin a mă întreba cine erau ei cu adevărat.

Cu toate astea, dacă Madison şi Jodie se simţeau flatate de atenţia lor - şi ştiu sigur că aşa era -, mă întrebam ce ar fi gândit ele despre Bryce. Bineînţeles că ar fi observat imediat că era drăguţ, dar oare le-ar fi păsat de inteligenţa şi de răbdarea lui, sau

de interesul lui pentru fotografie? Sau ar fi fost impresionate de faptul că el dresa un câine ca să ajute pe cineva aflat într-un scaun cu rotile? Sau le-ar fi plăcut că era genul de adolescent care îşi ajuta tatăl să

protejeze ferestrele unor oameni precum
mătuşa Linda şi Gwen?
Nu eram sigură, dar am avut sentimentul
că felul în care arăta Bryce ar fi fost mai
mult decât suficient pentru Madison şi
Jodie, iar restul ar fi fost doar vag

interesant. Iar dacă judecam după felul în care mă lăsasem amăgită de J, probabil că şi eu fusesem ca ele înainte de a ajunge la Ocracoke şi de a întâlni un tip care să- mi dea un motiv să-mi schimb părerea.

Dar de ce fusesem aşa? Obişnuiam să cred
că eram matură pentru vârsta mea, însă
maturitatea încă rămânea un miraj. M-am
întrebat dacă asta avea legătură, parţial,
cu viaţa de liceu. Am început să-mi dau
seama că îmi petrecusem timpul încercând

să-i fac pe oameni să mă placă, în loc să
încerc să înţeleg dacă eu îi plăceam pe ei.
Bryce nu mersese la şcoală şi nici nu
fusese nevoit să aibă de-a face cu acele
presiuni stupide, poate că nici nu şi le
imaginase măcar, aşa că nu avea probleme

în legătură cu asta. Avusese libertatea de a fi el însuşi. O astfel de constatare m-a făcut să mă întreb cine aş fi devenit dacă n-aş fi fost atât de prinsă în încercarea de a fi exact ca prietenii mei.

Erau prea multe de analizat, aşa că am clătinat din cap, încercând să-mi alung acele gânduri. Bryce se căţărase în vârful unui container, ca să vadă mai bine barca aflată în drum. Daisy, care îl urmase, s-a uitat în sus la el, după care şi-a reamintit,

în cele din urmă, de existenţa mea. A tropăit spre mine, dând din coadă, iar apoi mi s-a ghemuit la picioare. Ochii ei maronii erau atât de prietenoşi, încât nu m-am putut stăpâni şi m-am aplecat. I-am prins botul în palme şi am sărutat-o pe nas. În

timp ce făceam asta, am auzit sunetul înfundat al declanşatorului. Când m-am uitat în sus, Bryce, căţărat încă pe container, avea zugrăvită pe faţă o expresie timidă şi cobora aparatul de la ochi.

- îmi cer scuze! a strigat el.

A sărit de pe container, aterizând ca un gimnast, şi a venit la mine.

- Ştiu că trebuia să te întreb, dar nu m-am putut abţine.

Am ridicat din umeri, chiar dacă nu-mi
plăcuseră niciodată fotografiile cu mine.
- E-n regulă. Ţi-am făcut şi eu una ieri.
- Ştiu, a zis el. Te-am văzut.

- Chiar aşa?

El a ridicat din umeri, fără să răspundă.

- Ce facem acum? Vrei să vezi altceva? Sau să facem altceva? La întrebările lui, gândurile au început să-mi alerge.

- Ce-ar fi să mergem o vreme acasă, la mătuşa?

Mătuşa Linda a plecat la magazin, lăsându-ne singuri pe mine şi pe Bryce. Stăteam pe canapea, eu la un capăt, cu picioarele

ghemuite sub mine, iar Bryce, la capătul celălalt. El se uita la fotografiile pe care le realizasem cu o zi în urmă, complimentându-mă chiar şi atunci când făcusem ceva care era în mod evident greşit. Chiar înainte să ajungă la fotografia

cu el, am simţit dintr-odată o senzaţie
nedefinită în pântec, ca un fluture care
dădea din aripi, dar cumva mai puternică.
Automat, mi-am dus mâna în dreptul
abdomenului, rămânând complet nemişcată

în rest. Cred că el tocmai mă întrebase ceva, însă eu nu auzisem, pentru că mă concentram prea tare.
- Ce e cu tine? Eşti bine?
Pierdută în senzaţia prin care treceam, nu i-am răspuns; în loc de asta, am închis

ochii. Şi iată că în cele din urmă am simţit din nou fâlfâitul acela, ca o undă care se propaga pe suprafaţa unui lac.
Chiar dacă n-aveam nici o experienţă anterioară, am ştiut cu exactitate ce era.
- Am simţit copilul mişcându-se.

Am aşteptat să văd dacă se mişca din nou, dar senzaţia nu s-a mai repetat, aşa că, în cele din urmă, mi-am luat mâna de pe pântec. Din cartea pe care mi-o dăduse mama, aflasem că, în viitorul nu foarte îndepărtat, acele pâlpâiri aveau să devină

lovituri în toată regula, care să-mi facă pântecul să se mişte de unul singur, întocmai ca în scena aceea super-greţoasă şi înspăimântătoare din Alien. Bryce a rămas tăcut, însă s-a făcut uşor palid, ceea ce mi s-a părut un pic bizar, având în

vedere că în mod obişnuit era imperturbabil.

- Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie, l-am tachinat eu. Sunetul vocii mele a părut să-l scoată din reverie.

- îmi cer scuze, a răspuns el. Ştiu că eşti însărcinată, însă nu m-am gândit prea mult la asta. Nici măcar n-ai luat în greutate.
I-am răsplătit minciuna cu un zâmbet recunoscător. Mă îngrăşasem cu peste şase kilograme.

- Cred că mama ta ştie că sunt gravidă.

- Eu nu i-am zis nimic...

- Nu era nevoie. Mamele ştiu întotdeauna.
în mod ciudat, am realizat că era pentru
prima oară când sarcina mea apărea în

discuţie de când împodobiserăm împreună bradul. Vedeam că Bryce era curios, dar nu ştia cum să-şi exprime curiozitatea.
- Poţi să-mi pui întrebări dacă vrei, am zis. Nu mă deranjează.

Cu o expresie gânditoare pe faţă, el a aşezat aparatul de fotografiat pe măsuţa de cafea.
- Ştiu că tocmai ai simţit copilul mişcându-se, dar cum e să fii gravidă? Te simţi diferită în vreun fel?

- Am avut mult timp greţuri dimineaţa şi m-am simţit diferită atunci, dar acum semnele sarcinii sunt mai ales lucruri mărunte. Am devenit mai sensibilă la mirosuri decât de obicei, iar câteodată simt că am nevoie de un pui de somn. Şi,

desigur, fac pipi foarte des, dar asta ştii deja. în afară de lucrurile astea, n-am observat nimic. Sunt sigură că va fi altfel odată ce sarcina avansează.

- Când ar trebui să naşti?

- Pe data de 9 mai.
- Nu e o dată cam precisă?
- Aşa a zis doctorul. Sarcinile durează 280 de zile.

- Nu ştiam asta.
- Oare de ce ar trebui să ştii?

El a râs uşor înainte de a redeveni serios.

- Te sperie gândul de a da copilul spre adopţie? M-am gândit înainte să răspund.
- Da şi nu. Adică sper să ajungă la un cuplu minunat, dar nu poţi să ştii niciodată. Lucrul ăsta mă sperie atunci când mă

gândesc la el. în acelaşi timp, ştiu că nu sunt pregătită să fiu mamă. Sunt încă la liceu şi asta înseamnă că n-am cum să întreţin copilul. Nici măcar nu ştiu să conduc.
- încă nu ţi-ai luat permisul?

- Ar fi trebuit să încep şcoala de şoferi în noiembrie, dar venirea aici a cam scos asta din calcul.
- Te pot învăţa eu să conduci. Adică, dacă părinţii mei sunt de acord. Şi mătuşa ta, desigur.

- Chiar ai putea?
- De ce nu? Pe drumul spre celălalt capăt al insulei nu sunt maşini mai deloc. Acolo m-a învăţat tata şi pe mine.
- Mulţumesc.

- Pot să-ți mai pun o întrebare în legătură cu copilul?
- Sigur că da.
- Ai voie să-i alegi tu numele?

- Nu cred. La ultima consultaţie, singura întrebare pe care mi-a pus-o doctorul a fost dacă voiam să ţin copilul în braţe după naştere.
- Şi ce ai zis?

- N-am răspuns la întrebare, însă nu cred c-o voi face. Mi-e teamă că, dacă o ţin în braţe, s-ar putea să-mi vină greu s-o mai dau.

- Te-ai gândit vreodată la nume? Vreau să spun, dacă ar fi ca tu să i-l alegi?
- Mi-a plăcut întotdeauna Chloe. Sau Sofia.

- Sunt nume frumoase. Poate că ar trebui să te lase pe tine să-i dai numele. Mi-a făcut plăcere să aud asta.
- Trebuie să mărturisesc că nu aştept naşterea cu neräbdare. La primul copil

poate dura mult, uneori mai mult de o zi. Şi n-am nici o idee cum va putea un copil întreg să...
N-am terminat propoziţia, dar a fost OK. L-am văzut cutremurându-se şi am ştiut că înţelesese.

- Dacă asta te face să te simţi mai bine, află că mama n-a vorbit niciodată despre cât de dificilă a ost naşterea pentru ea. Dar ne aminteşte că, atunci când am fost mici, nici unul dintre noi n-a dormit prea bine,

aşa că încă suntem responsabili pentru anii în care am lipsit-o de somn.

- Asta ar fi greu şi pentru mine. îmi place să dorm.

El şi-a împreunat palmele; am văzut cum i se încordau muşchii antebraţelor.

- Dacă pleci în mai, te duci imediat la şcoală?

- Nu ştiu, am răspuns. Bănuiesc că asta depinde de nivelul la care mă voi afla atunci: dacă am terminat materia sau dacă am mers în avans. S-ar putea să nu trebuiască să merg la şcoală decât ca să-mi dau examenele de sfârşit de an. Dar chiar

şi pe acelea s-ar putea să pot să le dau de acasă. Sunt convinsă că părinţii mei vor avea un cuvânt de spus în legătură cu asta. Mi-am trecut degetele prin păr. Trebuie să vină în vizită la sfârşitul lunii.

- Sunt sigur că-ţi va face plăcere să-i vezi.

- Da, am fost eu de acord, însă în realitate nu eram sigură de asta.
Spre deosebire de mătușa Linda, părinții mei nu erau cele mai relaxante persoane din lume.
- Ai pofte ciudate?

- îmi place tocăniţa de vită pe care o face mătuşa, mai ales pentru că e cea mai bună tocăniţă de pe pământ. Şi chiar acum am poftă de un sendviş cu brânză, făcut la gril, dar nu ştiu dacă asta s-ar putea considera

poftă, fiindcă sendvişurile cu brânză mi-au plăcut întotdeauna.
- Vrei să-ţi fac eu unul?
- Eşti drăguţ, dar mi-e bine aşa. Mătuşa o să gătească imediat mâncarea pentru cină.

El şi-a rotit privirea prin cameră, ca şi când ar fi căutat un subiect de discuţie.

- Cum merge învăţatul?

- Of, nu ruina conversaţia, am zis eu. Acum nu vreau să mă gândesc la şcoală.
- Trebuie să recunosc, mă simt uşurat că am terminat cu liceul.

- Când pleci la West Point?

- La începutul lui iulie, a răspuns el.

- Te bucuri?
- Va fi altfel decât a fost până acum. Nu e ca atunci când faci şcoala acasă.

Programul e foarte structurat şi sper că voi putea să mă descurc. Nu vreau decât să- i fac mândri pe părinţii mei.
Aproape că am râs cu voce tare de absurditatea celor spuse de Bryce. Adică, ce părinte n-ar fi fost mândru de el? Mi-a

luat un pic de timp până să-mi dau seama că vorbea serios.
- Părinţii tăi sunt mândri de tine.
El a întins mâna după aparatul de fotografiat, l-a ridicat, după care l-a aşezat cu atenţie la loc.

- Ştiu, mi-ai povestit că sora ta, Morgan, e fiica perfectă, a zis el, însă nu e uşor să- i ai drept fraţi nici pe Richard şi Robert. Vocea lui era atât de joasă, încât a trebuit să-mi ciulesc urechile ca să aud ce spunea mai departe.

- Ştiai că şi-au luat examenele SAT în septembrie, anul trecut? Gândeşte-te că au doar doisprezece ani şi amândoi au primit punctaje aproape perfecte. 1570 şi 1580 de puncte, scoruri mult mai mari decât al meu. Şi cine ştie dacă Richard va avea

nevoie să meargă vreodată la colegiu? Ar putea să facă direct o carieră în computere şi programare. Ai auzit de internet, nu? O să schimbe lumea, ascultă ce- ţi spun. Iar Richard îşi face deja un nume în domeniu. Câştigă mai mult decât bunicul, doar

lucrând cu normă redusă şi pe cont
propriu. Probabil că va fi milionar până să
ajungă la vârsta mea. Robert va fi la fel.
Cred că e un pic gelos din pricină că fratele
lui deja câştigă bani, aşa că în ultimele
două luni a făcut programare cu Richard,

pe lângă construcţia avionului. Şi bineînţeles că i se pare ridicol de simplu. Cum aş putea să mă compar cu nişte fraţi ca ei?
După ce a terminat de vorbit, n-am mai putut să zic nimic. Lipsa lui de încredere în

sine nu avea nici un sens... cu excepţia faptului că în familia lui avea sens, într-un fel.
- N-am bănuit deloc că te simţi astfel.
- Nu mă înţelege greşit. Sunt mândru de cât de inteligenţi sunt fraţii mei, dar tot

simt că trebuie să fac, la rândul meu, ceva extraordinar. Iar West Point va fi o provocare, chiar dacă nu-mi fac iluzii că aş putea să repet vreodată performanţa tatei.
- Ce performanţă a făcut tatăl tău?

- Fiecare absolvent de la West Point primeşte un scor final, bazat pe note, calităţi şi defecte, care sunt nuanţate de caracter, abilitatea de a fi un bun lider, onoare şi alte aspecte de genul ăsta. Tata a

avut al patrulea scor din istoria academiei, chiar după Douglas MacArthur[37].
Nu auzisem niciodată de Douglas MacArthur, dar, după felul în care Bryce îi rostise numele, m-am gândit că trebuia să fi fost cineva important.

- Şi, desigur, e mama, care a fost studentă la MIT de la şaisprezece ani...
Cu cât mă gândeam mai mult la nesiguranţa lui, cu atât mi se părea că era mai justificată, chiar dacă standardele familiei lui erau de pe altă planetă.

- Sunt sigură că o să ajungi general până să termini academia.
- Așa ceva e imposibil, a râs el. Dar mulțumesc pentru încredere.

De afară s-a auzit mașina mătușii trăgând în parcarea desfundată, iar motorul,

oprindu-se, scârţâi puternic. Bryce a auzit şi el zgomotul.
- Cureaua de transmisie face zgomotul ăsta. Probabil că trebuie strânsă. Pot s-o repar eu.

Am auzit-o pe mătuşa urcând scările şi apoi împingând uşa. Ochii ei s-au oprit asupra noastră şi, chiar dacă nu a zis nimic, am fost destul de sigură că era mulţumită că ne-a găsit aşezaţi la distanţă unul faţă de celălalt.

- Salut, a zis ea.
- Cum a fost? am întrebat eu. Şi-a dezbrăcat jacheta.

- Nu e nici o infiltraţie, iar generatorul merge bine.
- Ce bine! Bryce zice că-ţi poate repara maşina.

- Ce are maşina mea?

- Cureaua de transmisie trebuie schimbată sau strânsă.

Ea a părut să se simtă încurcată de faptul că o spusesem eu, şi nu Bryce. M-am uitat

la el şi am văzut că încă se gândea la recentele lui mărturisiri.

- Poate Bryce să rămână la cină?

- Sigur că da, a spus ea. Dar n-o să avem nimic sofisticat.

- Sendvişuri cu brânză, la gril?
- Asta îţi doreşti? Poate cu supă?
- Perfect.
- E uşor şi pentru mine. E bine într-o oră?

Am simţit cum pofta îmi exploda precum floricelele de porumb în cuptorul cu microunde.

- De-abia aştept.

După cină, l-am condus pe Bryce la uşă.
Ajuns pe verandă, s-a întors spre mine.
- Ne vedem mâine? l-am întrebat.

- O să fiu aici la ora nouă. Mulţumesc pentru cină.
- Mulţumeşte-i mătuşii, nu mie. Eu doar spăl vasele.

- I-am mulţumit deja.

Şi-a băgat o mână în buzunar, iar apoi a continuat:

- M-am simţit bine azi. Adică, mi-a plăcut să te cunosc mai bine.
- Şi mie. Chiar dacă ai minţit.
- Când am minţit?

- Când ai zis că nu par gravidă.
- Dar nu arăţi, a zis el. Absolut deloc.
- Mda, bine, am zâmbit eu strâmb. Stai să vezi peste o lună.

Următoarea săptămână şi jumătate a trecut într-un vârtej de teste pregătitoare pentru examenele de sfârşit de semestru, de lucru în avans pentru temele din semestrul următor şi de fotografie. De asemenea, am început să plătesc pentru

filmele şi hârtia fotografică pe care le foloseam; mama lui Bryce le comanda angro, ceea ce le făcea mai puţin costisitoare. Bryce ezitase să ia banii, însă făceam atât de multe fotografii, încât mi s-a părut corect să procedez astfel. Partea

cea mai bună era că, aparent, făceam progrese cu fiecare rolă de film pe care o foloseam.
Cât despre Bryce, îmi developa aproape întotdeauna filmul seara, când eu mă ocupam de temele suplimentare. A doua zi

de dimineaţă treceam în revistă foaia de contact şi hotărâm împreună ce imagini să scoatem pe hârtie. De asemenea, mă ajuta să-mi fac fişe pentru şcoală atunci când credeam că aveam nevoie de ele şi îmi punea întrebări din capitolele pe care

trebuia să le învăţ la fiecare materie. Până în momentul în care examenele mi-au bătut la uşă, Bryce mă pregătise, practic, pentru orice eventualitate. N-o să spun că le-am luat cu brio, dar, având în vedere nivelul la care fusesem înainte, aproape c-am făcut

scurtă la mână de cât m-am felicitat
bătându-mă pe spate. în afară de asta - şi
de a-l privi pe Bryce cum înlocuia cureaua
de transmisie la maşina mătuşii -, singura
problemă importantă care mai rămăsese de
rezolvat era lecţia de făcut biscuiţi cu

mătuşa, lecţie care ne-a fost predată la magazin.
Eu şi Bryce ne-am dus acolo într-o sâmbătă, cu câteva zile înainte de venirea părinţilor mei. Mătuşa ne-a pus să purtăm

şorţuri şi ne-a explicat fiecare pas din reţetă.
Cât despre secrete, acestea erau, în esenţă, următoarele: e important să foloseşti făină cu praf de copt White Lily[38] şi nicidecum vreo altă marcă, iar dacă

cerni făina înainte de a o măsura, biscuiţii ies mai pufoşi. Adaugă Crisco[39], lapte bătut şi un pic de zahăr pudră (super-secret), ingredient despre care unora din sud li s-ar putea părea că sună a blasfemie. După aceea, trebuie să fii atent să nu amesteci

aluatul prea mult atunci când amesteci
toate ingredientele. A, şi nu răsuci
niciodată forma de tăiat biscuiţi; apasă-l
drept în jos după ce aluatul a fost întins.
Apoi, când biscuiţii sunt proaspăt scoşi din

cuptor, îmbracă-i pe ambele părţi cu un strat de unt topit.
Aşa cum te puteai aştepta, Bryce a pus un milion de întrebări şi a luat lecţia mult mai în serios decât mine. Muşcând o îmbucătură, a gemut de plăcere, ca un

copil mic. Iar atunci când mătuşa i-a spus că putea să-i împărtăşească reţea şi mamei lui, aproape că a părut revoltat de idee.
- Nici o şansă! Ăsta a fost cadoul meu.
Mai târziu în acea după-amiază, Bryce mi-a arătat, în cele din urmă, fotografia cu mine

şi cu Daisy, din ziua de după furtună, în care străbătuserăm orăşelul.
- Ţi-am scos şi ţie una pe hârtie, a zis el dându-mi-o.
Eram în camioneta lui, parcată în apropierea farului. Eu tocmai terminasem

de făcut nişte fotografii la apus, iar cerul începea deja să se întunece.
- Adevărul e că mama m-a ajutat s-o scot pe hârtie, dar înţelegi ce vreau să spun.
Puteam să văd de ce voia una şi pentru el. Era o fotografie încântătoare, în ciuda faptului că se întâmpla să fiu şi eu în ea.

Bryce tăiase imaginea în aşa fel încât să surprindă doar feţele noastre, văzute din profil, şi declanşase aparatul exact în momentul în care buzele mele atingeau nasul lui Daisy; ţineam ochii închişi, însă ai lui Daisy erau plini de adoraţie. Partea cea

mai bună era că nu mi se vedea corpul, iar astfel era mai uşor de imaginat că toată chestia cu aoleu nu se întâmplase niciodată.

- Mulţumesc, am zis, continuând să mă uit la imagine. Aş vrea să pot face fotografii la fel de bine ca tine. Sau ca mama ta.
- Eşti mult mai bună decât eram eu atunci când am început. Iar unele dintre cadrele tale sunt fantastice.

„Poate că aşa e", m-am gândit. „Sau poate că nu."

- Am tot vrut să te întreb dacă crezi că sunt în siguranţă în camera obscură. Având în vedere că sunt însărcinată.

- Am întrebat-o pe mama despre asta, a zis el. Nu-ţi fie teamă, n-am zis nimic despre

tine, însă mi-a spus că şi ea a lucrat în camera obscură pe când era însărcinată. A mai zis că, atât timp cât cineva foloseşte mănuşi de cauciuc şi nu intră acolo în fiecare zi, nu e periculos.

- Asta e bine, am zis. îmi place foarte mult să văd cum apar imaginile pe hârtie. Cu o secundă înainte nu e nimic acolo, iar apoi... încetul cu încetul, imaginea prinde viaţă.
- înţeleg foarte bine. Pentru mine e una dintre părţile esenţiale ale experienţei, a

adăugat el. însă mă întreb ce se va întâmpla atunci când fotografia digitală ne va prinde din urmă. Părerea mea e că atunci nimeni nu va mai developa fotografii.

- Ce e fotografia digitală?

- în loc să fie pe film, imaginile sunt stocate pe un disc, în aparatul tău, pe care apoi îl poţi introduce în computer, fără să trebuiască să mai foloseşti un scaner. S- ar putea să apară aparate de fotografiat în

care să poţi să vezi fotografiile pe loc, pe un mic ecran aflat în spate.
- Asta e o chestie adevărată?
- Sunt sigur că va fi, a zis el. Aparatele astea sunt foarte scumpe acum, dar, ca şi în cazul computerelor, costurile vor

continua să scadă. în timp, cred că majoritatea oamenilor vor folosi genul ăsta de aparat de fotografiat în locul celor de acum. Inclusiv eu.
- Mi se pare trist, într-un fel, am răspuns eu. Varianta asta fură o parte din magie.

- Aşa e viitorul, a zis el. Şi nimic nu durează la nesfârşit.
Nu m-am putut abţine şi m-am întrebat dacă nu cumva Bryce se referea şi la noi doi.
Pe măsură ce vizita părinţilor mei se apropia, am început să simt că nu mai

aveam stare şi că un soi de agitaţie înăbuşită vibra în fundal. Urma ca ei să zboare miercuri cu avionul spre New Bern, iar joi să ia feribotul spre Ocracoke. Nu stăteau mult, doar până duminică după-amiază, iar planul era să mergem cu toţii la

biserică şi apoi să ne luăm rămas-bun în
parcare, imediat după ce se termina slujba.
Joi dimineaţă m-am trezit mai devreme ca
de obicei, ca să fac duş şi să mă pregătesc,
dar, chiar şi după ce şi-a făcut apariţia
Bryce, tot n-am reuşit să mă concentrez

asupra lecţiilor. De fapt, nu mai erau prea multe de făcut, fiindcă lăsasem în urmă examenele de sfârşit de semestru. Acum treceam prin materia celui de-al doilea semestru, cu o viteză care ar fi făcut-o mândră şi pe Morgan. Bryce a realizat că

eram neliniştită; până şi Daisy mi-a simţit agitaţia. A venit lângă mine şi mi-a lins mâna de cel puţin două ori într-o oră, după care a schelălăit din adâncul gâtlejului. în ciuda eforturilor ei de a mă ajuta să mă relaxez, picioarele îmi tremurau atunci

când m-am ridicat de pe scaun ca s-o întâmpin pe mătuşa Linda. Venise să mă ducă la feribot cu maşina, ca să-mi întâmpin părinţii.
- O să fie bine, mi-a zis Bryce, care îmi aranja lucrurile în mici teancuri ordonate.
- Sper, am răspuns eu.

La cât eram de preocupată, de-abia observasem cât era de drăguţ sau cât de mult ajunsesem să depind de el în ultima vreme.
- Eşti sigură că vrei să vin mâine?
- Părinţii mei au zis că vor să te cunoască.

N-am spus şi că gândul de a rămâne singură în casă cu părinţii mei, în timp ce mătuşa Linda era la magazin, mă cam înspăimânta.

Până să mai apuc să zic ceva, mătuşa băgase capul pe uşă.

- Eşti pregătită? Feribotul ar trebui să ajungă în zece minute.

- Aproape, i-am răspuns eu. Tocmai aranjam un pic lucrurile.
Mi-am dus caietele şi cărţile în dormitor, iar apoi Bryce ne-a urmat pe scări în jos. Pe când se urca în camionetă mi-a făcut iute

cu ochiul, ceea ce mi-a dat curajul de care aveam nevoie ca, în ciuda emoţiilor pe care le aveam, să mă târăsc până la maşina mătuşii.
în timp ce ne îndreptam spre docuri, afară era rece, iar peisajul bătea în cenuşiu.

Maşina pe care o închiriaseră părinţii mei a coborât a doua de pe feribot. Ei ne-au văzut, tata a tras pe dreapta, iar eu şi mătuşa am mers la ei.
Au urmat îmbrăţişări şi sărutări, vreo două „îmi pare bine să te văd", nici un

comentariu despre mărimea mea (probabil pentru că voiau să pretindă că nu eram gravidă), după care iată-ne din nou în maşină, împreună cu mătuşa. Am privit din când în când în oglinda laterală, în vreme ce părinţii mei ne urmau pe drum. După ce

au parcat lângă noi, s-au dat jos din maşină şi au început să studieze casa. în atmosfera întunecată, m-a surprins aspectul ei părăginit.
- Deci asta e, hm? a întrebat mama, strângându-şi haina pe ea din pricina

frigului, înţeleg de ce a trebuit să ne luăm o cameră la hotel. Pare destul de mică.

- E confortabilă şi are o vedere frumoasă la mare.

- Mi s-a părut că feribotul a mers foarte încet. Aşa e întotdeauna?
- Bănuiesc că da, am zis eu. Dar te obişnuieşti cu asta.

- Hmmm, a zis ea.

Tata rămăsese tăcut, iar mama nu a mai adăugat nimic.

- Ce ziceţi de nişte mâncare, a intervenit mătuşa cu voioşie forţată. Am pregătit o

salată cu pui şi m-am gândit că am putea face nişte sendvişuri.

- Sunt alergică la maioneză, a răspuns mama. Mătuşa Linda şi-a revenit rapid.

- Cred că încă mai am nişte ruladă de carne şi ţi-aş putea face un sendviş din ea. Mama a dat din cap în semn de aprobare, iar tata a rămas tăcut. Am urcat toţi patru

scările. Cu fiecare pas, golul din stomacul meu se făcea tot mai mare.

*

Am reuşit să mâncăm cumva, însă conversaţia a fost la fel de împiedicată ca şi până atunci. De fiecare dată când se lăsa vreo tăcere stânjenitoare, mătuşa Linda

începea să vorbească despre magazin, flecărind de parcă vizita asta nu ar fi avut nimic neobişnuit. După aceea, ne-am înghesuit în maşina mătuşii, ca să facem un tur rapid al împrejurimilor. Mătuşa a repetat în linii mari aceleaşi lucruri pe care

mi le spusese mie şi sunt convinsă că
părinţii mei au fost la fel de puţin
impresionaţi
ca şi mine. Aşezată pe bancheta din spate,
mama părea ca lovită de suflul unei
explozii.

Cu toate astea, mi s-a părut că le-a plăcut magazinul. Gwen era acolo şi, chiar dacă ai mei tocmai mâncaseră, ea a insistat să-i servească cu biscuiţi dulci, care erau, de fapt, obişnuiţii biscuiţi, făcuţi cu afine şi acoperiţi cu glazură de zahăr. Gwen a

sesizat imediat atmosfera apăsătoare şi s-a lansat într-o conversaţie dezinvoltă. Le- a arătat părinţilor mei câteva dintre cărţile ei favorite, din zona cu cărţi, în caz că erau interesaţi. Nu erau - părinţii mei nu citeau -, dar i-au cântat în strună, făcându-mă să

am impresia că luam parte la o piesă de teatru în care toate personajele ar fi vrut să se afle altundeva.
După ce am ajuns înapoi acasă, mătuşa Linda şi tata au început să vorbească despre familie - despre celelalte surori şi

ceilalţi veri - iar, după o vreme, mama şi-a dres vocea.

- Ce-ar fi să facem o plimbare pe plajă? a propus ea.

Ne-am dus până la plajă cu maşina închiriată, pe care am parcat-o lângă dune.

- Am crezut că plaja e mai aproape, a zis mama.

- Orăşelul e pe partea aflată la adăpost.
- Cum ajungi până aici? a întrebat ea.
- Pe bicicletă.
- Ai bicicletă?

- Mătuşa Linda a cumpărat-o de la piaţa de vechituri, înainte să vin aici.

- Aha, a zis mama.

Ştia că bicicleta mea de acasă era în garaj, cu şaua acoperită de praf şi cu cauciucurile

crăpate şi dezumflate, fiindcă nu fusese folosită.
- Cel puţin ieşi din când în când afară. Eşti prea palidă.
Am ridicat din umeri fără să răspund. Am ieşit din maşină şi mi-am tras fermoarul de la haină până sus, înainte de a-mi înfunda

mâinile în buzunare. în drum spre malul apei, am înconjurat duna, cu picioarele afundându-ni-se în nisip şi alunecând la fiecare pas. Mama a început să vorbească din nou doar atunci când am luat-o pe plajă în sus:

- Morgan îţi transmite prin mine că ar fi vrut să vină şi ea. Dar i s-a dat rolul principal în piesa de la şcoală şi avea repetiţii. Mai încearcă să primească şi o bursă de la Rotary, chiar dacă a câştigat

deja destule burse ca să-i acopere majoritatea taxelor pentru facultate.
- Sunt sigură că o s-o primească, am bâiguit eu.
Ceea ce era adevărat. Şi chiar dacă am simţit obişnuita muşcătură a nesiguranţei,

am realizat că nu mă mai făcea să mă simt atât de prost ca înainte.
Am mai făcut încă vreo câţiva paşi înainte de a auzi din nou vocea mamei:
- Mi-a zis că voi două n-aţi mai vorbit de dinainte de Crăciun.

M-am întrebat dacă mătuşa Linda pomenise despre faptul că lua cu ea la serviciu cablul telefonului.
- Am fost foarte ocupată cu şcoala. O voi suna săptămâna viitoare.
- De ce ai rămas atât de în urmă la început? Mătuşa Linda era foarte

îngrijorată din pricina ta, la fel şi profesorii.

Am simţit cum umerii mi se lăsau puţin în jos.

- Bănuiesc că mi-a luat un pic de timp să
mă obişnuiesc aici.
- Acasă nu se întâmplă nimic important,
oricum. N-am ştiut cum să răspund la asta.

- Ai auzit ceva de Madison sau de Jodie?
- Nu ne-au sunat, dacă de asta mă întrebi.
- Ştii cumva ce mai fac?

- N-am idee. Bănuiesc că aş putea să o întreb pe Morgan, după ce ajungem acasă.
- Nu-i nevoie, am zis eu, ştiind că mama oricum n-ar fi făcut-o.

în mintea ei, cu cât vorbeau mai puţini
oameni despre mine sau întrebau de mine,
cu atât era mai bine.
- Dacă vrei să le scrii, a continuat ea, cred
că aş putea să le trimit scrisorile.
Bineînţeles, nu poţi să dai prea multe

informaţii despre tine sau să le spui ce se întâmplă cu adevărat.
- Poate, am zis.
Nu voiam să le mint, dar pentru că nici nu puteam spune adevărul, nu aveam ce altceva să le zic.

Mama şi-a aranjat gulerul, ca să-şi acopere gâtul.
- Cum ţi s-a părut doctorul pe care l-a găsit mătuşa ta? Ştiu că Gwen ar putea, probabil, să te asiste la naştere, dar i-am spus mătuşii că m-aş simţi mai în siguranţă dacă ai fi la spital.

De îndată ce m-a întrebat, am văzut în minte mâinile gigantice ale doctorului.

- E mai în vârstă, dar pare un om bun, iar Gwen a lucrat mult cu el. Apropo, o să am o fetiță.

- Doctorul e bărbat?

- E cumva o problemă?

Ea a părut că nu voia să răspundă şi s-a mulţumit să clatine din cap.

- Oricum, în câteva luni vei veni acasă şi te întorci la normal. N-am ştiut ce să mai zic şi am întrebat:
- Cum e tata?

- A trebuit să lucreze peste program, fiindcă au o comandă mare, pentru avioane noi. Dar, în afară de asta, e acelaşi dintotdeauna.

M-am gândit la părinţii lui Bryce şi la felul duios în care se purtau unul cu celălalt, atât de diferit de al părinţilor mei.
- Mai ieşiţi la cină de două ori pe lună?
- în ultima vreme nu, a răspuns mama. Am avut o scurgere la ţevi şi a trebuit să

împărţim banii între reparaţii, cadouri de Crăciun şi drumul până aici, ca să te vedem pe tine.
Chiar dacă, probabil, ea nu avusese intenţia, explicaţia ei m-a făcut să mă simt prost. De fapt, toată plimbarea m-a făcut să

mă simt mai depresivă decât fusesem
vreodată înainte ca ei să vină.

Dar observaţia mamei mi-a ridicat o

întrebare...

- Bănuiesc că şi meditaţiile mele sunt scumpe.
- Astea au fost acoperite de altcineva.
- De mătuşa Linda?

- Nu, a răspuns ea.
A părut că se gândea înainte de a-mi explica, după care, în cele din urmă, a oftat:

- O parte din cheltuielile tale sunt plătite, prin agenţie, de către viitorii părinţi ai copilului. Şcoala ta, o parte din cheltuielile cu doctorul, pe care asigurarea noastră nu le acoperă, zborul tău până aici şi înapoi. Chiar şi nişte bani de buzunar pentru tine.

Ceea ce explica banii care-mi fuseseră
înmânaţi la aeroport.
- I-ai întâlnit pe părinţi? Adică, sunt
oameni de treabă?

- Nu i-am cunoscut. Dar sunt convinsă că vor fi părinţi iubitori.
- De unde ştii atât de bine, dacă nu i-ai cunoscut?

- Mătuşa ta şi prietena ei, Gwen, au lucrat cu agenţia asta înainte şi o cunosc pe femeia care o conduce; ea i-a selectat personal pe candidaţi. Are foarte multă experienţă şi sunt sigură că i-a evaluat cu mare atenţie pe viitorii părinţi. Asta e tot

ce ştiu şi nici tu nu ai nevoie să ştii mai mult. Cu cât te îngrijorezi mai puțin, cu atât va fi mai uşor în cele din urmă. Probabil că avea dreptate. Chiar dacă pruncul se mişca acum în mod regulat, sarcina mea tot nu mi se părea reală.

Mama a ştiut că nu era nevoie să continue subiectul şi a lăsat lucrurile aşa.
- E cam linişte în casă de când ai plecat.
- E linişte şi aici.
- Aşa se pare. Am crezut că oraşul e mai mare. E atât de izolat! Adică... ce fac oamenii aici?

- Pescuiesc şi se ocupă de turişti. Când nu e sezon, îşi repară bărcile şi echipamentul şi se pregătesc să înfrunte iarna, am răspuns eu. Sau au firme, aşa cum are mătuşa Linda, şi magazine mici, care ţin oraşul în funcţiune. Nu e o viaţă uşoară.

Oamenii trebuie să muncească din greu ca să se descurce.

- Nu cred că aş putea să locuiesc aici.

„Dar a fost OK pentru mine, nu? Şi cu toate astea..."

- Nu-i chiar aşa de rău.
- Din cauza lui Bryce?
- Bryce e meditatorul meu.
- Şi te învaţă şi fotografie, nu?

- Mama lui i-a stimulat interesul pentru fotografie. Mă simt foarte bine când fotografiez și cred că voi continua după ce ajung înapoi la Seattle.

- Te duci vreodată la el acasă?

încă mă întrebam de ce nu părea interesată
de noua mea pasiune.
- Câteodată.
- Părinţii lui sunt acolo când te duci?

Odată cu întrebarea asta, am înţeles
încotro bătea.
- Mama lui e întotdeauna acasă. Şi fraţii lui
sunt acolo de obicei.

- Aha, a zis ea, iar eu mi-am dat seama doar din acel unic oftat că mama răsuflase uşurată.

- Ai vrea să vezi câteva dintre fotografiile pe care le-am făcut? Ea a făcut vreo câţiva paşi fără să răspundă.
- E foarte bine că ţi-ai găsit un hobby, însă, în loc de asta, nu crezi că ar trebui să te

concentrezi asupra şcolii? Poate să-ţi foloseşti timpul liber ca să studiezi pe cont propriu?
- Dar studiez pe cont propriu, m-am auzit luându-mi apărarea. Mi-ai văzut notele; de

asemenea, am parcurs deja mult din materia noului semestru.
Cu coada ochiului, vedeam valurile rostogolindu-se continuu spre ţărm, de parcă ar fi încercat să ne şteargă urmele paşilor.

- Mă întreb dacă nu cumva petreci prea mult timp cu Bryce în loc să lucrezi pe cont propriu.
- Cum adică pe cont propriu? Mă descurc bine la şcoală, mi-am găsit un hobby interesant, mi-am făcut prieteni...

- Prieteni? Sau prieten?
- în caz că n-ai observat, aici nu sunt prea multe persoane de vârsta mea.
- îmi fac doar griji pentru tine, Margaret.
- Maggie, i-am reamintit eu, ştiind că mama îmi folosea numele întreg doar

atunci când era supărată. Şi nu e nevoie
să-ţi faci griji pentru mine.
- Ai uitat de ce eşti aici?
Comentariul ei m-a rănit, reamintindu-mi
că, indiferent ce aş fi făcut mai departe în

viaţă, aveam să rămân pentru totdeauna copilul care o dezamăgise.

- Ştiu de ce sunt aici.

Ea a clătinat din cap fără să adauge nici un cuvânt, cu privirea pironită înainte.

- Aproape că nu se observă nimic.

Mâinile mi s-au îndreptat, automat, spre pântec.

- Puloverul pe care mi l-ai cumpărat ascunde multe.
- Ăştia sunt pantaloni de gravidă?
- A trebuit să-i cumpăr luna trecută.

Ea a zâmbit, dar zâmbetul nu i-a ascuns tristeţea.

- Ne e dor de tine, ştii?
- Şi mie mi-e dor de voi.

Iar în momentul acela chiar am simţit că
mi-era dor, chiar dacă uneori mama făcea
să-mi fie greu.
Interacţiunea mea cu tata a fost la fel de
stânjenitoare. El şi-a petrecut aproape

toată după-amiaza de joi împreună cu mătuşa, şezând la masa din bucătărie sau stând în spatele casei, în apropiere de marginea apei. Chiar şi la cină, când

stăteam la masă lângă el, nu mi-a zis mare
lucru în afară de:
- îmi dai, te rog, porumbul?
Obosiţi de drum, sau poate doar stresaţi
până peste cap, părinţii mei au plecat la

hotel la scurt timp după ce am terminat de mâncat.
Când s-au întors în dimineaţa următoare, ne-au văzut pe mine şi pe Bryce lucrând aşezaţi la masă. După o scurtă prezentare - Bryce s-a comportat agreabil, ca de obicei,

în timp ce părinţii mei îl studiau cu expresii rezervate -, s-au aşezat în camera de zi şi au vorbit pe un ton scăzut, în timp ce noi ne-am întors la studiu. Chiar dacă studiasem în avans, prezenţa lor în timp ce făceam meditaţii m-a făcut să fiu

oricum agitată. Să zic că toată povestea m-a făcut să mă simt ciudat ar însemna să folosesc un eufemism.
Bryce a simţit tensiunea din aer şi am stabilit de comun acord să lucrăm mai puţin în ziua aceea, aşa că până la prânz

am terminat. în afară de magazinul mătuşii, nu mai erau decât câteva locuri în care să puteam mânca; în cele din urmă, ne-am dus la restaurantul Pony Island. Nu e nevoie să spun că nu mai fusesem niciodată acolo. Chiar dacă localul nu

servea decât micul dejun, pe părinţii mei n-a părut să-i deranjeze asta. Eu mi-am luat friganele şi la fel a făcut şi mama, în timp e tata a mâncat ouă cu şuncă. După aceea, ei au trecut pe la magazinul mătuşii, iar eu m-am dus acasă şi am tras un pui de somn.

Când m-am trezit, mama vorbea cu mătuşa Linda, care venise şi ea acasă. Tata bea cafea pe veranda din spate şi m-am dus şi eu acolo; aşezată în celălalt balansoar, m-am gândit că tata părea să fie la capătul puterilor.

- Ce mai faci, tată? l-am întrebat,
pretinzând că nu observasem cum arăta.
- Bine, a răspuns el. Dar tu?

- Mă simt cam obosită, dar se pare că e normal. Cel puţin aşa scrie în carte.
Ochii lui au privit fugar către pântecul meu, iar apoi tata şi-a ridicat privirea. M-

am mişcat în balansoar, încercând să mă aşez cât mai confortabil.
- Cum e la serviciu? Mama mi-a zis că ai lucrat mult peste program în ultima vreme.
- Avem multe comenzi pentru noul 777-300, a zis el, de parcă toată lumea avea

aceleaşi cunoştinţe despre aeronava Boeing ca şi el.
- Asta e bine, nu?
- E o pâine de câştigat, a mormăit el.
A luat o înghiţitură de cafea. Mi-am schimbat din nou poziţia, întrebându-mă dacă vezica mea urma să înceapă să-şi

ceară din nou drepturile şi să-mi ofere o scuză ca să mă duc înapoi în casă.
Nu s-a întâmplat aşa.
- Am învăţat să fac fotografii şi-mi place, m-am aventurat eu să-i spun.

- Aha, a zis el. Bine.

- Vrei să vezi câteva dintre ele?

I-a luat câteva secunde ca să răspundă.

- N-aş înţelege la ce mă uit.
în tăcerea care s-a lăsat după răspunsul lui,
puteam să văd cum se i ridica aburul din

cafea, înainte să dispară rapid, ca un miraj temporar. Apoi, de parcă ar fi ştiut că era rândul lui să dea un impuls conversaţiei, a oftat:
- Linda zice că ai fost de mare ajutor pe lângă casă.

- Mă străduiesc, am răspuns. îmi dă sarcini de făcut, dar e în regulă. îmi place de sora ta.

- E o femeie de treabă.

El a părut că încerca din răsputeri să evite
să privească în direcţia mea.
- Tot nu înţeleg de ce s-a mutat aici.
- De ce n-o întrebi?

- A zis odată că după ce ea şi Gwen au părăsit ordinul, au vrut să ducă o viaţă liniştită. Am crezut că mănăstirile sunt liniştite.
- Eraţi apropiaţi în copilărie?

- Ea e cu unsprezece ani mai mare decât mine, iar când eram mic avea grijă de mine şi de surorile noastre, după şcoală. Dar a plecat de acasă la nouăsprezece ani şi n-am mai văzut-o până când am terminat armata. însă obişnuia să-mi scrie. Miau

plăcut întotdeauna scrisorile ei. Iar după ce m-am căsătorit, a venit în vizită de vreo două ori.
Era chestia cea mai lungă pe care îl auzisem spunând-o vreodată, ceea ce m-a luat, într-un fel, prin surprindere.

- Nu-mi aduc aminte decât că a venit odată în vizită, când eram mică.
- Nu i-a fost uşor să iasă din mănăstire. Şi, odată ce s-a mutat la Ocracoke, n-a mai putut veni deloc.

M-am uitat ţintă la el.

- Chiar eşti bine, tată?

I-a luat mult timp să răspundă.
- Sunt doar trist, asta-i tot. îmi pare rău pentru tine, pentru familia noastră.
Ştiam că, la urma urmei, îmi dăduse un răspuns onest, dar, la fel ca în cazul celor spuse de mama, cuvintele lui m-au durut.

- îmi pare rău şi mă străduiesc să fac totul cât mai bine.

- Ştiu.

Am înghiţit în sec.

- Mă mai iubeşti?

Pentru prima oară m-a privit direct.

Surprinderea de pe faţa lui era evidentă.

- Te voi iubi întotdeauna. Vei fi întotdeauna fetiţa mea cea mică.

M-am uitat peste umăr şi le-am văzut pe mama şi pe mătuşa aşezate la masă.

- Cred că mama îşi face griji pentru mine.

El şi-a ferit din nou privirea.

- Nici unul dintre noi nu şi-a dorit să ţi se întâmple aşa ceva.

După aceea, am rămas aşa, fără să vorbim, până când, în cele din urmă, tata s-a ridicat de pe locul lui şi s-a dus să-şi ia o nouă ceaşcă de cafea, lăsându-mă singură cu gândurile mele.

în seara aceea, mai târziu, după ce părinţii mei s-au întors la hotel, am stat cu mătuşa în camera de zi. Atmosfera la cină fusese stingheritoare, cu mici comentarii despre vreme presărate cu lungi tăceri. Acum mătuşa Linda îşi sorbea ceaiul aşezată în

balansoar, în timp ce eu stăteam lungită pe canapea, cu degetele ascunse sub pernă.
- Se poartă de parcă nici nu s-ar bucura să mă vadă.
- Se bucură, a zis ea. Doar că le e greu să te vadă, mai greu decât au crezut că avea să le fie.

- De ce?
- Pentru că nu mai eşti aceeaşi fată care a plecat de lângă ei în octombrie.
- Sigur că sunt, am zis. Dar, de îndată ce cuvintele mi-au ieşit pe gură, am ştiut că nu erau adevărate.

- N-au vrut să-mi vadă fotografiile, am adăugat. Mătuşa Linda şi-a pus ceaiul deoparte.
- Oare ţi-am povestit că pe vremea când lucram cu fete tinere, ca tine, aveam

amenajată o cameră pentru pictură? Cu acuarele? încăperea avea o fereastră mare, care dădea spre grădină, şi aproape toate fetele încercau să picteze cât timp se aflau în grija noastră. Unora dintre ele începea să le placă, iar atunci când părinţii veneau

în vizită, multe dintre ele voiau să-şi arate lucrările. Foarte adesea, părinţii refuzau.
- De ce?
- Pentru că le era teamă ca nu cumva să vadă reflectată în lucrări imaginea artistului, în loc s-o vadă pe a lor.

Nu mi-a explicat ce voise să spună. în seara aceea, mai târziu, în timp ce îl strângeam în braţe pe ursul-Maggie, m-am gândit la cele zise de ea. Mi-am imaginat nişte fete însărcinate, aşezate într-o o cameră

luminoasă şi aerisită dintr-o mănăstire, cu flori sălbatice care înfloreau afară.
M-am gândit la cum se simţeau în timp ce ridicau pensula, aşterneau culoare şi frumuseţe pe o foaie albă şi simţeau - chiar dacă doar pentru scurtă vreme - că erau

deopotrivă cu celelalte fete de vârsta lor,
neîmpovărate de greşelile trecutului. Şi am
ştiut că se simţeau la fel cum mă simţeam
şi eu atunci când mă uitam printr- o lentilă;
că a găsi şi a crea frumuseţe putea să

lumineze chiar şi cele mai întunecate vremuri.
Am înţeles atunci ce încercase să-mi spună mătuşa mea, tot aşa cum am ştiut că părinţii mei încă mă iubeau. Am ştiut că îşi doreau ce era mai bine pentru mine, acum

şi în viitor. însă voiau să-şi vadă propriile sentimente în fotografii, nu pe ale mele.
Voiau ca eu să văd la fel ca ei.
Părinţii mei, ştiam, voiau să vadă dezamăgirea.
Revelaţia avută nu mi-a ridicat moralul, chiar dacă m-a ajutat să înţeleg cum

gândeau ai mei. Ca să fiu sinceră, şi eu eram dezamăgită de mine însămi, dar încercam să ţin sentimentul ăsta ferecat undeva, într-un colţ nefolosit al creierului meu, pentru că nu mai aveam vreme să mă învinovăţesc aşa cum o făceam înainte.

Şi nici nu mai voiam. Pentru părinţii mei, aproape orice făceam acum îşi avea rădăcinile în greşeala mea din trecut. Şi de fiecare dată când la masă era un loc gol, de fiecare dată când treceau pe lângă camera mea goală, de fiecare dată când primeau

copii ale notelor pentru care învăţasem la capătul celălalt al ţării, îşi reaminteau că rupsesem temporar echilibrul familiei şi spulberasem iluzia că - aşa cum se exprimase tata - eram încă fetiţa lor cea mică.

Nici vizita lor nu dădea semne de îmbunătăţire. Sâmbătă a fost, în linii mari, la fel ca în ziua precedentă, doar că Bryce nu a venit deloc. Am explorat din nou orăşelul, ceea ce i-a plictisit la fel de mult pe cât mă aşteptam. Am tras un pui de

somn şi, chiar dacă simţeam copilul
mişcându-se de fiecare dată când stăteam
întinsă, lor nu le-am spus nimic despre
asta. Am citit şi am făcut teme în camera
mea, cu uşa închisă. De asemenea, am luat
la purtat haina şi cămăşile cele mai largi,

străduindu-mă să pretind că arătam la fel
ca întotdeauna.
Slavă Domnului, mătuşa a dus greul
conversaţiei de fiecare dată când tensiunea
începea să-şi facă din nou apariţia. Şi
Gwen, la fel. Ni s-a alăturat la cină

sâmbătă seara şi, aflându-mă între ele
două, de-abia dacă a trebuit să scot o
vorbă. Ele au evitat să spună ceva despre
Bryce sau despre fotografie; în loc de asta,
mătuşa Linda a vorbit despre familie şi a
fost interesant să descopăr că ea ştia mai

multe decât părinţii mei despre celelalte mătuşi şi despre toţi verii. La fel cum făcuse cu tata, le scria tuturor regulat, ceea ce reprezenta încă un lucru pe care nu-l ştiusem despre ea.

M-am gândit că probabil îşi scria misivele atunci când era la magazin, întrucât acasă n-o văzusem niciodată punând stiloul pe hârtie.
Tata şi mătuşa Linda au depănat poveşti despre copilăria lor în Seattle, pe vremea

când oraşul avea încă suficient teren
nefolosit. Din când în când, Gwen
intervenea cu poveşti despre viaţa ei în
Vermont şi am aflat că familia ei avusese
şase vaci de rasă, care făceau un unt gras,

pe care-l cumpărau nişte restaurante de lux din Boston.
Am apreciat eforturile pe care le făceau mătuşa Linda şi Gwen; cu toate astea, în timp ce ascultam, m-am trezit că gândurile mi se îndreptau spre Bryce. Soarele

asfinţea şi, dacă părinţii mei n-ar fi fost acolo, eu şi Bryce ne-am fi făcut de lucru cu aparatul de fotografiat, încercând să prindem lumina perfectă a orei aceleia ideale. Am realizat că, atunci când fotografiam, universul meu se micşora de

tot, reducându-se la misiunea pe care o aveam de îndeplinit şi, în acelaşi timp, se dilata exponenţial.
îmi doream mai mult decât orice ca părinţii mei să-mi împărtăşească interesul; aş fi vrut ca ei să fie mândri de mine. Am vrut

să le spun că începusem să-mi imaginez o carieră ca fotograf. Dar apoi subiectul discuției s-a mutat asupra lui Morgan. Părinții mei au vorbit despre notele ei, despre cât era de simpatizată, despre

vioară şi despre bursa primită de la
Universitatea Gonzaga.
Când am văzut felul în care li s-au luminat
ochii, mi-am coborât privirea şi m-am
întrebat dacă feţele lor aveau să
strălucească vreodată de mândrie în

acelaşi fel şi atunci când vorbeau despre mine.
în cele din urmă, duminică au plecat. Zborul lor înapoi spre Seattle era după-amiază, însă de dimineaţă am luat cu toţii feribotul şi ne-am dus la liturghie, după

care am mâncat de prânz înainte de a ne lua rămas-bun în parcare. M-au îmbrăţişat amândoi, însă nici unul dintre ei n-a vărsat o lacrimă, chiar dacă eu le-am simţit adunându-se pe ale mele. După ce m-am desprins din îmbrăţişare, mi-am şters

obrajii şi, pentru prima oară de când sosiseră, am simţit venind din partea lor ceva care semăna a simpatie.
- O să treacă repede, m-a asigurat mama. Chiar dacă tata s-a rezumat la a da din cap în semn de aprobare, cel puţin s-a uitat la

mine. Expresia lui era tristă, ca de obicei, însă, mai mult ca orice, i-am simţit neajutorarea.

- O să fie bine, am zis, continuând să-mi şterg ochii.

Chiar dacă eu credeam ce spuneam, nu eram sigură că vreunul dintre ei mă crezuse.
Bryce şi-a făcut apariţia mai târziu în aceeaşi seară. Eu îl rugasem să vină. Chiar

dacă era frig, ne-am aşezat pe verandă, în acelaşi loc în care stătusem cu tata în urmă cu două zile.
Mi-am descărcat sufletul povestindu-i despre vizita părinţilor mei, fără să omit nici un amănunt, iar el m-a ascultat fără să

mă întrerupă. Până să apuc să termin, am început să plâng, iar el şi-a tras scaunul mai aproape.
- îmi pare rău că vizita asta n-a fost ce ţi-ai dorit, a murmurat el.
- Mulţumesc.

- Pot să fac ceva ca să te simţi mai bine? -
Nu.
- Ţi-aş putea-o aduce pe Daisy, ca să dormi
cu ea în noaptea asta.

- Am crezut că Daisy n-are voie să se urce în pat.
- Aşa e. Ce-ar fi ca, în loc de asta, să-ţi fac nişte ciocolată caldă?

- Bine.
Pentru întâia dată de când îl ştiam, s-a întins şi şi-a aşezat palma peste mâna mea. Mi-a strâns-o, iar atingerea lui a fost electrizantă.

- S-ar putea să nu însemne mare lucru pentru tine, însă eu cred că eşti extraordinară, a spus el. Eşti inteligentă, ai simţul umorului şi, în mod evident, ştii deja cât de frumoasă eşti.

Am simţit că mă înroşeam la auzul cuvintelor lui şi am fost bucuroasă că era întuneric. încă mai puteam să-i simt mâna peste a mea, radiind căldură pe braţ în sus. Nu părea să se grăbească să şi-o ia de acolo.

- Ştii la ce mă gândeam chiar înainte să ajungi? am întrebat.
- N-am idee.
- Mă gândeam că părinţii mei au stat aici doar trei zile, deşi mie mi s-a părut că a trecut o lună întreagă.

El a chicotit înainte de a se uita din nou în ochii mei. I-am simţit degetul mare dezmierdându-mi mâna, cu o atingere uşoară precum cea a unui fulg.

- Vrei să vin mâine să facem lecţii? Pentru că înţeleg dacă ai nevoie de o zi ca să-ţi revii.
Ştiam că a-l evita pe Bryce m-ar fi făcut să mă simt şi mai rău.
- Vreau să continui să citesc şi să-mi fac lucrările, am răspuns, surprinzându-mă

chiar şi pe mine. O să mă simt mai bine după ce mă trezesc.
Expresia de pe faţa lui era blândă.
- Ştii că te iubesc, nu? Părinţii tăi, vreau să spun. Chiar dacă nu se pricep să ţi-o arate.
- Ştiu, am răspuns.

însă, în mod ciudat, m-am trezit dintr-odată întrebându-mă dacă vorbea despre ei sau despre sine.
Pe măsură ce am înaintat în februarie, eu şi Bryce am continuat cu programul nostru obişnuit.

Cu toate astea, nu mai era chiar ca înainte. în primul rând, un sentiment profund prinsese rădăcini atunci când am simţit că voise să mă sărute, iar acel sentiment crescuse şi mai puternic atunci când mă ţinuse de mână. Chiar dacă după aceea el

nu mă mai atinsese - şi, desigur, nu încercase să mă sărute -, între noi exista o nouă tensiune, o vibraţie profundă şi persistentă, care era aproape imposibil de ignorat. Uneori încercam să dau de cap unei probleme de geometrie şi îl

surprindeam pe Bryce privindu-mă într-un fel care mi se părea ciudat. Alteori, el îmi întindea aparatul de fotografiat şi continua să-l ţină încă o secundă, făcându-mă să încerc să i-l trag din mână şi să bănuiesc că

în acele clipe încerca să-şi ţină emoţiile în frâu.
între timp, îmi făceam ordine prin propriile mele sentimente, mai ales înainte de a adormi. Ajungeam până în punctul acela din care nu te mai întorci - perioada scurtă

şi înceţoşată în care conştientul se
împleteşte cu subconştientul şi lucrurile
devin neclare - şi dintr-odată mi-l imaginam
pe Bryce urcat pe scară, sau îmi aminteam
de felul în care atingerea lui îmi punea

nervii pe jar; atunci mă trezeam numaidecât.
Şi mătuşa părea că observase că relaţia mea cu Bryce... evoluase. El continua să vină la cină de trei ori pe săptămână, însă în loc să plece imediat după aceea,

rămânea încă o vreme cu noi, în camera de zi. în ciuda lipsei intimităţii - sau poate că din pricina ei -, eu şi Bryce am început să ne creăm codul nostru secret de comunicare fără cuvinte. Când ridica uşor din sprâncene ştiam că gândea la fel ca

mine, iar când îmi treceam mâna prin păr,
neră bdătoare, el ştia că voiam să schimb
subiectul. Am crezut că eram destul de
subtili în toată povestea asta, însă mătuşa
Linda nu putea fi dusă de nas atât de uşor.
După ce Bryce pleca acasă în cele din

urmă, ea îmi spunea câte ceva care mă făcea să mă gândesc la mesajul pe care încerca să mi-l transmită cu adevărat.

- îmi va fi dor de tine după ce nu vei mai fi aici, îmi spunea ea pe un ton obişnuit. Sau:

- Dormi bine? Sarcina poate avea tot soiul de efecte asupra hormonilor.

Sunt sigură că, deşi nu mi-ar fi spus-o în mod direct, ăsta era felul ei de a-mi reaminti că nu era neapărat în interesul

meu să mă îndrăgostesc de Bryce. Efectul general a fost că eu am reflectat asupra comentariilor ei, recunoscând adevărul aflat în substrat: hormonii mei o luaseră într-adevăr razna, în condiţiile în care urma ca eu să plec de acolo în curând.

Cu toate astea, inima e un lucru ciudat,
pentru că deşi ştiam că eu şi Bryce nu
aveam un viitor împreună, o parte din mine
rămânea trează noaptea, ascultând
zgomotul blând al oceanului care mângâia

ţărmul şi ştiind că pur şi simplu nu-mi păsa de toate astea.
Dacă ar fi să numesc o singură schimbare semnificativă care se produsese în obiceiurile mele de când ajunsesem la Ocracoke, ar fi faptul că devenisem

silitoare în privinţa şcolii. Până în a doua săptămână din februarie, terminasem temele lunii martie şi obţinusem rezultate bune la teste şi examene. Simultan, am început să am mai multă încredere în abilitatea mea de a folosi aparatul de

fotografiat şi am continuat să-mi
îmbunătăţesc în mod constant competenţa.
în februarie, Valentine's Day n-a fost
decât... okay, iar asta, din pricina faptului
că ne-am concentrat exclusiv asupra şcolii
şi fotografiei.

Nu zic că Bryce uitase de Ziua îndrăgostiţilor. A apărut de dimineaţă şi mi-a adus flori, însă chiar dacă gestul lui m-a mişcat pe moment, am observat imediat că-i adusese şi mătuşii un buchet, ceea ce diminuă, într-un fel, efectul pe care darul

lui îl avusese asupra mea. Mai târziu am primit confirmarea că-i cumpărase un buchet şi mamei lui. Toate astea m-au făcut să mă întreb dacă ceea ce se întâmpla între noi nu era cumva decât o fantezie pe care mi-o induseseră hormonii.

însă Bryce îşi luă revanşa după două zile. Era vineri seara - în acea zi petrecuserăm împreună douăsprezece ore - şi stăteam pe verandă. Mătuşa era în camera de zi, de unde ne putea vedea şi auzi, chiar dacă avea o carte deschisă în poală. Bryce nu-şi

găsea locul pe scaun şi-şi muta picioarele dintr-un loc într-altul, ca un adolescent stânjenit ce era.
- Ştiu că trebuie să te trezeşti devreme duminică dimineaţă, dar sper că poate eşti liberă mâine-seară.

- Ce se întâmplă mâine-seară?
- Am construit ceva împreună cu Robert şi cu tata, a zis Bryce. Şi aş vrea să-ţi arăt şi ţie.
- Ce ai construit?
- E surpriză, a răspuns el. Apoi, de parcă ar fi fost în pericol să promită prea multe, a

continuat, rostind cuvintele repede: Nu e mare lucru. Şi nu are nimic a face cu fotografia, dar am verificat starea vremii şi condiţiile vor fi perfecte. Bănuiesc că aş putea să-ţi arăt şi ziua, dar ar fi mult mai bine noaptea.

N-aveam nici o idee despre ce vorbea;
singurul lucru pe care-l ştiam cu siguranţă
era că se comporta ca atunci când mă
invitase să vedem parada de Crăciun a
flotilei din New Bern, dându-mi ceea ce aş

fi putut să numesc un-soi-de-întâlnire. Era nemaipomenit de atrăgător când era agitat.
- Va trebui s-o întreb pe mătuşa.
- Bineînţeles, a zis el.
Am aşteptat, realizând că îmi dădea întâlnire şi nu un-soi-de-întâlnire, ceea ce mi-a făcut inima să-mi bată ciudat în piept.

- Poţi să-mi dai mai multe informaţii?
- O, da. Bine. Speram să te pot scoate la cină la Howard's Pub şi după aceea să-ţi arăt surpriza. Probabil că te-aş putea aduce acasă până la ora zece.

Am zâmbit în sinea mea, gândindu-mă că dacă un băiat i-ar fi rugat pe părinţii mei să mă lase să stau în oraş până la ora zece seara, până şi ei ar fi fost de acord. Cel puţin ar fi fost de acord în trecut, poate că nu şi acum. Cu toate astea, invitaţia lui

suna ca o întâlnire adevărată, aşa că m-am răsucit în balansoar, încercând să-i prind privirea mătuşii.

- Ora zece e bine, a zis ea, continuând să se uite în carte. Dar nu mai târziu de-atât.

M-am întors din nou spre Bryce.

- E-n regulă.

El a dat din cap. Şi-a mişcat picioarele. A dat iarăşi din cap.

- Deci... la ce oră? am întrebat.
- Cum adică?

- La ce oră trebuie să fiu gata sâmbătă?
- Ce zici de ora nouă?

Deşi ştiam exact ce voia să zică, m-am
făcut că nu pricepusem, doar aşa, în joacă.

- Vii să mă iei la nouă, luăm cina la Howard's Pub, vedem surpriza şi mă aduci acasă până la zece?
Bryce a făcut ochii mari.
- Nouă dimineaţa, a zis el. Pentru fotografie, iar apoi să exersăm, poate, un

pic în Photoshop. Şi aş mai vrea să-ţi arăt un anumit loc de pe insulă. Doar localnicii ştiu de el.
- Poftim?
- O să vezi. Ştiu că nu sunt foarte clar, dar...

Vocea i s-a stins, iar eu mi-am înăbuşit emoţia la gândul că îmi dăduse întâlnire. Lucru care m-a speriat un pic, dar, în egală măsură, m-a entuziasmat.

- Ne vedem mâine? a adăugat el în cele din urmă.
- De-abia aştept.
Şi, ca să spun adevărul, aşa şi era.

După ce am închis uşa, mătuşa a rămas tăcută. Ei bine, se camuflase ea după toate regulile artei - cu cartea deschisă în poală şi toate cele - şi nici nu făcuse vreo remarcă mustind de înţelesuri ascunse, dar

i-am simţit îngrijorarea, chiar dacă, în ceea ce mă privea, aveam senzaţia că pluteam. Am dormit bine, mai bine decât în ultimele săptămâni, iar apoi m-am trezit simţindu-mă refăcută. Am luat micul dejun cu mătuşa, după care eu şi Bryce ne-am dus la

el acasă, unde am lucrat la computer împreună cu mama lui. Bryce era aşezat lângă mine, radiind de căldură, aşa că a trebuit să fac un efort ca să mă pot concentra.

Am luat prânzul la el acasă, apoi ne-am urcat în camioneta lui. Am crezut că mă ducea înapoi acasă la mătuşa Linda, însă el a virat pe o stradă pe care trecusem de zeci de ori cu bicicleta, dar pe care n-o băgasem niciodată în seamă.

- Unde mergem? am întrebat.
- Facem un ocol până în Marea Britanie.

Am clipit.

- Vrei să spui, Anglia? Adică ţara?

- Exact, a răspuns el, făcându-mi iute cu ochiul. O să vezi.
Am trecut pe lângă un mic cimitir aflat pe partea stângă, apoi pe lângă un altul, pe dreapta, şi apoi Bryce a oprit. Ne-am dat jos, iar el m-a condus până la un monument de granit, aşezat lângă patru morminte

ordonate, dreptunghiulare, înconjurate de bucăţele de scoarţă de pin şi de buchete de flori, cu toatele fiind împrejmuite de un gard de ţăruşi drepţi.
- Bine ai venit în Marea Britanie! a spus Bryce.
- Nu înţeleg nimic.

- în 1942, HMT Bedfordshire a fost torpilată de un submarin german chiar în apropierea coastei, iar apele au adus la ţărm patru trupuri neînsufleţite. Oamenii au reuşit să identifice două dintre ele, celelalte două rămânând neidentificate.

Toţi cei patru oameni sunt îngropaţi aici,
iar locul ăsta a fost concesionat
Commonwealthului britanic pentru
eternitate.
Pe monument erau inscripţionate şi alte
informaţii, inclusiv numele tuturor celor

care se aflaseră pe trauler. Părea imposibil ca submarinele germane să fi patrulat acolo, în apele acelor insule pustii. Oare nu avuseseră treabă altundeva? Chiar dacă cel de-al Doilea Război Mondial era unul dintre subiectele tratate în cartea mea de istorie,

felul în care mă raportam la el era mai degrabă conturat de filmele făcute la Hollywood decât de cărţile de istorie. M-am trezit văzând cu ochii minţii cât de îngrozitor trebuie să fi fost să fii la bord în timp ce nava era sfâşiată de o explozie. Mi

s-a părut înspăimântător că doar patru din cele treizeci şi şapte de trupuri neînsufleţite fuseseră recuperate şi m-am întrebat ce se întâmplase cu restul. Se duseseră în adâncuri, împreună cu nava, îngropate în carcasa acesteia? Sau

fuseseră duse la ţărm altundeva, sau poate
că plutiseră mai departe, pe ocean?
Toată povestea mi-a dat fiori, însă adevărul
era că nu-mi plăcuse niciodată să mă aflu
într-un cimitir. După ce muriseră bunicii -
toţi patru, înainte ca eu să împlinesc zece

ani -, părinţii mei ne duceau pe mine şi pe Morgan la mormintele lor, unde puneam flori. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la faptul că eram înconjurată de oameni morţi. Ştiam că moartea e

inevitabilă, însă tot nu era ceva la care să-mi placă să mă gândesc.
- Cine a pus florile? Familiile lor?
- Probabil că Garda de Coastă. Ei sunt singurii care au grijă de morminte, chiar dacă e teritoriu britanic.
- Ce căutau aici submarinele germane?

- Flota noastră comercială aducea provizii din America de Sud, din Caraibe sau de oriunde altundeva, urmând Curentul Golfului, spre nord, şi îndreptându-se apoi spre Europa. însă la început, când vasele comerciale călătoreau încet şi erau

neprotejate, reprezentau nişte ţinte foarte uşoare pentru submarine. Zeci de nave au fost scufundate în apropierea ţărmului. De aceea era Bedfordshire acolo. Ca să le ajute să se protejeze.

în timp ce studiam mormintele atent
îngrijite, am realizat că mulţi dintre
marinari nu fuseseră, probabil, cu mult mai
în vârstă decât mine, şi că cei patru oameni
îngropaţi în acel pământ erau la un ocean
distanţă de rudele pe care le lăsaseră

acasă. M-am întrebat dacă părinţii lor veniseră vreodată acolo ca să vadă cum fuseseră îngropaţi. Am simţit cât de dureros era totul, indiferent care era răspunsul.

- Mă întristează, am zis în cele din urmă, înţelegând de ce nu-mi propusese Bryce să aduc aparatul de fotografiat.

De un astfel de loc era mai bine să-ţi aminteşti în persoană.

- Şi pe mine mă întristează, a răspuns el.

- Mulţumesc că m-ai adus aici.

El a strâns din buze. După o vreme, ne-am întors la camionetă, mişcându-ne mai încet decât de obicei.

După ce m-a lăsat acasă, am tras un pui de somn lung şi am vorbit cu Morgan la telefon înainte de a mă pregăti pentru întâlnire. în ceea ce privea îmbrăcămintea, eram nevoită să mă limitez la blugii elastici şi la puloverul nou, primit de Crăciun. Din

fericire, acneea mea trecuse, aşa încât n-am avut nevoie de prea mult fond de ten sau de pudră. Nici n-am exagerat cu fardul de obraz sau de pleoape, însă mi-am dat cu luciu de buze.

Era prima oară când arătam cu adevărat a
gravidă. Faţa mi-era mai rotundă şi eram
pur şi simplu... mai mare, în special la bust.
în mod clar aveam nevoie de sutiene mai
mari. Trebuia să merg să le cumpăr după

slujba de la biserică, lucru care nu mi se
părea cuvenit, dar n-aveam altă opţiune.
Mătuşa Linda era lângă plită, în bucătărie;
se pregătea să facă tocăniţă de vită şi
ştiam că Gwen urma să vină şi ea. Mirosul

mâncării care se gătea m-a făcut să-mi chiorăie maţele şi ea probabil că le-a auzit.

- Vrei un fruct? Ca să-ţi ţină de foame până la cină?

- Mă descurc, am zis eu şi m-am aşezat la masă.
În ciuda răspunsului dat, mătuşa Linda s-a şters pe mâini şi a luat un măr.

- Cum a fost azi?
I-am povestit despre lucrul în Photoshop şi despre excursia la cimitir. Ea a dat din cap, aprobator.
- în fiecare an, pe 11 mai, când se comemorează evenimentul, eu şi Gwen

mergem acolo şi ducem flori. Apoi ne rugăm pentru sufletele lor.
„Putea să fie altfel?"
- Mă bucur că faci asta. Ai fost vreodată la Howard's Pub?
- De multe ori. E singurul restaurant de pe-aici care e deschis pe tot parcursul anului.

- Cu excepţia restaurantului tău.
- Nu suntem deloc un restaurant adevărat.

Arăţi bine. A tăiat rapid mărul în felii şi l-a adus la masă.

- Arăt însărcinată.

- Nimeni n-o să-şi dea seama.

A început să cureţe din nou ciupercile, în timp ce eu ronţăiam una dintre feliile de măr, ceea ce era exact lucrul de care avea

nevoie stomacul meu. Dar m-a făcut să mă gândesc la ceva...
- Cât e de greu să naşti? am întrebat. Adică, am auzit atât de multe poveşti înspăimântătoare...

- Mi-ar fi greu să-ţi răspund la întrebare. N-am trecut niciodată prin asta, deci nu pot vorbi din experienţă. Cât despre fetele care au stat cu noi, n-am fost la spital decât cu vreo câteva dintre ele. Probabil că Gwen ar putea să-ţi dea un răspuns mai bun

decât al meu, având în vedere că e moaşă,
dar din ceea ce ştiu, contracţiile nu
sunt deloc plăcute. Cu toate astea, nu sunt
atât de îngrozitoare încât femeile să refuze
să mai nască iarăşi.

Vorbele ei aveau sens, chiar dacă nu mi se răspunsese cu adevărat la întrebare.

- Crezi că ar trebui să ţin în braţe copilul după naştere? I-a luat câteva secunde până să răspundă.
- N-aş putea să răspund nici la asta.

- Tu ce ai face?

- Sincer vorbind, nu ştiu.

Am luat o nouă felie de măr şi am ronţăit-o, cugetând, dar m-a întrerupt o lumină de

faruri, care a intrat pe fereastră şi s-a reflectat pe tavan.
„Camioneta lui Bryce", m-am gândit eu, într-o neaşteptată izbucnire de nervozitate.

Ceea ce era absurd. Petrecusem deja o jumătate de zi alături de el.

- Tu ştii unde mă duce Bryce după cină?

- Mi-a spus azi, înainte de a se duce acasă.

-Şi?

- Ia cu tine o haină.

Am aşteptat continuarea, dar mătuşa Linda nu a mai adăugat nimic.

- Eşti supărată că ies cu el? -Nu.
- Dar nu crezi că e o idee bună...

- Adevărata întrebare e dacă tu crezi că e o idee bună.
- Suntem doar prieteni, am răspuns eu.

Ea nu a zis nimic, însă nici n-avea nevoie s-o facă. Am realizat că şi pe ea o năpădise nervozitatea, la fel ca pe mine.
E timpul pentru o confesiune: asta era prima mea întâlnire cu un băiat care mă scotea la cină. Da, mai avusesem odată

întâlnire cu un băiat şi cu nişte prieteni la o pizzerie, iar acelaşi băiat mă mai scosese la o îngheţată, dar în afară de asta, eram începătoare într-ale comportamentului şi conversaţiei cerute de astfel de situaţii.

Din fericire, nu mi-a luat mai mult de două secunde să realizez că nici Bryce nu mai avusese vreo întâlnire la cină, având în vedere că era şi mai agitat decât mine, cel puţin până când am ajuns la restaurant. Se dăduse cu apă de colonie care mirosea a

esenţe de lemn şi purta o cămaşă cu mânecile suflecate până la coate - asta, poate pentru că ştia că opţiunile mele în privinţa îmbrăcăminţii erau limitate - şi blugi, deşi erau din cei deschişi la culoare. Diferenţa era că el părea venit direct de la

o sesiune fotografică pentru o revistă, în timp ce eu eram o versiune mai durdulie a fetei care aş fi vrut să fiu.
Cât despre Howard's Pub, localul era, în linii mari, aşa cum mă aşteptasem să fie; avea podele de lemn, pereţi împodobiţi cu

fanioane şi cu plăcuţe de înmatriculare
pentru maşini, iar în partea din faţă se afla
o tejghea gălăgioasă, înţesată de oameni.
Ne-am aşezat la masă şi am luat meniurile
ca să le citim, iar la mai puţin de un minut
şi-a făcut apariţia o chelneriţă, ca să ne ia

comanda pentru băuturi. Am comandat amândoi ceai dulce, devenind, probabil, singurii clienţi care nu veniseră la local pentru partea de pub din numele restaurantului.

- Mama zice că aici au plăcinte bune, cu crab, a remarcat Bryce.
- Asta vrei să comanzi?

- Probabil că-mi voi lua nişte costiţe, a răspuns el. Asta îmi iau întotdeauna.

- Veniţi des aici?

- O dată sau de două ori pe an. Părinţii mei vin mai des, de fiecare dată când au nevoie

să scape de noi, copiii. Se pare că există şi momente în care prezenţa noastră e copleşitoare.
Am zâmbit.

- M-am gândit la cimitirul acela, am comentat eu. Mă bucur că n-am făcut fotografii.
- Nu fac niciodată fotografii acolo, mai ales din pricina bunicului meu. El a fost unul dintre acei marinari de pe navele

comerciale pe care Bedfordshire încerca să le protejeze.
- Ţi-a vorbit vreodată despre război?
- Nu mi-a spus foarte multe, în afară de faptul că războiul a fost cea mai înspăimântătoare perioadă din viaţa lui. Nu

numai din cauza submarinelor, ci şi din pricina furtunilor din Atlanticul de Nord. Mai trecuse el prin uragane, însă valurile din Atlanticul de Nord au fost mai mult decât terifiante. Desigur, înainte de război

nici măcar nu călcase pe continent, aşa că aproape toate erau noi pentru el.
Am încercat să-mi imaginez o viaţă în felul acela, însă n-am reuşit. în tăcerea care se lăsase, am simţit copilul mişcându-se -

presiunea aceea lichidă - şi mâna mi s-a îndreptat, automat, spre pântec.

- Copilul? a întrebat el.

- Devine foarte activă, am zis eu. El şi-a pus meniul deoparte.

- Ştiu că decizia nu-mi aparţine, mai mult, ştiu că nu e treaba mea, dar mă bucur că te-ai hotărât să dai copilul spre adopţie, în loc să faci avort.
- Nu mi-ar fi dat voie părinţii mei. Bănuiesc că aş fi putut să merg singură la Planned

Parenthood[40] sau aşa ceva, însă asta nu mi-a trecut niciodată prin minte. E o chestie catolică.
- Vreau să spun că, dacă ai fi făcut asta, n-ai fi ajuns niciodată la Ocracoke, iar eu n-aş fi avut ocazia să te cunosc.

- N-ai fi pierdut prea mult.
- Sunt convins că aş fi pierdut totul.

Am simţit că partea din spate a gâtului îmi era cuprinsă de un val de căldură, dar, din fericire, chelneriţa a sosit cu băuturile noastre şi m-a salvat. Am comandat - plăcinte cu crab pentru mine şi costiţe

pentru el - şi, în timp ce ne sorbeam ceaiurile, conversaţia noastră a alunecat spre subiecte mai uşoare şi mai puţin aducătoare de roşeaţă în obraji. El mi-a povestit despre numeroasele locuri din SUA în care locuise; eu i-am vorbit despre

conversaţia avută cu Morgan - care se învârtise, în principal, în jurul stresului prin care trecea ea - şi i-am împărtăşit poveşti despre Madison şi Jodie şi despre câteva dintre aventurile noastre adolescentine, petrecute mai ales la

petreceri în pijamale ori cu ocazia câte
unui întâmplător fiasco legat de machiaj.
în mod bizar, nu mă mai gândisem la
Madison şi Jodie din momentul conversaţiei
avute cu mama, atunci când ne
plimbaserăm pe plajă. Dacă înainte de a

veni aici cineva mi-ar fi spus că n-aveam să
mă mai gândesc la ele, chiar şi numai
pentru o zi sau două, nu l-aş fi crezut. Mă
întrebam: oare cine devenisem?
Salatele noastre şi-au făcut apariţia, apoi
felurile de mâncare, în timp ce Bryce îmi

vorbea despre procesul infernal de înscriere la West Point. Primise recomandări de la ambii senatori ai statului Carolina de Nord, lucru care, într-un fel, m-a uimit. Bryce mi-a mai spus că, dacă n-ar fi fost acceptat, s-ar fi dus la o altă

universitate, ar fi absolvit, iar după aceea ar fi intrat în armată ca ofiţer.
- Iar după toate astea ar urma să te înrolezi la Beretele Verzi?
- Sau la Delta Force, ceea ce ar reprezenta o treaptă mai sus. Asta dacă mă calific, vreau să spun.

- Nu te temi că ai putea fi ucis? l-am întrebat. -Nu.
- Cum se poate să nu-ţi fie frică?

- Nu mă gândesc la asta. Ştiam că eu m-aş fi gândit la asta tot timpul.
- Ce-o să se întâmple după armată? Te-ai gândit la ceea Vrei să devii consultant, ca tatăl tău?

- Nici o şansă. Cred că aş vrea s-o iau pe urmele mamei fotografie de călătorie. Ar fi interesant să merg în locuri poveşti cu ajutorul fotografiilor mele.
- Cum găseşti o slujbă ca asta?
- N-am idee.

- Ai putea să faci oricând dresaj canin. Daisy se poartă mult mai bine acum şi nu mai umblă peste tot.

- Mi-ar fi greu să tot renunţ la câini. Mă ataşez prea mult. Am realizat că şi eu aş fi fost tristă dacă aş fi făcut aşa ceva.
ce ţi-ai dori să faci atunci?

şi să încerc să fac îndepărtate şi să istorisesc

- Mă bucur c-o aduci cu tine atunci când vii la noi. în felul ăsta, poţi s-o vezi cât mai mult posibil înainte să plece.

El şi-a rotit cana de ceai.

- Te-ar deranja dacă m-aş opri s-o iau în seara asta?
- Ce? Pentru surpriză?
- Cred că s-ar simţi bine.

- Dar ce vom face, de fapt? Poţi să-mi dai un indiciu, cel puţin? El s-a gândit un pic.
- Nu comanda desert.
- Asta nu mă ajută.

Am văzut o licărire subtilă în ochii lui.

- Foarte bine.

După cină, am mers cu maşina acasă la Bryce, unde i-am găsit pe părinţii lui şi pe gemeni uitându-se la un documentar

despre Manhattan Project[41], lucru care nu m-a surprins câtuşi de puţin.
Am urcat-o în benă pe Daisy, care era foarte bucuroasă să ne vadă, am pornit din nou la drum şi nu mi-a luat mult până să-mi

dau seama încotro ne îndreptam. Drumul nu ducea decât într-un singur loc.

- Mergem pe plajă?

Când Bryce a dat din cap în semn că da, m-am uitat la el pe sub sprâncene.

- Nu intrăm în apă, nu? La fel ca în scena de început din Fălci, în care femeia se duce

să înoate şi e înghiţită de un rechin? Pentru
că dacă ăsta e planul, poţi să întorci
camioneta încă de pe-acum.
- Apa e prea rece ca să înotăm.
în loc să se oprească în zona de parcare, el
s-a strecurat printr-o deschizătură aflată

între dune, apoi a ieşit pe nisip şi a continuat să conducă pe plajă.
- E legal ce facem?
- Sigur că da, a susţinut el. Dar nu e legal să dai peste cineva cu maşina.

- Mulţumesc de explicaţie, am zis eu dându-mi ochii peste cap. Nu mi-aş fi dat seama dacă nu-mi spuneai tu.
El a râs în timp ce maşina sălta pe nisip, iar eu strângeam cu mâna mânerul de deasupra portierei. Era întuneric - foarte,

foarte întuneric - pentru că luna nu era
decât o seceră subţire şi prin parbriz se
vedeau stelele împânzind cerul.
Bryce a rămas tăcut, în timp ce eu îmi
încordam privirea ca să desluşesc conturul
întunecat din faţa noastră. Chiar şi cu

farurile aprinse, n-am reuşit să-mi dau
seama ce era, însă, atunci când ne-am
apropiat de acel ceva, Bryce a tras de volan
şi, în cele din urmă, a oprit camioneta.

- Am ajuns, a zis el. Dar închide ochii şi aşteaptă în camionetă până când pregătesc lucrurile. Şi să nu te uiţi pe furiş, bine? Am închis ochii - de ce n-aş fi făcut-o? - şi am ascultat cum el a coborâtdin maşină şi a închis portiera. Chiar şi aşa, îl auzeam

cum, din când în când, îi reamintea lui
Daisy să nu fugă, în timp ce el făcea
drumuri între camionetă şi locul misterios
în care voia să mă ducă.
După vreo câteva minute (deşi mie timpul
mi se păruse mai lung de-atât) am auzit, în

sfârşit, vocea lui Bryce venind dinspre fereastra aflată în dreptul meu.
- Rămâi cu ochii închişi! a strigat el prin geam. Deschid portiera, te ajut să te dai jos şi apoi te conduc până unde vreau să

ajungem. După aceea poţi să-i deschizi, bine?
- Să nu-mi dai drumul, l-am atenţionat eu. Am auzit portiera deschizându-se şi i-am simţit mâna atunci când m-am întins după ea. M-am lăsat în jos cu atenţie şi mi-am

întins degetul mare de la picior până când am atins, în cele din urmă, pământul. După aceea a fost uşor. Bryce mă ghida peste nisipul rece, iar vântul puternic îmi biciuia părul în toate direcţiile.
- Nu e nimic în faţa ta, m-a asigurat el. Continuă să mergi.

După câţiva paşi, am simţit un val de căldură şi parcă o lumină încerca să-şi croiască drum prin pleoapele mele. Cu blândeţe, el m-a oprit în loc.
- Acum poţi să deschizi ochii.

Conturul întunecat pe care-l observasem
mai devreme era o grămadă de nisip, care
alcătuia un parapet semicircular în jurul
unei gropi cu fundul plat, adâncă de vreo
jumătate de metru. Pe partea dinspre

ocean a deschizăturii se afla o piramidă făcută
din lemne, care dogorea deja, aruncând în sus flăcări unduitoare. Bryce aşezase în faţa focului două scaune mici, pliante, acoperite cu câte o pătură. între scaune se

afla un răcitor portabil, iar în spatele acestuia, pe un trepied, era montat ceva. Pe tărâmul gesturilor romantice care se petrec în filme, probabil că scena n-ar fi însemnat mare lucru, dar pentru mine era absolut perfectă.

- Uau, am zis în cele din urmă, cu voce scăzută.
Eram atât de copleşită, încât în minte nu mi-a mai venit nimic altceva.

- Mă bucur că-ţi place.
- Cum ai făcut focul atât de repede?
- Cu brichete de cărbune şi combustibil lichid.

- Şi ce e chestia asta? am întrebat eu arătând către trepied.
- Un telescop, a răspuns el. Tata m-a lăsat să-l împrumut. E al lui, dar îl foloseşte toată familia.

- O să văd cumva cometa Halley sau ceva de genul ăsta?
- Nu, a zis el. Aceea a trecut pe-aici în 1986. Va mai fi vizibilă abia în 2061.

- Şi tu ştii asta aşa, pur şi simplu?
- Cred că toată lumea care are un telescop ştie lucrul ăsta. „Bineînţeles că aşa gândeşte el."

- Atunci, ce urmează să vedem?
- O să vedem Venus şi Marte. Sirius, care se mai numeşte şi Steaua Câinelui, Iepurele, Casiopeea, Orion şi alte câteva constelaţii. Iar Luna şi Jupiter sunt aproape în conjuncţie.

- Şi răcitorul?
- E pentru s'mores[42], a zis el. E amuzant să le găteşti la foc de tabără.
A făcut un gest larg cu braţul, spre scaune; m-am îndreptat agale către ele, alegându-l pe cel care era mai departe de foc. M-am aplecat în faţă şi am ridicat pătura, dar, în

momentul în care mi-am şezat-o pe genunchi, am realizat că vântul dispăruse aproape cu totul, din pricina gropii şi a parapetului de nisip din spatele meu. Daisy s-a aşezat lângă Bryce. Cu ajutorul focului

de tabără, temperatura a devenit de-a dreptul plăcută.

- Când ai făcut toate astea?

- Am săpat groapa şi am pregătit lemnele şi cărbunele după ce te-am lăsat acasă, „în timp ce eu trăgeam un pui de somn."

Ceea ce explica diferenţa dintre mine şi Bryce: el făcea, în timp ce eu dormeam.

- E... incredibil. îţi mulţumesc că ai făcut toate astea.

- Ţi-am adus ceva şi pentru Ziua îndrăgostiţilor.
- Dar mi-ai adus flori.

- Am vrut să-ţi dăruiesc ceva care să-ţi amintească de Ocracoke.
Aveam deja sentimentul că urma să-mi amintesc de locul acela - şi de noaptea aceea - pentru totdeauna. însă l-am privit

fascinată cum a băgat mâna în buzunarul hainei şi a scos o cutiuţă împachetată în hârtie roşu cu verde, pe care mi-a înmânat-o. Era extrem de uşoară.
- îmi cer scuze. în casă n-avem decât hârtie de împachetat pentru cadourile de Crăciun.

- Nu-i nimic, am zis eu. S-o deschid acum?
- Te rog.
- Eu nu ţi-am luat nimic.

- Ai venit cu mine la cină, ceea ce e mai mult decât suficient.

La auzul cuvintelor lui, inima mi-a luat-o din nou la goană, lucru care se întâmpla mult prea des în ultima vreme. Mi-am lăsat

ochii în jos şi am început să trag de hârtia de împachetat, până când am reuşit s-o desfac. înăuntru se afla cutia unui desfăcător de capse.
- N-am avut nici cutii de cadou, s-a scuzat el.

Am deschis cutia şi am înclinat-o. în palmă mi-a căzut un lanţ subţire, de aur. Am mişcat uşor lănţişorul, eliberând un pandantiv în formă de scoică. L-am ridicat ca să mă uit la el în lumina pâlpâitoare a focului, prea copleşită ca să rostesc vreo

vorbă. Era pentru prima oară când un băiat îmi cumpăra o bijuterie de orice fel.

- Citeşte inscripţia de pe spate, m-a îndemnat Bryce.

Am întors pandantivul şi m-am aplecat mai aproape de foc. Era greu de citit, însă nu imposibil.

Amintiri din Ocracoke
Am continuat să mă uit la pandantiv,
incapabilă să-mi ridic privirea.
- E frumos, am reuşit să şoptesc, cu tot
nodul pe care-l aveam în gât.

- Nu te-am văzut niciodată purtând o bijuterie la gât, aşa că nu eram sigur că o să- ţi placă asta.
- Cadoul e perfect, am zis, întorcându-mă în cele din urmă spre el. Dar acum mă simt prost că nu ţi-am luat şi eu ceva.

- Ba da, mi-ai luat, a răspuns el, cu lumina focului scânteindu-i în ochii negri. Mi- ai dăruit amintirile.
Aproape că puteam să-mi imaginez că eram singuri pe lume şi tânjeam să-i spun cât de mult însemna el pentru mine. Am căutat

cuvintele potrivite, dar nu le-am găsit. în cele din urmă, m-am uitat în altă parte. Era imposibil să vezi valurile dincolo de lumina flăcărilor, dar le puteai auzi lovindu-se de ţărm, acoperind zgomotul mocnit al focului. Am simţit mirosul de fum şi de sare

şi am observat că deasupra capetelor noastre răsăriseră şi mai multe stele. Daisy se ghemuise la picioarele mele. I-am simţit privirea lui Bryce şi am ştiut dintr-odată că se îndrăgostise de mine. Nu-i păsa că eram însărcinată cu copilul altcuiva sau că urma

să plec în curând. Nu-i păsa că nu eram la fel de inteligentă ca el, sau la fel de talentată, sau că, nici măcar în vreuna dintre zilele mele cele mai bune, n-aş fi putut să fiu suficient de frumoasă pentru un băiat ca el.

- Vrei să mă ajuţi să mi-l pun la gât? am reuşit eu să întreb în cele din urmă, fără să-mi recunosc vocea.
- Sigur că da, a murmurat el.
M-am întors şi mi-am ridicat părul, simţind cum degetele lui îmi atingeau ceafa. După

ce lănţişorul a fost încheiat, am atins pandantivul, gândindu-mă că era la fel de cald ca şi pielea mea, după care mi l-am vârât sub pulover.
M-am lăsat pe spate, ameţită de conştiinţa faptului că mă iubea şi întrebându-mă cum

şi când se întâmplase. Mintea mea căuta cu repeziciune printr-o sumedenie de amintiri - momentul în care îl cunoscusem pe feribot, dimineaţa în care apăruse la uşa mea, răspunsul lui simplu atunci când îi spusesem că eram însărcinată. M-am

gândit la clipa în care stătusem în picioare
lângă el la parada de Crăciun a flotilei, mi-
am amintit de imaginea lui mişcându-se cu
paşi mari, la ferma din Vanceboro. Mi-au
venit în minte expresia de pe faţa lui atunci
când îi făcusem cadou reţeta de biscuiţi şi

înfrigurarea cu care mă privise în clipa în care îmi dăduse pentru prima oară aparatul de fotografiat. La sfârşit, mi l-am amintit stând în picioare pe scară, în timp ce bătea scânduri la ferestre, o imagine pe

care am ştiut că aveam s-o păstrez mereu
în minte.
Când m-a întrebat dacă voiam să privesc
prin telescop, m-am ridicat de pe scaun de
parcă aş fi fost într-un vis şi mi-am lipit
ochiul de ocular, ascultând ce-mi spunea

Bryce. El a rotit şi a ajustat lentilele de vreo câteva ori, iar apoi s-a lansat într-o expunere despre planete, constelaţii şi stele aflate la mare distanţă. A făcut referire la legende şi mitologie, dar eu de-abia auzeam ce-mi spunea, distrasă fiind de

apropierea lui şi de descoperirea pe care o făcusem.
Eram încă sub un soi de vrajă atunci când Bryce mi-a arătat cum se făceau sendvişurile s'mores. A înfipt bezelele în nişte ţepuşe din lemn şi apoi mi-a arătat

cum să le ţin ca să nu se aprindă. Am aşezat împreună biscuiţii graham şi tabletele de ciocolată, am alcătuit, astfel, câteva s'mores şi le-am savurat minunatul gust cleios. Am văzut cum, la prima muşcătură, o fâşie de bezea topită i-a

rămas atârnată de buze, făcându-l să se încline în faţă şi să-şi manevreze, cu gesturi neîndemânatice, sendvişul. S-a ridicat repede în picioare şi a mişcat amestecul lipicios cu stângăcie, reuşind, în cele din urmă, să-şi vâre fâşia în gură. A

râs, amintindu-mi că, oricât era de talentat la toate, nu părea să se ia niciodată prea în serios.
Câteva minute mai târziu, s-a ridicat de pe scaun şi s-a întors la camionetă. Daisy l- a urmat, iar el a tras ceva mare şi voluminos

din benă; nu mi-am dat seama ce ar fi putut
să fie. Bryce a cărat obiectul dincolo de
locul în care ne aflam, iar apoi s-a oprit pe
nisipul întărit de la marginea apei.
Am realizat ce ținea în mână doar în
momentul în care a lansat zmeul, iar apoi

am privit cum acesta se înălţa tot mai sus,
până când a dispărut în întuneric.
Bryce mi-a făcut, frenetic, cu mâna,
bucuros ca un copil, iar eu m-am ridicat şi
m- am dus la el.

- Un zmeu?

- Robert şi tata m-au ajutat să-l construiesc, mi-a explicat el.
- Dar nu văd nimic.
- Poţi să-l ţii un pic?

Deşi nu mai ţinusem unul în mână din copilărie, zmeul acela părea lipit de cer. Bryce a scos din buzunarul de la spate al pantalonilor ceva care arăta precum telecomanda unui televizor. A apăsat pe un buton şi zmeul s-a materializat dintr- odată

pe fundalul întunecat al cerului, iluminat de ceea
ce păreau să fie nişte luminiţe de Crăciun. Acestea erau aşezate de-a lungul ramei de lemn, conturând pe cer un triunghi mare şi o serie de pătrate.

- Surpriză, a zis Bryce.
I-am privit faţa luminată de bucurie, după care m-am uitat din nou la zmeu. Acesta a oscilat uşor în sus şi-n jos, iar eu mi-am mişcat braţul, uitându-mă cum răspundea. Aproape hipnotizată de imagine, am lăsat

să se deşire din sfoară şi am privit cum zmeul se ridica şi mai sus. Bryce privea şi el.
- Luminiţe de Crăciun? am întrebat eu cu uimire.

- Da, împreună cu baterii şi o unitate pentru recepţie. Dacă vrei, putem face luminiţele să clipească.
- Haide să le lăsăm aşa cum sunt, l-am rugat eu.

Am stat unul lângă celălalt, suficient de aproape încât să-i simt căldura, în ciuda

vântului care bătea neîncetat. Când mă concentram, simţeam medalionul în formă de scoică lipit de piele; m-am gândit la cină, la foc, la s'mores şi la telescop. Privind în sus, la zmeu, mi-am amintit cum fusesem atunci când abia ajunsesem la

Ocracoke şi m-am minunat de noua persoană care devenisem acum.
Am simţit că Bryce s-a întors spre mine şi m-am întors şi eu spre el, tocmai la timp ca să-l văd făcând un pas ezitant, ca să se apropie. A întins o mână şi şi-a aşezat-o pe

şoldul meu; dintr-odată, am ştiut ce urma să se întâmple. Am simţit cum m-a tras uşor spre el şi am văzut cum şi-a înclinat capul. S-a aplecat spre mine, iar buzele lui s-au apropiat de ale mele, până când le-au atins.

A fost un sărut blând, tandru şi dulce. O parte din mine îşi dorea să-l oprească pe Bryce. Voiam să-i amintesc că eram însărcinată, că eram doar un musafir acolo, şi încă unul care urma să plece în curând;

ar fi trebuit să-i spun că pentru noi nu
exista nici un viitor.
însă n-am spus nimic. în loc de asta,
simţind cum braţele lui mă cuprindeau şi
corpul i se lipea de al meu, am ştiut dintr-
odată că şi eu voiam acelaşi lucru. Buzele

lui s-au deschis uşor, iar atunci când
limbile noastre s-au atins, m-am simţit
pierdută într-un univers în care faptul că
eram cu el devenise singurul lucru care
mai avea importanţă. în acel univers,

singura mea dorinţă era să-l ţin în braţe şi să-l sărut pe Bryce.
N-a fost primul meu sărut, nici măcar primul meu sărut franţuzesc, dar a fost primul care mi s-a părut perfect în toate privinţele. Atunci când, în cele din urmă,

ne-am desprins unul de celălalt, l-am auzit pe Bryce oftând.
- Nu ştii de când îmi doresc să fac asta, a şoptit el. Te iubesc, Maggie.
în loc să-i răspund, m-am sprijinit din nou de el, lăsându-l să mă ţină în braţe şi simţind cum buricele degetelor lui îmi

urmăreau, tandru, şira spinării. Mi-am imaginat că inimile ne băteau la unison, chiar dacă respiraţia lui părea mai calmă decât a mea. Corpul îmi tremura, deşi, de fapt, niciodată nu mă simţisem mai destinsă sau mai întreagă.

- O, Bryce, am murmurat eu, iar cuvintele mi-au venit firesc pe buze: Şi eu te iubesc.
SĂRBĂTORILE ŞI AJUNUL CRĂCIUNULUI

Manhattan Decembrie 2019

în strălucirea blândă a luminilor din brad, amintirea sărutului pulsa, vie, în mintea lui Maggie.
Gâtul îi era uscat, iar ea se întrebă de câtă vreme vorbea. Ca de obicei, Mark rămăsese tăcut cât timp Maggie

rememorase evenimentele din acea perioadă a vieţii ei. Era aplecat înainte, cu braţele aşezate pe coapse şi cu palmele împreunate.
- Uau, zise el în cele din urmă. A fost sărutul perfect?

- Da, fu ea de acord. Ştiu cum sună. Dar... aşa a fost. Până în ziua de azi, a rămas sărutul cu care le-am comparat pe toate celelalte.
El zâmbi.

- Mă bucur că ai avut ocazia să trăieşti un asemenea moment, dar trebuie să recunosc că mă face să mă simt uşor intimidat.
- De ce?
- Pentru că atunci când Abigail va auzi povestea asta, s-ar putea întreba dacă nu

cumva ratează ceva şi s-ar putea duce în căutarea propriului ei sărut perfect. Maggie râse şi încercă să-şi aducă aminte cât timp trecuse de când stătuse împreună cu un prieten şi discutase, doar, pur şi simplu. Fără cenzură şi fără grijă, în ce

împrejurare simţise oare că putea fi ea însăşi? Cu prea mult timp în urmă...

- Sunt sigură că Abigail se topeşte atunci când o săruţi, îl tachină ea.

Mark se înroşi până la rădăcina firului de păr. Apoi, dintr-odată serios, spuse:

- Ai vorbit serios atunci când i-ai spus că-l iubeai.

- Nu cred că am încetat vreodată să-l iubesc. -Şi?

- Şi va trebui să asculţi şi restul poveştii. Acum nu mai am energie să continui.

- Mi se pare cinstit. Poate aştepta. Dar sper că n-o să mă faci să aştept prea mult.

Ea se uită lung la brad, contemplându-i forma şi panglicile sclipitoare, aranjate meşteşugit.

- E greu de crezut că ăsta o să fie ultimul meu Crăciun, medită ea cu voce tare. îţi mulţumesc că m-ai ajutat să-l fac să fie deosebit.

- Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Sunt onorat că ai ales să petreci o parte din el împreună cu mine.
- Ştii ce n-am făcut niciodată? Chiar dacă am locuit la New York în toţi aceşti ani?

- N-ai văzut Spărgătorul de nuci? Ea clătină din cap.
- Nu m-am dat cu patinele la Centrul Rockefeller, la umbra copacului gigantic.

De fapt, din primii ani ai şederii mele aici,
n-am mai văzut copacul decât la televizor.
- Atunci ar trebui să mergem! Galeria e
închisă mâine, aşa că, de ce nu?
- Nu ştiu să mă dau pe gheaţă, răspunse ea
cu o expresie nostalgică zugrăvită pe faţă.

„Şi, chiar dacă aş şti, nu sunt sigură că aş avea energie s-o fac."

- Ştiu eu, zise el. Am jucat hochei, ţi-aduci aminte? Te pot ajuta. Ea îl privi, nesigură.

- N-ai nimic mai bun de făcut în ziua ta liberă? N-ar trebui să simţi că ai responsabilitatea de a-i face şefei tale toanele cele mai trăsnite.

- Crede-mă, sună mult mai distractiv decât ceea ce fac eu de obicei duminicile.
- Şi ce anume faci?

- Spăl rufe. Fac cumpărături. Un pic de jocuri video. Ce zici, mergem?
- Voi avea nevoie să dorm până târziu. Nu voi fi pregătită decât după prânz.

- Ce-ar fi să ne vedem la galerie pe la ora două? Putem lua împreună un Uber spre centru.
în pofida reținerii pe care o avea, ea fu de acord.
- Bine.

- Şi după aceea, în funcţie de cum te simţi, poate că-mi spui ce s-a întâmplat mai apoi cu tine şi Bryce.
- Poate, răspunse ea. Să vedem cum mă simt.

întoarsă la apartament, Maggie se simţi învăluită de o oboseală profundă, care o

trăgea în jos precum un curent subteran.
îşi dezbrăcă haina şi se întinse în pat,
vrând să-şi odihnească un pic ochii înainte
de a se schimba în pijamale. Se trezi a
doua zi la amiază, încă îmbrăcată în

hainele pe care le purtase cu o seară în urmă.
Era duminică, 22 decembrie, cu trei zile înainte de Crăciun.
Chiar dacă avea încredere în Mark, Maggie era stresată la gândul că ar fi putut să cadă pe gheaţă.

Deşi dormise adânc peste noapte şi se îndoia că se întorsese pe cealaltă parte, măcar, se simţea mai slăbită decât de obicei. Durerea revenise şi ea, bolborosind sub punctul de fierbere şi alungându-i chiar şi vreun gând legat de mâncare.

Mama ei o sunase mai devreme, îi lăsase un mesaj scurt, ca să vadă ce făcea, şi-şi exprimase - ca de obicei - speranţa că Maggie era bine, însă chiar şi din mesaj se simţea cât de îngrijorată era.

Cu mult timp în urmă, Maggie ajunsese la concluzia că îngrijorarea era felul în care mama ei îi arăta c-o iubea.
Lucrul ăsta era, în acelaşi timp, obositor. în fond, îngrijorarea îşi avea rădăcinile în dezaprobare, de parcă viaţa lui Maggie ar

fi putut fi mai acătării dacă ar fi ascultat de
la bun început de mama ei.
în timp, acel mod de a privi lucrurile
devenise, invariabil, punctul de plecare în
relaţia mamei cu fiica ei.

Deşi ar fi preferat să aştepte până de Crăciun, Maggie ştia că era nevoită să sune înapoi. Dacă n-o făcea, probabil că urma să primească un mesaj şi mai frenetic. Rămase aşezată pe marginea patului şi, după ce aruncă o privire la ceas, realiză că

exista o şansă ca părinţii ei să fie la biserică, ceea ce ar fi fost ideal. Ar fi putut lăsa un mesaj, să spună că avea în faţă o zi plină şi să evite orice posibilitate de stres inutil. însă n-avu noroc. Mama ei răspunse după al doilea sunet de apel.

Vorbiră vreme de douăzeci de minute. Maggie întrebă de tatăl ei, de Morgan şi de cele două nepoate, iar mama ei o informă, ascultătoare. O întrebă pe Maggie cum se simţea, iar aceasta răspunse că făcea cât se putea de bine, având în vedere

circumstanţele. Din fericire, întrebările se
opriră în acel punct. Maggie răsuflă
uşurată, ştiind că putea ascunde adevărul
până după sărbători. Spre sfârşitul
conversaţiei, la telefon veni tatăl lui

Maggie, care vorbi în obişnuitul lui stil laconic.
Cei doi schimbară impresii despre vremea din Seattle şi despre cea din New York, el îşi puse fiica la curent cu sezonul pe care îl avea echipa Seahawks - era mare iubitor

de fotbal - şi mai spuse că achiziţionase un binoclu cu ocazia Crăciunului. Când Maggie întrebă de ce, tatăl o anunţă că mama ei intrase într-un club de observare a păsărilor. Maggie se întrebă cât timp avea să dureze interesul acesteia

faţă de clubul cu pricina, ajungând la
concluzia că lucrurile aveau să se întâmple
la fel ca şi cu celelalte cluburi în care
mama ei se înscrisese de-a lungul timpului.
La început, era plină de entuziasm, iar
Maggie auzea comentarii exaltate despre

cât de fascinanţi erau membrii clubului; după câteva luni, mama ei observa că la club erau câţiva oameni cu care nu se înţelegea, iar mai târziu o anunţa pe Maggie că trebuise să renunţe, fiindcă oamenii de acolo erau pur şi simplu

îngrozitori. în lumea mamei ei, întotdeauna era de vină altcineva.
Tatăl ei nu mai avu nimic de adăugat. După ce închise telefonul, Maggie îşi dori să fi avut o altfel de relaţie cu părinţii, mai ales cu mama ei. O relaţie în care să fi fost mai

multe râsete decât suspine. Majoritatea prietenilor ei aveau relaţii bune cu mamele lor. Până şi Trinity se înţelegea bine cu a lui, iar el era un tip temperamental, chiar şi în comparaţie cu alţi artişti. De ce trebuia să-i fie atât de greu lui Maggie?

Pentru că, recunoscu Maggie în gând, mama ei făcea ca lucrurile să fie dificile şi se comportase astfel dintotdeauna. Pentru ea, Maggie era mai mult o umbră decât o persoană adevărată, cineva ale cărui speranţe şi visuri i se păreau cu totul de

neînţeles. Chiar dacă ar fi avut amândouă aceeaşi opinie în legătură cu un anumit subiect, mamei ei nu i-ar fi tihnit aşa ceva. în loc de asta, ar fi găsit repede un subiect asemănător, asupra căruia ele două să nu fie de acord, iar apoi şi-ar fi folosit

îngrijorarea şi dezamăgirea pe post de arme de bază.
Maggie ştia că maică-sa nu se putea abţine; probabil că fusese la fel chiar şi în copilărie. într-un fel, dacă se gândea mai

bine, un astfel de comportament era copilăresc.
„Fă ce zic eu, sau altfel..."
Mama ei își sublima astfel de toane copilărești în niște modalități de control mai insidioase.

Pentru Maggie, anii de după întoarcerea ei de la Ocracoke, până să se mute la New York, fuseseră deosebit de dificili. Maică-sa decretase că o carieră ca fotograf n-ar fi fost doar absurdă, ci şi riscantă. Maggie ar fi trebuit să calce pe urmele lui Morgan şi

să-şi facă studiile la Gonzaga, iar apoi să întâlnească bărbatul potrivit şi să se aşeze la casa ei. După ce, în cele din urmă, plecase de acasă, lui Maggie îi fusese groază până şi să vorbească la telefon cu mama ei.

Partea tristă consta în faptul că maică-sa nu era deloc o persoană rea. Nici măcar nu era neapărat o mamă rea. Privind înapoi, Maggie trebuia să recunoască cinstit că mama ei luase decizia corectă atunci când o trimisese la Ocracoke. De asemenea, nu

fusese singurul părinte căruia îi păsa de note, sau care se îngrijora că fiică-sa se întâlnea cu tipi care nu erau pentru ea, sau care credea că măritişul şi copiii aveau o importanţă mai mare decât o carieră. Desigur, unele dintre celelalte idei pe care

ea le avea o influenţaseră pe Maggie. La fel ca părinţii ei, şi Maggie bea rar alcool, evita consumul de droguri, îşi plătea facturile, aprecia onestitatea şi respecta legea.

Totuşi, încetase să meargă la biserică; asta se întâmplase pe când avea douăzeci de ani şi trecuse printr-o criză de credinţă. Mai bine zis, o criză pe toate planurile, care dusese la mutarea spontană la New York şi

la o serie de relaţii extrem de nereuşite - asta, dacă puteau fi numite relaţii.
Cât despre tatăl ei...
Maggie se întreba dacă reuşise să-l cunoască vreodată cu adevărat. Dacă ar fi fost presată să-l caracterizeze, ar fi zis

despre el că era produsul unei epoci diferite, una în care bărbaţii se duceau la muncă, îşi susţineau financiar familiile şi mergeau la biserică, înţelegând că văicăreala nu ajuta la nimic. însă de când se pensionase, felul lui de a fi, tăcut prin

excelenţă, evoluase în altceva: o reticenţă aproape totală faţă de exprimarea prin cuvinte. îşi petrecea ore întregi în garaj, de unul singur, chiar şi atunci când Maggie îi vizita, iar dacă se aflau la masă, era

mulţumit să-şi lase soţia să vorbească în locul lui.
Acum, când convorbirea telefonică dintre ea şi părinţi se încheiase - cel puţin până la Crăciun -, Maggie realiză cât de mult o îngrozea următoarea conversaţie. Fără

îndoială că urma ca mama ei să-i ceară să se întoarcă la Seattle, folosind ca mijloc de convingere întregul ei arsenal de arme bazate pe sentimentul de vinovăţie al fiicăsii - totul, ca să obţină deznodământul pe care şi-l dorea. N-avea să fie deloc plăcut.

Maggie alungă acel gând şi încercă să se concentreze asupra prezentului. Observă că durerea se înrăutăţise şi se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i trimită lui Mark un mesaj în care să-i spună că renunţa la întâlnire. Se îndreptă spre baie, cu o strâmbătură de

durere pe faţă; luă flaconul cu pastile, amintindu-şi că doctoriţa Brodigan îi spusese că puteau crea dependenţă dacă nu erau folosite în mod adecvat. Ce chestie idioată! în momentul acela, ce mai conta pentru Maggie dacă devenea dependentă?

Şi cât de multe trebuia să iei ca dozarea să fie inadecvată? Pe
dinăuntru, corpul ei se simţea ca o pernă de înfipt ace. Dacă îşi atingea doar dosul palmei, gestul îi declanşa mici fulgere de lumină albă în colţurile ochilor.

înghiţi două pastile, se gândi puţin şi o luă şi pe a treia, ca să fie sigură. Se hotărî să aştepte şi să vadă cum se simţea după o jumătate de oră, înainte de a lua o decizie finală în legătură cu ziua aceea, iar apoi se duse să se aşeze pe canapea până când îşi

făceau efectul pastilele. Chiar dacă se întrebase, ca de obicei, dacă pastilele aveau să schimbe ceva, durerea începu să scadă ca prin inune. Când, în cele din urmă, sosi timpul să plece, simţea că plutea pe un val de reconfortare fizică şi de

optimism. Dacă era nevoie, putea să se limiteze la a-l privi pe Mark cum patina, şi poate că nu i-ar fi stricat deloc să ia o gură de aer proaspăt, nu?
Luă un taxi până la galerie şi îl găsi pe Mark stând afară, la intrare. Ţinea în mână

un pahar de suc - fără îndoială, smoothie-ul ei favorit. El o zări, îi zâmbi larg şi-i făcu semn cu mâna. în ciuda stării în care se afla, Maggie fu sigură că, venind la întâlnire, luase hotărârea corectă.

- Crezi că o să putem patina? întrebă ea după ce ajunseră la Centrul Rockefeller şi văzu mulţimea care împânzise patinoarul. Nici măcar nu m-am gândit că am putea avea nevoie de rezervare.
- Am sunat azi-dimineaţă, o asigură Mark. Totul e aranjat.

Mark îi găsi un loc în care să stea jos, după care se aşeză la coadă. Maggie sorbi din smoothie, gândindu-se că cea de-a treia pastilă îşi făcuse efectul. Se simţea un pic ciudat, însă mai puţin exuberantă decât înainte; în orice caz, durerea se diminuase

până la un nivel aproape tolerabil. Mai mult decât atât, simţea că-i era cald pentru prima oară după foarte multă vreme. Chiar dacă îşi putea vedea respiraţia sub formă de vălătuci de abur, nu tremura, iar degetele n-o mai dureau.

Reuşi să-şi bea sucul cu uşurinţă, ceea ce era foarte bine. Ştia că avea nevoie de fiecare calorie pe care o putea înghiţi. Nu-i aşa că era ironic? După o viaţă întreagă în care fusese atentă la ce mânca şi gemuse, nemulţumită, de fiecare dată când cântarul

arăta câte o jumătate de kilogram în plus, acum, când avea nevoie de calorii, ele erau imposibil de ingerat. în ultima vreme îi fusese teamă să se urce pe cântar, fiindcă îi era groază să vadă cât de mult pierduse în

greutate. Pe sub haine, se transforma într-un schelet ambulant.
însă destul cu chestiile tragice! Vrăjită de masa de corpuri aflate în mişcare pe gheaţă, de-abia auzi telefonul. întinzând mâna, îl scoase din buzunar şi văzu că

Mark îi trimisese un mesaj, în care îi spunea că venea ca s-o ducă pe ring şi s-o ajute să-şi pună patinele.
în trecut, oferta lui de o ajuta ar fi făcut-o să se simtă umilită. însă adevărul era că nu ştia dacă ar fi putut să-şi pună patinele fără

ajutorul lui. Mark veni la ea, îi oferi braţul şi porniră amândoi, încetişor, către treptele care duceau spre vestiare, unde îşi încălţară patinele.

Chiar dacă Mark o susţinea, Maggie se simţi de parcă vântul ar fi putut s-o răstoarne.
- Vrei să te ţin în continuare? întrebă Mark. Sau crezi că te-ai obişnuit deja?
- Nici să nu te gândeşti să-mi dai drumul, îi răspunse ea printre dinţii încleştaţi.

Efectul adrenalinei, amplificat de frică, avu darul de a-i limpezi mintea. Hotărî, în sinea ei, că patinajul era mult mai bun în teorie decât în practică. Să încerci să stai drept pe două lame subţiri, deasupra unui strat alunecos de gheaţă, nu era cea mai

strălucită idee. De fapt, existau argumente solide care să arate că aşa ceva era de-a dreptul stupid.
Şi cu toate astea...
Mark o ajută să se simtă cât se putea de liberă şi de protejată. Patina în faţa ei, cu

spatele, ţinându-şi braţele, ferm, pe
şoldurile ei. Erau aproape de marginea
patinoarului şi se mişcau încet.
înspre centru, aproape toată lumea, de la
doamne în vârstă la copii foarte mici,
gonea pe lângă ei veselă şi lipsită de griji.

însă, cu ajutorul lui Mark, cel puţin aluneca şi ea. La fel ca Maggie, acolo mai erau vreo câţiva inşi care, în mod clar, nu mai puseseră niciodată patinele în picioare şi care se ţineau de margine de fiecare dată când îşi târşâiau tălpile înainte; din când în

când, picioarele le ţâşneau în direcţii imprevizibile.

Maggie observă, chiar în faţa lor, pe cineva care păţi exact asta.

- Nu vreau să cad!

- N-o să cazi, o asigură Mark, cu privirea aţintită la patinele ei. Eşti în siguranţă.
- Nu vezi pe unde mergi, protestă ea.

- îmi folosesc vederea periferică, îi explică el. Spune-mi, doar, dacă cineva cade în faţa noastră.

- Cât timp avem?

- Treizeci de minute, răspunse el.

- Nu cred că sunt în stare să rezist atât de mult.
- Ne putem opri când vrei tu.

- Am uitat să-ţi dau cârdul meu. Ai plătit din banii tăi?
- E tratația mea. Acum nu mai vorbi şi încearcă să te bucuri.

- Să ştii că poţi cădea în orice moment nu e o plăcere.

- N-o să cazi, repetă el. Eşti în siguranţă.
- A fost foarte frumos! exclamă Maggie.

Erau în vestiar, iar Mark o ajuta să-şi dea jos patinele. Chiar dacă nu-l rugase, o ajută să-şi pună înapoi pantofii. Făcuseră în total patru ture de patinoar, care le luaseră treisprezece minute.

- Mă bucur că te-ai simţit bine.

- Acum pot zice că am văzut marea atracţie turistică a New Yorkului.
- Da, poţi.

- Ai reuşit să vezi copacul? Sau ai fost prea ocupat să mă ţii ca să nu-mi rup gâtul?
- L-am văzut, răspunse el. Dar doar un pic.

- Ar trebui să te duci să patinezi. Mai ai încă vreo câteva minute.

Spre surprinderea ei, văzu că Mark păru să ia în considerare îndemnul ei.

- Te-ar deranja?

- Deloc.

După ce o ajută să se ridice şi-i oferi braţul,
o duse până la marginea patinoarului şi,

înainte de a-i da drumul, se asigură că se putea ţine singură pe picioare.
- Te descurci?
- Da, da. Să vedem ce poţi face fără o femeie bolnavă şi bătrână, care să te ţină în loc.
- Nu eşti bătrână.

După ce îi făcu, ştrengăreşte, cu ochiul,
Mark porni înspre patinoar cu paşi de raţă,
după care făcu trei sau patru paşi rapizi pe
gheaţă, accelerând înainte de a se învârti.
Sări, rotindu-se în aer, şi începu să
patineze cu spatele, în timp ce acceleră şi

mai tare, zburând pe sub copacii aflaţi pe partea opusă a patinoarului. Se roti din nou, năpustindu-se înainte, în următoarea curbă, cu una dintre mâini aproape la nivelul gheţii, apoi zbură pe lângă Maggie. Aproape automat, ea îşi scoase iPhone- ul

din buzunar şi aşteptă până când el ajunse sub copac, după care făcu vreo câteva fotografii; la următoarea tură, îl filmă. Câteva minute mai târziu, după ce sesiunea se încheie, iar Mark se duse la vestiar, Maggie se uită la fotografii şi se trezi

gândindu-se la cea pe care o făcuse cu Bryce cățărat pe scară. Așa cum se întâmplase și atunci, părea să fi prins esența acelui bărbat tânăr pe care ajunsese să-l cunoască.

La fel ca Bryce, Mark devenise, în mod ciudat, important pentru ea, într-o perioadă de timp relativ scurtă. Cu toate astea, aşa cum fusese nevoită să procedeze şi cu Bryce, ştia că în cele din urmă trebuia să-şi ia rămas-bun de la Mark, lucru care o

duru dintr-odată într-un fel ce eclipsă durerea fizică pe care o simţea pândindu-i în oase.
De îndată ce ajunseră din nou pe teren solid, Maggie îi trimise lui Mark un mesaj cu fotografiile şi cu filmarea, după care îl

rugară pe un necunoscut să le facă o fotografie împreună, având în fundal copacul.
Apoi Mark începu să-şi facă imediat de lucru cu telefonul, trimiţând, fără îndoială, imaginile mai departe.

- Lui Abigail? întrebă Maggie.
- Şi părinţilor mei.
- Sunt convinsă că le e dor de tine Crăciunul ăsta.

- Iar eu cred că se simt foarte bine.
Ea arătă către restaurantul aflat lângă patinoar.

- Eşti de acord să trecem pe la Sea Grill? Cred că aş vrea să-mi iau un ceai fierbinte de la bar.
- Cum doreşti.

îşi petrecu mâna pe sub braţul lui Mark şi porniră, încet, către restaurantul cu pereţi de sticlă.
Odată ajunşi, ea îi spuse barmanului ce dorea, iar Mark comandă acelaşi lucru.

După ce ceainicul fu aşezat înaintea ei, Maggie îşi turnă o cană de ceai.

- Eşti un patinator excelent.

- Mulţumesc. Eu şi Abigail mergem la patinoar din când în când.

- I-au plăcut fotografiile pe care i le-ai trimis?
- Mi-a răspuns cu trei inimioare, ceea ce zic eu că înseamnă „da". însă mă întrebam...

El lăsă propoziţia în suspensie, iar Maggie
o termină în locul lui:
- în legătură cu povestea mea?

- Mai ai încă acel lănţişor cu pandantiv pe care ţi l-a dat Bryce?

în loc să răspundă, Maggie îşi duse mâna la gât şi-şi scoase lănţişorul. l-l întinse lui Mark, privindu- cum îl lua, grijuliu, în

mână. El studie pandantivul, după care îl întoarse pe partea cealaltă şi examină cuvintele gravate acolo.

- E atât de delicat!

- Nu mă pot gândi la o singură zi în care să nu-l fi purtat.

- Şi lănţişorul nu s-a rupt niciodată?
- Am mare grijă de lănţişor. Nu dorm şi nici nu fac duş cu el la gât. în afară de aceste

două excepţii, face parte din ţinuta mea zilnică.
- Şi îţi reaminteşti de seara aceea de fiecare dată când îl pui la gât?
- îmi amintesc de seara aceea tot timpul. Bryce n-a fost doar prima mea dragoste. El

e singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată.
- Zmeul a fost o găselniţă interesantă, fu de acord Mark. Am pus şi eu la cale un foc de tabără şi sendvişuri s'mores pentru Abigail - lângă un lac, nu la ocean -, dar n-

am auzit niciodată de un zmeu iluminat cu becuri de Crăciun. Mă întreb dacă aş putea să construiesc unul.
- în vremurile astea, poţi să afli pe Google cum să-l faci, sau poate chiar să comanzi unul, direct.

în timp ce se uita în cana cu ceai, Mark păru să se lase în voia gândurilor.

- Mă bucur că ai avut o seară ca aceea cu Bryce, spuse el. Cred că fiecare dintre noi merită să aibă parte de cel puţin o seară perfectă.

- Şi eu cred la fel.

- însă îţi dai seama că ai început să te îndrăgosteşti de el încă de când l-ai cunoscut, nu? Lucrurile nu s-au petrecut doar atunci când a venit furtuna. Au început pe feribot, când l-ai văzut prima

dată, îmbrăcat în jacheta lui de culoare verde-oliv.
- De ce crezi asta?
- Pentru că n-ai plecat de pe punte, deşi puteai s-o faci. Şi ai fost de acord destul de

repede atunci când mătuşa ta te-a întrebat dacă voiai ca Bryce să-ţi dea meditaţii.
- Aveam nevoie de ajutor la şcoală!
- Dacă zici tu, spuse el cu un zâmbet larg.
- Acum e rândul tău, zise ea, schimbând vorba. M-ai adus la patinoar, însă ce-ai vrea să facem acum, că tot suntem în centru?

El clătină ceaşca de ceai, iar lichidul se roti înăuntru.

- Probabil că vei crede că e copilăresc. Având în vedere că eşti aici de atâta vreme, vreau să spun.

- Ce anume?

- Aş vrea să văd câteva dintre vitrinele magazinelor de pe Fifth Avenue, decorate pentru Crăciun. Abigail mi-a zis că e ceva ce trebuie văzut neapărat. Şi într-o oră şi jumătate va cânta un cor în faţa catedralei St. Patrick.

Maggie putea înţelege partea cu corul, dar vitrinele magazinelor? Oare de ce nu i se părea ciudat totuşi că Mark voia să vadă aşa ceva?

- Bine, haide să mergem, fu ea de acord, făcând eforturi să nu-şi dea ochii peste cap.

Cu toate astea, nu ştiu cât de mult voi putea să merg. Mă simt un pic cam ameţită.
- Grozav, zise el, plin de veselie. Şi o să mergem cu taxiul sau luăm un Uber atunci când e nevoie, bine?

- Am o întrebare, zise ea. De unde ştii că va cânta un cor în seara asta?
- M-am documentat un pic azi-dimineaţă.
- De ce am sentimentul că încerci să faci ca acest Crăciun să fie deosebit pentru mine?
în ochii lui pâlpâi tristețea, iar ea ştiu că Mark n-avea nevoie să se explice.

După ce îşi băură ceaiul, ieşiră în aerul rece, iar Maggie simţi în piept o durere ascuţită, care pulsa în ritmul inimii. Era cumplit de tăioasă - de parcă cineva îi înfigea în carne cuţite, nu ace - şi mai atroce ca niciodată. încremeni pe loc, cu

ochii închişi, şi-şi apăsă sub sân pumnul încleştat.
Cu cealaltă mână îl strânse pe Mark de braţ, iar el făcu ochii mari.
- Te simţi bine?

Ea încercă să respire egal, în timp ce durerea continua să pulseze şi s-o ardă. Simţi cum Mark o cuprindea cu braţul.
- Doare, scrâşni ea.
- Vrei să mergem înăuntru, ca să stai jos? Sau vrei să te duc acasă?

Maggie clătină din cap, cu dinţii încleştaţi. I se părea absolut imposibil să se mişte din loc şi se concentră asupra respiraţiei. Nu ştia dacă asta avea s-o ajute cu ceva, însă Gwen o învăţase tehnica aceea atunci când trecuse prin chinurile facerii. După ce

Maggie se confruntă cu cel mai lung minut
din viaţa ei, în cele din urmă durerea
începu să scadă, iar pulsaţia ei dispăru
treptat.

- Mă simt bine, rosti ea cu glas răguşit, deşi vederea ajunsese să-i fie înceţoşată.
- Nu mi se pare că te simţi prea bine, o contrazise Mark. Tremuri toată.

- Pac-Man, bolborosi ea.
Mai luă câteva guri de aer înainte să-şi coboare mâna de la piept. îşi deschise geanta cu mişcări lente şi scoase de acolo flaconul cu medicamente. Scutură tubul şi eliberă o nouă pastilă, după care o înghiţi

fără apă. Strânse din ochi până când fu în stare să respire din nou normal, iar durerea coborî, în cele din urmă, la un prag suportabil.

- Ţi se întâmplă des?

- Mai des decât înainte. Durerea a început să devină mai frecventă.

- Am crezut că o să leşini.
- Imposibil, răspunse ea. Ar fi fost mult prea uşor să se întâmple aşa, având în

vedere că atunci n-aş mai fi simţit nici o durere.

- N-ar trebui să glumeşti despre asta, o certă el. Era gata să chem salvarea.

Auzindu-i tonul, Maggie se forţă să zâmbească.

- Pe cuvânt că acum mă simt bine.

„O minciună!" se gândi ea. „Dar cine le numără?"

- Poate că ar trebui să te duc acasă.

- Vreau să văd vitrinele şi să ascult colindele.
Lucru care, în mod straniu, era adevărat, chiar dacă uşor absurd. De nu mergea acum, ştia că n-avea să mai meargă

niciodată. Mark păru să încerce să-i deslușească gândurile.
- Bine, zise el în cele din urmă. Dar dacă se întâmplă din nou, te duc acasă.
Ea dădu din cap în semn că era de acord, știind că s-ar fi putut ca el să trebuiască s-o facă.

Merseră până la Bloomingdale's, apoi la Barneys, după care pe Fifth Avenue, unde fiecare magazin părea că voia să concureze cu vitrinele împodobite ale magazinelor din apropiere. Maggie îi văzu pe Moş Crăciun şi pe spiriduşii lui, văzu urşi polari şi

pinguini care purtau gulere cu tematică de sărbători. Mai văzu şi zăpadă artificială în culorile curcubeului, instalaţii elaborate ce iluminau anumite articole de îmbrăcăminte şi alte obiecte care probabil că aveau, cu toatele, preţuri exorbitante.

Ajunseră pe Fifth Avenue, iar Maggie începu să se simtă mai bine, ba chiar parcă simţea că plutea. Nu era de mirare că oamenii deveneau dependenţi de pastile, pentru că acestea îşi făceau cu adevărat treaba. Maggie se ţinu strâns de braţul lui

Mark, în timp ce oamenii roiau pe lângă ei în toate direcţiile, ducând plase inscripţionate cu siglele tuturor mărcilor de pe planetă. în faţa multora dintre magazine se întindeau cozi lungi de oameni care aşteptau să intre, cumpărători de

ultim moment, care sperau să facă rost
cadoul perfect şi care nu păreau deloc
fericiţi să aştepte în frig.
„Turişti", se gândi ea, clătinând din cap.
Oamenii aceia voiau să se ducă acasă şi să
spună ceva de genul: „N-o să-ţi vină să

crezi ce aglomerat era!" Sau: „A trebuit să aştept o oră doar ca să pot intra în magazin!"
De parcă asta ar fi fost vreo onoare sau vreun act de curaj! Fără îndoială că astfel

de inşi aveau să repete aceeaşi poveste şi în următorii ani.
Totuşi, în mod curios, plimbarea i se păru plăcută lui Maggie, poate din pricina senzaţiei de plutire, dar mai ales pentru că Mark era atât de vrăjit de ceea ce vedea.

Chiar dacă o ţinea strâns de mână, îşi
întindea gâtul încontinuu ca să vadă peste
umerii celor aflaţi în faţă, cu ochii măriţi la
vederea Moşului care confecţiona un ceas
Piaget, sau zâmbind cu încântare atunci
când văzu nişte reni supradimensionaţi,

împodobiţi cu hamuri Chanel şi purtând ochelari de soare Dolce & Gabbana. Maggie era obişnuită să strâmbe din nas la vederea comercializării crase care se petrecea de sărbători, însă sentimentul de uimire trăit de Mark o făcu să privească cu

alţi ochi creativitatea pe care o demonstrau magazinele.
Ajunseră în cele din urmă la catedrala St. Patrick, în acelaşi timp cu aproape toată lumea care venise acolo pentru acelaşi motiv. Mulţimea era atât de numeroasă,

încât cei doi se împotmoliră la jumătatea străzii. Chiar dacă Maggie nu-i putea vedea pe interpreţi, îi auzea graţie boxelor mari care fuseseră montate pe stradă. Cu toate astea, Mark era dezamăgit, iar ea realiză că trebuia să-l fi prevenit că urma ca

lucrurile să se petreacă astfel. De când se mutase la New York, învăţase că a merge la un eveniment în oraş şi a vedea cu adevărat evenimentul erau, adesea, două lucruri diferite. în primul ei an de şedere în marele oraş, Maggie se aventurase să vadă

parada de Ziua Recunoştinţei, de la Macy's. Se trezise lipită de o clădire, înconjurată de sute de oameni şi blocată în acelaşi loc vreme de câteva ore, nereuşind să vadă nimic altceva decât cefele celor aflaţi în faţa ei.

Fusese nevoită să-şi lungească gâtul ca să zărească faimoasele baloane, iar a doua zi de dimineaţă se trezise cu o durere de coloană atât de puternică, încât fusese nevoită să meargă la fizioterapeut.
- O, plăcerea de a locui în metropolă, nu?

Corul, chiar dacă nu putea fi văzut, suna de-a dreptul încântător în urechile lui Maggie. Pe măsură ce continua să asculte, ea se trezi reflectând la acele ultime zile cu un soi de mirare.

Văzuse Spărgătorul de nuci, împodobise
bradul, trimisese cadouri familiei ei,
patinase la Centrul Rockefeller, văzuse
vitrinele împodobite de pe Fifth Avenue, iar
acum asculta corul. Acumulase experienţe
pe care le întâlneşti o dată în viaţă,

împreună cu o persoană care începuse să-i fie dragă.
Faptul că îşi împărtăşise povestea despre trecut avusese darul să-i ridice moralul. Pe măsură ce sentimentul de plutire începu să se risipească, simţi cum i se instala în corp oboseala şi ştiu că era timpul să plece.

îi strânse de braţ pe Mark, ca să-i arate că era gata de plecare. Ascultaseră deja patru colinde. Se întoarseră, iar el o conduse înapoi prin mulţimea care se adunase în spatele lor. Când reuşiră, în sfârşit, să iasă din mulţime, Mark se opri.

- Ce-ai zice să luăm cina? întrebă el. Mi-ar plăcea să ascult restul poveştii.
- Cred că am nevoie să mă întind un pic. El ştiu că nu era cazul să insiste.

- Pot veni cu tine.
- Mă descurc singură, zise ea.
- Crezi că ajungi mâine la galerie?
- Probabil că stau acasă.

- Ne vedem în Ajunul Crăciunului? Am un cadou pentru tine.
- Dar nu trebuia să-mi iei nimic.
- Sigur că trebuia. E Crăciunul.

Ea se gândi şi în cele din urmă se hotărî,
întrebându-se: ,,De ce nu?"
- Bine, zise ea.

- Vrei să ne întâlnim la galerie? Sau să luăm cina? Ce ţi se pare mai uşor?
- Ce-ar fi să comandăm cina la galerie? Putem să luăm masa lângă brad.

- Poţi să-mi spui atunci şi restul poveştii?
- Nu sunt sigură că vrei să-l auzi. Nu e deloc o poveste de Crăciun. Se termină foarte trist.
Mark se întoarse şi ridică mâna ca să cheme un taxi care se îndrepta spre ei. în

timp ce maşina oprea, îi aruncă o privire din care lipsea acea milă exagerată pe care o aveau oamenii faţă de cei aflaţi în situaţia ei.
- Ştiu, răspunse el, simplu.

Pentru cea de-a doua noapte la rând,
Maggie dormi în hainele pe care nu mai
putuse să şi le dezbrace.
Ultima oară când se uitase la ceas, era
aproape şase; ora mesei pentru majoritatea
americanilor şi timpul în care majoritatea

newyorkezilor erau încă la birou. Se trezi peste mai mult de optsprezece ore, simţindu-se slăbită şi deshidratată, însă, din fericire, fără dureri.
Fiindcă nu-şi dorea să rişte încă o cădere, luă o singură pastilă înainte de a se

împletici până la bucătărie, unde se forţă
să mănânce o banană şi o felie de pâine
prăjită, care o făcură să se simtă un pic
mai bine.
După ce făcu o baie, se uită în oglindă, de-
abia recunoscându-se. Braţele îi erau

subţiri ca nişte beţe, claviculele îi
împingeau pielea de parcă ar fi fost
scheletul unui cort, iar trunchiul îi era
presărat cu numeroase vânătăi, unele
dintre ele de culoare violet-închis. Pe faţa

ei suptă, ochii semănau cu ai unui
extraterestru, strălucitori şi uluiţi.
Din ceea ce citise despre melanom - şi i se
părea că parcursese absolut tot ce era scris
despre acel subiect -, reieşise că nu exista
nici o certitudine în legătură cu ultimele

luni de viaţă. Unii dintre bolnavi treceau prin dureri puternice şi aveau nevoie de perfuzii cu morfină; pentru alţii, era istovitor. Unii pacienţi aveau simptome neurologice care se înrăutăţeau, alţii aveau mintea clară până la sfârşit. Localizarea

durerii era la fel de variată ca şi pacienţii, ceea ce ei i se părea că avea sens. Odată ce cancerul avea metastaze, putea să se întindă oriunde în organism. Maggie spera să aibă parte de o versiune mai plăcută a morţii. Putea să facă faţă pierderii poftei

de mâncare şi dormitului în exces, însă posibilitatea unor dureri atroce o înspăimânta. De îndată ce ajungea la stadiul perfuziilor cu morfină, ştia că n-avea să mai poată să se dea din nou jos din pat.

însă n-o înspăimânta ideea de a muri. în momentul de faţă simţea că avea dificultăţi mult prea mari pentru ca moartea să fie, pentru ea, mai mult decât un fenomen ipotetic. Cine ştia, de fapt, cum era moartea? Avea oare să vadă lumina aceea

strălucitoare de la capătul tunelului, avea
să audă harpele cântând pe când trecea de
porţile raiului, sau avea să se dezintegreze,
pur şi simplu?
în rarele ocazii în care se gândea la
moarte, Maggie îşi imagina că era

asemănătoare cu somnul fără vise, doar că din somnul acela ea n-avea să se mai trezească niciodată. Şi era clar că nu urma să-i mai pese că nu se trezea, fiindcă... ei bine, pentru că moartea făcea ca asta să fie imposibil.

însă cu o zi în urmă, ultima ei încercare de a petrece sărbătorile o făcuse să devină conştientă de faptul că era o femeie extrem de bolnavă. Nu mai voia să simtă durere şi nici nu mai voia să doarmă optsprezece ore pe zi. Nu mai avea timp pentru aşa ceva.

Mai mult decât orice, voia să trăiască
normal până la sfârşit, însă bănuia că asta
nu mai era cu putinţă.
îşi puse din nou la gât lănţişorul cu
pandantiv. Trase un pulover peste un
compleu de lenjerie groasă şi apoi se gândi

să se îmbrace cu blugii, dar ce rost mai avea? Pantalonii de pijama erau mult mai confortabili, aşa că rămase îmbrăcată cu ei. în cele din urmă, îşi trase în picioare nişte papuci de casă călduroşi şi pufoşi, iar pe cap îşi puse o căciulă lucrată de mână.

Termostatul era setat la douăzeci şi trei de grade, dar pentru că-i era încă frig, puse în priză un încălzitor electric.
N-avea nici un motiv să-i pese de factura de electricitate; n-avea nevoie să pună deoparte bani pentru bătrâneţe.

îşi încălzi o cană de apă în cuptorul cu microunde, după care se mişcă încet spre camera de zi. Sorbi din cană, gândindu-se la locul în care lăsase povestea pe care i- o spusese lui Mark. întinse mâna după

telefon şi-i trimise un mesaj, ştiind că el era deja la serviciu.
Haide să ne întâlnim la galerie mâine la ora şase, bine? O să-ţi spun şi restul poveştii şi putem lua cina împreună.

Văzu punctele care arătau că Mark răspundea la mesaj aproape imediat, după care textul scris de el apăru sub forma unei bule.
De-abia aştept! Ai grijă de tine. Totul e bine la galerie. Azi e plin de lume.

Aşteptă să vadă dacă el mai adăuga ceva, însă nu se întâmplă nimic. îşi termină de băut apa fierbinte şi se gândi la felul în care corpul ei alegea s-o sfideze. Câteodată îi era uşor să-şi imagineze cum cancerul îi vorbea cu o voce de fantomă, care îi dădea

fiori: „Te iau cu mine în cele din urmă, dar ce crezi că se va întâmpla mai întâi? Te fac să arzi pe dinăuntru şi să te topeşti pe picioare. îţi iau frumuseţea şi îţi fur părul, te lipsesc de orele în care eşti trează, până

când nu mai rămâne din tine decât o carcasă, un schelet..."
Maggie chicoti morbid la gândul vocii pe care şi-o imaginase. Ei bine, vocea aceea avea să fie înăbuşită cât de curând. Ceea

ce o făcu să-şi pună o întrebare... ce avea să facă în privinţa înmormântării? De la ultima întâlnire cu doctoriţa Brodigan, se gândise la asta cu intermitenţe. Nu foarte des, ci doar din când în când, atunci când gândul acela

ieşea dintr-odată la suprafaţă, adesea în cele mai neaşteptate momente. Ca, spre exemplu, chiar atunci. Se străduise să-l ignore - considerând moartea ca fiind doar ipotetică şi aşa mai departe -, însă durerea

din ziua trecută făcuse ca asta să fie imposibil.
Ce ar fi trebuit să facă? își închipuise că nu trebuia să facă nimic. Că părinții ei sau Morgan erau cei care să se îngrijească de toate, însă, de fapt, nu dorea ca ei să-și

asume acea povară. Şi având în vedere că era înmormântarea ei, merita în mod sigur să aibă un cuvânt de spus. însă ce anume îşi dorea?
Ştia că nu voia o înmormântare tipică. N-avea nici o dorinţă ca sicriul să rămână

descoperit sau să fie difuzate cântece stupide, de genul „Wind Beneath My Wings"[43]; în mod sigur, nu era nevoie de vreo predică lungă, rostită de un preot care nici măcar n-o cunoştea. Nu era stilul ei. Şi chiar dacă ar fi fost, unde să fi avut loc

înmormântarea? Părinţii ei ar fi vrut să fie înhumată la Seattle, nu la New York, dar New Yorkul era acum căminul ei. Nu putea să-i oblige pe mama şi pe tatăl ei să găsească o firmă de servicii funerare şi un cimitir în zonă, sau să aranjeze o

înmormântare catolică într-un oraş străin. Nu era nici măcar sigură că părinţii ei s-ar fi putut descurca cu o asemenea sarcină. Şi chiar dacă Morgan era mai potrivită să-i facă faţă, era deja copleşită de creşterea copiilor. Toate astea îi lăsau lui Maggie o

singură opţiune: trebuia ca ea, personal, să aranjeze totul, în avans.
Se ridică de pe canapea şi găsi un teanc de foi într-un sertar de la bucătărie. Scrise câteva idei despre genul de slujbă pe care şi-o dorea. Procesul fu mai puţin apăsător

decât îşi imaginase, poate pentru că
refuzase deschis orice chestie sumbră.
Reciti ceea ce scrisese şi, chiar dacă
lucrurile nu urmau să aibă sens pentru
părinţii ei, fu bucuroasă că îşi exprimase
ultimele dorinţe. îşi puse în minte să-şi

contacteze notarul după Anul Nou, ca să finalizeze documentul.
Nu mai avea decât un singur lucru de făcut. Trebuia să-i cumpere lui Mark un cadou de Crăciun.

Chiar dacă îi dăduse un bonus la începutul lui decembrie, la fel cum procedase şi cu Luanne, simţea că era nevoie de ceva mai mult, mai ales după acele ultime zile. Dar ce să-i cumpere? La fel ca majoritatea tinerilor, în special a acelora care

intenţionau să-şi continue studiile, probabil că, mai mult decât orice, el ar fi apreciat nişte bani în plus. Dumnezeu ştia că ea, pe vremea când avea douăzeci de ani, asta şi-ar fi dorit. Ar fi fost şi uşor de rezolvat - nu trebuia decât să scrie un cec -, însă nu i se

păru lucrul potrivit. Simţea că darul lui pentru ea urma să aibă o notă personală, pe care spera să i-o întoarcă în egală măsură.
Se gândi la ce-i făcea plăcere lui Mark, însă nici asta nu-i oferi prea multe

răspunsuri. O iubea pe Abigail, îşi iubea părinţii şi intenţiona să ducă o viaţă dedicată religiei; era interesat de arta contemporană, crescuse în Indiana şi juca hochei. Ce altceva mai ştia despre el?

îşi reaminti dintr-odată de primul lor interviu şi de cât de bine fusese pregătit. în cele din urmă, răspunsul se ivi de la sine. Mark admirase fotografiile făcute de ea; mai mult decât atât, se gândea la ele ca la moştenirea artistică pe care Maggie o lăsa

în urmă. Şi atunci de ce să nu-i dăruiască lui Mark ceva care să reflecte pasiunea ei? Găsi în sertarele biroului câteva chei USB; avusese întotdeauna suficiente la îndemână. în următoarele ore transferă pe ele o parte dintre fotografiile pe care le

avea, alegându-le pe cele pe care le
îndrăgea cel mai mult. Unele dintre ele
deja se aflau expuse în galerie; chiar dacă
acele fotografii nu făceau parte dintre cele
scoase în ediţie limitată - şi nu aveau,
astfel, valoare financiară -, ştia că lui Mark

nu-i păsa de asta. El nu şi-ar fi dorit fotografiile din motive financiare; le-ar fi dorit pentru că le făcuse ea şi pentru că însemnau ceva pentru ea.
După ce termină, mâncă un pic, plină de conştiinciozitate. Mâncarea avea gust de

carton sărat şi era la fel de dezgustătoare ca de obicei. Maggie renunţă la toate precauţiile şi-şi turnă un pahar de vin. Găsi un post de radio care difuza muzică de Crăciun şi sorbi din vin până când se simţi ameţită. îşi schimbă puloverul cu o bluză

de trening, îşi puse nişte şosete în locul papucilor de casă şi se târî în pat.
Se trezi la amiază, în Ajunul Crăciunului, simţindu-se odihnită şi, minune a minunilor, eliberată de orice durere. Dar,

ca să fie sigură, îşi luă pastilele, dându-le pe gât cu o jumătate de cană cu ceai. Ştiind că se culca târziu în seara aceea, se odihni aproape toată ziua. Sună la restaurantul ei italienesc preferat, aflat în vecinătate, şi află că o livrare pentru două

persoane nu era o problemă, în ciuda numărului mare de clienţi care erau aşteptaţi într-o astfel de seară. Managerul, pe care Maggie îl cunoştea bine şi despre care bănuia că ştia despre boala ei - din pricina felului în care arăta -, fu foarte

amabil. Omul anticipă ce îşi dorea ea, amintindu-şi de felurile de mâncare pe care le comandase în mod frecvent. îi propuse câteva feluri din meniul special, precum şi faimosul tiramisu. Maggie îi mulţumi călduros după ce îi dădu numărul cârdului

bancar şi programă livrarea pentru ora opt seara.
„Oare cine a zis că newyorkezii sunt lipsiţi de inimă?" se gândi ea, cu un zâmbet pe faţă, după ce încheie convorbirea.

îşi comandă un smoothie şi îl bău în timp ce făcu baie, după care se uită pe selecţia de fotografii pe care o alcătuise pentru Mark. Aşa cum se întâmpla de obicei atunci când îşi privea lucrările mai vechi, mintea ei recrea particularităţile fiecărui cadru. Se

pierdu în amintirile atâtor călătorii şi experienţe palpitante, iar orele trecură repede.
La ora patru trase un pui de somn, chiar dacă încă se simţea destul de bine; după ce se trezi, se pregăti de plecare încetul cu

încetul. Aşa cum procedase şi la Ocracoke, cu atât de mult timp în urmă, îşi alese un pulover roşu, deşi îşi luă totuşi mai multe straturi de haine pe dedesubt. Peste dresuri îşi puse o pereche de pantaloni largi, de lână, iar pe cap, o beretă. Nu

purta nici o bijuterie, cu excepţia lănţişorului, însă se fardase îndeajuns de mult încât să nu-l sperie pe taximetrist. Ca să-şi ascundă gâtul subţire, adăugă o eşarfă de caşmir, iar apoi îşi puse pastilele în geantă, ca măsură de precauţie.

Nu avusese timp să împacheteze cadoul lui Mark, aşa că goli o cutiuţă de tablă cu Altoids[44] şi puse în ea cheile USB. Ar fi vrut să fi avut o fundă cu care să lege cadoul, dar se gândi că lui Mark n-avea să-i pese. în cele din urmă, cu un soi de groază în

suflet, luă cu ea una dintre scrisorile pe care i le trimisese mătuşa Linda şi pe care le păstra în cutia cu bijuterii.
Afară era un frig de-ţi îngheţau oasele; aerul era îmbibat de umezeală, iar cerul arăta de parcă urma să ningă. în scurta

cursă cu taxiul până la galerie, Maggie
trecu pe lângă un Moş Crăciun care suna
dintr-un clopoţel, cerând donaţii pentru
Armata Salvării. Văzu o menorah în
fereastra unui apartament. Şoferul asculta

la radio muzică indiană sau pakistaneză...
Iată cum era Crăciunul în Manhattan.
Găsi uşa galeriei încuiată; după ce intră, o
încuie la loc în urma ei. Mark nu se vedea
nicăieri, dar bradul strălucea, iar Maggie
zâmbi atunci când observă că el aranjase o

măsuţă pliantă, străjuită de două scaune pliante şi acoperită cu o faţă de masă de hârtie roşie. Pe măsuţă se aflau o cutie împachetată în hârtie de cadou şi o vază cu o garoafă roşie în ea, împreună cu două pahare de lichior de ouă.

Probabil că Mark o auzise intrând, pentru că apăru din spatele galeriei în timp ce ea admira măsuţa. Când se întoarse, Maggie observă că şi el purta un pulover roşu şi pantaloni negri.

- Aş zice că arăţi fantastic, dar n-aş vrea să crezi că cerşesc complimente, remarcă ea în timp ce-şi dezbrăca haina.
- Dacă n-aş şti cum stă treaba, aş putea crede că ai venit mai devreme ca să vezi cu ce m-am îmbrăcat, contraatacă el.

Ea arătă către măsuţă.

- Ai fost foarte ocupat!

- M-am gândit că trebuia să mâncăm pe ceva.

- Realizezi că, dacă beau lichior de ouă, nu voi mai putea mânca nimic altceva.
- Atunci, consideră-l doar un ornament. Pot să-ţi iau haina?

Maggie i-o întinse, iar el dispăru din nou în spate, în timp ce ea continuă să contemple decorul. îi amintea într-o măsură semnificativă de Crăciunul petrecut la Ocracoke, lucru pe care era evident că el îl intenţionase.

Luă loc la masă, simţindu-se mulţumită. Mark apăru din spate cu o ceaşcă în mână, pe care i-o puse dinainte.
- E doar apă fierbinte, explică el, însă am adus un plic de ceai pentru cazul în care ţi-ai dori un pic de aromă.

- Mulţumesc.
Pentru că ceaiul o atrăgea, iar cafeina o interesa şi mai mult, Maggie adăugă plicul de ceai în apă, lăsându-l să se infuzeze.

- De unde ai adus toate astea? Ea arătă cu mâna întregul decor.
- Scaunele şi masa sunt din apartamentul meu - reprezintă, de fapt, setul meu temporar de luat masa. Faţa de masă e

ieftină şi am luat-o de la Duane Reade. însă mai important e cum te simţi tu.

M-am îngrijorat de când te-am văzut ultima oară.

- Am dormit mult şi mă simt mai bine.

- Arăţi bine.
- Sunt un cadavru umblător. Dar mulţumesc de compliment.
- Pot să te întreb ceva?

- N-am trecut de faza asta? Cea în care îmi ceri voie să-mi pui întrebări?
El privi ţintă în ceaşca lui de lichior de ouă, cu sprâncenele încreţite de o uşoară încruntare.

- După ce ne-am oprit din patinat, ştii tu, atunci când... ai început să te simţi rău, ai spus ceva de genul... Pac-Man? Sau Packmin? Sau...

- Pac-Man, răspunse ea.

- Ce înseamnă asta?
- N-ai auzit niciodată de Pac-Man? De jocul video?

„O, Doamne, chiar e foarte tânăr! Sau am îmbătrânit eu?"
îşi scoase telefonul, intră pe YouTube,
selectă rapid un video şi-i întinse telefonul

lui Mark. El apăsă pe ecran şi începu să privească.

- Deci Pac-Man se mişcă printr-un labirint, mâncând nişte puncte pe drum?

- Exact.

- Şi cum se leagă asta de felul în care te-ai simţit?
- Pentru că aşa mă gândesc uneori la cancer. Că seamănă cu un Pac-Man care se

deplasează prin labirintul corpului meu şi-
mi înghite toate celulele sănătoase.

Ochii lui se măriră ascultând explicaţia.

- Of, îmi pare rău că am deschis subiectul.

Nu trebuia să întreb... Ea flutură din mână.

- Nu-i mare brânză. Mai bine să uităm de asta, bine? Ţi-e foame? Sper că nu te deranjează, însă am comandat deja de la restaurantul meu italienesc preferat. Mâncarea ar trebui să ajungă până la ora opt.

Chiar dacă nu putea să mănânce mai mult de câteva înghiţituri, ea spera să se poată bucura măcar de miros.
- Minunat. Mulţumesc că ai comandat. Şi, înainte să uit, află că Abigail mi-a zis să-ţi urez Crăciun fericit. A spus că şi-ar fi dorit

să fie aici, cu noi, şi că de-abia aşteaptă să te vadă în câteva zile, după ce ajunge la New York.

- Şi eu, răspunse Maggie.

Făcu un semn cu mâna spre cadou.

- Să-l deschid acum, având în vedere că mâncarea nu va ajunge decât mai târziu?
- Ce-ar fi să aşteptăm până după cină?

- Şi până atunci, lasă-mă să ghicesc... Vrei să auzi restul poveştii mele.
- M-am gândit la ea de când mi-ai povestit ultima oară.

- Tot e mai bine dacă o încheiem cu sărutul perfect.
- Aş vrea s-o ascult în întregime, dacă nu te deranjează.

Maggie luă o înghiţitură de ceai, lăsând-o
să-i încălzească gâtlejul, în timp ce dădu
deoparte, în gând, anii care trecuseră.
închise ochii, dorind să poată uita, însă
ştiind că niciodată n-avea s-o poată face.

- în noaptea aceea, mai târziu, după ce Bryce m-a adus acasă, n-am reuşit să dorm aproape deloc.
AL TREILEA TRIMESTRU

Ocracoke 1996

în parte, insomnia mea se datora mătuşii. Când am ajuns acasă, ea încă şedea pe canapea, cu aceeaşi carte deschisă în poală, însă în momentul în care şi-a ridicat privirea spre mine, n-a avut nevoie de mai multe indicii. Fără îndoială că aveam o

figură visătoare, pentru că sprâncenele ei se ridicară uşor şi, în cele din urmă, am auzit-o oftând. Era genul acela de oftat care spunea „Ştiam eu că asta urma să se întâmple", dacă înţelegi ce vreau să spun.
- Cum a fost? m-a întrebat ea pe un ton absolut firesc.

Nu era pentru prima dată când mă
întrebam cum de putea o femeie care îşi
petrecuse zeci de ani într-o mănăstire să
fie atât de ştiutoare într-ale lumii.
- A fost frumos. Am ridicat din umeri,
încercând să fac pe inocenta, chiar dacă

amândouă ştiam că n-avea nici un rost. Am mâncat, iar apoi ne-am dus pe plajă. Bryce a construit un zmeu cu o instalaţie electrică pe el, dar probabil că ştii asta deja. îţi mulţumesc că m-ai lăsat să mă duc.
- Nu sunt sigură că aş fi putut să fac ceva ca să te opresc.

- Puteai să spui „nu".
- Hmmm, a zis ea, iar eu am înțeles dintr-odată că, în tot acel timp, ceea ce se întâmplase între mine şi Bryce fusese inevitabil.

Cum stăteam în picioare în faţa mătuşii Linda, m-am trezit, inexplicabil, din nou pe plajă, în braţele lui Bryce. Am simţit un val de căldură intens pe gât în sus şi am început să-mi dezbrac haina, sperând ca mătuşa să nu observe.

- Nu uita că mâine-dimineaţă mergem la biserică.
- N-am uitat, am asigurat-o eu.
în drum spre camera mea, i-am aruncat o ocheadă şi am văzut că se întorsese la cartea pe care o citea.
- Noapte bună, mătuşă Linda!

- Noapte bună, Maggie!
Am stat culcată în pat, cu ursul-Maggie, fiind prea agitată ca să pot adormi. Am tot rememorat cele întâmplate în seara aceea, gândindu-mă la privirile lungi pe care mi le aruncase Bryce şi la ochii lui negri, care

reflectau lumina focului. Cel mai tare îmi aminteam de gustul buzelor lui, pentru ca după aceea să realizez că zâmbeam în întuneric, ca o nebună. Cu toate astea, pe măsură ce orele treceau, amețeala făcuse loc derutei, lucru care continuase să mă

ţină trează. Deşi în sinea mea ştiam că
Bryce mă iubea, lucrurile tot n-aveau sens.
Oare el nu ştia cât de extraordinar era?
Uitase că eram gravidă? Bryce putea să fie
cu orice fată şi-ar fi dorit, iar eu nu eram
decât o tipă obişnuită, din toate punctele

de vedere care contau. Şi, pe deasupra, eram în mod clar o ratată dintr-un anumit punct de vedere, care era cel mai important. M-am întrebat dacă sentimentele lui pentru mine aveau mai mult de-a face cu proximitatea decât cu

vreo calitate minunată şi unică pe care o aveam.
M-am neliniştit că nu eram suficient de deşteaptă sau de frumoasă şi, la un moment dat, m-am întrebat dacă nu cumva inventasem toată întâmplarea. Iar în timp

ce mă întorceam de pe-o parte pe alta, am avut revelaţia că iubirea era cel mai puternic simţământ dintre toate, pentru că te expunea la posibilitatea de a pierde tot ceea ce era important pentru tine.

în ciuda şocului emoţional, sau poate că din pricina acestuia, am adormit în cele din urmă, extenuată. De dimineaţă, m-am uitat în oglindă la o străină. Sub ochi îmi apăruseră cearcăne şi aveam senzaţia că pielea de pe faţă îmi atârna. Părul îmi

părea mai aspru decât de obicei. Am făcut un duş şi m-am machiat, făcându-mă oarecum mai prezentabilă înainte de a ieşi din camera mea.
Mătuşa, care părea să mă cunoască mai bine decât mă cunoşteam eu, pregătise

clătite pentru micul dejun şi evitase să zică
vreo vorbă cu dublu înţeles. în loc de asta,
a purtat conversaţia în jurul întâlnirii
propriu-zise, iar eu i-am povestit despre
majoritatea celor întâmplate, lăsând la o
parte doar lucrurile importante, deşi

probabil că expresia mea extaziată vorbea
de la sine.
Acea conversaţie degajată era exact lucrul
de care aveam nevoie ca să mă simt mai
bine, iar tulburarea pe care o trăisem pe
parcursul nopţii lăsase loc unui sentiment

cald, de satisfacţie. Pe feribot, în timp ce am stat aşezate la masă în cabina de sus, împreună cu Gwen, am privit pe fereastră la întinderea de apă, pierdută din nou în amintirile serii de dinainte. M-am gândit la Bryce când eram la biserică şi apoi din nou

când am făcut aprovizionarea; la târgul de vechituri am găsit un zmeu de vânzare şi m-am întrebat dacă s-ar fi înălţat cu lumini de Crăciun adăugate.
Singura dată când nu m-am gândit la Bryce a fost atunci când a sosit timpul să

cumpărăm sutiene mai mari; tot ce-am
putut face a fost să-mi ascund stânjeneala,
mai ales când proprietara magazinului - o
brunetă cu o privire severă şi ochi negri,
strălucitori - mi-a aruncat o privire
scrutătoare, făcând o pauză în dreptul

pântecului meu, în timp ce mă conducea
către cabina de probă.
După ce, în final, am ajuns acasă, lipsa
somnului m-a ajuns din urmă. Chiar dacă
afară era deja întuneric, am aţipit un pic şi
m-am trezit exact atunci când cina urma să

fie servită. După ce am mâncat şi am făcut curat în bucătărie, m-am dus înapoi în pat, simţindu-mă ca un zombi. Am închis ochii, întrebându-mă cum îşi petrecuse Bryce ziua şi dacă faptul că eram îndrăgostiţi avea să schimbe lucrurile între noi. Dar cel

mai mult m-am gândit la cum avea să fie, şi, chiar înainte să adorm, am realizat că de-abia aşteptam momentul acela.

*

Sentimentul de plutire a persistat şi după ce m-am trezit; de fapt, în următoarea

săptămână şi jumătate, a pus stăpânire pe fiecare oră din viaţa mea, chiar şi atunci când am avut următoarea mea întâlnire cu Gwen, în legătură cu sarcina. Bryce mă iubea şi eu îl iubeam, iar lumea mea se

învârtea în jurul acestei idei palpitante, indiferent de ceea ce făceam noi doi. Programul nostru obişnuit nu se schimbase mai deloc. Bryce se comporta absolut responsabil.

Continua să vină la meditaţii împreună cu Daisy şi se străduia să mă ţină concentrată, iar eu îl strângeam uneori de genunchi, după care chicoteam la vederea expresiei lui brusc tulburate. Am mers înainte cu studiul, în ciuda încercărilor mele

frecvente de a flirta cu el atunci când ar fi trebuit să învăţ.
Cu ocazia examenelor, am continuat să excelez, chiar dacă Bryce a rămas dezamăgit de abilităţile lui de meditator. Lecţiile mele de fotografie nu s-au

schimbat nici ele prea mult, cu excepţia faptului că el a început să mă înveţe să fac fotografie de interior, folosind bliţul şi alte surse de lumină. Ocazional, mă învăţa să fac şi fotografie pe timp de noapte. De obicei exersam fotografia de interior la el

acasă, pentru că echipamentul era chiar la
faţa locului. Pentru fotografiile pe timp de
noapte, cu cer înstelat, foloseam un trepied
şi o telecomandă, având în vedere
faptul că aparatul trebuia să rămână
absolut nemişcat. Cadrele acelea aveau

nevoie de un timp de expunere îndelungat,
câteodată chiar şi de treizeci de secunde.
într-o seară cu cer senin, fără lună, am
reuşit să prindem o porţiune din Calea
Lactee, care arăta ca un nor incandescent
pe un cer întunecat, iluminat de licurici.

De asemenea, am continuat să luăm cina împreună de trei sau patru ori pe săptămână. Jumătate din mesele acelea erau cu mătuşa şi jumătate cu familia lui, incluzându-i pe bunici. Tatăl lui plecase din oraş în lunea de după întâlnirea noastră,

pentru o muncă de consultanţă de două luni.
Bryce nu ştia exact unde se dusese sau ce făcea, ştia doar că lucra pentru Departamentul de Apărare, însă nici nu părea neapărat interesat de lucrurile astea;

lui îi era pur şi simplu dor să-l aibă în preajmă pe tatăl lui.
Singurul lucru care se schimbase cu adevărat pentru mine şi Bryce era intervalul de timp în care luam o pauză de la lecţii sau cel în care puneam deoparte

aparatul de fotografiat. în acele momente vorbeam mai în detaliu despre familiile noastre şi despre prieteni, chiar şi despre cele mai recente ştiri, deşi Bryce era cel care trebuia să ducă greul conversaţiilor legate de acestea din urmă.

Fiindcă n-aveam televizor sau ziare, eram aproape total neştiutoare în legătură cu ceea ce se întâmpla în lume - sau în SUA, sau în Seattle, chiar şi în Carolina de Nord - şi, ca să fiu cinstită, nici nu-mi păsa prea mult. însă îmi plăcea să-l ascult pe Bryce

vorbind, iar el punea din când în când întrebări serioase, despre probleme serioase. După ce mă prefăceam că mă gândeam la ce spunea, ziceam ceva de genul: „E greu de răspuns la întrebarea asta; tu ce crezi?"

Iar el începea să-mi prezinte gândurile lui pe marginea subiectului respectiv. Cred că e posibil să fi aflat despre unele evenimente, dar, pierdută în sentimentele mele pentru el, nu-mi aminteam mare lucru. Din când în când, mă trezeam din

nou întrebându-mă ce văzuse Bryce la mine
şi simţeam o împunsătură subită de
nesiguranţă, însă el mă lua de mână ca şi
când ar fi putut să-mi citească gândurile,
iar sentimentul acela dispărea.

De asemenea, ne sărutam adesea. Niciodată atunci când mătușa mea sau familia lui ne puteau vedea, însă în orice alt moment în care se putea. Dacă scriam un eseu şi mă opream o secundă ca să-mi adun gândurile, observam felul în care mă

privea şi mă întindeam să-l sărut. Sau, după ce ne uitam la una dintre fotografiile aflate în cutia în care le păstram, Bryce se apleca înainte şi mă săruta. Ne sărutam pe verandă, la sfârşitul zilei, sau de îndată ce el intra în casa mătuşii ca să ne apucăm de

lecţii. Ne sărutam pe plajă şi în oraş, în apropierea casei lui sau lângă casa mătuşii, ceea ce uneori însemna că ne ascundeam în spatele unei dune sau după colţ.

Câteodată îşi înfăşură o şuviţă din părul
meu în jurul degetului; altă dată mă ţinea
în braţe, pur şi simplu. Dar îmi spunea
întotdeauna că mă iubea şi, de fiecare dată
când ne sărutam, inima începea să-mi bată
ciudat în piept şi simţeam că parcă viaţa

mea nu putea fi mai perfectă de atât.

*

La începutul lunii martie a trebuit să merg din nou la doctorul Mâini-Uriaşe. Aceea era ultima mea vizită înainte de naştere, întrucât Gwen urma să mă aibă în grijă pentru restul ultimului trimestru de

sarcină. Exact la momentul potrivit, am început să am primele contracţii Braxton-Hicks, iar atunci când i-am spus doctorului că numi plăceau deloc, mi-a reamintit că ăsta era felul în care corpul meu se pregătea pentru naştere.

Am făcut ecografia, am evitat să arunc fie
şi o privire către monitor, însă am răsuflat
uşurată, automat, când tehniciana a zis că
micuţul - Sofia? Chloe? - era bine. în ciuda
faptului că mă străduiam foarte tare să nu
mă gândesc la copil ca la o persoană care

îmi aparţinea, tot voiam să ştiu că era sănătos. Tehniciana a adăugat şi că, la rândul ei, mama era bine, lucru care făcea referire la mine, dar tot mi s-a părut ciudat s-o aud spunând asta.

Când, în cele din urmă, am vorbit din nou cu doctorul, el mi-a făcut un inventar a ceea ce puteam să simt în ultimul stadiu al sarcinii. Am cam încetat să mai ascult de îndată ce a rostit cuvântul „hemoroizi". Subiectul apăruse şi la întâlnirea

adolescentelor gravide de la YMCA, în Portland, însă uitasem despre asta. în momentul în care el a terminat de vorbit, eram de-a dreptul deprimată. Mi-a luat o secundă să înţeleg că îmi adresase o întrebare.

- Maggie? M-ai auzit?
- Scuze, încă mă gândeam la hemoroizi, am zis eu.
- Te-am întrebat dacă faci mișcare.

- Merg pe jos atunci când fac fotografii.
- Foarte bine, a zis el. Aminteşte-ţi că mişcarea e bună atât pentru tine, cât şi pentru copil, şi că îţi va ajuta corpul să se recupereze mai repede după naştere. Să nu

faci însă prea mult efort. O yoga uşoară, plimbări, lucruri de genul ăsta.
- Dar mersul cu bicicleta?
Medicul îşi atinse bărbia cu unul dintre degetele lui uriaşe.
- Atâta vreme cât te simţi confortabil şi nu te doare, probabil că poţi să mergi cu

bicicleta încă vreo câteva săptămâni. După aceea, centrul tău de greutate va începe să se schimbe şi va fi mai greu să-ţi ţii echilibrul. O cădere n-ar fi un lucru bun nici pentru tine, nici pentru copil.

Cu alte cuvinte, urma să mă fac şi mai grasă, lucru care ştiam că urma să se întâmple şi care era la fel de deprimant ca şi ideea de hemoroizi. însă mi-a plăcut ideea că trupul meu putea reveni la normal mai repede, aşa că, de îndată ce l-am văzut

iarăşi pe Bryce, l-am întrebat dacă voia să-l însoţesc dimineţile pe bicicletă, atunci când se ducea la alergat.

- Sigur, mi-a răspuns el. Va fi foarte bine să am companie.

în dimineaţa următoare, după ce m-am trezit mult prea devreme, mi-am pus haina

pe mine şi am pedalat până acasă la Bryce. El făcea exerciţii de încălzire în faţa casei şi a alergat la mine, cu Daisy alături. Pe când se întindea ca să mă sărute, am realizat dintr-odată că nu mă spălasem pe

dinţi, însă l-am sărutat oricum, iar lui nu a părut să-i pese.
- Eşti gata?
Am crezut că avea să fie uşor, având în vedere că el alerga, iar eu eram pe bicicletă, însă mă înşelasem. M-am

descurcat bine pe parcursul primilor trei kilometri, însă după aceea mușchii coapselor am început să-mi ardă. Mai rău decât atât, Bryce tot încerca să converseze, lucru care nu-mi pria deloc, fiindcă pufăiam ca o locomotivă. Chiar când

credeam că nu mai puteam merge mai departe, el s-a oprit lângă un drum cu pietriş, care ducea către canale, şi mi-a spus că trebuia să facă sprinturi.
M-am sprijinit în şaua bicicletei, cu un picior pe pământ, şi l-am privit cum se

îndepărta de mine în viteză. Chiar şi Daisy l-a urmat cu greutate pe când el continua să alerge. La un moment dat Bryce s-a oprit, s-a odihnit puţin, după care a sprintat din nou spre mine. S-a dus şi a venit de cinci ori şi, chiar dacă respira mult

mai greu decât respirasem eu, iar Daisy scosese o limbă lungă de un cot, el a început să alerge imediat după ce a terminat sprinturile, de data asta, în direcţia casei lui.

Am crezut că antrenamentul se încheiase, însă mă înşelam din nou. Bryce a făcut flotări, abdomene, după care a sărit pe masa de picnic din curte, apoi a sărit de pe ea, încheind cu seturi multiple de tracţiuni, pe care le-a executat, cu muşchii

încordându-i-se sub cămaşă, folosindu-se de o ţeavă atârnată sub casă. în tot acel timp, Daisy a rămas gâfâind, culcată. Când m-am uitat la ceas după ce Bryce a terminat, am văzut că antrenamentul lui durase aproape nouăzeci de minute.

Când s-a apropiat de mine, faţa îi lucea de transpiraţie, care îi făcuse pete şi pe tricou, în ciuda aerului rece.
- Faci asta în fiecare dimineaţă?
- Şase zile pe săptămână, a zis el. Dar variez programul. Câteodată alergarea e

mai scurtă şi fac mai multe sprinturi sau alte tipuri de exerciţii. Vreau să fiu pregătit pentru West Point.
- Deci, de fiecare dată când vii să-mi dai meditaţii, tu ai făcut deja toate astea?
- Cam aşa ceva.

- Sunt impresionată, am răspuns eu, iar asta nu pentru că-mi plăcea să-i văd musculatura.
Era impresionant şi mă făcuse să doresc să-i semăn mai mult.
În ciuda exerciţiilor regulate făcute de dimineaţă, kilogramele continuau să se

acumuleze, iar burtica mea continua să
crească. Gwen îmi amintea tot timpul că
aşa era normal - începuse să vină pe la noi
regulat, ca să-mi verifice tensiunea şi ca să
asculte copilul cu stetoscopul -, însă

asigurările ei tot nu mă făceau să mă simt mai bine.
Până la mijlocul lui martie aveam în plus unsprezece kilograme. La sfârşitul lunii, aveam douăsprezece, astfel încât era aproape imposibil să-mi mai ascund burta,

indiferent de cât de lăbărţată era bluza pe care o purtam. începusem să semăn cu un personaj din cartea doctorului Seuss: un cap mic, cu picioare subţiri şi cu un trunchi proeminent, însă fără aerul drăgălaş al lui Cindy-Lou Who[45].

Lui Bryce nu părea să-i pese de asta. încă ne sărutam, mă ţinea de mână şi întotdeauna îmi spunea că eram frumoasă, însă, pe măsură ce lunile treceau, începusem să simt aproape tot timpul că eram gravidă. Trebuia să-mi găsesc

echilibrul atunci când mă aşezam, ca să nu
cad pur şi simplu în fund, iar ca să mă ridic
în picioare de pe canapea, trebuia să mă
concentrez şi să planific momentul.
încă mergeam la baie aproape în fiecare
oră; într-o bună zi am strănutat în timp ce

mă aflam pe feribot, iar vezica mea urinară
parcă ar fi scuipat, chestie care a fost
absolut îngrozitoare; m-am udat şi a fost
scârbos până când am ajuns înapoi la
Ocracoke. Simţeam cum copilul se mişca
tot mai mult, mai ales atunci când eram

întinsă - puteam să-l şi văd mişcându-se, ceea ce era foarte bizar - şi a trebuit să încep să dorm pe spate, însă asta nu era deloc confortabil.
Contracţiile mele Braxton-Hicks deveniseră mult mai regulate. Gwen îmi zicea că asta

era de bine, aşa cum îmi spusese şi doctorul Mâini-Uriaşe. Pe de altă parte, eu continuam să cred că acele contracţii nu erau bune, fiindcă mi se strângea tot stomacul şi aveam o grămadă de crampe, însă Gwen îmi ignora nemulţumirile. Cred

că singurele lucruri neplăcute care nu s-au adeverit au fost hemoroizii sau vreo explozie bruscă de acnee. Aveam din când în când câte un coş sau două, însă reuşeam să le estompez cu machiaj, iar Bryce nu mi-a spus niciodată vreun cuvânt despre ele.

Am avut rezultate destul de bune la testele
de la jumătatea semestrului, însă nici unul
dintre părinţii mei n-a părut impresionat.
Cu toate astea, mătuşa a fost mulţumită;
cam pe atunci am început să observ că se
ţinea la distanţă în privinţa relaţiei mele cu

Bryce. Când i-am spus că urma să încep să fac exerciţii de dimineaţă, nu mi-a zis decât:
- Te rog să fii atentă.
în acele seri în care Bryce rămânea la cină, mătuşa Linda stătea de vorbă cu el la fel de

prietenos ca de obicei. Dacă îi spuneam că
urma să fac fotografii sâmbătă, mă întreba
doar la ce oră credeam că voi veni înapoi,
ca să ştie la cât să pregătească cina.
Noaptea, când eram doar eu şi ea, vorbeam
despre părinţii mei sau despre Gwen,

despre ce învăţam pentru şcoală sau
despre magazin, iar apoi ea începea să
citească un roman, în timp ce eu răsfoiam
cărţi despre fotografie. însă, cu toate astea,
nu puteam să nu simt că exista ceva între
noi, un soi de distanţă.

La început nu-mi păsase prea mult. Faptul că eu şi mătuşa vorbeam foarte rar despre Bryce făcea ca relaţia mea cu el să pară oarecum secretă, uşor ilicită şi, de aceea, mai interesantă. Chiar dacă nu mă încuraja, mătuşa Linda părea să accepte

ideea că nepoata ei se îndrăgostise de un tânăr pe care ea, mătuşa, îl preţuia. Seara, când venea timpul ca eu să-l conduc pe Bryce la uşă, se ridica destul de des de la locul ei de pe canapea şi se îndrepta spre bucătărie, ca să ne lase un pic de

intimitate, suficientă pentru un sărut rapid, de rămas-bun.
Cred că ştia intuitiv că eu şi Bryce n-am fi întrecut măsura. Nici măcar nu ieşiserăm din nou împreună în mod oficial; având în vedere că eram nedespărţiţi mai toată ziua,

nu exista nici un motiv s-o facem. Nici nu ne trecuse prin minte să ne strecurăm noaptea afară din casă pentru a ne întâlni sau să mergem undeva fără să-i spunem mai înainte mătuşii. Corpul meu începuse

să-şi schimbe forma, iar sexul era absolut pe ultimul plan în mintea mea.
Totuşi, după o vreme a început să mă deranjeze distanţa dintre mine şi mătuşa Linda. Ea era prima persoană care fusese vreodată cu totul de partea mea. Mă

accepta aşa cum eram, cu defecte, şi îmi plăcea să cred că puteam să vorbesc cu ea despre orice. în cele din urmă, lucrurile au ieşit la iveală pe la sfârşitul lui martie. Stăteam în camera de zi şi tocmai sfârşisem cina; Bryce plecase acasă şi se

apropia momentul în care, de obicei, mătuşa pleca la culcare. Mi-am dres vocea cu stângăcie, iar ea şi-a ridicat privirea din carte.
- Mă bucur că m-ai lăsat să locuiesc aici, am zis. Nu ştiu dacă ţi-am spus de

suficiente ori cât de recunoscătoare îţi sunt.
Ea s-a încruntat.
- Dar ce s-a întâmplat?
- Nu ştiu. Bănuiesc că am fost atât de ocupată în ultima vreme, încât n-am avut ocazia să fim doar noi două, ca să pot să-ţi

spun cât de mult apreciez tot ceea ce faci pentru mine.
Expresia feţei i s-a îmblânzit. Apoi mătuşa a pus cartea deoparte.
- Cu plăcere. Eşti parte din familie, desigur; iată motivul pentru care, iniţial, am fost de acord să te ajut. Dar odată ce ai

ajuns aici, am început să realizez cât de mult îmi plăcea să te am în preajmă. Neavând copii, simt, într-un anumit fel, că ai devenit pentru mine un soi de fiică pe care n-am avut-o niciodată. Ştiu că n-ar trebui să zic aşa ceva, dar am învăţat că la

vârsta mea e în regulă să pretinzi din când în când că lucrurile stau altfel decât în realitate.
Mi-am trecut mâna peste pântecul meu umflat, gândindu-mă la toate lucrurile prin care o făcusem să treacă.

- La început, n-am fost un musafir prea cumsecade.
- Nu-i adevărat.
- Am fost plină de toane şi dezordonată. Şi arţăgoasă, pe deasupra.

- Erai speriată, a răspuns ea. Ştiam că aşa avea să fie. Ca să fiu cinstită, şi eu am fost speriată.
Nu mă aşteptasem la asta.
- De ce?

- Mi-a fost teamă că n-aveam să fiu ceea ce-ţi trebuia ţie. Iar dacă lucrurile ar fi stat aşa, mi-era teamă să nu trebuiască să te întorci la Seattle. La fel ca şi părinţii tăi, am vrut doar ce era mai bine pentru tine. Mi-am făcut de lucru cu câteva şuviţe de păr.

- Tot nu ştiu ce să le spun prietenilor mei după ce mă întorc acasă. S-ar putea ca unii dintre cei care mă cunosc să bănuiască adevărul şi să vorbească despre mine. Sau ar putea răspândi zvonuri că am fost

trimisă la dezintoxicare, ori ceva de genul ăsta.
Expresia ei a rămas calmă.
- Multe dintre fetele cu care am lucrat la mănăstire se îngrijorau din aceleaşi motive. Iar realitatea e că asemenea

lucruri se pot întâmpla, ceea ce e foarte neplăcut. Cu toate astea, e posibil să fii plăcut surprinsă. Oamenii tind să se concentreze asupra propriilor vieţi şi, astfel, să uite că ai fost plecată o vreme.
- Crezi?

- în fiecare an, după ce se termină şcoala, copiii se împrăştie peste tot, cât e vara de lungă; iar în timp ce unii colegi de şcoală se întâlnesc între ei, există şi copii care toată vara nu se văd cu nici un coleg. Dar de îndată ce începe şcoala şi se adună cu

toţii laolaltă, se simt de parcă n-ar fi fost
separaţi niciodată.
Chiar dacă spusele ei erau adevărate,
ştiam că erau câte unii cărora le plăcea să
bârfească, oameni care se simţeau bine
atunci când îi umileau pe alţii. M-am întors

spre fereastră, m-am uitat la întunericul de afară şi m-am întrebat din nou de ce mătuşa nu părea interesată să vorbească despre sentimentele mele pentru Bryce şi despre implicaţiile lor. în cele din urmă, am spus lucrurilor pe nume:

- îl iubesc pe Bryce, am zis cu o voce aproape şoptită.
- Ştiu. Văd cum te uiţi la el.
- Şi el mă iubeşte.
- Ştiu. Văd cum se uită şi el la tine.

- Crezi că sunt prea tânără ca să fiu îndrăgostită?
- La asta n-aş putea să-ţi răspund. Tu crezi că eşti prea tânără? Bănuiesc că trebuia să

mă fi aşteptat ca ea să-mi întoarcă

întrebarea.

- O parte din mine ştie că-l iubesc, dar am în minte o voce care îmi spune că n-am de

unde să ştiu, fiindcă că n-am mai fost îndrăgostită înainte.
- Prima iubire diferă în funcţie de cel care o simte. Dar cred că oamenii ştiu când li se întâmplă.
- Tu ai fost vreodată îndrăgostită?

Când ea a dat din cap în semn că da, am fost destul de sigură că se referea la Gwen, însă nu mi-a dat amănunte, aşa că am continuat:
- De unde ştii cu siguranţă că e iubire?
Pentru prima oară a râs, nu de mine, ci mai mult pentru sine.

- Poeţi, muzicieni, scriitori, chiar şi oameni de ştiinţă au încercat să răspundă la întrebarea asta, de la Adam şi Eva încoace. Şi nu uita că am fost călugăriţă o vreme îndelungată. Dar dacă vrei să ştii opinia mea - eu înclin mai mult către partea

practică, lipsită de romantism -, cred că lucrurile se rezumă la trecut, prezent şi viitor.
- Nu sunt sigură că înţeleg ce vrei să spui, am zis, plecându-mi capul.
- Ceea ce te-a atras la celălalt se află în trecut; cum s-a purtat cu tine, cât de

compatibili aţi fost. Aceleaşi întrebări se aplică şi în prezent, doar că, pe lângă toate astea, tânjeşti fizic după el. Simţi dorinţa de a-l atinge, de a-l ţine în braţe şi de a-l săruta. Iar dacă toate răspunsurile venite de la celălalt te fac să simţi că nu vrei să fii

niciodată cu nimeni altcineva, atunci probabil că e iubire.
- Părinţii mei vor fi furioşi când vor afla.
- Ai de gând să le spui?
Era gata să răspund, însă am observat că mătuşa mea ridicase din sprâncene, iar

cuvintele mi-au rămas în gât. Oare chiar aveam de gând să le spun alor mei? Până în acel moment crezusem că urma s-o fac, dar chiar dacă o făceam, ce ar fi însemnat asta cu adevărat pentru mine şi Bryce?

Am fi putut să ne mai vedem? Neliniştită de acele gânduri, mi-am amintit de spusele mătuşii în privinţa dragostei, că se rezuma la trecut, prezent şi...
- Ce legătură are viitorul cu iubirea? am întrebat.

De îndată ce am pus întrebarea, am realizat că ştiam deja răspunsul. Mătuşa însă şi- a păstrat tonul relaxat.
- Te vezi cu persoana asta şi în viitor, din toate motivele pentru care o iubeşti acum,

în ciuda tuturor inevitabilelor provocări
care vor apărea?

- Of, a fost tot ce am reuşit să spun.

Mătuşa Linda s-a tras, absentă, de ureche.

- Ai auzit vreodată de sora Thérèse de Lisieux?

- Nu pot spune că da.
- A fost o călugăriţă franţuzoaică şi a trăit în secolul al XIX-lea. O femeie sfântă, una

dintre eroinele mele; probabil că ea n-ar fi fost de acord cu referirea mea la dragostea care are tangenţă şi cu viitorul. Sora Thérèse de Lisieux spunea, fiind mult mai înţeleaptă decât sper eu să fiu vreodată: „Atunci când cineva iubeşte, nu calculează".

Mătuşa mea, Linda, era cea mai tare. însă, în ciuda cuvintelor ei mângâietoare, în noaptea aceea m-am simţit tulburată şi l-am ţinut strâns pe ursul-Maggie. Mi-a luat mult până să reuşesc să adorm.

Ca o persoană foarte experimentată în arta amânării - experienţă pe care o dobândisem la şcoală, pentru că mi se ceruse să fac chestii plictisitoare -, am reuşit să nu mă gândesc încă la conversaţia avută cu mătuşa. în loc de asta, ori de câte

ori îmi veneau în minte gânduri despre
plecarea de la Ocracoke şi de lângă Bryce,
încercam să mă gândesc la chestia cu
„Atunci când cineva iubeşte, nu
calculează"; de obicei, funcţiona. Ca să fiu
cinstită, poate că abilitatea mea de a evita

să mă gândesc la subiect avea de a face cu faptul că Bryce arăta atât de irezistibil, încât îmi era destul de uşor să mă pierd în euforia momentelor în care eram împreună.

De fiecare dată când eram cu Bryce, creierul meu mă ţinea pe modul „gaga", cel mai probabil din cauză că ne sărutam pe furiş ori de câte ori se putea. Seara însă, când rămâneam singură în camera mea, puteam să aud, practic, cum bătea ceasul

plecării de la Ocracoke, mai ales atunci
când copilul se mişca. Deznodământul se
apropia, indiferent dacă voiam sau nu.
începutul lui aprilie ne-a găsit făcând
fotografii la far. Eu priveam cum Bryce, sub
arcul unui curcubeu, schimba lentilele

aparatului de fotografiat. Daisy umbla de colo până colo, mirosind pământul şi verificând din când în când ce făcea Bryce. Vremea se încălzise, iar el purta un tricou. M-am trezit privind ţintă la muşchii bine definiţi ai braţelor lui, de parcă aceştia ar fi

fost pendulul unui hipnotizator. Eram însărcinată în aproape treizeci şi cinci de săptămâni şi fusesem nevoită „să pun frână" călătoriilor mele matinale cu bicicleta, împreună cu Bryce, la figurat vorbind, oricum. Devenisem, de asemenea,

mai sfioasă în legătură cu apariţia mea în public. Nu voiam ca oamenii să presupună că Bryce fusese cel care mă lăsase cu burta la gură; Ocracoke era totuşi căminul lui.

- Ştii, Bryce..., am zis eu în cele din urmă. -
Da?
- Ştii că trebuie să mă întorc la Seattle,
nu? După ce nasc.

Şi-a ridicat ochii de la aparatul de fotografiat şi s-a uitat la mine de parcă purtam un cornet de îngheţată pe post de pălărie.

- Chiar aşa? Eşti însărcinată şi pleci?

- Vorbesc serios, am zis eu. A lăsat camera în jos.
- Da, a zis el. Ştiu.

- Te-ai gândit vreodată ce o să însemne asta pentru noi?
- M-am gândit. Pot să te întreb ceva? I-am făcut semn că da, iar el a continuat:

- Mă iubeşti?
- Sigur că da, i-am zis.
- Atunci, o să găsim o soluţie ca să ne descurcăm.

- O să fiu la patru mii şi jumătate de kilometri distanţă. N-o să te pot vedea.
- Putem vorbi la telefon...
- Convorbirile la distanţă sunt costisitoare. Şi chiar dacă o să găsesc o soluţie ca să plătesc pentru ele, nu ştiu cât de des îmi vor da voie părinţii mei să vorbesc. Iar tu

0 să fii ocupat.
- Atunci o să ne scriem, bine?
Am auzit pentru întâia oară cum i se strecura teama în voce.
- Nu suntem primul cuplu din istorie - incluzându-i şi pe părinţii mei - care a trebuit să rezolve problema unei relaţii la

distanţă. Tata a fost trimis în străinătate pentru luni întregi şi de două ori pentru aproape un an. Chiar şi acum călătoreşte tot timpul.

„Dar sunt căsătoriţi şi au copii împreună."

- Te duci la facultate, în timp ce eu mai am încă doi ani de liceu. -Şi?

„E posibil să întâlneşti o fată mai bună. Va fi mai deşteaptă şi mai frumoasă decât mine şi veţi avea mai multe în comun decât

avem noi doi." Am auzit vocile acelea în gând, însă n-am zis nimic, iar Bryce s-a apropiat. Mi-a atins obrazul, urmărindu-
1 cu blândeţe conturul, după care s-a înclinat să mă sărute, lăsând în urmă o senzaţie uşoară precum aerul. Apoi m-a

ţinut în braţe şi nici unul dintre noi nu a mai vorbit, până când, în cele din urmă, l-am auzit oftând.
- N-am să te pierd, a şoptit el.
în timp ce stăteam cu ochii închişi, vrând să-l cred, tot nu ştiam cum ar fi fost posibil.

în zilele care au urmat, a părut că amândoi
încercam să ne prefacem că discuţia aceea
nu avusese loc. Şi pentru prima dată
existau momente în care ne simţeam ciudat
unul în prezenţa celuilalt. îl surprindeam
privind în depărtare, iar, atunci când îl

întrebam la ce se gândea, se mulţumea să
clatine din cap şi se forţa iute să
zâmbească. Alteori, îmi încrucişam braţele
şi apoi oftam dintr-odată, după care
realizam că el ştia exact la ce mă gândeam.

Chiar dacă nu vorbeam, nevoia noastră de a ne atinge devenise şi mai pronunţată, îşi întindea mai des mâna după mâna mea, iar, de fiecare dată când frica de viitor venea pe nepusă masă, eu mă apropiam ca să ne îmbrăţişăm. Atunci când ne sărutam, el mă

ţinea în braţe şi mai strâns, ca şi când se agăţa de o speranţă imposibilă. Stăteam înăuntru mai mult, din pricina stadiului avansat al sarcinii mele. Nu mai mergeam deloc cu bicicleta şi în loc de

fotografiat, studiam fotografiile pe care le făcuserăm până atunci.
Chiar dacă, probabil, nu era riscant, am stat departe de camera obscură.
Aşa cum făcusem şi în luna martie, am lucrat din greu la lecturile mele şcolare şi la teme, mai ales ca o distragere de la

inevitabil. Am scris un eseu despre Romeo şi Julieta, care n-ar fi fost posibil fără Bryce şi care a însemnat cea mai importantă lucrare din câte făcusem pentru oricare dintre materii şi, pe deasupra, ultima mare lucrare a anului meu şcolar. Pe măsură ce

citeam piesa de teatru, mă întrebam
deseori dacă chiar era scrisă în engleză,
Bryce trebuind să-mi lămurească aproape
fiecare pasaj. Spre deosebire de engleză,
atunci când îmi făceam de lucru în
Photoshop, aveam încredere în instinctele

mele şi continuam să-i surprind atât pe Bryce, cât şi pe mama lui.
Cu toate astea, Daisy părea să simtă norul care plutea deasupra mea şi a lui Bryce; îşi vâra adesea botul într-una dintre palmele mele, în timp ce stăpânul ei mă ţinea de

cealaltă. într-o joi, după cină, l-am condus pe Bryce până pe verandă, în timp ce mătuşa îşi găsise deodată de lucru în bucătărie. Daisy ne-a urmat afară şi s-a aşezat lângă mine, privind în sus la Bryce, în timp ce el mă săruta. Am simţit cum

limba lui o atingea pe a mea, iar după
aceea şi-a sprijinit cu blândeţe fruntea de
fruntea mea, în timp ce ne îmbrăţişam.

- Ce faci sâmbătă? m-a întrebat el în cele din urmă. Am presupus că voia să ieşim din nou împreună.
- Sâmbătă seară, vrei să zici?

- Nu, a răspuns el clătinând din cap. Ziua. Trebuie s-o duc pe Daisy la Goldsboro. Ştiu că încerci să nu te arăţi pe afară, dar speram să vii cu mine. Nu vreau să fiu singur pe drumul de întoarcere, iar mama trebuie să stea cu gemenii. Altfel, din

întâmplare, cei doi ar putea arunca în aer casa.
Deşi ştiam că urma să se întâmple, ideea că Daisy pleca mi-a pus un nod în gât. Automat, am întins mâna după ea şi i-am apucat urechile cu degetele.

- Da... Bine.
- Trebuie s-o întrebăm pe mătuşa ta? Fiindcă e ziua de dinainte de Paşti?
- Sunt sigură că mă va lăsa. Vorbesc cu ea mai târziu şi, dacă se schimbă ceva, îţi spun.

El a strâns din buze şi a dat din cap. M-am uitat insistent la Daisy, simţindu-mi ochii înecaţi de lacrimi.
- O să-mi fie dor de ea.

Daisy a schelălăit la auzul vocii mele. L-am privit pe Bryce şi am realizat că şi ochii lui străluceau de lacrimi.
Sâmbătă am prins feribotul de dimineaţă la Ocracoke şi am condus pe un traseu lung de la ţărm la Goldsboro, la o oră distanţă

de mers cu maşina faţă de New Bern. Daisy a călătorit pe scaunul din faţă, prinsă între noi, şi amândoi ne-am plimbat degetele prin blana ei. Mulţumită să primească atâta afecţiune, de-abia s-a mişcat.

în cele din urmă am intrat într-o parcare Wal-Mart, iar Bryce i-a observat pe oamenii pe care venise să-i întâlnească. Stăteau în picioare lângă o camionetă care avea o cuşcă de plastic în benă.

Bryce şi-a îndreptat camioneta spre ei şi a încetinit. Daisy s-a ridicat să vadă ce se întâmpla şi a privit cu atenţie prin parbriz, anticipând o nouă aventură, fără să aibă însă idee despre ce se întâmpla cu adevărat.

Pentru că parcarea era aglomerată de cumpărătorii care veneau sâmbăta la magazin, Bryce a agăţat lesa de zgarda lui Daisy înainte de a deschide portiera. Mai întâi a coborât el, după care a sărit şi Daisy, cu nasul în pământ, ca să adulmece

noile mirosuri. între timp, m-am dat şi eu jos pe partea mea, încet, lucru care devenise o adevărată provocare în momentul acela, şi m-am alăturat lui Bryce. El mi-a întins lesa.
- Poţi să ţii asta un pic? Trebuie să iau hârtiile din camionetă.

- Sigur că da.
M-am aplecat uşor şi am început s-o mângâi din nou pe Daisy. Străinii aceia se îndreptau deja spre noi, amândoi părând mult mai relaxaţi decât mă simţeam eu. Unul dintre ei era o femeie care avea în jur

de patruzeci de ani, care îşi purta părul lung, roşcat, strâns într-o coadă de cal; bărbatul părea cu vreo zece ani mai în vârstă şi era îmbrăcat într-un tricou polo şi cu pantaloni de bumbac.
Atitudinea lor familiară arăta că îl cunoşteau bine pe Bryce.

Acesta din urmă a dat mâna cu amândoi, iar apoi le-a înmânat dosarul cu hârtii. Cei doi s-au prezentat drept Jess şi Toby şi m-au salutat. Le-am urmărit ochii şi am văzut că privirile li s-au oprit o clipă asupra abdomenului meu, aşa că mi-am încrucişat

braţele, mai stânjenită decât de obicei. Ei au avut suficient tact încât să nu mă privească lung. După un minut de generalităţi despre drumul până acolo şi despre ce mai făcuse în ultima vreme,

Bryce a început să le vorbească despre antrenamentul prin care trecuse Daisy. Chiar şi aşa, am ştiut că cei doi încercau să-şi dea seama dacă Bryce era tatăl copilului, iar eu m-am concentrat din nou asupra lui Daisy. N-am urmărit aproape

deloc conversaţia. Când Daisy a început să-mi lingă degetele, m-am gândit că n- aveam s-o mai văd niciodată şi am simţit cum mă podideau lacrimile.
Jess şi Toby ştiau bine ce aveau de făcut şi că prelungirea momentului despărţirii nu

făcea decât să înrăutăţească lucrurile pentru Bryce. S-au oprit din vorbit, iar Bryce s-a aplecat spre Daisy. I-a prins capul în palme şi amândoi s-au privit lung.
- Eşti cel mai bun câine pe care l-am avut vreodată, a zis el, iar vocea i s-a înecat

uşor. Ştiu că o să fiu mândru de tine şi că noul tău stăpân o să te iubească la fel de mult ca şi mine.
Daisy a părut să absoarbă fiecare cuvânt, iar când Bryce a sărutat-o pe creştetul capului, ea a închis ochii. El i-a întins lesa

lui Toby, s-a întors cu spatele, cu o expresie hotărâtă pe faţă, iar apoi a pornit spre camionetă fără să scoată nici un cuvânt. Am sărutat-o şi eu pe Daisy o ultimă dată, după care l-am urmat. M-am uitat cu coada ochiului peste umăr şi am văzut-o pe Daisy

stând aşezată, răbdătoare, privindu-l pe Bryce. Capul îi era înclinat într-o parte, ca şi când s-ar fi întrebat încotro se ducea stăpânul ei, iar imaginea aproape că mi-a frânt inima. Bryce mi-a deschis uşa, tăcut, şi m-a ajutat să urc în camionetă.

S-a urcat şi el lângă mine. în oglinda laterală, am zărit-o din nou pe Daisy. Continua să ne privească în timp ce Bryce pornea motorul. Camioneta s-a mişcat lent, înainte, trecând pe lângă maşinile parcate. Bryce îşi ţinea privirea aţintită în faţă şi am

rulat prin parcare, îndreptându-ne spre ieşire.
Acolo se afla un semn de oprire, însă nu era trafic deloc. Bryce s-a întors pe drumul de acces şi s-a îndreptat spre Ocracoke. M-am uitat peste umăr o ultimă dată. Daisy

rămăsese aşezată, cu capul încă înclinat, văzând, fără îndoială, cum camioneta se făcea tot mai mică în depărtare. M-am întrebat dacă era derutată, înspăimântată sau tristă, însă era mult prea departe ca să-mi pot da seama. Am văzut cum, în cele din

urmă, Toby a tras de lesă şi cum Daisy l-a urmat, încet, în spatele camionetei. A lăsat hayonul în jos, iar Daisy a sărit în benă; apoi am trecut pe lângă o altă clădire, care ne-a împiedicat să-i mai vedem, şi dintr-odată Daisy era dusă. Pentru totdeauna.

Bryce a rămas tăcut. Ştiam că îl durea şi ştiam cât de dor avea să-i fie de câinele pe care îl crescuse de când era pui. Mi-am şters lacrimile, neştiind ce să-i spun. Să dau glas unor lucruri de la sine înţelese n-

ar fi ajutat cu nimic acum, când rana era atât de proaspătă.
Sus, în faţa noastră, se vedea drumul care urca spre autostradă, însă Bryce începuse să încetinească. Vreme de o clipă, am crezut că voia să se întoarcă înapoi în

parcare, ca să-şi ia rămas-bun cu adevărat de la Daisy. Dar nu a făcut asta. A întors camioneta într-o benzinărie, a parcat la marginea acesteia şi a oprit motorul. După ce a înghiţit cu greu, şi-a îngropat faţa în palme. Umerii au început să i se

scuture de plâns, iar mie, auzindu-l, mi-a fost imposibil să-mi reţin lacrimile. Am plâns în hohote, iar el, de asemenea, a plâns în hohote, şi chiar dacă eram împreună, fiecare a rămas cu nefericirea lui.

Amândurora ne era deja dor de Daisy. Am ajuns la Ocracoke, iar Bryce m-a lăsat acasă la mătuşa. Ştiam că voia să fie singur, iar eu eram extenuată şi aveam nevoie de un pui de somn. Când m-am trezit, mătuşa Linda făcuse sendvişuri cu

brânză la gril şi supă de roşii. Şezând la masă, am tot întins mâna, involuntar, ca s-o ating pe Daisy, pe care încă mi-o închipuiam aşezată dedesubt.

- Vrei să mergi mâine la biserică? m-a întrebat mătuşa. Deşi e Pastele, înţeleg dacă mai degrabă vrei să stai acasă.
- Mă descurc.

- Ştiu că te descurci. însă te-am întrebat din alte motive. „Pentru că arăţi foarte gravidă", voise ea să spună.

- Aş vrea să merg mâine, dar după aceea cred că voi lua o pauză.
- Bine, draga mea, a spus ea. De duminica viitoare, Gwen o să fie în preajma ta, în caz că ai nevoie de ceva.

- N-o să meargă nici ea la biserică?
- Probabil că nu. Trebuie să fie aici, în orice eventualitate.

Voia să spună, de fapt, în caz că se declanşează naşterea. Am întins mâna după sendviş, izbită de apariţia atâtor schimbări, care semnalau faptul că şederea

mea se apropia de sfârşit mai repede decât îmi doream.
Două zile mai târziu, în lunea aceea, după ce m-am trezit din somn, primul meu gând a fost că mai aveam doar înjur de o lună până când plecam. Faptul că o dădusem pe

Daisy făcuse ca realitatea plecării să devină mult mai concretă, nu doar pentru mine, ci şi pentru Bryce. El a fost tăcut pe parcursul sesiunii noastre de meditaţii, iar, după ce am terminat, mi-a propus ca, în loc să facem fotografii, să începem lecţiile de

şofat. Mi-a mai spus că vorbise despre asta atât cu mătuşa mea, cât şi cu mama lui, şi că amândouă fuseseră de acord.
Ştiam că el se obişnuise ca, atunci când făceam fotografii, s-o avem pe Daisy cu noi, iar acum voia să facă ceva care să-l ajute

să uite. După ce am acceptat, Bryce a condus maşina până la drumul care ducea în capătul celălalt al insulei şi am făcut schimb de locuri. N-am realizat decât atunci când m-am aşezat la volan că maşina nu avea transmisie automată, ci

standard. Nu mă întreba de ce nu observasem până atunci, asta se întâmplase, probabil, din pricină că Bryce făcea ca şofatul să pară lipsit de efort.
- Nu cred că o să fiu în stare să conduc.

- E bine să înveţi cu transmisia standard, în caz că vei fi nevoită să conduci o asemenea maşină.
- Asta n-o să se întâmple niciodată.
- De unde ştii?

- Pentru că majoritatea oamenilor sunt suficient de deştepţi ca să-şi ia maşini care fac automat schimbarea vitezelor.
- Putem începe acum? Dacă ai terminat să te plângi?

Era pentru prima oară în acea zi când Bryce vorbea ca de obicei, iar eu am simţit

cum mi se relaxau umerii. Nu realizasem
cât de tensionaţi erau. L-am ascultat pe
Bryce explicându-mi cum să folosesc
ambreiajul.
îmi imaginasem că avea să fie uşor, însă n-a
fost deloc aşa. Să dai drumul ambreiajului

în acelaşi timp în care apăsai pe
accelerație a fost mult mai dificil decât
făcuse el lucrurile să sune, aşa că prima
mea oră de condus n-a fost altceva decât o
înşiruire de smucituri bruşte şi rapide,
urmate de oprirea motorului. După prima

mea serie de încercări, Bryce a fost nevoit
să-şi pună centura de siguranţă.
în cele din urmă, de îndată ce am reuşit să
fac camioneta să meargă, el m-a pus să
accelerez şi să schimb în viteza a doua,

apoi în a treia, înainte de a relua întregul proces.
Până la mijlocul săptămânii, mi se întâmpla foarte rar să mai opresc motorul; până joi, m-am arătat a fi suficient de bună ca să încerc să conduc pe străzile orăşelului,

lucru care era mult mai puţin periculos
decât suna pentru toată lumea implicată,
având în vedere că nu era trafic aproape
deloc. Trăgeam prea mult sau prea puţin
de volan atunci când întorceam, ceea ce a
însemnat că mi-am petrecut aproape toată

ziua aceea exersând navigarea. Din fericire, până vineri am reuşit să nu mă mai fac de râs la volan, atâta vreme cât eram atentă la viraje. La sfârşitul lecţiei, Bryce m-a strâns în braţe şi mi-a spus din nou că mă iubea. în timp ce mă ţinea lipită

de el, nu puteam să nu mă gândesc că urma să nasc peste douăzeci şi şapte de zile.
în sâmbăta aceea nu l-am văzut pe Bryce, după cum îmi spusese el cu o zi înainte, la sfârşitul lecţiei de condus, pentru că tatăl

lui era încă plecat, iar Bryce urma să-şi petreacă ziua pescuind împreună cu bunicul. în loc de asta, m-am dus la magazin şi mi-am omorât timpul aşezând cărţile în ordine alfabetică şi aranjând videocasetele pe categorii. După aceea am

discutat iarăşi cu Gwen despre contracţiile mele Braxton-Hicks, care începuseră din nou după o perioadă de relativă linişte. Gwen mi-a reamintit că erau un fenomen normal şi mi-a descris etapele la care

trebuia să mă aştept odată ce intram în travaliu.
în seara aceea am jucat gin rummy cu mătuşa şi cu Gwen. Crezusem că aveam să le pot ţine piept, însă s-a dovedit că cele două foste călugăriţe erau nişte rechini ai

jocului de cărţi. După joc, pe când puneam deoparte pachetul de cărţi, m-am întrebat ce se întâmpla în mănăstiri odată ce se dădea ora stingerii. Am avut viziuni cu o atmosferă de cazino, cu măicuţe purtând

brăţări de aur şi ochelari de soare, aşezate la mese acoperite cu postav.
Duminică însă, a fost altfel. Gwen a venit şi a adus cu ea aparatul de măsurat tensiunea şi stetoscopul, a pus aceleaşi întrebări pe care doctorul Mâini-Uriaşe le- ar fi pus de

obicei, dar de îndată ce a plecat m-am simţit dezorientată. Nu doar fiindcă nu eram la biserică, ci şi pentru că în afară de studiul dedicat testelor, terminasem, în linii mari, cu şcoala, fiindcă îmi făcusem toate temele rezervate pentru acel semestru.

Nici Bryce nu-mi lăsase aparatul de fotografiat, ceea ce însemna că şi fotografia ieşea din discuţie. Bateriile din walkman erau descărcate - mătuşa îmi promisese să-mi cumpere altele mai târziu -, aşa că nu mai aveam nimic de făcut.

Deşi, probabil, aş fi putut să merg la plimbare, nu voiam să ies din casă. Era prea mult soare; oamenii se plimbau pe afară, iar burta mea era atât de vizibilă, încât ori ieşeam din casă, ori îndreptam două fascicule de neon spre ea şi ar fi fost

acelaşi lucru, adică i-aş fi informat pe toţi
despre motivul venirii mele la Ocracoke.
în cele din urmă, mi-am sunat părinţii. A
trebuit să aştept până la jumătatea
dimineţii, din pricina diferenţei de fus orar,
şi chiar dacă nu ştiam ce mă aşteptasem să

aud, mama şi tata nu m-au făcut să mă simt
cu mult mai bine. Nu m- au întrebat de
Bryce sau de fotografie, iar când am spus
ât de departe ajunsesem cu lecţiile, mama
de-abia a aşteptat să treacă o clipă înainte
să-mi spună că Morgan câştigase încă o

bursă, de data asta de la Knights of Columbus[46].
Mi-au dat-o şi pe sora mea la telefon, iar ea părea obosită, ceea ce o făcea să fie mai tăcută ca de obicei. Pentru prima dată după multă vreme, am avut senzaţia unei

convorbiri adevărate şi nu m-am putut abţine, aşa că i-am vorbit un pic despre Bryce şi despre noua mea dragoste, aparatul de fotografiat. Ea a părut aproape uluită, după care m-a întrebat când urma să vin acasă, lucru care m-a lăsat fără grai.

Cum să nu ştie ea nimic despre Bryce sau că făceam fotografii, sau că trebuia să nasc pe 9 mai? în timp ce închideam telefonul, m-am întrebat dacă părinţii mei şi Morgan vorbeau vreodată despre mine.

Fiindcă nu aveam nimic mai bun de făcut,
am curăţat şi casa. N-am făcut curat doar
în bucătărie şi în camera mea, nu mi-am
spălat doar rufele, ci am curăţat totul.
Am făcut baia să strălucească, am aspirat
şi am şters praful, am curăţat până şi

cuptorul, deşi m-am ales cu dureri de spate
şi probabil că n-am făcut o treabă foarte
bună. Totuşi, pentru că, la urma urmei,
casa era mică, mi-au rămas încă multe ore
de ocupat până când ajungea mătuşa

acasă, aşa că m-am dus şi m-am aşezat pe verandă.
Ziua era minunată şi primăvara îşi făcea simţită prezenţa. Cerul era lipsit de nori, iar oceanul strălucea ca o tavă încărcată cu diamante albastre, însă nu i-am dat prea

multă atenţie. în loc de asta, nu m-am putut gândi decât la faptul că ziua părea irosită şi că nu mai aveam destule de petrecut la Ocracoke ca să mai irosesc încă una.

Meditaţiile cu Bryce constau acum mai ales în pregătirea pentru testele din săptămâna următoare, ultima rundă importantă de dinainte de examenele de sfârşit de semestru. Pentru că nu puteam să-mi petrec prea mult timp învăţând, şedinţele

noastre deveniseră mai scurte, iar pentru
că deja trecuserăm în revistă aproape toate
fotografiile pe care le făcuserăm, acum
răsfoiam cărţile de fotografie una după
alta. în timp, realizasem că, deşi aproape
oricine putea învăţa să încadreze şi să

creeze o compoziţie fotografică dacă
exersa suficient, în formele ei cele mai
rafinate, fotografia era cu adevărat o artă.
Un fotograf excelent îşi punea oarecum
sufletul în munca sa, transmiţând o

sensibilitate distinctă şi un punct de vedere personal prin intermediul acelei fotografii. Doi fotografi care surprindeau acelaşi lucru, în acelaşi timp, puteau produce imagini surprinzător de diferite şi am început să înţeleg că primul pas pentru a

obţine fotografii excelente era simplul act
de a te cunoaşte pe tine însuţi.
în ciuda weekendului pe care Bryce şi-l
trecuse pescuind, sau poate că tocmai din
pricina acestuia, timpul petrecut împreună
cu el nu mai părea la fel. O, ne sărutam, iar

Bryce îmi spunea că mă iubea, încă mă ţinea de mână atunci când şedeam pe canapea, însă nu mai era atât de... deschis ca înainte, dacă mă înţelegi. Din când în când aveam impresia că se gândea la altceva, ceva despre care nu voia să

vorbească; existau momente în care părea
că uita că eram acolo. Asta nu se întâmpla
foarte des, iar el îşi cerea scuze de fiecare
dată când realiza că se distanţase de mine,
deşi nu-mi explica niciodată ce îl preocupa.
Cu toate astea, după cină, pe când ne luam

rămas-bun pe verandă, părea disperat, de
parcă nu voia să-mi mai dea drumul.
în ciuda marii mele aversiuni faţă de ideea
de a ieşi din casă, vineri după-amiază ne-
am dus la plimbare pe plajă. Eram singurii
oameni de acolo şi ne-am ţinut de mână în

timp ce ne plimbam pe malul apei. Valurile se rostogoleau leneş spre ţărm, pelicanii alunecau peste undele înspumate, şi chiar dacă aduseserăm cu noi aparatul de fotografiat, nu făcuserăm încă nici o fotografie. Lucru care m-a făcut să realizez

că voiam o fotografie cu noi doi împreună, pentru că nu aveam nici una. însă nu era nimeni care s-o facă, așa că nu i-am spus nimic lui Bryce. în cele din urmă, ne-am întors înapoi la camionetă.

- Ce vrei să faci la sfârşit de săptămână? l-am întrebat. El a făcut câţiva paşi înainte de a răspunde.

- N-o să fiu prin preajmă. Trebuie să merg din nou la pescuit cu bunicul.

Mi-am simţit umerii grei. Se îndepărta deja de mine, ca lucrurile să fie mai uşoare atunci când venea vremea despărţirii? Dar

dacă era aşa, de ce continua să-mi spună
că mă iubea? De ce erau îmbrăţişările lui
atât de lungi? M-am simţit derutată şi n-
am reuşit să rostesc decât o singură silabă:

-Of!

Şi-a dat seama de dezamăgirea mea şi mi-a spus cu delicateţe:

- îmi pare rău. Am ceva de rezolvat. M-am uitat ţintă la el.

- E ceva ce nu-mi spui?
- Nu, a răspuns el. Absolut nimic.
Pentru prima oară de când eram împreună,
nu l-am crezut.

Sâmbătă, fiindcă eram din nou plictisită, am încercat să învăţ pentru teste, gândindu-mă că, dacă obţineam rezultate mai bune, urma să fiu mai bine protejată în cazul în care dădeam chix la examenele de sfârşit de semestru. Dar pentru că deja

citisem tot, îmi făcusem toate temele şi, în plus, învăţasem toată săptămâna, am simţit că exageram. Ştiam că nu urma să am nici o problemă legată de şcoală, aşa că în cele din urmă am eşuat pe verandă.

Senzaţia de a mă simţi pregătită integral şi cu toate temele făcute era una bizară. Ceea ce m-a făcut însă să înţeleg de ce era Bryce atât de avansat faţă de mine din punctul de vedere al învăţăturii. Nu doar pentru că era inteligent; şcoala de acasă însemna şi

reducerea tuturor activităţilor nelegate de învăţare. La şcoala mea, aveam pauze între ore, minute pentru ca elevii să intre în ritm la începutul fiecărei ore, anunţuri legate de şcoală, înscrieri la cluburi, exerciţii de simulare a incendiilor şi pauze de masă

destul de lungi, care erau asemănătoare cu orele de dirigenţie. în clasă, profesorii încetineau adesea ritmul pentru a-i ajuta, astfel, pe elevii care aveau probleme de învăţare mai mari decât ceilalţi, iar toate

astea se acumulau în ore întregi de timp irosit.
Chiar şi aşa, preferam în continuare să mă duc la şcoală. îmi plăcea să-mi văd prietenii şi, ca să fiu sinceră, gândul de a-mi petrece zi după zi împreună cu mama îmi dădea

fiori. Pe lângă asta, abilităţile sociale erau şi ele importante, şi chiar dacă Bryce părea perfect normal, unii oameni - aşa, ca mine, spre exemplu - beneficiau de interacţiunea cu ceilalţi. Sau cel puţin asta voiam să cred.

Mă gândeam la toate astea în timp ce aşteptam ca mătuşa să se întoarcă de la magazin. Gândurile mele rătăceau spre Bryce şi am încercat să-mi imaginez ce făcea pe barcă. îşi ajuta bunicul să tragă plasa în barcă, sau aveau o maşină care

făcea asta? Ori nu aveau deloc plasă?
Curăţa peştii de măruntaie, sau făceau asta
când erau la doc, sau era altcineva
responsabil de asta? Era greu să-mi
imaginez, mai ales pentru că nu fusesem

niciodată la pescuit sau pe barcă şi n-aveam idee ce încercau să prindă.
Ajunsă cu gândurile în acel punct, am auzit zgomotul pietrişului sub roţi. Era prea devreme ca mătuşa să ajungă acasă, aşa că habar n-aveam cine putea fi. Spre surpriza

mea, am văzut duba familiei Trickett şi am auzit sunetul pompei hidraulice. M-am ţinut cu mâna de balustradă şi am coborât încet treptele. Când am ajuns pe treapta de jos, am văzut-o pe mama lui Bryce venind spre mine în scaunul ei cu rotile.

- Doamnă Trickett? am întrebat.
- Bună, Maggie. E cumva un moment nepotrivit?

- Nu, deloc, am zis. Bryce e la pescuit, cu bunicul lui.

- Ştiu.

- E bine? Doar n-a căzut peste bord sau aşa ceva! M-am încruntat, năpădită de un val de nervozitate.

- Nu cred să fi căzut peste bord, m-a asigurat ea. îl aştept înapoi în jurul orei cinci.
- Am făcut ceva rău?

- Nu fi prostuţă, a zis ea, oprindu-se la baza scărilor. Am trecut pe la magazinul mătuşii tale mai devreme şi mi-a spus că pot să trec pe aici. Vreau să vorbesc cu tine.

M-am aşezat pe trepte, pentru că mi se părea ciudat s-o domin de la înălţime. Văzută de aproape, ea era la fel de frumoasă ca întotdeauna şi soarele îi lumina ochii, care semănau cu nişte prisme de smarald.

- Cu ce vă pot ajuta?
- Ei bine, mai întâi voiam să-ți spun că sunt foarte impresionată de munca ta cu aparatul de fotografiat. Ai un instinct admirabil. Mi se pare extraordinar cât de departe ai ajuns într-un timp atât de scurt.

Mie mi-au trebuit ani ca să ajung acolo unde eşti tu.
- Mulţumesc. Am avut profesori buni.
Şi-a frânt palmele în poală, iar eu i-am intuit stânjeneala. Ştiam că nu venise cu maşina până aici ca să vorbească cu mine

despre fotografie. Mi-am dres glasul şi am continuat:
- Când se întoarce acasă soţul dumneavoastră?
- în curând, cred. Nu ştiu data exactă, dar mă voi bucura să-l văd venit înapoi. Nu e

întotdeauna uşor să creşti trei băieţi de
una singură.
- Sunt sigură că nu e. în acelaşi timp însă,
copiii dumneavoastră sunt extraordinari.
Aţi făcut o treabă foarte bună.

S-a uitat în altă parte, după care şi-a dres vocea.

- Ţi-am povestit vreodată cum a fost cu Bryce, imediat după accidentul meu? -Nu.

- A fost un moment foarte dificil, evident. însă, din fericire, armata i-a aprobat lui Porter să lucreze de acasă în primele şase luni, ca să poată avea grijă de mine şi de copii în timp ce amenajam casa pentru accesul scaunului cu rotile. în cele din

urmă însă, a trebuit să se întoarcă la muncă.
Eu încă aveam dureri foarte mari şi nu mă puteam mişca aşa ca acum. Richard şi Robert aveau patru ani şi erau greu de stăpânit. Aveau o grămadă de energie, erau

mofturoşi la masă şi făceau dezordine peste tot. Bryce a trebuit să devină bărbatul în casă, deşi avea doar nouă ani, atunci când tatăl lui mergea la serviciu. Pe lângă faptul că a fost nevoit să aibă grijă de fraţii lui, a trebuit să aibă grijă şi de mine.

Le citea gemenilor, îi ţinea ocupaţi, le
gătea, îi punea în cadă, îi punea la culcare.
Toate astea. Iar, din cauza stării mele de
sănătate, a fost nevoit să mă ajute cu
lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă
niciodată, cum ar fi spălatul şi îmbrăcatul.

Nu s-a plâns, dar tot m-am simţit prost din cauza asta. Pentru că a fost nevoit să se maturizeze mai repede decât alţi copii de vârsta lui.
Ea a oftat, iar eu am observat că faţa i se încreţise din pricina regretului.

- După aceea, n-a mai fost niciodată copil. Şi nu ştiu dacă ăsta e un lucru bun sau rău. Am încercat - dar n-am reuşit - să găsesc un răspuns potrivit. în cele din urmă, am zis:

- Bryce e unul dintre cei mai extraordinari oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Ea s-a întors spre apă, dar am avut sentimentul că nu se uita la ea.

- Bryce a crezut întotdeauna că fraţii lui sunt... mai buni decât el. însă chiar dacă sunt extraordinari, nu sunt ca Bryce. I-ai cunoscut. Oricât ar fi de inteligenţi, sunt totuşi copii. Când Bryce era de vârsta lor, era deja adult. La vârsta de şase ani, ne-a

spus că voia să studieze la West Point. Chiar dacă suntem familia unui militar, chiar dacă West Point e universitatea absolvită de Porter, noi, părinţii, n-am avut nimic de a face cu decizia lui Bryce. Dacă era după mine şi Porter, l-am fi trimis la

Harvard. A fost acceptat şi acolo. Ţi-a vorbit vreodată despre asta?
Am clătinat din cap în semn că nu, încă străduindu-mă să cuprind cu mintea cele spuse de ea.

- Bryce a zis că nu voia să trebuiască să plătim ceva. Pentru el a fost o chestiune de mândrie să meargă la universitate fără ajutorul nostru.
- Asta sună a Bryce, am admis eu.

- Dă-mi voie să te întreb ceva, a zis ea întorcându-se din nou spre mine, în cele din urmă. Ştiai că Bryce s-a dus la pescuit împreună cu bunicul lui în ultimele două weekenduri?

- Pentru că bunicul avea nevoie de ajutor. Pentru că tatăl lui încă nu s-a întors. Buzele doamnei Trickett s-au retras într-un zâmbet trist.

- Tatăl meu n-are nevoie de ajutorul lui Bryce. De obicei, n-are nevoie nici de ajutorul lui Porter. Soţul meu îl ajută mai ales cu reparaţii la echipament şi motor, însă pe apă n-are nevoie de ajutorul nimănui în afară de cel pe care i-l dă

marinarul de pe punte, un om care lucrează cu el de zeci de ani. Tata e pescar de peste şaizeci de ani. Porter se duce cu ei pentru că-i place să aibă lucruri de făcut şi se simte bine la aer, dar şi pentru că se înţelege bine cu tata. Ideea e că nu ştiu de

ce s-a dus Bryce la pescuit împreună cu tatăl meu, însă tata mi-a spus că a adus în discuție niște subiecte care îl îngrijorează.

- Cum ar fi?

Ochii ei au continuat să mă privească.

- între altele, că îşi regândeşte decizia de a merge la West Point. La auzul cuvintelor ei, am clipit.

- Dar asta n-are nici un sens, m-am bâlbâit eu în cele din urmă.
- Nici tata n-a înţeles. Nici eu. încă nu i-am spus nimic lui Porter, dar mă îndoiesc că va înţelege ceva din asta.

- Sigur că se duce la West Point, am murmurat eu, derutată. Doar am stat de vorbă despre asta de atâtea ori! Şi ştiţi cât de mult exersează, încercând să se pregătească pentru West Point.

- Ăsta e încă un aspect, a zis ea. Nu mai exersează. Nu mă aşteptasem nici la asta.
- E din cauza Universităţii Harvard? Pentru că vrea să meargă acolo?

- Nu ştiu. Dacă da, atunci trebuie să trimită cât mai repede formularele completate. Din câte ştiu, e posibil ca termenul-limită să fi trecut.
Şi-a ridicat ochii spre cer înainte de a mă privi din nou.

- Dar tata mi-a zis că Bryce i-a pus multe întrebări şi în legătură cu afacerea de pescuit; despre costul unei bărci, plata reparaţiilor, lucruri de genul ăsta. îl bate pe tata la cap încontinuu, ca să afle detalii. N-am putut decât să clatin din cap.

- Sunt sigură că nu sunt motive de îngrijorare. Mie nu mi-a zis nimic despre asta. Şi ştiţi cât e de curios Bryce să afle despre orice.
- Cum ţi s-a părut în ultima vreme? Cum s-a comportat?

- E un pic indispus de când a dat-o pe Daisy. Am crezut că e aşa din cauză că-i e dor de ea.
N-am pomenit nimic despre momentele în care părea disperat; mi s-a părut că era, cumva, prea personal.

Ea a cercetat din nou întinderea de apă, atât de albastră în ziua aceea, încât aproape că-ţi rănea ochii.
- Nu cred că treaba asta are de-a face cu Daisy, a concluzionat ea.
înainte să pot să mă gândesc la spusele ei, mama lui Bryce şi-a pus mâinile pe roţile

scaunului, prin asta dându-mi de înţeles în mod clar că era pregătită să plece.
- Am vrut doar să văd dacă ţie ţi-a spus ceva. îţi mulţumesc că ai vorbit cu mine. Ar trebui să plec acasă. I-am lăsat pe Richard şi pe Robert făcând un soi de experiment

ştiinţific şi doar Dumnezeu ştie ce se poate întâmpla.

- Desigur, am zis.

A întors scaunul cu rotile şi apoi s-a oprit ca să mă privească din nou.

- Când ar trebui să vină copilul?

- Pe 9 mai.

- O să vii la noi ca să-ţi iei rămas-bun?

- Poate. încerc să nu fiu văzută de oamenii de pe-aici. însă vreau să vă mulţumesc

tuturor pentru că aţi fost atât de buni şi că m-aţi primit atât de bine.
Ea a dat din cap, ca şi când se aştepta la răspuns, însă expresia de pe faţa ei a rămas în continuare tulburată.

- Vreţi să încerc să vorbesc eu cu el? am strigat eu în timp ce ea se îndrepta spre dubă.
Mama lui Bryce a făcut un semn cu mâna şi a răspuns, peste umăr:
- Am sentimentul că urmează să stea de vorbă cu tine.

încă eram aşezată pe treaptă atunci când mătuşa Linda s-a întors de la magazin, o oră mai târziu. M-am uitat cum parca şi am văzut cum mă studia înainte de a ieşi, în cele din urmă, din maşină.
- Te simţi bine? m-a întrebat ea, oprindu-se în dreptul meu.

Am clătinat din cap, iar ea m-a ajutat să mă ridic. Odată ajunse în casă, m-a dus la masa din bucătărie şi s-a aşezat pe partea opusă. După o vreme, mi-a luat mâna.
- Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

Am inspirat adânc şi i-am povestit totul. După ce am terminat de vorbit, am văzut că mătuşa Linda avea o expresie blândă pe faţă.

- Mai devreme, când am văzut-o, mi-am dat seama că Janet e îngrijorată din pricina lui Bryce.
- Ce-ar trebui să-i zic? Să stau de vorbă cu el? Să-i spun că trebuie să se ducă la West Point? Sau, cel puțin, să-i spun să

vorbească cu părinţii lui despre ceea ce gândeşte?

- Se presupune că tu ar trebui să ştii ceva din toate astea? Am clătinat din cap în semn că nu. Apoi am zis:

- Nu ştiu ce se întâmplă cu el.
- Cred că ştii, probabil.

„Are legătură cu tine", voise ea să spună.

- Dar Bryce ştie că plec, am protestat eu. A ştiut întotdeauna. Am vorbit despre asta de multe ori.

Ea a părut să-şi cântărească răspunsul.

- Poate că nu i-a plăcut ce i-ai spus, a zis ea cu voce blândă.

N-am dormit bine în noaptea aceea, iar duminică m-am trezit că-mi doream să fi mers la biserică, adică să fi făcut chestia cu maratonul-de-douăsprezece-ore, ca să mă distragă de la agitația din gândurile mele. De-abia m-am putut concentra atunci când

Gwen a venit ca să vadă ce făceam, iar după ce a plecat, m-am simţit şi mai rău. Indiferent unde mă aşezam în casă, îngrijorările mă urmau, făcându-mă să-mi pun întrebări după întrebări. Nici măcar ocazionalele contracţii Braxton-Hicks nu

reuşeau să-mi distragă atenţia pentru prea multă vreme, atât de obişnuită devenisem cu spasmele. Eram extenuată de îngrijorare.
Era 21 aprilie. Copilul trebuia să se nască peste optsprezece zile.

Bryce a venit luni dimineaţa, dar mi-a vorbit prea puţin despre weekendul lui. L-am întrebat despre asta în treacăt şi mi-a spus că fuseseră nevoiţi să meargă în larg mai departe decât plănuiseră la început, însă sezonul de ton galben era înfloritor,

aşa că reuşiseră să prindă o captură destul de bună în ambele zile. Nu mi-a spus nimic despre motivele pentru care dispăruse în ultimele două weekenduri sau despre planurile lui legate de universitate.

Nehotărâtă dacă să continui sau nu, am
lăsat subiectul în pace.
în loc de asta, ne-am ocupat de aceleaşi
lucruri ca de obicei, aproape ca şi când
totul ar fi fost în regulă. Mai mult studiu,
chiar şi mai multă fotografie. Până la

momentul acela, ajunsesem să cunosc aparatul de fotografiat pe dinafară şi puteam să fac ajustările necesare legată la ochi; memorasem, practic, aspectele tehnice ale fiecărei fotografii din dosarul meu şi al lui Bryce şi înţelegeam greşelile

pe care le făcusem atunci când
fotografiasem. După ce a ajuns acasă,
mătușa Linda l-a întrebat pe Bryce dacă
avea câteva minute ca s-o ajute să instaleze
rafturi noi pentru secţiunea de cărţi din

magazin. El a acceptat cu plăcere, însă eu am rămas acasă.

- Cum a fost? am întrebat-o pe mătuşă după ce s-a întors singură acasă.

- Bryce este exact ca tatăl lui. Poate să facă orice, s-a minunat ea.
- Iar el cum a fost?

- N-a zis nimic şi n-a întrebat nimic ciudat, dacă asta mă întrebi.
- Şi mie mi s-a părut că azi a fost el, cel din totdeauna.

- Asta e bine, nu?

- Bănuiesc.

- Am uitat să-ţi spun mai devreme, dar azi am vorbit despre şcoală cu directorul şi cu părinţii tăi.

- De ce?
Mi-a explicat despre ce era vorba, dar, deşi eram de acord cu ceea ce-mi spusese, probabil că a remarcat ceva anume în expresia de pe faţa mea.
- Te simţi bine?

- Nu ştiu, am recunoscut eu.
Şi chiar dacă Bryce se comportase de parcă totul era normal, cred că şi el era nesigur.

Restul săptămânii s-a petrecut, în linii mari, la fel, cu excepţia faptului că Bryce a luat cina cu mine şi cu mătuşa atât marţi, cât şi miercuri. Marţi, după ce am dat trei examene, iar mătuşa s-a întors la magazin,

Bryce m-a invitat să ieşim din nou la cină în seara următoare, însă eu m-am grăbit să refuz.

- Nu-mi place deloc să se uite lumea la mine, am zis eu.

- Atunci ce-ar fi să pregătesc cina aici?

Putem să ne uităm la un film după aceea.
- N-avem televizor.
- Pot să-l aduc pe al meu aici, împreună cu videocasetofonul. Am putea să vedem Dirty Dancing sau orice altceva.

- Dirty Dancing?
- Mamei i-a plăcut foarte mult. Eu nu l-am văzut.
- Cum de n-ai văzut Dirty Dancing?

- în caz că n-ai observat, la Ocracoke nu există cinematograf.
- Filmul a apărut pe când eu eram copil.

- Nu l-am văzut pentru că pe vremea aceea eram ocupat. Am râs.
- Trebuie să vorbesc cu mătuşa, ca să mă asigur că e în regulă.

- Ştiu.

De îndată ce a vorbit, mintea mi-a zburat la vizita mamei lui, din weekendul trecut.

- Trebuie să te culci devreme dacă sâmbătă te duci din nou la pescuit?
- Weekendul ăsta o să fiu aici. Vreau să-ţi arăt ceva.

- Un alt cimitir?
- Nu. Dar cred c-o să-ţi placă.
După ce vineri dimineaţă mi-am încheiat examenele cu rezultate satisfăcătoare, mătuşa Linda nu numai că a fost de acord cu o a doua întâlnire, însă mi-a spus şi că

era bucuroasă să-şi petreacă seara la Gwen.

- N-o să prea semene a întâlnire dacă stau aici, cu voi. La ce oră vreţi să vă las singuri?

- La cinci e bine? a întrebat Bryce. Ca să am timp să gătesc mâncarea pentru cină?

- E bine, a zis mătușa Linda, dar aș vrea să mă întorc până la ora nouă.
După ce ea a plecat înapoi la magazin, Bryce mi-a spus că tatăl lui urma să se întoarcă acasă săptămâna următoare.
- Nu știu exact când, dar cred că mama se bucură.

- Şi tu nu?
- Sigur că mă bucur, a afirmat el. Lucrurile sunt mai uşoare atunci când el e acasă. Gemenii nu mai sunt atât de nebunatici.

- Mama ta pare să aibă lucrurile sub control.
- Da. Dar nu-i place să fie întotdeauna personajul negativ.

- Nu mi-o imaginez pe mama ta în rolul ăsta.
- N-o lăsa să te ducă de nas, a zis el. La nevoie, e destul de dură.

Bryce a plecat la jumătatea după-amiezii fiindcă avea nişte treburi de făcut. Când m-am dezmeticit din somnul de după plecarea lui, m-am trezit că mă uitam lung în oglindă. Până şi blugii mei elastici deveniseră strâmţi, iar bluzele mele cele

mai mari, pe care mi le cumpărase mama de Crăciun, de-abia reuşeau să-mi cuprindă burta.
Fiindcă n-aveam cum să arăt strălucitoare în vreuna dintre ţinutele mele, am fost un pic mai îndrăzneaţă cu machiajul decât de

obicei, folosindu-mă, în principal, de abilitatea mea de clasă hollywoodiană de a-mi contura ochii cu dermatograf; în afară de Photoshop, conturatul ochilor era singurul lucru la care mă pricepeam foarte

bine. După ce am ieşit din baie, până şi mătuşa Linda s-a uitat surprinsă la mine.
- E prea mult? am întrebat.
- Nu sunt persoana potrivită să evalueze lucrurile astea, a răspuns ea. Nu mă machiez, dar cred că arăţi frapant.
- Am obosit să fiu gravidă, m-am văitat eu.

- Când sunt gravide în treizeci şi opt de săptămâni, toate femeile sunt sătule să fie gravide, a spus ea. Unele dintre fetele cu care am lucrat făceau exerciţii de ridicare a pelvisului în speranţa ca asta să declanşeze naşterea.

- Exerciţiile astea funcţionau?
- Greu de zis. O biată fată, trecută cu mai mult de două săptămâni de data la care se aştepta să nască, făcea, de frustrare, ore întregi de exerciţii de ridicare a pelvisului. A fost neplăcut pentru ea.
- De ce n-a declanşat doctorul naşterea?

- Pentru că medicul cu care lucram pe atunci era destul de conservator. îi plăcea ca sarcina să se declanşeze în mod natural. Desigur, cu excepţia situaţiilor în care viaţa femeii era în primejdie.
- în primejdie?

- Sigur că da, a zis ea. Preeclampsia poate fi foarte periculoasă, spre exemplu. Face ca presiunea sângelui să urce cu mult peste limita normală. Dar mai există şi alte posibile probleme.

Eu evitasem să mă gândesc la asemenea lucruri, sărind peste orice capitol înspăimântător din cartea pe care mi-o dăduse mama.

- Crezi c-o să-mi fie bine?

- Sigur că da, a zis ea strângându-mă de umăr. Eşti tânără şi sănătoasă. în orice caz, Gwen te-a ţinut cu atenţie sub observaţie şi a zis că te descurci foarte bine.
Deşi am dat din cap aprobator, n-am putut să nu observ că şi celelalte fete despre

care îmi vorbise mătuşa fuseseră tot tinere şi sănătoase.
Bryce a ajuns la ora stabilită, cărând o sacoşă de cumpărături. A stat puţin de vorbă cu mătuşa, înainte ca ea să plece, iar

apoi s-a întors la camionetă ca să aducă televizorul şi videocasetofonul.
I-a luat un pic de timp ca să instaleze totul în camera de zi, asigurându-se că sistemul funcţiona, după care s-a apucat de treabă în bucătărie. Picioarele mă dureau şi nici

nu mă simţeam in apele mele, din pricina unei noi contracţii Braxton-Hicks care se apropia, aşa ca m-am aşezat la masa din bucătărie. După ce contracţia a trecut şi am putut să respir din nou normal, am întrebat:

- Ai nevoie de ajutor?
Nu m-am deranjat să-i ascund lui Bryce faptul că n-aveam prea multă tragere de inimă, iar el firește că deja îmi percepuse starea.

- Cred că ai putea să te duci să tai nişte lemne de foc, a spus el. -Ha, ha!
- Nu-ţi face griji. Situaţia e sub control. Nu fac mare lucru, oricum.

- Ce gătești?
- Tocăniță de vită și o salată. Mi-ai spus că e mâncarea ta preferată. Linda mi-a dat rețeta.
Pentru că fusese în casă de atâtea ori, n-avea nevoie de ajutorul meu ca să găsească

cuţitele sau tocătorul. M-am uitat cum tăia salata verde, castraveţii şi roşiile pentru salată, apoi cepele, ciupercile şi antricotul pentru felul principal. A pus să fiarbă pe plită o oală cu apă pentru tăieţeii cu ou, a trecut antricotul prin făină şi mirodenii,

după care l-a rumenit în unt şi ulei de măsline. A sotat cepele şi ciupercile în aceeaşi tigaie în care fusese antricotul, a adăugat carnea înapoi, împreună cu supă de carne de vită şi supa-cremă de ciuperci. Smântână, ştiam, urma să fie adăugată la

urmă. O văzusem pe mătuşa Linda gătind
felul ăsta de mâncare de mai multe ori.
în timp ce el gătea, am stat de vorbă
despre sarcina mea şi despre cum mă
simţeam. L-am întrebat pe Bryce de
pescuit, dar el nu mi-a vorbit deloc despre

lucrurile care o îngrijorau pe mama lui, ci mi-a descris ieşirile în larg, dimineaţa devreme, cu o undă de veneraţie în voce:
- Bunicul ştie pur şi simplu unde e peştele, a zis el. Am plecat de la docuri împreună cu patru alte bărci şi fiecare s-a dus în altă

direcţie. De fiecare dată am scos mai mult peşte decât oricine altcineva.
- Bunicul tău are foarte multă experienţă.
- Şi ceilalţi au la fel, a răspuns el. Unii dintre ei pescuiesc de când pescuieşte şi el.

- Pare a fi un om interesant, am remarcat eu. Chiar dacă nu înţeleg o iotă din ce spune.
- Ţi-am zis oare că Richard şi Robert învaţă dialectul? Lucru care e destul de greu de făcut, având în vedere că nu există nici o

carte despre el. Au pus-o pe mama să facă înregistrări, iar ei, apoi, le memorează.
- Şi tu nu?
- Am fost foarte ocupat să-i dau meditaţii fetei ăsteia din Seattle. îmi ia foarte mult timp.

- Vorbeşti de tipa super-inteligentă şi frumoasă, nu?
- De unde ai ştiut? a răspuns el, cu un zâmbet strengăresc.

Când cina a fost gata, mi-am adunat energia ca să aşez masa; am pus salata într-un bol şi am aşezat-o alături de

mâncare. Bryce adusese şi nişte pudră de limonadă, pe care am amestecat-o într-un urcior înainte de a ne aşeza să mâncăm. Cina a fost delicioasă şi mi-am pus în minte să cer reţeta înainte de a pleca de la Ocracoke. Eu şi Bryce ne-am petrecut

timpul amintindu-ne de copilărie - o amintire a lui declanşa una a mea şi viceversa. în ciuda pântecului meu uriaş - sau poate că din pricina lui -, n-am putut să mănânc foarte mult, însă Bryce s-a mai

servit o dată şi nu ne-am aşezat în camera
de zi decât la ora şase şi jumătate.
M-am sprijinit de el în timp ce priveam
filmul, iar braţul lui îmi cuprindea umerii.
Bryce părea să se bucure de film; m-am
bucurat şi eu, chiar dacă îl mai văzusem de

vreo cinci sau şase ori. Era unul dintre filmele mele favorite, alături de Pretty Woman. Când filmul a ajuns în punctul culminant - atunci când Johnny a ridicat-o pe Baby în braţe pe ringul de dans, în faţa părinţilor ei - aveam deja lacrimi în ochi, la

fel ca întotdeauna. în timp ce rula genericul filmului, Bryce s-a uitat, uimit, la mine.

- Chiar plângi?

- Sunt gravidă şi plină de hormoni. Sigur că plâng.
- Dar au dansat atât de bine! Nu s-a lovit nici unul dintre ei şi nici nu s-au încurcat.

Ştiam că mă tachina şi m-am ridicat de pe locul meu de pe canapea, ca să aduc cutia cu batiste de hârtie. Mi-am suflat nasul - încercasem eu să fiu strălucitoare, însă, cu burta pe care o aveam, ştiam că strălucirea era, oricum, dusă pe copcă, între timp,

Bryce părea extrem de satisfăcut de el însuşi, iar după ce m-am întors pe canapea şi-a pus din nou braţul în jurul meu.

- Nu cred că mă voi duce înapoi la şcoală,

am zis eu.

- Niciodată?

Mi-am dat ochii peste cap.

- Vreau să spun, când ajung acasă. Mătuşa a vorbit cu părinţii mei şi cu directorul şi mă vor lăsa să dau acasă examenele de

sfârşit de an. Voi începe şcoala abia la toamnă.
- Asta e ce-ţi doreşti?
- Cred că ar fi ciudat să apar în clasă chiar înainte să se termine şcoala.

- Cum merg lucrurile cu părinţii tăi? Mai vorbeşti cu ei la telefon o dată pe săptămână?
- Da, am răspuns eu. De obicei, nu vorbim mult.
- îţi spun că le e dor de tine?

- Câteodată. Nu întotdeauna. M-am mişcat uşor, sprijinindu-mă de corpul lui cald. Ei nu sunt genul sentimental.
- Dar cu Morgan sunt.
- Nu chiar. Sunt mândri de ea şi se laudă cu ea, dar nu e acelaşi lucru. Iar, în

adâncul sufletului, ştiu că ne iubesc pe amândouă. Prin faptul că m-au trimis aici, părinţii mei mi-au arătat cât de mult mă iubesc.
- Chiar dacă ţie ţi-a fost greu?

- A fost greu şi pentru ei. Şi cred că situaţia mea ar fi dificilă pentru majoritatea părinţilor.
- Dar prietenele tale? Ai primit vreo veste de la ele?
- Morgan a zis că a văzut-o pe Jodie la balul de absolvire. Bănuiesc că a invitat-o

vreun băiat din ultimul an, însă nu ştiu cine a fost.
- Nu e cam devreme pentru baluri?
- La şcoala mea, balurile se fac în aprilie.
Nu mă întreba de ce. Nu m-am gândit niciodată la asta.

- Ţi-ai dorit vreodată să mergi la balul de absolvire?
- Nu m-am gândit nici la asta, am zis. Bănuiesc că m-aş duce dacă cineva m-ar invita; depinde cine ar fi, sau aşa ceva. Dar cine ştie dacă părinţii mei m-ar lăsa să merg şi dacă m-ar invita cineva?

- Te nelinişteşte gândul despre cum te vei înţelege cu părinţii tăi după ce te întorci la Seattle?
- Un pic, am recunoscut eu. Din tot ce ştiu, s-ar putea să nu mă mai lase să ies din casă

până la împlinirea vârstei de optsprezece ani.

- Şi facultatea? Te-ai răzgândit în legătură cu asta? Cred că te-ai descurca bine la facultate.

- Poate, dacă aş avea un meditator cu normă întreagă.

- Deci... dă-mi voie să clarific lucrurile. S-ar putea să fii închisă în casă până la optsprezece ani, e posibil ca prietenii tăi să te fi uitat, iar părinţii tăi nu ţi-au spus în ultima vreme că le e dor de tine. Am înţeles bine?

Am zâmbit, ştiind că eram pe punctul de a cădea în melodramă, chiar dacă spusele lui păreau să fie destul de adevărate.
- îmi pare rău că sunt aşa o negativistă.
- Nu eşti negativistă, a răspuns el.
Mi-am ridicat capul, iar când ne-am sărutat, i-am simţit mâinile în păr. Am vrut

să- i spun că avea să-mi fie dor de el, însă știam că vorbele nu puteau decât să mă facă să plâng din nou.

- A fost o seară perfectă, am preferat eu să spun.

Bryce m-a sărutat din nou, iar apoi privirea lui s-a aţintit într-a mea.

- Fiecare seară cu tine e perfectă.

Bryce a venit pe la mine în ziua următoare - ultima sâmbătă din aprilie - şi s-a

comportat din nou ca de obicei. Mama lui comandase la Raleigh o nouă carte despre fotografie şi ne-am petrecut vreo două ore uitându-ne prin ea. După ce-am mâncat un prânz din mâncarea rămasă, am ieşit din nou pe plajă. în timp ce ne

plimbam pe nisip, m-am întrebat dacă ăsta era locul în care voia să mă aducă, cel pe care îl menţionase joi. Dar el nu mi-a spus nimic, aşa că m-am împăcat, treptat, cu ideea că nu voise decât să mă scoată o vreme din casă. Ce ciudat fusese ca mama

lui Bryce să vină să mă vadă în urmă cu o săptămână!

- Cum merg exerciţiile tale? am întrebat eu în cele din urmă.

- N-am făcut mare lucru în ultimele două săptămâni.
- De ce nu?
- Am avut nevoie de o pauză.

Ăsta nu era cine ştie ce răspuns... dar poate că, de fapt, era, iar mama lui îi exagerase importanţa.
- Ei bine, am început eu, ai lucrat multă vreme din greu. îi vei depăşi pe toţi colegii tăi.

- Vom vedea.
O altă eschivare. Câteodată, Bryce se pricepea să folosească un limbaj cu dublu înţeles la fel de bine ca mătuşa mea. înainte să am şansa de a clarifica, el a schimbat subiectul.
- Mai porţi lănţişorul pe care ţi l-am dat?

- în fiecare zi, am zis. îmi place foarte mult.
- Când l-am dus la gravat, m-am gândit că poate ar fi fost bine să-mi adaug numele, ca să-ţi aminteşti cine ţi l-a cumpărat.
- N-o să uit. Şi apoi, îmi place ce ai scris.

- A fost ideea tatei.
- Sunt sigură că o să-ţi pară bine să-l vezi pe tatăl tău, nu?

- Da, a zis Bryce. Trebuie să vorbesc ceva cu el.

- Ce anume?

în loc să răspundă, m-a strâns pur şi simplu de mână, iar eu am simţit o bruscă

strângere de inimă la gândul că, oricât de normal părea la suprafaţă, n-aveam deloc idee ce se întâmpla cu el.
Gwen a venit duminică dimineaţă ca să vadă ce făceam şi m-a informat că eram „aproape gata", lucru care se vedea

limpede ori de câte ori mă uitam în oglindă.

- Cum sunt contracţiile tale Braxton-Hicks?

- Enervante, am zis.

Ea mi-a ignorat comentariul.

- Ar fi bine să te gândeşti să-ţi pregăteşti un bagaj pentru spital.

- Dar încă mai am timp, nu-i aşa?
- E imposibil de anticipat atunci când eşti aproape de final. Unele femei intră în

travaliu devreme. Altele au nevoie de mai mult timp.

- Câţi copii ai adus pe lume? Nu cred că te-am întrebat vreodată.

- Nu-mi amintesc exact. Poate o sută? Am făcut ochii mari.
- Ai moşit o sută de copii?

- Cam aşa ceva. Acum mai sunt pe insulă încă două femei gravide. Probabil că le voi moşi şi pe ele.

- Te-ai supărat că, în loc de asta, eu am vrut să merg la spital?

- Câtuşi de puţin.
- Vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai stat aici duminicile şi ai avut grijă de mine.

- N-ar fi fost bine să te las de una singură.

Eşti încă foarte tânără.
Am dat din cap în semn de încuviinţare,
deşi o parte din mine se întreba dacă
aveam să mă mai simt vreodată tânără.

Bryce şi-a făcut apariţia la scurt timp după aceea, purtând pantaloni de bumbac, o bluză cu guler răsfrânt şi pantofi, arătând mai matur şi mai serios decât de obicei.
- De ce eşti îmbrăcat atât de elegant? l-am întrebat eu.

- Vreau să-ţi arăt ceva. Lucrul despre care ţi-am vorbit acum câteva zile.
- Şi care nu e o chestie legată de cimitire?
- Da, acela. Dar nu te îngrijora. Am trecut pe acolo chiar înainte de a veni la tine şi nu era nimeni prin preajmă.

S-a întins, mi-a luat mâna şi mi-a sărutat-o.

- Eşti gata?

Am ştiut dintr-odată că plănuise ceva important şi am făcut un mic pas înapoi.

- Stai să-mi pieptăn mai întâi părul.

Mă pieptănasem deja, dar m-am retras în camera mea fiindcă îmi doream să existe o modalitate de a da înapoi ultimele două minute, după care s-o luăm pur şi simplu de la capăt. Dacă *Bryce-cel-din-ultima-*

vreme păruse din când în când ciudat, versiunea de azi era în întregime nouă şi nu mă puteam gândi decât că îmi doream ca vechiul Bryce să-şi fi făcut, în schimb, apariţia.

Voiam să-l văd îmbrăcat în blugi şi în jacheta lui oliv, cu o cutie de fotografii sub braţ. Voiam să stea aşezat la masă şi să mă ajute să învăţ ecuaţii sau să-mi pună întrebări din vocabularul de spaniolă; voiam ca Bryce să mă ţină în braţe aşa cum

o făcuse pe plajă, în noaptea cu zmeul,
când totul părea că era la locul potrivit.
Noul Bryce, însă, care îmi sărutase mâna şi
care era îmbrăcat elegant, mă aştepta
afară.

Pe când am început să coborâm scările, am avut o nouă contracţie Braxton-Hicks. A trebuit să mă ţin strâns de balustradă, în timp ce Bryce mă privea cu îngrijorare.
- Se apropie, nu?
- Mai am cam unsprezece zile, am răspuns eu cutremurându-mă.

Atunci când senzaţia a trecut, în cele din urmă, şi am ştiut că mă puteam mişca din nou, am coborât, legănându-mă, restul scărilor. Bryce scoase un scăunel din bena camionetei, ca să mă pot urca în maşină, la

fel cum procedase înainte să mergem pe plajă.
Drumul ne-a luat doar câteva minute şi am realizat că ajunseserăm doar atunci când el a oprit motorul, la capătul unui drum de pământ. M-am uitat prin parbriz şi am

văzut o căsuţă. Spre deosebire de locuinţa mătuşii, cel mai apropiat vecin de- abia se putea zări printre copaci, iar apa nu se vedea nicăieri în împrejurimi. Cât despre clădire în sine, aceasta era mai mică decât casa mătuşii, fusese construită mai

aproape de pământ şi era chiar mai
dărăpănată. Scândurile faţadei erau
decolorate şi vopseaua se descojea, stâlpii
balustradei de pe verandă păreau că
începuseră să putrezească, iar pe şindrile
am observat grămăjoare de muşchi verde.

Am văzut semnul DE ÎNCHIRIAT şi abia atunci am trăit un sentiment brusc de groază; răsuflarea mi s-a oprit în gât în timp ce piesele puzzle-ului căpătau sens dintr-odată.

Cu totul uluită, nu mi-am dat seama că Bryce ieşise din camionetă şi deja ajunsese în dreptul portierei mele. Aceasta s-a deschis, iar scăunelul pe care să păşesc era deja la locul lui. Bryce s-a întins ca să mă ia

de braţ şi să mă ajute, iar creierul meu a început să repete cuvântul „nu"...
- Ştiu că ceea ce voi spune acum ar putea să ţi se pară nebunesc la început, însă m-am gândit foarte mult la asta în ultimele

săptămâni. Crede-mă, e singura soluţie care are sens.
Am închis ochii.
- Te rog, am şoptit. Nu.
El a continuat, de parcă nu mă auzise. Sau poate că nu rostisem cuvintele cu voce tare, le gândisem doar, pentru că nimic din

ce se întâmpla nu mi se părea real. Trebuia să fie un vis...

- Din primul moment în care ne-am întâlnit, am ştiut cât de deosebită eşti, a început Bryce.

Vocea lui suna de parcă era, în acelaşi timp, aproape şi departe.

- Şi, cu cât am petrecut mai mult timp împreună, cu atât am înţeles mai bine că nu voi mai întâlni niciodată pe cineva ca tine. Eşti frumoasă şi inteligentă, ai un simţ al umorului deosebit şi toate astea mă fac

să te iubesc într-un fel care ştiu că n-o să se mai repete cu nimeni altcineva.
Am deschis gura ca să spun ceva, însă n-am putut să scot nici un sunet. Bryce continua să vorbească, iar cuvintele îi ieşeau pe gură din ce în ce mai repede:

- Ştiu că vei naşte copilul şi că trebuie să pleci imediat după aceea, dar până şi tu recunoşti că va fi o provocare să te duci acasă. Nu ai o relaţie prea bună cu părinţii, nu ştii ce o să se întâmple cu prietenii tăi şi meriţi mai mult de-atât. Amândoi meritam

mai mult. De aceea te-am adus aici. De aceea m-am dus la pescuit cu bunicul.
„Nu, nu, nu..."
- Putem locui aici, a zis el. Tu şi cu mine. Nu trebuie să mă duc la West Point, iar tu nu trebuie să mergi înapoi la Seattle. Poţi

să faci şcoala de acasă, aşa cum am făcut şi eu, şi sunt sigur că reuşim să terminăm toată materia ca să poţi absolvi anul viitor, chiar şi dacă te hotărăşti să păstrezi copilul. După aceea, poate că eu mă duc la facultate, sau poate că mergem amândoi.

Vom vedea ce va mai fi, aşa cum au făcut şi părinţii mei.
- Să ţin copilul? Am doar şaisprezece ani..., am reuşit să bâigui eu în cele din urmă.
- în Carolina de Nord se poate înainta o petiţie la tribunal dacă se naşte un copil şi

îţi vor aproba să rămâi. Dacă locuim împreună aici, poţi deveni o minoră emancipată. E un pic mai complicat, însă ştiu că pot găsi o modalitate de a face lucrurile să funcţioneze.

- Te rog, opreşte-te, am şoptit, conştientă că mă aşteptasem la asta din momentul în care îmi sărutase mâna.
Dintr-odată, el a părut să realizeze cât de copleşită mă simţeam.
- Ştiu că ţi-am spus multe lucruri dintr-odată, însă nu vreau să te pierd. A tras

adânc aer în piept. Ideea e că am găsit o modalitate prin care să putem fi împreună. Am suficienţi bani în bancă să închiriez casa asta pentru aproape un an şi ştiu că pot câştiga destul muncind alături de bunicul meu, ca să plătesc restul

cheltuielilor fără ca tu să lucrezi deloc. Sunt dispus să-ţi predau în continuare şi nu vreau nimic altceva decât să fiu tatăl fetiţei tale. Promit s-o iubesc şi s-o ocrotesc, s-o tratez ca pe propria mea fiică, chiar s-o adopt, dacă tu mă vei lăsa să fac asta.

El s-a întins şi m-a luat de mână, înainte de a se lăsa într-un genunchi.

- Te iubesc, Maggie. Tu mă iubeşti?

Chiar dacă ştiam încotro bătea, n-am putut
să-l mint.
- Da, te iubesc.

S-a uitat în sus, la mine, cu o privire rugătoare.

- Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Câteva ore mai târziu, stăteam pe canapea de parcă aş fi fost şocată de suflul unei

explozii, aşteptând ca mătuşa să se
întoarcă. Până şi vezica mea urinară părea
în
stare de prostraţie de atâta uluială. De
îndată ce mătuşa Linda a ajuns acasă, mi-a
observat, probabil, expresia de pe faţă, aşa

că s-a aşezat imediat lângă mine. M-a întrebat ce s-a întâmplat, iar eu i-am spus totul. Ea a aşteptat să termin de vorbit înainte de a-mi pune întrebarea evidentă:
- Şi ce ai zis?

- N-am putut să zic nimic. Totul se învârtea cu mine, de parcă aş fi fost prinsă într- un vârtej. Fiindcă tăceam, Bryce a spus, în cele din urmă, că nu trebuia să răspund imediat. însă m-a rugat să mă gândesc la cererea lui.

- Mi-a fost teamă că asta s-ar putea întâmpla.
- Ai ştiut?
- îl ştiu pe Bryce. Nu atât de bine ca tine, evident, dar suficient încât să nu fiu cu totul luată pe neaşteptate. Cred că şi mama lui era îngrijorată din aceeaşi pricină.

N-aveam nici o îndoială că aşa era, şi m-am
întrebat de ce nu reuşisem să-mi dau
seama că asta urma să se întâmple.
- Oricât de mult îl iubesc, nu mă pot
căsători cu el. încă nu sunt pregătită să fiu
mamă, sau soţie, sau chiar adult. Am venit

aici ca să las în urmă toată povestea urâtă legată de sarcină şi ca să mă pot întoarce înapoi la viaţa mea normală, chiar dacă e destul de plictisitoare. Iar el are dreptate - lucrurile ar putea să fie mai bune acasă, în ceea ce-i priveşte pe părinţii mei sau pe

sora mea, sau lucruri de genul ăsta, dar, cu
toate astea, ei sunt totuşi familia mea.
în momentul în care am rostit acele
cuvinte, ochii mi s-au umplut de lacrimi şi
am început să plâng. Nu mă puteam abţine.

M-am urât pentru vorbele mele, chiar dacă ştiam că spuneam adevărul.

Mătuşa Linda s-a întins şi m-a strâns de mână.

- Eşti mai înţeleaptă şi mai matură decât crezi.
- Ce mă fac?
- Va trebui să vorbeşti cu el.

- Ce să-i spun?
- Trebuie să-i spui adevărul. Merită măcar atât.
- Mă va urî.

- Mă îndoiesc de asta, a zis ea cu voce scăzută. Ce crezi despre Bryce? Crezi că s-a gândit temeinic la propunerea lui? Că e cu adevărat pregătit să devină soţ şi tată? Să trăiască în Ocracoke, ca pescar, sau să

facă tot felul de munci? Să renunţe la West Point?

- A zis că asta vrea să facă.

- Tu ce îţi doreşti pentru el?

- Vreau...

Ce-mi doream? Să fie fericit? Să aibă succes? Să-şi urmeze visurile? Să devină o versiune mai matură a tânărului bărbat de care mă îndrăgostisem? Să stea cu mine pentru totdeauna?

- Pur şi simplu nu vreau să-l trag înapoi, am zis în cele din urmă. Zâmbetul nu a reuşit să-i ascundă mătuşii Linda tristeţea de pe faţă.

- Crezi că ai face-o?

Toată acea agitaţie m-a împiedicat să am un somn odihnitor. Poate fiindcă trecusem mai devreme printr-un şoc, contracţiile Braxton-Hicks reveniseră de parcă şi-ar fi luat revanşa, făcându-şi simţită prezenţa

întreaga noapte. Aproape de fiecare dată
când eram gata să adorm, începea o nouă
contracţie, iar eu eram nevoită să-l strâng
tare pe ursul-Maggie, ca să pot rezista.
Luni dimineaţă m-am trezit epuizată. Chiar
şi atunci, contracţiile au continuat.

Bryce nu şi-a făcut apariţia la ora obişnuită, iar eu n-aveam nici un chef să învăţ. În loc de asta, mi-am petrecut cea mai mare parte a dimineţii pe verandă, gândindu- mă la el. M-am lansat în nenumărate conversaţii imaginare şi nici

una dintre ele nu era constructivă, chiar şi atunci când îmi reaminteam că ştiusem de la început că iubirea avea să fie urmată, inevitabil, de o despărţire dureroasă. însă nu mă aşteptasem ca lucrurile să ia o astfel de turnură.

Cu toate astea, ştiam că Bryce avea să vină. Pe măsură ce soarele dimineţii încălzea treptat aerul, aproape că-i simţeam prezenţa. Mi l-am imaginat întins pe pat, cu mâinile aşezate sub cap, privind, concentrat, în tavan. Probabil că trăgea din

când în când cu ochiul la ceas, întrebându-
se dacă eram pregătită să-i dau un
răspuns. Ştiam că ar fi vrut să spun „da",
însă ce credea că urma dacă aş fi făcut-o?
Se aştepta să defilăm împreună până la el
acasă, să-i spunem mamei lui, iar ea să se

bucure? Spera să asculte când vorbeam la telefon cu părinţii mei şi le comunicam şi lor decizia noastră? Nu ştia că ei ar fi luptat împotriva ideii de emancipare? Dar ce urma să se întâmple cu noi dacă părinţii lui n-ar mai fi vrut să vorbească vreodată

cu el? Toate astea nu ţineau cont de faptul
că eu n-aveam decât şaisprezece ani şi că
nu eram pregătită sub nici o formă pentru
genul de viaţă pe care mi-l propunea.
Aşa cum fusese de părere şi mătuşa Linda,
Bryce nu părea să se fi gândit bine la toate

consecinţele. Lăsa impresia că vedea
răspunsul printr-o lentilă care se focaliza
doar asupra noastră, ca noi să ne putem
vedea în continuare, de parcă nimeni
altcineva n-ar fi fost afectat. Oricât de
romantic suna totul, asta nu reprezenta

realitatea şi, de asemenea, trecea peste ceea ce simţeam eu.
Cred că asta mă deranja cel mai tare. II ştiam suficient de bine pe Bryce ca să presupun că motivele lui aveau sens pentru el. Nu mă puteam gândi decât la faptul că

şi el, la fel ca mine, bănuia că o relaţie de
la distanţă n-avea să funcţioneze între noi.
Ne puteam scrie sau ne puteam suna - deşi
telefoanele ar fi fost costisitoare -, însă
când ne-am mai fi văzut? Dacă mă îndoiam
că ărinţii mei erau dispuşi să mă mai lase

să mă întâlnesc cu băieţi, atunci era
limpede că n-aveam nici o şansă să- mi dea
voie să-l vizitez pe Bryce pe Coasta de Est.
Cel puţin până când terminam liceul - şi
chiar şi atunci, dacă mai locuiam încă
acasă - era posibil ca ei să nu fie de acord.

Ceea ce însemna că nu ne-am fi văzut doi ani de acum încolo, sau poate şi mai mult. Dar el? Ar fi putut să vină vara cu avionul la Seattle? Nu cumva West Point avea programe obligatorii de management şi în afara şcolii? Ceva din mine îmi spunea că,

probabil, avea, şi chiar dacă nu, Bryce era genul de student care şi-ar fi aranjat o stagiatură la Pentagon sau ceva asemănător. Şi, având în vedere cât de apropiat era de familia lui, ar fi trebuit să petreacă timp şi cu ei.

Era posibil să iubeşti şi să fii cu cineva dacă nu petreceai niciodată timp cu el? Am început să înţeleg că, în cazul lui Bryce, răspunsul era „nu". Ceva din el avea nevoie să mă vadă, să mă ţină în braţe, să mă atingă. Să mă sărute. Ştia că dacă eu mă întorceam la Seattle, iar el se ducea la

West Point, nu numai că apropierea fizică devenea imposibilă, ci am fi pierdut şi acele momente simple de la începutul relaţiei dintre noi, care ne făcuseră să ne îndrăgostim unul de celălalt. N-am mai fi făcut lecţii la aceeaşi masă şi nu ne-am mai

fi plimbat pe plajă; n-am mai fi petrecut după-amiezi făcând fotografii sau developând filme în camera obscură. N- am mai fi avut prânzuri şi mese de seară împreună şi nici n-am mai fi văzut filme aşezaţi pe canapea.

El şi-ar fi trăit viaţa lui, iar eu mi-aş fi trăit-o pe a mea, am fi crescut şi ne-am fi schimbat, iar distanţa şi-ar fi spus în cele din urmă cuvântul, aidoma picăturilor de apă care sapă în piatră. Ar fi întâlnit pe cineva, sau poate că eu aş fi întâlnit, iar în

cele din urmă relaţia noastră ar fi murit,
lăsând în urmă doar amintirile din
Ocracoke.
Pentru Bryce, ori eram împreună, ori nu.
Nu existau nuanţe de gri, pentru că toate
acele nuanţe duceau la un sfârşit inevitabil.

Şi, trebuia să admit, probabil că avea
dreptate. Dar pentru că îl iubeam - şi chiar
dacă ştiam că urma să-mi frângă inima -,
am ştiut dintr-odată ce aveam de făcut.
Sunt aproape sigură că revelaţia avută mi-a
declanşat o nouă contracţie Braxton-

Hicks, cea mai puternică de până atunci. A fost lungă cât o eternitate, însă a trecut, în cele din urmă, cu câteva minute înainte ca Bryce să-şi facă apariţia. Spre deosebire de ziua anterioară, purta blugi şi un tricou; deşi zâmbea, zâmbetul lui avea o nuanţă de

nesiguranţă. Pentru că ziua era plăcută, i-am făcut semn să mergem înapoi pe scări. Ne-am aşezat în acelaşi loc în care fusesem aşezată atunci când mama lui venise să mă vadă.

- Nu pot să mă căsătoresc cu tine, i-am zis eu, direct, şi l-am privit cum şi-a coborât dintr-odată privirea.
Şi-a împreunat palmele, iar vederea gestului mi-a făcut inima să tresară de durere.

- Nu din cauză că nu te iubesc, pentru că te iubesc. Are a face cu mine şi cu cine sunt. Şi, de asemenea, cu cine eşti tu.
Pentru prima oară, el s-a uitat la mine.
- Sunt prea tânără ca să fiu mamă şi soţie. Iar tu eşti prea tânăr ca să fii soţ şi tată,

mai ales deoarece copilul nu e nici măcar
al tău. Dar cred că ştii deja lucrurile astea.
Ceea ce înseamnă că voiai să spun „da"
chiar dacă motivele sunt greşite.

- Despre ce vorbeşti?

- Nu vrei să mă pierzi, am zis. Ceea ce nu e acelaşi lucru cu a vrea să fii cu mine.
- Dar înseamnă acelaşi lucru, a protestat el.

- Nu, nu înseamnă. A vrea să fii cu cineva e un lucru pozitiv. Are legătură cu iubirea, respectul şi dorinţa. Dar a nu vrea să pierzi pe cineva, n-are legătură cu asta. Are legătură cu frica.

- Dar te iubesc. Şi te respect... L-am luat de mână ca să-l opresc.
- Ştiu. Şi cred că eşti cel mai incredibil, cel mai inteligent, bun şi frumos tip pe care îl voi cunoaşte vreodată. Mă sperie gândul

că, poate, mi-am întâlnit dragostea vieţii la
şaisprezece ani şi pesemne că aşa şi e.
Poate că voi face cea mai mare greşeală
din viaţa mea spunând ceea ce spun acum.
însă nu sunt persoana potrivită pentru tine,

Bryce. Nici măcar nu mă cunoşti cu adevărat.
- Sigur că te cunosc.
- Te-ai îndrăgostit de o fată de şaisprezece ani, însărcinată şi izolată, care se mai întâmplă să fie şi singura fată din Ocracoke

mai apropiată de vârsta ta. Nici eu nu mai
ştiu prea bine cine sunt în momentul ăsta
şi mi-e greu să-mi aduc aminte cine am fost
înainte de a veni aici. Ceea ce înseamnă şi
că n-am habar cine voi fi peste un an sau

după ce nu voi mai fi însărcinată. Nici tu nu ştii.
- Asta e absurd.
M-am forţat să-mi păstrez vocea calmă.
- Ştii la ce m-am tot gândit, încă de când ne-am cunoscut? Am încercat să-mi imaginez cine vei fi când vei deveni adult.

Pentru că mă uit la tine şi văd pe cineva
care ar putea fi preşedinte, dacă asta îşi
pune în minte. Sau să piloteze elicoptere,
să câştige un milion de dolari sau să devină
următorul Rambo sau astronaut, sau orice
altceva, pentru că viitorul tău are

posibilităţi nelimitate. Ai un potenţial la care alţii n-ar putea decât să viseze, doar pentru că eşti tu. Şi n-aş putea să-ţi cer niciodată să renunţi la asemenea oportunităţi.
- Ţi-am spus că aş putea să merg la facultate anul viitor.

- Ştiu că ai putea, am zis. Tot aşa cum ştiu că m-ai include şi pe mine în calcul atunci când ai lua decizia respectivă. Dar până şi asta e tot o limită şi n-aş putea să mă privesc în oglindă dacă m-aş gândi că

prezenţa mea în viaţa ta ţi-ar lua vreodată ceva.

- Dar dacă am aştepta încă vreo câţiva ani? Până când termin studiile? M-am arătat mirată.

- O logodnă lungă?
- Nu trebuie să fie o logodnă. Putem să fim prieteni.

- Cum? N-o să ne putem vedea unul pe celălalt.

Când el şi-a închis ochii, am ştiut că gândurile mele anterioare fuseseră corecte. Era ceva în el care-l făcea nu

numai să dorească să fie cu mine, ci şi să aibă nevoie de mine.
- Aş putea să merg la şcoală la Washington, a murmurat el.
îmi dădeam seama că se agăţa de orice, făcându-mi sarcina dificilă. însă n-aveam de ales.

- Şi să renunţi la visul tău? Ştiu cât de mult ţi-ai dorit dintotdeauna să mergi la West Point. La rândul meu, îmi doresc asta pentru tine. Mi s-ar rupe inima să ştiu că, pentru mine, ai renunţat la vreunul dintre visurile tale. Vreau doar să ştii că te iubesc

atât de mult încât n-aş vrea să-ţi spulber
niciodată un asemenea vis.
- Atunci, ce să facem? Să ne despărţim pur
şi simplu, de parcă nu s-ar fi întâmplat
nimic între noi?

Am simţit cum tristeţea creştea în mine precum un balon în care cineva tot sufla aer.

- Putem pretinde că a fost un vis frumos, unul de care ne vom aminti mereu. Pentru

că ne-am iubit unul pe celălalt suficient de mult încât să ne dăm voie să creştem.
- Asta nu e suficient. Nu-mi pot imagina cum ar fi să ştiu că nu te voi mai vedea niciodată.

- Atunci, haide să nu spunem asta. Haide să ne dăm câțiva ani. între timp, tu iei deciziile cele mai bune pentru viitorul tău, iar eu voi face la fel. Mergem la şcoală, ne găsim de lucru, ne dăm seama cine suntem. Iar apoi, dacă amândoi considerăm

că vrem să încercăm din nou, ne putem regăsi, ca să vedem ce se întâmplă.

- La ce interval de timp te gândeşti?

Am înghiţit în sec, simţind cum mi se acumula presiunea în spatele pleoapelor.

- Mama avea douăzeci şi patru de ani când l-a întâlnit pe tata.
- Mai mult de şapte ani începând de acum? Asta e o nebunie.

Am crezut că vedeam în ochii lui ceva ce semăna a frică.

- Poate. Dar dacă atunci lucrurile vor merge, vom şti că aşa trebuia să fie.

- Dar vorbim până atunci? Sau ne scriem scrisori?

Ştiam că asta era prea dificil pentru mine. Dacă urma să primesc scrisori în mod

regulat, nu m-aş mai fi putut opri să mă gândesc la el, şi nici el, la mine.

- Ce zici de o singură felicitare de Crăciun, în fiecare an?

- O să-ţi dai întâlnire cu alţi băieţi?

- Nu mă gândesc la cineva anume, dacă la asta te referi.
- Dar nu negi că s-ar putea s-o faci.
Lacrimile au început să-mi curgă.

- Nu vreau să mă lupt cu tine. Am ştiut tot timpul că va fi foarte greu să ne luăm rămas-bun şi nu mă pot gândi la nici o altă soluţie. Dacă ne e dat să fim împreună, nu putem să ne iubim doar ca nişte

adolescenţi. Trebuie să ne iubim şi ca adulţi. Nu înţelegi?

- Nu încerc să mă lupt cu tine. Şapte ani e prea mult... Vocea îi tremura.

- E mult şi pentru mine. Şi nu-mi place deloc să-ţi spun lucrurile astea. Dar nu sunt suficient de bună pentru tine, Bryce. Nu încă, oricum. Te rog, dă-mi o şansă să fiu, bine?

Nu a zis nimic. în loc de asta, mi-a şters uşor lacrimile de pe obraz.

- Ocracoke, a şoptit el în cele din urmă.
- Poftim?

- Haide să facem un plan, să ne vedem aici, pe plajă, când împlineşti douăzeci şi patru de ani. Acolo unde am avut prima întâlnire, da?
Am dat din cap în semn că eram de acord, întrebându-mă dacă avea să fie posibil.

Atunci când Bryce m-a sărutat, am crezut că aproape îi gustam tristeţea. în loc să rămână cu mine, m-a ajutat să mă ridic în picioare şi m-a luat în braţe. îi simţeam mirosul, curat şi proaspăt, la fel ca insula pe care ne întâlniserăm.

- Nu mă pot gândi decât că nu mai sunt destule zile ca să te ţin în braţe. Pot să te văd mâine?
- Da, mi-ar plăcea, am şoptit, simţindu-i corpul lipit de al meu, ştiind deja că următorul rămas-bun urma să fie şi mai

dificil şi întrebându-mă cum să reuşesc să-i fac faţă.
Ce nu ştiam atunci, însă, era faptul că n-aveam să mai am niciodată şansa s-o fac.
SĂRBĂTORI FERICITE

Manhattan Decembrie 2019

Aşezată la masa pe care se afla ceea ce mai rămăsese din cină, Maggie observă fascinaţia cu care o ascultase Mark. Chiar dacă bucatele ajunseseră cu aproape o jumătate de oră întârziere, ei terminaseră de mâncat cam pe când Maggie povestise

despre călătoria făcută alături de Bryce şi Daisy.
Sau mai degrabă Mark terminase; Maggie doar ciugulise din mâncarea ei. Se apropia ora unsprezece, iar Crăciunul era doar la o oră distanţă. în mod remarcabil, Maggie nu

simţea nici un disconfort şi nici nu era extenuată, în comparaţie cu felul în care se simţise mai devreme. Faptul că retrăise trecutul o remontase într-un fel la care nu se aşteptase.

- Cum adică n-ai mai avut ocazia?

- Contracţiile Braxton-Hicks pe care le aveam în acea zi de luni nu erau deloc Braxton-Hicks. Erau, de fapt, începutul travaliului.
- Şi nu ţi-ai dat seama?

- La început, nu. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte, până în momentul în care Bryce a plecat, iar următoarea contracţie şi-a făcut apariţia. Aceea a fost de-a dreptul o „splendoare". Având în vedere că data la care trebuia să nasc nu era decât

în următoarea săptămână şi pentru că eram încă atât de emoţionată din pricina lui Bryce, am alungat gândul că s-ar fi putut să nasc mai devreme, reuşind să-l ignor până când mătuşa a ajuns acasă.

Desigur, până atunci deja avusesem şi mai multe contracţii.
- Şi ce s-a întâmplat?
- De îndată ce i-am spus că deveniseră mai frecvente şi că erau mult mai puternice, ea a sunat-o pe Gwen. Era deja cel puţin ora

trei şi un sfert în acel moment, poate că trei şi jumătate. Gwen şi-a făcut apariţia şi i-a trebuit mai puţin de un minut ca să ia decizia de a merge la spital, pentru că nu credea că puteam să rezist până la feribotul de dimineaţă. Mătuşa a aruncat

vreo câteva lucruri în sacul meu marinăresc - singurul lucru de care îmi păsa era ursul-Maggie -, după care i-a sunat pe părinţii mei şi pe doctor. în următorul moment, am ieşit pe uşă. De obicei, înainte de a pleca spre spital se

aşteaptă până când contracţiile sunt la cinci minute distanţă, însă călătoria cu feribotul şi drumul cu maşina durau încă trei ore şi jumătate. Trei ore şi jumătate foarte lungi, aş putea să adaug. Până să ajungă feribotul la docuri, contracţiile

apăreau la patru sau cinci minute distanţă. Mă uimeşte că n-am scobit cu totul umplutura din ursul-Maggie.
- Dar ai ajuns la spital.
- Am ajuns. însă ce-mi aduc cel mai bine aminte a fost cât de calme erau mătuşa

mea şi Gwen în tot acest timp. Indiferent
câte sunete bizare am scos atunci când
veneau contracţiile, mătuşa şi Gwen
continuau să stea de vorbă de parcă nu s-ar
fi întâmplat nimic neobişnuit. Bănuiesc că

în decursul timpului duseseră la spital
multe femei însărcinate.

- A fost dureros?

- M-am simţit de parcă un pui de dinozaur mă mânca pe dinăuntru. El râse.

- Şi apoi?
- Am ajuns la spital şi am fost internată într-un salon la etaj, unde era maternitatea. A venit şi medicul, iar mătuşa şi Gwen au stat cu mine în următoarele şase ore, până când am fost,

în cele din urmă, dilatată. Gwen m-a pus să
mă concentrez pe respirație, mătușa mi-a
adus bucățele de gheață - toate lucrurile
care se fac de obicei, bănuiesc. Cândva,
înjur de ora unu noaptea, eram pregătită să
nasc. Următorul lucru pe care mi-l

amintesc e că asistentele făceau pregătirile necesare, iar doctorul şi-a făcut apariţia. După ce am împins de trei sau de patru ori, am născut.
- Nu sună chiar atât de rău.
- Ai uitat de puiul de dinozaur. Fiecare contracţie m-a făcut să agonizez.

Aşa era, chiar dacă nu-şi mai putea aminti acum senzaţia exactă. în lumina scăzută, Mark părea absolut fascinat.
- Iar Gwen a avut dreptate. A fost bine că aţi prins feribotul de după-amiază.
- Sunt sigură că Gwen s-ar fi descurcat să moşească, având în vedere că n-au fost

complicaţii. Dar, oricum, m-am simţit mai în siguranţă la spital decât în patul meu.
El se uită la brad, gânditor, înainte ca privirea să-i revină la ea. Câteodată Mark i se părea atât de familiar, încât aproape c-o speria, se gândi ea.

- Şi ce s-a întâmplat după aceea?
- Multă agitaţie, desigur. Medicul s-a asigurat că eram bine, m-a controlat după naştere, iar pediatrul a examinat copilul. Cântărire, scor Apgar, măsurătoare, iar, imediat după aceea, asistenta a dus copilul

în salonul nou-născuţilor. Şi uite aşa, dintr-odată, lăsam totul în urmă. Chiar şi acum mi se pare ireal, mai mult un vis decât realitate. însă după ce doctorul şi asistentele au plecat, l-am înşfăcat pe ursul - Maggie şi am început să plâng, fără să mă

pot opri multă vreme. îmi amintesc că mătuşa era de-o parte a patului, iar Gwen, de cealaltă, şi amândouă mă consolau.
- Probabil că a fost foarte epuizant emoţional.
- A fost, zise ea. Dar am ştiut de la început că aşa avea să fie. Şi, bineînţeles, atunci

când m-am oprit din plâns era deja miezul nopţii. Mătuşa şi Gwen erau în picioare de aproape douăzeci şi patru de ore, iar eu eram şi mai obosită decât ele. în cele din urmă, am adormit cu toatele. Aduseseră un scaun în plus pentru mătuşa Linda - Gwen

îl folosea pe celălalt -, dar nu ştiu cât au reuşit să se odihnească, însă eu am adormit cât ai clipi. Ştiu că doctorul a venit la un moment dat de dimineaţă, ca să se asigure că eram bine, dar eu de-abia dacă îmi amintesc ceva. Am adormit din nou şi

nu m-am mai trezit până la ora unsprezece. îmi amintesc că m-am gândit cât era de ciudat să mă trezesc singură, într-un pat de spital, pentru că nici mătuşa mea, nici Gwen, nu mai erau acolo. Eram şi foarte flămândă, iar micul meu dejun era încă pe

tavă. A trebuit să-l mănânc rece, însă nu mi-a păsat deloc.

- Unde erau mătuşa ta şi Gwen?

- La bufet.

Când Mark îşi înclină uşor capul, Maggie schimbă subiectul.

- Mai ai nişte lichior de ouă?
- Mai am. Ai vrea să-ţi mai aduc un pahar?

- Dacă nu te deranjează.
Maggie îl privi pe Mark cum se ridică de la masă şi se duse în birourile din spate. Pe când el dispărea, simţi cum mintea îi alunecă înapoi spre momentul în care

mătuşa Linda intrase în cameră, iar trecutul prinse din nou viaţă.

Policlinica Carteret, Morehead City 1996

Mătuşa Linda s-a apropiat de pat, după care şi-a tras un scaun. A întins mâna şi mi-a dat la o parte părul de pe frunte.

- Cum te simţi? Ai dormit mult.
- Cred că am avut nevoie, am zis. A fost doctorul pe aici mai devreme?

- Da. A zis că eşti foarte bine. Ar trebui să ieşi din spital mâine-dimineaţă.
- Trebuie să mai stau încă o noapte?

- Vor să te ţină sub observaţie încă cel puţin douăzeci şi patru de ore.

Lumina soarelui, care pătrundea prin fereastra din spatele ei, părea că o înconjura cu o aureolă aurie.

- Cum e copilul?
- E perfect, a zis ea. Personalul e foarte bun şi a fost o noapte liniştită. Cred că al tău e singurul aflat în salonul nou-născuţilor.

Am ascultat ce-mi spunea, imaginându-mi scena, iar următoarele cuvinte mi-au ieşit pe gură automat:
- Crezi că poţi face ceva pentru mine?
- Sigur că da.
- Poţi să-l duci pe ursul-Maggie în salonul nou-născuţilor? Şi poţi să le spui

asistentelor că aş vrea să rămână cu copilul? Şi le-ar putea spune asta şi părinţilor adoptivi?

Mătuşa mea ştia cât de mult ţineam la ursul-Maggie.

- Eşti sigură?
- Cred că bebeluşul are mai mare nevoie de el decât am eu. Mătuşa mi-a zâmbit blând.

- Cred că e un dar minunat şi generos.
I-am înmânat ursul de pluş, privind-o cum îl ţinea în braţe, după care ea mi-a atins mâna.

- Acum, că te-ai trezit, putem vorbi despre adopţie? Am dat din cap în semn că da. Ea a continuat:

- Ştii că trebuie să renunţi în mod oficial la copil, ceea ce înseamnă, desigur, multă hârţogăraie.
M-am uitat peste ea, la fel şi Gwen. Aşa cum le-am spus şi părinţilor tăi, am lucrat ani întregi cu doamna care a organizat

adopţia. Poţi să fii sigură că totul este în regulă. Sau, dacă doreşti, pot aranja să ai un avocat.
- Am încredere în tine, am zis.

Şi aşa era. Cred că aveam mai multă încredere în mătuşa Linda decât în oricine altcineva.
- Lucrul cel mai important pe care ar trebui să-l ştii e că asta e o adopţie închisă. îţi aminteşti ce înseamnă, nu?

- Că nu ştiu cine sunt părinţii, iar ei nu ştiu cine sunt eu?
- Corect. Vreau să mă asigur că doreşti în continuare acelaşi lucru.

- Da, am zis.

Gândul de a şti orice m-ar fi făcut să-mi pierd minţile.

- Au venit noii părinţi?

- Am înţeles că au ajuns de dimineaţă, aşa încât ne vom apuca de documente cât de curând. Dar mai e ceva ce probabil că ar trebui să ştii.
- Ce anume?
Ea a răsuflat adânc.

- Mama ta e aici şi a aranjat să luaţi avionul mâine spre casă. Doctorul n-a fost mulţumit deloc, din cauza posibilităţii apariţiei unor cheaguri de sânge, însă mama ta a insistat să plecaţi.

Am clipit.

- Cum de a ajuns aici atât de repede?

- A găsit ieri un zbor, imediat după ce am sunat. De fapt, a ajuns la New Bern azi-noapte târziu, înainte să naşti. A venit aici azi-dimineaţă, ca să te vadă, dar erai încă adormită. Nu mâncase încă, aşa că Gwen a dus-o la bufet, ca să-i ia ceva.

Preocupată de gândurile în legătură cu mama, am realizat că aproape scăpasem din vedere celălalt lucru pe care mi-l spusese.

- Stai un pic. Ai zis cumva că plec mâine? -
Da.
- Vrei să spui că nu mă mai întorc la
Ocracoke?

- Din păcate, nu.
- Ce-o să se întâmple cu restul lucrurilor mele? Şi cu fotografia pe care Bryce mi-a dat-o de Crăciun?

- O să ţi le trimit pe toate. Nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu ele. Dar...
- Ce fac cu Bryce? N-am avut ocazia să-mi iau rămas-bun. Nu mi-am luat rămas- bun nici de la mama lui sau de la familia lui.

- Ştiu, a murmurat ea. Dar nu cred că mai poţi schimba ceva. Mama ta a aranjat totul. De aceea am vrut să vin la tine, ca să-ţi spun imediat şi să nu fii luată prin surprindere.

Am simţit cum îmi curgeau din nou lacrimile, diferite de cele de cu o noapte înainte, încărcate de o altă frică şi de o altă durere.
- Vreau să-l văd din nou! am strigat. Nu pot să plec aşa.

- Ştiu, a răspuns ea cu o voce plină de compasiune.
- Ne-am certat, am zis. Simţeam cum începeau să-mi tremure buzele. Adică, a fost un soi de ceartă. I-am spus că nu mă pot căsători cu el.

- Ştiu, a zis ea. Părinţii tăi vor să te întorci acasă.
- Nu înţelegi, am zis. Trebuie să-l văd! Nu poţi încerca să vorbeşti cu mama?

- Am încercat, mi-a răspuns ea.
Gândul de a locui din nou cu părinţii mei şi nu cu mătuşa era ceva la care nu puteam să fac faţă în clipa aceea.

- Părinţii tăi te iubesc, m-a asigurat ea, strângându-mă de mână. Tot aşa cum te iubesc şi eu.
„ Dar simt asta mai mult cu tine decât cu ei!"
Am vrut să i-o spun, însă gâtul mi s-a strâns şi n-am putut decât să încep să

suspin. Şi, exact aşa cum ştiam că avea s-o facă, minunata şi draga mea mătuşă Linda m-a ţinut în braţe timp îndelungat, chiar şi după ce mama a intrat, în cele din urmă, în încăpere.

MANHATTAN 2019

- Te simţi bine? Pari tulburată.

Maggie îl privi pe Mark cum aşeza lichiorul de ouă în faţa ei.

- Mi-am amintit cum a fost în dimineaţa următoare, la spital, răspunse Maggie. întinse mâna după pahar, iar Mark se aşeză din nou pe scaun. După ce el se instală

confortabil, ea îi povesti cele întâmplate şi-i observă consternarea.
- Şi asta a fost tot? Nu te-ai mai întors la Ocracoke?
- N-am mai avut cum.
- Şi Bryce, a reuşit el să ajungă la spital? Nu putea să prindă feribotul?

- Sunt sigură că s-a aşteptat să mă întorc la Ocracoke. Iar dacă ar fi realizat că n-aveam să mă mai întorc şi ar fi ajuns la spital, nu-mi pot imagina cum s-ar fi petrecut lucrurile, dat fiind că mama era deja acolo. După ce mătuşa şi Gwen au

plecat, am fost distrusă. Mama nu putea
înţelege de ce continuam să plâng. A
crezut că puneam sub semnul întrebării
decizia de a da copilul spre adopţie şi,
chiar dacă semnasem hârtiile, cred că-i era
teamă că aş fi putut să mă răzgândesc. îmi

repeta încontinuu că ceea ce făceam era bine.
- Mătuşa ta şi Gwen au plecat?
- Trebuiau să prindă feribotul de după-amiază spre Ocracoke. Am fost terminată după ce mi-am luat rămas-bun de la ele. în

cele din urmă, mamei i-a ajuns toată povestea. Se ducea jos des ca să-şi ia cafea şi, după ce am cinat, a sfârşit prin a pleca înapoi la hotel.

- Te-a lăsat singură? Chiar dacă erai atât de tulburată?

- Mi-era mai bine fără ea şi cred că amândouă eram conştiente de asta. în orice caz, am adormit în cele din urmă, iar următorul lucru pe care mi-l amintesc e că o asistentă mă scotea din spital, în scaunul cu rotile, în timp ce mama trăgea la scară

maşina pe care o închinase. Eu şi mama n-am avut să ne spunem mare lucru în maşină sau la aeroport. îmi amintesc că, odată ce am ajuns în avion, mă uitam în gol pe fereastră, trăind acelaşi sentiment de groază pe care îl avusesem atunci când

plecasem din Seattle şi mă îndreptam spre Carolina de Nord.
Nu voiam să plec. în mintea mea, făceam eforturi să înţeleg cele întâmplate. Chiar şi după ce am ajuns acasă, nu m-am putut opri să mă gândesc la Bryce şi la Ocracoke.

O vreme, singura fiinţă care mă făcea să
mă simt bine a fost Sandy. Ştia că mi-era
foarte greu şi nu se dezlipea de mine.
Venea în camera mea sau mă urma peste
tot prin casă, dar, desigur, de fiecare dată

când o vedeam, îmi aduceam aminte de Daisy.
- Şi nu te-ai întors la şcoală?
- Nu, zise ea. Fusese, de fapt, o decizie bună pe care o luaseră directorul şi părinţii mei. Când mă gândesc la acele momente, e

clar că eram deprimată. Dormeam tot timpul, n-aveam deloc poftă de mâncare şi mă plimbam de colo până colo, simţindu-mă ca o străină în propria mea casă. N-aş fi putut să fac faţă şcolii. Nu mă puteam concentra deloc şi până la urmă

am avut rezultate foarte proaste la absolut
toate examenele de sfârşit de an. Dar,
pentru că învăţasem bine până în acel
moment, mediile mele finale au fost bune.
Singurul lucru pozitiv legat de depresia
mea a fost faptul că, până la începutul

verii, am pierdut toate kilogramele acumulate în sarcină. După o vreme, am început să simt că aveam chef să mă văd cu Madison şi Jodie. încetul cu încetul, am început să-mi reiau vechiul stil de viaţă.
- Ai vorbit cu Bryce sau i-ai scris?

- Nu. Nici el n-a sunat şi n-a scris. Eu am vrut s-o fac, în fiecare zi. Dar făcuserăm un plan şi, de fiecare dată când mă gândeam să-l contactez, îmi reaminteam că lui îi era mai bine fără mine. Că avea nevoie să se concentreze asupra lui însuşi, tot aşa cum

eu aveam nevoie să mă concentrez asupra mea. Cu toate astea, mătuşa îmi scria regulat şi-mi oferea ocazional câte o informaţie preţioasă despre Bryce. Mi-a spus că devenise cercetaş şi că se dusese la facultate, după cum plănuise. La vreo

două luni după aceea, mătuşa mi-a scris că mama lui Bryce trecuse pe la magazin şi-i spusese că Bryce se descurca excepţional.
- Dar tu cum erai?
- în ciuda contactului reînnoit cu prietenii mei, mă simţeam în continuare separată în

mod ciudat de ei. îmi amintesc că, după ce mi-am luat carnetul de şofer, împrumutam câteodată maşina după liturghie şi mă duceam la târgurile de vechituri. Eram, probabil, singura adolescentă din Seattle

care citea anunţuri în ziar ca să găsească niscaiva comori folosite.
- Ai găsit vreodată ceva?
- Să ştii că da, răspunse ea. Am găsit un aparat de fotografiat Leica, de treizeci şi cinci de milimetri, mai vechi decât cel pe

care-l folosea Bryce, care funcţiona însă foarte bine. Am alergat acasă şi l-am implorat pe tata să mi-l cumpere, promiţând să-i dau banii înapoi. Spre surpriza mea, mi l-a cumpărat. Cred că a înţeles mai bine decât mama cât de

disperată şi de dezrădăcinată mă simţeam. După aceea, am început să fac fotografii, iar asta m-a ajutat să mă echilibrez. După ce a început şcoala, m-am alăturat, în calitate de fotograf, echipei care se ocupa de albumul anului, ca să pot face fotografii

şi în şcoală. Madison şi Jodie au zis că era ridicol, dar mie nu mi-a păsat câtuşi de puţin. Petreceam ore întregi la biblioteca publică, frunzărind reviste şi cărţi de fotografie, aşa cum făceam şi la Ocracoke. Sunt aproape sigură că tata a crezut că

faza asta avea să treacă, însă cel puţin îmi făcea pe plac atunci când îi arătam fotografiile pe care le făceam. Pe de altă parte, mama încă se străduia să mă transforme în Morgan.

- Şi cum s-a petrecut transformarea?

- în nici un fel. în comparaţie cu notele pe care le-am avut în timpul şederii la Ocracoke, notele mele au fost foarte slabe în ultimii ani de liceu. Chiar dacă Bryce mă învăţase cum să studiez, nu mi-a păsat suficient de mult ca să mă străduiesc s-o

fac. Ăsta e, desigur, unul dintre motivele pentru care am ajuns, în cele din urmă, la colegiul de doi ani.
- A existat şi un alt motiv?
- Colegiul de doi ani avea, de fapt, un curs despre Photoshop şi altele despre

fotografia sportivă şi cea de interior - care erau predate de un fotograf local -, dar şi câteva cursuri de design web. N-am uitat niciodată ce-mi spusese Bryce despre internet, că urma să devină următoarea chestie importantă, aşa încât m-am gândit

că designul web era ceva ce trebuia să
învăţ. De îndată ce am terminat toate
astea, am început să lucrez.

- Ai locuit acasă tot timpul în care ai fost la Seattle? Cu părinţii tăi? Maggie dădu din cap în semn că da.
- Serviciul nu-mi aducea prea mulţi bani, deci n-am avut de ales. Dar n-a fost chiar

atât de rău, fie şi numai pentru că n-am stat prea mult pe-acasă. Eram fie la studio sau la laborator, fie în locul în care fotografiam, şi, cu cât dădeam mai rar pe acasă, cu atât eu şi mama ne înţelegeam

mai bine. Chiar dacă a continuat să-mi arate că, în opinia ei, îmi iroseam viaţa.

- Cum te-ai înţeles cu Morgan?

- Spre uimirea mea, Morgan s-a arătat interesată de cele întâmplate cu mine la Ocracoke. După ce am pus-o să jure că n-

avea să le spună părinţilor noştri, i-am
depănat, în cele din urmă, aproape toată
povestea. Până la finalul acelei veri, eram
mai apropiate decât fuseserăm vreodată.
însă după ce Morgan a început facultatea
la Gonzaga, ne-am îndepărtat din nou,

pentru că ea venea foarte rar acasă. A făcut cursuri de vară după primul ei an de studii şi a lucrat în tabere de muzică în verile care au urmat. Şi, desigur, cu cât trecea timpul şi cu cât se acomoda mai bine cu viaţa de studentă, cu atât ne

devenea mai clar amândurora că nu aveam, de fapt, nimic în comun. Ea nu înţelegea lipsa mea de interes faţă de studii şi nu reuşea să priceapă pasiunea mea pentru fotografie. în mintea ei, mă comportam de

parcă mă lăsasem de şcoală ca să devin muzician.
Mark se sprijini de spătarul scaunului şi ridică, întrebător, din sprâncene.
- Până la urmă, şi-a dat seama cineva de motivul pentru care fuseseşi plecată la Ocracoke?

- Mă crezi sau nu, dar nimeni nu şi-a dat seama. Madison şi Jodie n-au bănuit nimic. Au pus întrebări, desigur, însă am dat răspunsuri vagi şi, în scurt timp, totul a reintrat în normal. Ceilalţi ne-au văzut împreună şi nimeni n-a avut suficientă

curiozitate să cerceteze amănunţit motivul pentru care plecasem. Aşa cum prezisese mătuşa Linda, erau preocupaţi de propriile lor vieţi, nu de a mea. Când şcoala a început din nou în toamnă, am avut emoţii în prima zi, însă totul a fost absolut normal.

Oamenii m-au tratat exact la fel ca înainte şi la mine n-a ajuns nici un zvon. Desigur, am rătăcit întregul an prin sălile de clasă cu sentimentul că n- aveam mai nimic în comun cu colegii mei, chiar şi atunci când îi fotografiam pentru albumul anului.

- Cum a fost ultimul an de liceu?
- A fost ciudat, cugetă ea cu voce tare. Pentru că nimeni n-a vorbit niciodată despre şederea mea la Ocracoke, totul a început să mi se pară doar un vis. Mătuşa Linda şi Bryce îmi păreau la fel de reali ca

întotdeauna, însă au existat momente în care mă puteam convinge că nu avusesem niciodată un copil. Pe măsură ce anii au trecut, lucrul ăsta a devenit şi mai uşor. Odată, poate acum zece ani, un tip cu care m-am întâlnit la o cafea m-a întrebat dacă

aveam copii şi i-am răspuns că nu aveam.
Nu pentru că am vrut să ascund adevărul,
ci pentru că în acel moment pur şi simplu
nu mi-am reamintit. Desigur, mi-am amintit
imediat după aceea, dar n- aveam nici un

motiv să mă corectez. N-aveam nici un chef să explic acel capitol din viața mea.
- Ce s-a întâmplat cu Bryce? I-ai trimis o felicitare de Crăciun? De el n-ai zis nimic.

Maggie nu răspunse imediat. în loc de asta, învârti lichidul gros în pahar, iar apoi îl privi în ochi pe Mark.
- Da. I-am trimis o felicitare de acel prim Crăciun, după ce revenisem acasă. De fapt, i-am trimis-o mătuşii, pentru că n-am reuşit

să-mi amintesc adresa lui Bryce şi am rugat-o să i-o ducă ea acasă. Mătuşa Linda a fost cea care a pus-o în cutia lui poştală. O parte din mine se întreba dacă nu cumva mă uitase de tot, în ciuda faptului că-mi promisese să nu mă uite.

- Felicitarea a fost... personală? întrebă Mark pe un ton delicat.
- I-am scris un mesaj în care îl ţineam, într-un fel, la curent în legătură cu ce se întâmplase de când îl văzusem ultima oară. I-am povestit despre naştere şi mi-am cerut scuze că nu-mi luasem rămas-bun. I-am zis

că mă întorsesem la şcoală şi că- mi
cumpărasem un aparat de fotografiat. Dar,
pentru că nu eram sigură în legătură cu ce
simţea pentru mine, n-am recunoscut decât
la sfârşit că încă mă gândeam la el şi că
timpul petrecut împreună cu el însemnase

totul pentru mine. I-am spus şi că îl iubeam. încă îmi amintesc cum am scris cuvintele acelea, simţindu-mă înspăimântată de ceea ce ar fi putut crede despre mine. Dacă nu se sinchisea să trimită o felicitare? Dacă îşi văzuse de viaţă

şi întâlnise pe altcineva? Dacă, în cele din urmă, ajungea să regrete timpul petrecut împreună cu mine? Dacă era furios pe mine? N-aveam nici cea mai mică idee despre ce gândea sau despre ce anume avea să-mi răspundă.

-Şi?
- Mi-a trimis şi el o felicitare. A ajuns doar la o zi după ce o trimisesem pe a mea, aşa că ştiam că n-avea cum să fi citit ceea ce scrisesem, însă urmase aceiaşi paşi pe care eu îi făcusem în scrisoarea mea. Mi-a spus

că era fericit la West Point, că avusese rezultate bune la materiile studiate şi că-şi făcuse câţiva prieteni buni. Mi-a spus că-şi văzuse părinţii de Ziua Recunoştinţei şi că fraţii lui începuseră să se intereseze deja de câteva colegii la care ar fi putut să

studieze. Tot aşa cum procedasem şi eu, mi-a spus în ultimul paragraf că-i era dor de mine şi că încă mă iubea. De asemenea, îmi reamintea de planul nostru de a ne întâlni la Ocracoke în ziua în care eu împlineam douăzeci şi patru de ani.

Mark zâmbi.
- Asta sună exact a Bryce.
Maggie luă o nouă gură de lichior de ouă şi gustul încă îi plăcu. îşi puse în minte să ţină o rezervă în congelator, dacă îl găsea în magazine după sărbători.

- A fost nevoie de câţiva ani în care ne-am trimis felicitări de Crăciun, ca să cred că era într-adevăr hotărât să se ţină de planul nostru. De relaţia noastră, adică. în fiecare an mă gândeam că acela avea să fie anul în care felicitarea nu mai sosea, sau că el îmi

spunea că se terminase totul între noi. însă
greşeam. în fiecare felicitare de Crăciun
care sosea, el număra anii care ne separau
până când urma să ne vedem din nou.
- N-a întâlnit pe nimeni altcineva?

- Nu cred că a fost interesat. Şi nici eu n-am prea ieşit cu alţi băieţi. în ultimul an de liceu şi în anii de colegiu mi s-au dat întâlniri din când în când şi ocazional am ieşit, însă acei băieţi nu m-au interesat

romantic niciodată. Nici unul dintre ei nu se ridica la nivelul lui Bryce.
- Şi a absolvit West Point?
- în 2000, răspunse ea. După aceea, la fel ca tatăl lui, s-a dus să lucreze în serviciile militare secrete, la Washington, DC. Eu

absolvisem liceul şi cursurile colegiului de doi ani. Câteodată mă gândesc că ar fi trebuit să dăm curs propunerii lui de a ne reîntâlni imediat după absolvire, în loc să aşteptăm până când împlineam eu douăzeci şi patru de ani. Totul mi se pare acum atât

de hazardat, spuse ea cu un aer melancolic. Lucrurile s-ar fi petrecut altfel cu noi.
- Ce s-a întâmplat?
- Amândoi am făcut ceea ce propusesem eu şi am devenit tineri adulţi. Bryce avea

serviciul lui, eu, pe al meu. Fotografia a devenit foarte repede întregul meu univers, iar asta, nu doar pentru că eram pasionată de ea, ci şi pentru că am vrut să devin cineva demn de Bryce, nu doar o fată oarecare pe care el o iubea. între timp,

Bryce lua, la rândul lui, decizii de pe poziţii de adult în legătură cu propria viaţă. Ştii reclama aceea veche pentru armată? Unde cântecul zice: Fii tot ce poţi, pe dată... în armată?
- Destul de vag.

- Bryce n-a renunţat niciodată la ideea de a se înrola la Beretele Verzi şi s-a înscris în ESFS. Mătuşa Linda mi-a scris şi mi-a spus despre asta. Bănuiesc că i-au spus părinţii lui Bryce, iar ea a ştiut că aş fi vrut să aflu şi eu.

- Ce e ESFS?
- Evaluarea şi Selectarea Forţelor Speciale. E la Fort Bragg, în Carolina de Nord. Ca să scurtez povestea, Bryce a trecut cu brio de evaluare, a făcut, în cele din urmă, pregătirea, iar apoi a fost selectat. Toate

astea s-au întâmplat până în primăvara lui 2002. Desigur, până în acel moment armata făcuse o prioritate din forţele speciale şi voiau oameni de cea mai bună calitate, aşa încât nu sunt surprinsă că Bryce a reuşit.

- De ce au devenit forţele speciale o prioritate?

- 11 Septembrie. Probabil că eşti prea tânăr ca să-ţi aminteşti ce eveniment devastator s-a produs atunci, un punct de cotitură în istoria Americii. în felicitarea de Crăciun din 2002, Bryce îmi scria că nu-mi putea spune unde se afla - lucru care până

şi pentru mine însemna un pont că el se afla, de fapt, într-un zonă periculoasă -, dar că era bine. Mai spunea şi că era posibil să nu poată ajunge la Ocracoke anul următor, în octombrie, când urma să împlinesc douăzeci şi patru de ani. Zicea că, dacă nu

ajungea, să nu interpretez asta în vreun fel - urma să-mi transmită dacă era încă în misiune şi să aranjeze un alt loc şi un alt timp ca să ne întâlnim în cele din urmă.
Ea tăcu, aducându-şi aminte. Apoi continuă:

- în mod ciudat, nu m-am simţit deloc dezamăgită. Mai mult decât orice, eram uimită că, după toţi aceşti ani, amândoi încă voiam să fim împreună. Chiar şi acum mi se pare neverosimil faptul că planul nostru funcţionase. Eram mândră de el şi,

de asemenea, mândră de mine. Desigur, mă simţeam incredibil de entuziasmată să- 1 revăd, indiferent când urma să se întâmple asta. Din nou, însă, n-a fost să fie. Soarta a avut altceva pus deoparte pentru noi.

Mark nu zise nimic, aşteptând. în loc să vorbească, Maggie se întoarse din nou cu faţa spre brad, forţându-se să nu se gândească prea mult la ceea ce se întâmplase după aceea, o abilitate pe care reuşise s-o deprindă de-a lungul timpului.

în loc de asta, privi luminile, observând
umbrele şi înregistrând mişcarea traficului
de dincolo de zidurile galeriei de artă.
Când fu, în cele din urmă, sigură că
amintirea fusese alungată pe de-a-ntregul,
întinse mâna după poşetă şi scoase din ea

un plic pe care îl strecurase înăuntru chiar înainte să iasă din apartament. Fără nici un cuvânt, i-l înmână lui Mark.
Nu se uită pe când el citea, fără îndoială, adresa, şi realiza că ţinea în mână o scrisoare de la mătuşa ei; nu-l privi nici

atunci când el desfăcu plicul. Chiar dacă citise scrisoarea o singură dată, ştia cu deplină claritate ce urma să vadă Mark pe pagină.

Dragă Maggie,

E târziu în noapte, plouă, şi, deşi ar fi trebuit să dorm de multe ore, stau aşezată la masă, întrebându-mă dacă voi avea puterea să-ţi spun ceea ce trebuie să-ţi spun.

O parte din mine crede că ar trebui să vorbesc cu tine în persoană, că poate ar trebui să iau avionul până la Seattle, ca să stăm de vorbă în casa părinţilor tăi, dar mi-e teamă că vei afla din alte surse înainte ca eu să am şansa de a-ţi spune în persoană

ce s-a întâmplat. O parte din informaţie e deja transmisă de către presă şi de aceea îţi scriu acum. Vreau să ştii că m-am rugat ore în şir, atât pentru tine, cât şi pentru mine.

Nu există, în fond, nici o altă cale mai uşoară de a-ţi spune. Nu e nimic uşor în legătură cu toate astea, tot aşa cum nu există nici o modalitate de a diminua durerea copleşitoare pe care am simţit-o la auzul veştilor pe care le-am primit azi. Te

rog să ştii că şi acum simt durerea pentru tine în mod şi mai profund şi, în timp ce-ţi scriu, de-abia reuşesc să văd pagina printre lacrimi.

Aş vrea să ştii că îmi doresc să fiu lângă tine, ca să te ţin în braţe, şi că mă voi ruga mereu pentru tine.
Bryce a fost ucis în Afganistan, săptămâna trecută.
Nu cunosc detalii. Tatăl lui nu ştia nici el prea multe, însă crede că Bryce a fost

prins într-o încrucişare de focuri care s-a terminat prost. Nu ştiu când, sau unde, sau cum s-a întâmplat, pentru că informaţia e foarte lapidară. Poate că se vor afla mai multe în timp, însă pentru mine detaliile nu au importanţă. Nici pentru tine nu cred că

au. în astfel de momente e greu şi pentru mine să înţeleg ce plan are Dumnezeu cu noi toţi şi am dificultăţi în a-mi păstra credinţa. în momentul de faţă, sunt zdruncinată.

îmi pare atât de rău pentru tine, Maggie. Ştiu cât de mult l-ai iubit. Ştiu cât de mult ai muncit şi cât de mult ţi-ai dorit să-l vezi din nou. Condoleanţele mele cele mai adânci şi mai sincere! Mă voi ruga în mod regulat ca să-ţi găseşti în cele din urmă

pacea, indiferent cât de mult îţi va lua. Eşti mereu în inima mea.
îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită. Te iubesc.
Mătuşa Linda

Mark rămase tăcut. împietrise. Cât despre Maggie, îşi ţinu ochii aţintiţi asupra

bradului, fără să vadă nimic, încercând să
se gândească la altceva - la orice altceva
decât la ceea ce i se întâmplase lui Bryce.
Se confruntase odată cu asta, trăise pe
deplin oroarea şi se jurase să nu mai treacă
niciodată prin aşa ceva. în ciuda

autocontrolului ei rigid, simţi cum o lacrimă îi alunecă pe obraz şi o şterse, ştiind că şi altele aveau să urmeze.

- Ştiu că ai întrebări, probabil, şopti ea în cele din urmă. Dar nu am răspunsurile. N-am încercat niciodată să aflu ce s-a

întâmplat exact cu Bryce. Aşa cum zicea şi mătuşa în scrisoare, detaliile n-au mai avut nici o importanţă pentru mine. Ştiam doar că Bryce nu mai era. După aceea, ceva s-a rupt în mine. Am luat-o razna. Voiam să fug de tot ceea ce îmi era cunoscut, aşa că mi-

am părăsit slujba, familia, şi m-am mutat la New York. Am încetat să mai merg la biserică, am ieşit în oraş în fiecare noapte şi mi-am dat întâlnire vreme îndelungată cu neisprăvit după neisprăvit, până când, în cele din urmă, rana s-a închis. Singurul

lucru care m-a ţinut să nu cad cu totul în prăpastie a fost fotografia. Chiar şi atunci când mi se părea că pierdusem controlul asupra propriei vieţi, am încercat în continuare să învăţ şi să devin mai bună în meseria mea. Pentru că ştiam că asta ar fi

vrut Bryce să fac. Şi era un mod de a rămâne ancorată în ceva ce împărtăşiserăm cu el.
- îmi pare atât de rău, Maggie. Mark păru să se chinuie să-şi ţină vocea sub control şi înghiţi în sec. Nu ştiu ce să spun.

- Nu e nimic de spus decât că aceea a fost cea mai întunecată perioadă din viaţa mea. Ea se strădui să-şi ţină respiraţia egală, cu auzul concentrat pe jumătate asupra petrecăreţilor din Ajunul Crăciunului, aflaţi

pe stradă. Când vorbi din nou, vocea îi era slabă:
- Până în momentul în care s-a deschis galeria, n-a trecut o singură zi fără să mă gândesc la cele întâmplate. N-a trecut o singură zi fără să simt furie sau tristeţe în

legătură cu asta. Adică, de ce Bryce? Dintre atâţia oameni de pe lumea asta, de ce

el?

- Nu ştiu.

Ea de-abia îl auzi.

- Am petrecut ani întregi încercând să nu mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă Bryce ar fi rămas în serviciile secrete, sau dacă eu m-aş fi mutat la Washington, DC, după ce el îşi terminase studiile. Am

încercat să nu-mi imaginez cum ar fi putut
fi vieţile noastre sau unde am fi locuit, câţi
copii am fi avut, în ce vacanţe am fi plecat.
Bănuiesc că ăsta e un alt motiv pentru care
m-am repezit să fac cât mai multe călătorii.
A fost o încercare de a lăsa în urmă acele

gânduri obsesive, însă ar fi trebuit să ştiu
că lucrurile nu funcţionează niciodată aşa.
Pentru că, indiferent unde ne ducem, ne
luăm pe noi înşine cu noi. E unul dintre
adevărurile universale ale vieţii.
Mark îşi coborî privirea asupra mesei.

- îmi pare rău că ţi-am cerut să-ţi sfârşeşti povestea. Ar fi trebuit să te ascult şi să te las s-o închei cu sărutul de pe plajă.
- Ştiu, zise ea. Aşa aş fi vrut s-o închei şi eu.
Pe când orologiul îşi continua numărătoarea inversă până la Crăciun,

conversaţia lor alunecă uşor de la un subiect la altul. Maggie se simţea recunoscătoare că Mark nu-i pusese şi mai multe întrebări despre Bryce; părea să înţeleagă cât de dureros era subiectul pentru ea. în timp ce descria anii de după

moartea lui Bryce, Maggie se minună de faptul că firele nevăzute care îi influenţaseră atât de multe dintre decizii se întorceau mereu la Ocracoke.
Zugrăvi înstrăinarea de familie, care apăruse după ce ea plecase de acasă;

părinţii ei nu crezuseră niciodată în dragostea ei pentru Bryce şi nici nu pricepuseră impactul pierderii suferite de ea.
Mărturisi că nu avusese încredere în bărbatul pe care şi-l alesese Morgan,

pentru că nu-l văzuse niciodată privind-o pe sora ei în felul în care Bryce o privise pe ea. Vorbi despre resentimentul crescând pe care îl simţea faţă de mama ei şi faţă de criticile acesteia. Se trezea adesea

reflectând asupra diferenţelor dintre mama
ei şi mătuşa Linda.
Vorbi şi despre groaza pe care o simţise pe
feribot, în drum spre Ocracoke, atunci
când reuşise, în cele din urmă, să-şi ia
inima-n dinţi şi s-o viziteze din nou pe

mătuşa Linda. între timp, bunicii lui Bryce
muriseră, iar familia lui se mutase de pe
insulă, undeva în Pennsylvania.
în timpul şederii la Ocracoke, Maggie
vizitase toate locurile care însemnaseră
atât de mult pentru ea. Se dusese pe plajă,

la cimitir şi la far, se oprise în faţa casei în care locuise cândva Bryce, întrebându-se în ce anume fusese transformată camera obscură. Fusese zguduită de valuri de déjà-vu, de parcă s-ar fi întors în timp.

Trecuse prin momente în care îşi imaginase că Bryce ar fi putut să-i apară dintr- odată în faţa ochilor, ca să realizeze apoi că asta era doar o iluzie. îşi amintise iarăşi că nimic nu fusese aşa cum ar fi trebuit să fie.

La un moment dat, pe când avea vreo treizeci şi ceva de ani şi băuse prea multe pahare de vin, îi căutase pe Google pe fraţii lui Bryce, ca să vadă unde ajunseseră. Amândoi absolviseră MIT la şaptesprezece ani şi lucrau în tehnologie - Richard, în

Silicon Valley, iar Robert, la Boston. Amândoi erau căsătoriţi şi aveau copii; pentru Maggie, cei doi rămâneau mereu de doisprezece ani, chiar dacă fotografiile lor recente înfăţişau doi adulţi.

Pe măsură ce limbile ceasornicului se apropiau de miezul nopţii, Maggie simţea cum o învăluia oboseala, ca un val de furtună care se apropia rapid. Mark observase, probabil, schimbarea pe faţa ei, pentru că se întinse şi-i atinse braţul.

- Nu te îngrijora, n-o să te mai ţin, zise el.
- N-ai putea nici dacă ai încerca, răspunse ea, slăbită. Vine un moment în care mă decuplez, pur şi simplu.

- Ştii la ce mă gândeam? încă de când ai început să-mi spui povestea?
- La ce?
El se scărpină la ureche.

- Când mă gândesc la viaţa mea - ştiu, nu am nu ştiu ce vârstă -, nu pot să nu observ că, de fiecare dată când am trecut prin diverse etape, am devenit o versiune uşor mai matură a mea. Şcoala primară m-a condus la cea gimnazială, la liceu şi

facultate, hocheiul din copilărie a dus la hocheiul din gimnaziu şi liceu. N-au existat perioade de reinventare majoră. Cu tine însă a fost exact opusul. Ai fost o fată obişnuită, apoi ai devenit tu, cea însărcinată, fapt care ţi-a schimbat întregul

curs al vieţii. Odată întoarsă la Seattle, ai devenit altcineva, după care te-ai debarasat de acea persoană atunci când te-ai mutat la New York. Apoi te-ai transformat din nou, devenind o profesionistă în lumea artei. De

nenumărate ori ai devenit cineva cu totul nou.
- Nu uita de versiunea persoanei bolnave de cancer.
- Vorbesc serios, zise el. Şi sper să nu interpretezi vorbele mele în mod greşit.

Călătoria ta mi se pare fascinantă şi pilduitoare.
- Nu sunt chiar atât de deosebită. Şi nici n-am plănuit nimic. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii reacţionând la lucrurile care mi s-au întâmplat.

- E mai mult decât atât. Ai un curaj pe care eu nu cred că-l am.
- Nu e atât curaj, cât instinct de supravieţuire. Şi trag nădejdea că am învăţat unele lucruri pe parcurs.

Mark se înclină peste masă.

- Vrei să ştii ceva?

Obosită, Maggie dădu din cap în semn că da.

- E cel mai memorabil Crăciun pe care l-am petrecut vreodată, zise el. Nu doar seara

asta, ci întreaga săptămână. Desigur, am avut ocazia să ascult cea mai extraordinară poveste pe care am auzit-o vreodată. A fost un adevărat dar şi aş vrea să-ţi mulţumesc pentru asta.
Ea zâmbi.
- Apropo de daruri, am ceva pentru tine.

Scoase din poşetă cutia de Altoids şi o împinse pe masă. Mark o cercetă cu privirea.

- Am mâncat prea mult usturoi?

- Nu fi prostuţ. N-am avut timpul sau
energia să-l ambalez. Mark scoase capacul.
- Chei USB?

- Cu fotografiile mele, răspunse ea. Toate favoritele mele. Mark făcu ochii mari.
- Chiar şi cele de la galerie?

- Sigur că da. Nu sunt numerotate oficial, însă dacă găseşti câteva care să-ţi placă în mod deosebit, poţi să le scoţi pe hârtie.
- Sunt şi fotografiile din Mongolia?
- Unele dintre ele.

- Şi Rush?

- Şi aceea.

- Uau..., zise el, ridicând cu delicateţe una dintre cheile USB aflate în cutie. Mulţumesc.

O puse jos pe prima, o ridică, respectuos, pe cea de-a doua, şi apoi o aşeză la loc. Le atinse pe a treia şi pe a patra, asigurându-se că nu-l înşelau ochii.
- Nu-ţi pot spune cât de mult înseamnă pentru mine, zise el cu voce solemnă.

- înainte să crezi că e prea special, să ştii că voi face acelaşi lucru pentru Luanne luna viitoare. De asemenea, şi pentru Trinity.

- Sunt sigur că şi ea va fi la fel de încântată ca şi mine. Mai degrabă le-aş avea pe astea decât vreuna dintre lucrările lui Trinity.
- Dacă îţi oferă vreuna, ar trebui s-o iei. Poate c-o vinzi şi-ţi cumperi o casă mărişoară.

- Da, aprobă el, însă era clar că mintea îi stătea tot la darul primit. Cercetă cu privirea fotografiile expuse pe pereţii din jurul lui, iar apoi clătină din cap a mirare.
- Nu pot face nimic altceva decât să-ţi mulţumesc din nou.

- Crăciun fericit, Mark! îţi mulţumesc, la rândul meu, că te-ai străduit ca săptămâna asta să fie deosebită pentru mine. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă tu n-ai fi fost atât de dispus să-mi faci pe plac. Şi, desigur, de-

abia aştept s-o întâlnesc şi pe Abigail. Cred că ziceai că vine aici pe 28 decembrie?
- Sâmbătă. Mă voi asigura că vine la galerie într-o zi în care eşti şi tu.
- Nu ştiu dacă voi putea să-ţi dau liber tot timpul în care ea e aici. Nu-ţi pot promite nimic.

- Abigail va înţelege, o asigură Mark. Avem planuri pentru o întreagă duminică şi mai avem şi ziua de Anul Nou.
- Ce-ar fi să închidem galeria pe 31 decembrie? Sunt convinsă că Trinity n-o să se supere.

- Ar fi minunat.
- O să am eu grijă. în calitate de şefă care înţelege cât de important e să petreci timp împreună cu oamenii pe care îi iubeşti, vreau să spun.
- Bine, fu el de acord.

închise capacul cutiei de Altoids, iar apoi
se uită din nou la ea.

- Dacă ai putea avea orice ţi-ai dori de Crăciun, ce ar fi acel ceva? întrebarea o prinse pe nepregătite.
- Nu ştiu, răspunse ea în cele din urmă. Bănuiesc că aş vrea să dau timpul înapoi şi

să mă mut la Washington, DC, chiar înainte ca Bryce să-şi termine studiile. Şi l-aş implora să nu se alăture forţelor speciale.

- Şi dacă nu poţi da timpul înapoi? Dacă e ceva acum şi aici? Ceva ce ar fi, de fapt, posibil?

Ea se gândi la întrebare.
- Nu e neapărat o dorinţă de Crăciun şi nici măcar un plan pentru Anul Nou. Dar mi-aş dori... încheierea unor capitole, cât mai am încă vreme. Vreau să le spun mamei şi tatălui meu că înţeleg că au făcut

întotdeauna ce au crezut că e mai bine pentru mine şi cât de mult apreciez sacrificiile făcute. Ştiu că, în adâncul sufletului, părinţii mei m-au iubit întotdeauna şi mi-au fost alături. Morgan, la fel.

- Morgan?
- Poate că n-avem prea multe în comun, dar ea e singura mea soră. De asemenea, e o mamă extraordinară pentru fiicele ei şi aş vrea să ştie că m-a influenţat în multe feluri.
- Şi altcineva?

- Trinity, pentru tot ce a făcut pentru mine. Luanne, pentru acelaşi motiv. Tu. în ultima vreme mi-a devenit foarte clar cu cine vreau să-mi petrec timpul care mi-a mai rămas.
- Dar dacă ar fi să faci o ultimă călătorie? La Amazon sau aşa ceva?

- Cred că zilele în care călătoream s-au terminat. Dar e bine şi aşa. N-am regrete în privinţa asta. Am călătorit suficient, cât pentru zece vieţi.
- Ce ai zice de un ultim ospăţ la un restaurant cu stele Michelin?

- Mâncarea are acum un gust rău pentru mine, îţi aminteşti? Trăiesc aproape exclusiv din sucuri de fructe şi lichior de ouă.
- Tot încerc să mă gândesc la altceva...

- Mi-e bine, Mark. în momentul de faţă, apartamentul şi galeria îmi sunt mai mult decât suficiente.
El privi în podea, cu capul plecat.
- îmi doresc ca mătuşa ta, Linda, să fi fost aici, alături tine.

- Tu şi cu mine, suntem doi care îşi doresc asta, aprobă ea. în acelaşi timp, n-aş vrea să mă vadă aşa, să trebuiască să mă susţină în zilele dificile care vor urma. A făcut deja asta pentru mine, mai demult, când aveam o nevoie şi mai mare de ajutor.

El dădu din cap, aprobând tacit, iar apoi aruncă o privire la cutia aflată pe masă.
- Bănuiesc că e rândul meu să-ţi ofer cadoul, însă mai devreme, după ce l-am împachetat, n-am mai fost sigur că ar trebui să ţi-l ofer.

- De ce?
- Nu ştiu cum o să reacţionezi. Ea îşi arcui sprâncenele a mirare.
- M-ai făcut curioasă.

- Chiar şi aşa, încă ezit să ţi-l ofer.

- De ce anume ai nevoie ca să te hotărăşti?

- Pot să te întreb ceva mai întâi? Despre povestea ta? Nu despre Bryce. însă ai omis să povesteşti un anumit lucru.

- Ce anume?
- Până la urmă, ai ţinut copilul în braţe?
Maggie nu răspunse imediat. în loc de asta, îşi aminti de acele câteva minute de agitaţie de după naştere - uşurarea şi extenuarea pe care le simţise dintr-odată, bebeluşul care plângea, doctorii şi

asistentele mişcându-se deasupra ei, toată lumea ştiind exact ce avea de făcut. Imagini înceţoşate şi nimic mai mult.
- Nu, răspunse ea în cele din urmă. Doctorul m-a întrebat dacă voiam să-l ţin, dar n-am putut s-o fac. Mi-era teamă că,

dacă o făceam, nu i-aş mai fi dat drumul niciodată.
- Ştiai atunci că urma să-i dai ursuleţul de pluş?
- Nu sunt sigură, zise ea, încercând şi eşuând să-şi amintească felul în care gândise în acea clipă. Pe atunci mi s-a

părut o chestie întâmplată sub impulsul momentului, însă acum mă întreb dacă nu ştiusem tot timpul că aveam s-o fac.
- Părinţii adoptivi au fost de acord să ia ursuleţul?
- Nu ştiu. îmi amintesc că am semnat hârtiile şi că mi-am luat rămas-bun de la

mătuşa Linda şi de la Gwen, după care m-am trezit de una singură în cameră, cu mama. Tot ce s-a întâmplat după aceea e învăluit în ceaţă.
Chiar dacă ăsta era adevărul, faptul că vorbea despre copil îi declanşă lui Maggie

un gând pe care îl alungase de-a lungul anilor şi care acum se năpustea înapoi.
- M-ai întrebat ce vreau de Crăciun, continuă ea în cele din urmă. Bănuiesc că aş vrea să ştiu dacă a meritat tot efortul. Şi dacă am luat decizia corectă.

- Vrei să spui, în legătură cu copilul? Ea dădu din cap în semn că da.
- Să dai un copil spre adopţie e un lucru care te înspăimântă, chiar dacă e ceea ce trebuie să faci. Nu ştii niciodată cum se vor

desfăşura lucrurile. Te întrebi dacă părinţii au crescut copilul aşa cum trebuie sau dacă micuţul a fost fericit. Te întrebi şi în legătură cu lucrurile mărunte - mâncăruri favorite şi hobby-uri, dacă ţi-a moştenit ticurile sau temperamentul. Sunt o mie de

întrebări diferite şi, indiferent de cât de mult încerci să le blochezi, câteodată ies la suprafaţă dacă vezi ceva legat de ideea de copil. Ca, de pildă, atunci când vezi un copil ţinând mâna părintelui sau atunci când observi familia care mănâncă la masa

de lângă tine. Nu puteam face decât să sper şi să mă întreb.
- Ai încercat vreodată să afli răspunsurile?
- Nu, zise ea. în urmă cu câţiva ani m-am jucat cu ideea de a-mi pune numele pe unul din acele registre de adopţie, dar după

aceea am făcut cancerul de piele şi m- am
întrebat dacă un astfel de demers ar fi
putut să aducă ceva bun, având în vedere
prognosticul pe care-l primisem. Ca să fiu
sinceră, cancerul îţi cam ia în stăpânire

viaţa. Deşi mi-ar plăcea să ştiu ce s-a întâmplat. Iar dacă el ar fi vrut să mă întâlnească, atunci categoric aş fi vrut şi eu.
-El?

- Mă crezi sau nu, am născut un băiat, zise ea râzând pe înfundate. Surpriză, surpriză! Tehniciana a făcut o greşeală.

- Ca să nu mai vorbim de instinctele materne - erai atât de sigură. El împinse cutia spre ea.

- Ce-ar fi s-o deschizi? Cred că s-ar putea să ai nevoie de ea mai mult decât mine.

Intrigată, Maggie îl privi pe Mark plină de curiozitate, după care, în cele din urmă, întinse mâna spre fundiţa cu care era

legată cutia. Aceasta se desfăcu după o singură încercare; hârtia lipită lejer, cu bandă adezivă, fu la fel de uşor de îndepărtat. Era o cutie de pantofi şi, după ce ridică, în cele din urmă, capacul,

Maggie nu putu face nimic altceva decât să se uite, împietrită, la conţinut. Răsuflarea i se opri în gâtlej, pe când timpul încetinea, comprimând chiar şi aerul din jurul ei.

Blana de culoare cafenie era încâlcită şi
rărită; o a doua cusătură demnă de
Frankenstein fusese adăugată la unul
dintre picioare, dar cusătura originală era
încă acolo, la fel şi nasturele adăugat pe
post de ochi. Numele ei, scris cu pastă de

cariocă subţire, era aproape imposibil de zărit în lumina slabă; îşi recunoscu însă mâzgălitura copilărească şi o năpădiră dintr-odată valuri de amintiri despre cum dormise cu el, copil fiind; îl ţinuse strâns atunci când stătuse întinsă în patul ei din

Ocracoke; îl strânsese la piept pe când gemuse în durerile facerii, în drum spre spital.
Era ursul-Maggie - nicidecum o copie sau un înlocuitor - şi, pe când îl ridica uşurel din cutie, îi simţi mirosul bine-cunoscut,

unul care rămăsese ciudat de neschimbat
de trecerea timpului.
Nu-i venea să creadă - ursul-Maggie nu
putea fi aici; nu era posibil...
îşi ridică ochii spre Mark, buimăcită de şoc.
O mie de întrebări diferite îi inundară
mintea, care apoi se dizolvară treptat în

timp ce înţelegea semnificaţia completă a cadoului pe care el i-l făcuse.
Mark împlinise douăzeci şi trei de ani în acel an, însemnând că se născuse în 1996...
Mănăstirea mătuşii Linda fusese undeva în Midwest, acolo unde fusese crescut Mark...

El i se păruse ciudat de cunoscut... Iar acum ea ţinea în mână ursuleţul de pluş pe care i-l lăsase copilului la spital...
Nu era posibil.
Cu toate astea, era, iar atunci când Mark începu să zâmbească, ea simţi cum i se

înfiripa pe buze un zâmbet tremurător.
Mark îşi întinse mâna peste masă, luându-i degetele într-ale lui, cu o expresie plină de gingăşie zugrăvită pe faţă.
- Sărbători fericite, mamă!
Mark
OCRACOKE

începutul lui martie 2020
Aflat pe feribotul de Ocracoke, am încercat să-mi imaginez frica pe care o simţise Maggie atunci când ajunsese pentru prima oară pe insulă, cu atât de mult timp în urmă. Chiar şi eu simţeam un soi de

trepidaţie generată de atracţia necunoscutului.
Maggie îmi descrisese drumul de la Morehead City către insula Cedar, de unde pornea feribotul, însă cuvintele ei nu surprinseseră în întregime însingurarea pe

care am simţit-o trecând pe lângă o fermă
izolată sau pe lângă vreo caravană retrasă.
Nici peisajul n-avea nimic în comun cu cel
din Indiana.
Chiar dacă era plină de ceaţă, lumea asta
era luxuriantă şi verde, cu gheme de

muşchi spaniol atârnând de ramurile care se răsuciseră şi se deformaseră în bătaia necontenită a vântului de coastă. Era frig şi cerul dimineţii se întindea, alb, de-a lungul orizontului, în timp ce apele cenuşii ale lagunei Pamlico Sound păreau înfuriate de

trecerea oricărei bărci care încerca s-o traverseze.
Chiar şi având-o pe Abigail cu mine, mi-a fost uşor să simt de ce se gândise Maggie la naufragiu. Privind cum orăşelul Ocracoke apărea la orizont şi creştea tot

mai mare, puteai să crezi că era doar un
miraj care s-ar fi putut destrăma oricând,
înainte de a porni în călătorie, citisem că,
în septembrie, uraganul Dorian făcuse
ravagii în oraş şi generase inundaţii
catastrofale; după ce am văzut fotografiile

de la ştiri, m-am întrebat de cât timp era nevoie ca să fie reconstruit sau reparat. Desigur, mi-am amintit de Maggie şi de furtuna prin care trecuse ea, însă în ultimul timp gândurile mele fuseseră, oricum, legate numai de ea.

Când împlinisem opt ani, părinţii îmi spuseseră că fusesem adoptat. îmi explicaseră că Dumnezeu găsise cumva o modalitate ca noi să devenim o familie şi că voiau ca eu să ştiu că mă iubeau atât de mult, încât uneori simţeau că inimile le

erau gata să explodeze. Eram suficient de mare ca să înţeleg ce însemna adopţia, însă prea mic ca să le pun întrebări şi să cer amănunte.
Acestea din urmă nici n-aveau importanţă; ei erau părinţii mei, iar eu eram fiul lor.

Spre deosebire de alţi copii, n-aveam prea multe curiozităţi în legătură cu părinţii mei biologici; cu excepţia unor rare momente, de-abia acordam atenţie faptului că eram adoptat.

La paisprezece ani, însă, suferisem un accident. Mă prostisem împreună cu un prieten într-o şură - familia lui avea o fermă - şi mă tăiasem într-o coasă, pe care n-ar fi trebuit, probabil, s-o ating deloc. Se întâmplase să-mi secţionez o arteră, ceea

făcuse să-mi curgă foarte mult sânge;
devenisem aproape cenuşiu la faţă până să
ajung la spital. Artera fusese cusută şi
avusesem nevoie de transfuzie. Se
dovedise că aveam AB negativ şi, evident,

nici unul dintre părinţii mei n-avea acea grupă sanguină.
Din fericire, ieşisem din spital a doua zi de dimineaţă şi mă întorsesem la normal destul de repede după aceea. Pentru prima oară însă, începusem să-mi pun întrebări în

legătură cu părinţii mei biologici. Pentru că grupa mea de sânge era destul de rară, m-am întrebat din când în când dacă grupele mamei sau tatălui meu erau, la rândul lor, rare. M-am întrebat şi dacă existau alte

chestiuni genetice de care ar fi fost bine să
ştiu.
Au trecut încă patru ani până să aduc în
discuţie subiectul adopţiei. Mi-era teamă
ca nu cumva să-i fac nefericiţi pe părinţii
mei; privind în urmă, am realizat că ei

aşteptau, de fapt, acea conversaţie încă de când îmi spuseseră adevărul de ziua mea, cu atât de mult timp în urmă.
Mi-au explicat că adopţia fusese una închisă, că era nevoie, probabil, de ordine judecătoreşti pentru deschiderea

dosarului; nu era sigur nici că aş fi avut
câştig de cauză dacă mergeam pe calea
asta. Aş fi putut, de exemplu, să aflu
informaţiile relevante pentru sănătate, însă
nimic mai mult, cu excepţia cazului în care

mama biologică ar fi fost de acord ca dosarul să fie deschis.
Unele state au un registru al populaţiei doar pentru acest scop - cei care au fost adoptaţi şi cei care au dat un copil spre adopţie pot stabili de comun acord că vor

să se deschidă dosarul -, însă n-am reuşit
să găsesc vreo dovadă că în Carolina de
Nord exista acea posibilitate, nici nu ştiam
dacă mama biologică încercase aşa ceva.
Bănuiesc că descoperisem o pistă moartă,
însă părinţii mei au reuşit să-mi ofere

suficientă informaţie care să mă ajute în căutările mele.
Aflaseră câteva lucruri de la agenţie; că fata era catolică şi că familia nu credea în avort, că era sănătoasă şi aflată în grija unui medic, că făcea şcoala de la distanţă

şi că avea şaisprezece ani atunci când născuse. Mai ştiau şi că era din Seattle. Pentru că eu mă născusem la Morehead City, adopţia fusese mai complicată decât realizasem eu.

Ca să mă poată adopta, părinţii mei au fost nevoiţi să se mute în Carolina de Nord în lunile care precedaseră naşterea mea, pentru a primi rezidenţa acolo. Acea informaţie fusese una importantă în aflarea identităţii lui Maggie, însă sublinia şi cât

de disperaţi fuseseră părinţii mei în dorinţa lor de a avea un copil şi cât de multe fuseseră dispuşi să sacrifice - la fel ca Maggie - pentru a-mi dărui un cămin minunat.

N-ar fi trebuit să afle numele lui Maggie, însă l-au aflat, într-o oarecare măsură din întâmplare şi, în parte, datorită lui Maggie. La spital trebuia să treci prin secţia de maternitate ca să ajungi în salonul nou-născuţilor. Fusese o noapte liniştită atunci

când venisem pe lume. Doar două dintre camerele de la maternitate fuseseră ocupate în momentul în care sosiseră părinţii mei, iar într-una dintre acele camere se afla o familie pe nume Black, care mai avea încă patru copii.

Cealaltă încăpere, însă, avea scris numele de „M. Dawes" pe o mică plachetă aflată lângă uşă. în salonul nou-născuţilor, părinţii mei primiseră ursul de pluş, care avea mâzgălit pe talpă numele de „Maggie" şi aflaseră, astfel, numele mamei. Era ceva

ce n-avea să uite nici unul dintre ei, deşi
afirmaseră că nu discutaseră subiectul
niciodată până în momentul conversaţiei
avute cu mine.
Primul meu gând a fost acelaşi pe care l-ar
fi avut, probabil, oricine care era de vârsta

mea: să caut pe Google. Am scris „Maggie Dawes" şi „Seattle", după care a apărut biografia unei fotografe bine-cunoscute. Evident că nu puteam fi sigur că ea era mama mea şi am cercetat restul paginii ei de web, însă fără noroc. Nu exista nici o

referinţă la Carolina de Nord, nimic despre căsătorie sau copii şi era clar că acum locuia la New York. în fotografia-portret arăta prea tânără ca să fi fost mama mea, însă nu ştiam când fusese făcută acea fotografie. Atâta vreme cât nu se măritase

şi nu luase numele soţului ei, nu puteam s-o exclud.
Pe pagina ei erau linkuri care duceau către canalele ei de YouTube şi am sfârşit prin a mă uita la câteva dintre videourile ei, un obicei pe care l-am continuat şi pe

parcursul facultăţii. Deşi majoritatea informaţiei era de natură tehnică şi de neînţeles pentru mine, exista ceva captivant în legătură cu ea. în cele din urmă, am descoperit un nou indiciu.

în fundalul studioului ei de lucru de acasă
era atârnată fotografia unui far. într-una
dintre înregistrări, făcuse chiar referire la
fotografie, spunând că fusese imaginea
care îi inspirase la început interesul pentru
acea profesie, atunci când fusese

adolescentă. Am oprit filmul şi am fotografiat cadrul, după care am căutat pe Google imagini cu farurile din Carolina de Nord.
Mi-a luat mai puțin de un minut să-mi dau seama că farul de pe peretele lui Maggie se

afla în Ocracoke. Am aflat şi că cel mai apropiat spital era la Morehead City. Chiar dacă am simţit cum inima mi-o lua la goană, am ştiut că n-aveam suficientă informaţie ca să fiu absolut sigur. N-am fost convins decât acum trei ani şi jumătate,

când Maggie declarase pentru prima oară că avea cancer. în videoul acela a spus că avea treizeci şi şase de ani, ceea ce însemna şi că avusese şaisprezece ani în 1996.

Numele şi vârsta se potriveau. Era din Seattle şi fusese în Carolina de Nord ca adolescentă; Ocracoke părea să se potrivească, la rândul său. Iar când m-am uitat bine, am crezut că am observat o

asemănare între noi, deşi recunosc că s-ar putea să fi fost doar imaginaţia mea.
Dar chestia era următoarea: în timp ce eu credeam că voiam s-o întâlnesc, nu ştiam dacă ea voia să mă întâlnească pe mine. Nu ştiam ce să fac şi m-am rugat să fiu

călăuzit. Am început să-i urmăresc în mod obsesiv toate videourile, mai ales cele despre boala ei. în mod ciudat, atunci când vorbea despre cancer radia un soi de charismă neobişnuită; era onestă, curajoasă şi înspăimântată, optimistă şi

amuzantă, cu un soi de umor negru, şi, la fel ca mulţi alţii, m-am simţit atras s-o urmăresc în continuare. Cu cât mă uitam mai mult, cu atât eram mai sigur că voiam s-o cunosc.

Simţeam în mare măsură că-mi devenise aproape ca o prietenă. Din videourile ei, dar şi din propriile mele cercetări, mai ştiam şi că vindecarea era foarte puţin probabilă, ceea ce însemna că nu mai aveam timp.

Până în acel moment absolvisem facultatea şi începusem să lucrez în biserica tatălui meu; de asemenea, luasem decizia de a-mi continua studiile, ceea ce însemna că trebuia să-mi dau testul GRE[47] şi să mă înscriu la studii postuniversitare. Am fost

suficient de norocos să mă accepte trei instituții extraordinare, însă, din pricina lui Abigail, Universitatea din Chicago a devenit singura alegere potrivită. Intenția mea era să-mi încep studiile în septembrie 2019, însă o vizită făcută la

părinţi m-a determinat să-mi schimb planul. în timp ce eram la ei, m-au rugat să mut câteva cutii pentru a fi depozitate; după ce le-am urcat în pod, am dat peste o altă cutie. Era etichetată CAMERA LUI

MARK şi, din curiozitate, am ridicat capacul.
Am găsit acolo câteva trofee, o mănuşă de baseball şi multe alte lucruri păstrate de mama, care nu avusese inima să le arunce. în cutia aceea, pe lângă alte obiecte, se afla

şi ursul-Maggie, animalul de pluş cu care dormisem în pat până la vârsta de nouă sau zece ani.
Vederea ursuleţului şi numele lui Maggie m-au făcut să realizez că venise timpul să

iau o decizie în legătură cu ceea ce voiam
să fac cu adevărat.
Era clar că nu puteam face nimic. O altă
opţiune era să merg la New York, să luăm
prânzul împreună şi s-o iau prin

surprindere spunându-i că eram fiul ei,
după care să mă întorc în Indiana.
Presupun că aşa ar fi procedat mulţi, însă
mi s-a părut că ar fi fost nedrept faţă de ea,
având în vedere prin ce trecea deja şi
neştiind dacă îşi dorea să-şi întâlnească fiul

pe care îl dăduse spre adopţie cu ani şi ani în urmă. în timp, am început să mă gândesc la o a treia opţiune: poate că aş fi putut să merg la New York ca s-o întâlnesc, fără să-i spun cine eram.

în cele din urmă, după multe rugăciuni, am ales cea de a treia opțiune. Inițial am vizitat galeria la începutul lui februarie, alăturându-mă unui grup din afara statului. Maggie nu era acolo, iar Luanne, preocupată să-i distingă pe cumpărători de

turişti, de-abia dacă îmi aruncase o privire.
în ziua următoare am venit din nou la
galerie, iar mulţimea era şi mai mare;
Luanne părea obosită şi stresată, ţinând
pasul cu greu. Maggie nu era nici de data

asta acolo, însă am început să înţeleg încetul cu
încetul că, dincolo de a avea şansa de a o întâlni pe Maggie, aş fi putut s-o ajut la galerie. Cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât se contura mai puternic ideea.

Mi-am spus că aveam să-i dezvălui
adevărul dacă ajungeam să simt că ea voia
să ştie cine eram.
însă chestiunea era complicată. Dacă
primeam o ofertă de lucru - şi nici nu ştiam
dacă exista o ofertă de lucru în acel

moment -, trebuia să-mi amân cursurile postuniversitare cu un an, şi chiar dacă presupuneam că Abigail mi-ar fi acceptat decizia, ştiam că n-avea să se bucure. Şi mai important însă era ca părinţii mei să înţeleagă. Nu voiam să creadă că încercam

să-i înlocuiesc sau că nu le eram
recunoscător pentru tot ceea ce făcuseră
pentru mine. Voiam să ştie că aveam să-i
consider întotdeauna părinţii mei. După ce
m-am întors acasă, le-am spus la ce mă
gândisem. Le-am arătat şi câteva dintre

videourile lui Maggie în legătură cu lupta ei cu cancerul şi, în cele din urmă, cred că, în felul ăsta, au înţeles. Şi ei, la fel ca şi mine, au realizat că nu mai aveam timp. Cât despre Abigail, ea a fost mult mai înţelegătoare decât mă aşteptasem, în

ciuda obstacolelor pe care dorinţa mea le ridica în calea planurilor noastre de lungă durată. Mi-am făcut bagajele şi m-am întors la New York, neştiind cât de mult puteam să rămân acolo şi întrebându-mă dacă planul avea să funcţioneze. Am

învăţat tot ce am putut despre munca lui Trinity şi a lui Maggie şi, în cele din urmă, mi-am depus CV-ul la galerie.
Experienţa pe care am avut-o stând faţă în faţă cu Maggie, la interviu, a fost cel mai ireal moment al vieţii mele.

Odată angajat, am găsit un apartament în care să locuiesc şi mi-am amânat studiile postuniversitare, însă trebuie să recunosc că au existat numeroase momente în care m-am întrebat dacă nu cumva făcusem o greşeală. în primele luni, de-abia am văzut-

o pe Maggie, iar atunci când ne întâlneam,
interacţiunea dintre noi era foarte redusă.
în toamnă am început să petrecem mai
mult timp împreună, însă Luanne era
adesea cu noi. în mod ciudat, deşi îmi
dorisem să lucrez la galerie din motive

personale, am descoperit că aveam talent pentru meserie şi, în cele din urmă, a început să-mi placă.
Cât despre părinţii mei, tata a ales să se refere la munca mea ca la un „efort nobil" în timp ce mama a zis, simplu, că era

mândră de mine. Cred că au anticipat că n-aveam să fiu acasă de Crăciun, motiv pentru care tata a aranjat excursia pe Pământul Sfânt, împreună cu câțiva membri ai bisericii. Chiar dacă mersul acolo fusese unul dintre visurile lor, cred

că nu şi-au dorit să fie acasă de sărbători
dacă unicul lor copil nu era şi el acolo.
Am încercat să le reamintesc în mod
frecvent de dragostea mea pentru ei şi de
cât de mult îi preţuiam ca părinţi, singurii

pe care îi cunoscusem şi mi-i dorisem vreodată.
După ce Maggie a despachetat cadoul, a vrut să ştie o sumedenie de lucruri - cum reuşisem s-o găsesc, detalii despre viaţa mea şi despre părinţii mei. M-a întrebat şi

dacă voiam să-mi întâlnesc tatăl biologic.
Era posibil, specula ea, să poată să-mi
ofere suficiente informaţii ca să pot începe
o căutare, dacă asta îmi doream.
Deşi la început curiozitatea îmi fusese
stârnită de grupa mea rară de sânge, am

realizat că nu mă interesa deloc să-l găsesc pe J. îmi fusese mai mult decât suficient s-o întâlnesc şi s-o cunosc pe Maggie, însă am fost mişcat de oferta ei.
După ce ne-am petrecut împreună Ajunul Crăciunului, Maggie devenise atât de

extenuată, încât am însoţit-o acasă cu taxiul. După ce am ajutat-o să intre în apartament, n-am mai avut nici o veste de la ea până după-amiază. Am petrecut restul zilei de Crăciun împreună, la ea acasă, şi,

în cele din urmă, am reuşit să văd
fotografia cu farul direct la sursă.

- Fotografia asta ne-a schimbat amândurora vieţile, a cugetat ea cu voce tare. Nu puteam decât să fiu de acord.

însă în zilele şi săptămânile de după Crăciun am realizat că Maggie nu ştia cum să- mi fie mamă, iar eu n-aveam idee cum să fiu fiul ei, aşa încât am devenit, pur şi simplu, prieteni şi mai apropiaţi.

Chiar dacă o numisem „mamă" atunci când
îi dădusem ursuleţul de pluş, am continuat
s-o numesc „Maggie" după aceea, lucru
care ni s-a părut mai firesc amândurora.
Maggie a fost, fără îndoială, încântată s-o
cunoască pe Abigail, şi am luat cina

împreună de două ori cât timp prietena mea a fost în oraş.
S-au înţeles bine, însă atunci când Abigail a îmbrăţişat-o pe Maggie, luându-şi rămas-bun, am observat că Maggie se făcea din

ce în ce mai măruntă pe zi ce trecea;
cancerul îi fura din substanţă şi putere.
Maggie a postat chiar înainte de Anul Nou
videoul în care vorbea despre prognosticul
pe care îl primise, iar apoi şi-a contactat
familia. După cum anticipase, mama ei a

insistat ca ea să se întoarcă la Seattle, însă Maggie a rămas neabătută în intenţiile ei. De îndată ce Luanne s-a întors din Maui, Maggie a informat-o atât în legătură cu prognosticul legat de boală, cât şi cu identitatea mea. Luanne, care stăruia să

spună că ştiuse tot timpul că se petrecea ceva, a fost de părere că eu şi Maggie aveam nevoie să petrecem cât mai mult timp împreună şi mi-a planificat, prompt, un concediu. în calitate de nou manager - atât Maggie, cât şi Trinity fuseseră de

acord că ea era cea mai bună alegere -, era, în fond, decizia ei; fapt care ne-a acordat mie şi lui Maggie timpul de care aveam nevoie ca să vorbim despre toate lucrurile rămase neîmpărtăşite, încă, în legătură cu vieţile noastre.

Părinţii mei au venit la New York în a treia săptămână din ianuarie. Maggie nu era încă ţintuită la pat şi-şi dorise să vorbească între patru ochi cu ei, stând pe canapea în camera de zi. După aceea, i-am întrebat pe părinţii mei ce discutaseră.

- A vrut să ne mulţumească pentru că te-am adoptat, mi-a spus mama, de-abia stăpânindu-şi emoţia. A zis şi că se simte binecuvântată.
Mama, călită de confesiunile asociate cu profesia ei, plângea foarte rar, însă acum

se simţea copleşită şi avea ochii înlăcrimaţi.
- A vrut să ne spună că suntem părinţi minunaţi şi că ea crede că fiul nostru e un om extraordinar.

Mama s-a aplecat înainte ca să mă
îmbrăţişeze, iar eu am ştiut că ceea ce o
emoţionase cel mai mult fusese faptul că
Maggie se referise la mine ca la fiul lor.
Pentru părinţii mei, decizia mea de a veni
la New York fusese mai dificilă decât

realizasem. M-am întrebat cât de multe frământări secrete avuseseră din această pricină.
- Mă bucur că ai putut s-o întâlneşti, a murmurat mama, ţinându-mă strâns lângă ea.

- Şi eu, mamă.
După vizita părinţilor mei, Maggie n-a mai ajuns niciodată la galerie şi nici n-a mai putut să plece din apartament. Doza medicaţiei pentru durere i-a fost mărită şi o asistentă medicală venea să i-o

administreze de trei ori pe zi. Câteodată, Maggie dormea şi câte douăzeci de ore întruna. Am stat cu ea pe parcursul multora dintre ele, ţinând-o de mână. A pierdut şi mai mult în greutate şi avea o

respiraţie neregulată, cu un şuierat care era dureros de auzit.
în prima săptămână din februarie nu s-a mai putut ridica din pat, însă, în momentele în care era trează, mai găsea o modalitate de a zâmbi. De obicei, eu eram

cel care vorbea - ea trebuia să facă un mare efort ca să vorbească -, însă din când în când îmi spunea câte ceva ce nu ştiam despre ea.

- îţi aminteşti când ţi-am spus că mi-am dorit un final diferit la povestea mea şi a lui Bryce?

- Desigur, am zis.

S-a uitat în sus, la mine, iar pe buze i-a plutit fantoma unui zâmbet.

- Cu tine, am căpătat finalul pe care mi l-am dorit.

Părinţii lui Maggie au venit să stea cu ea în februarie şi s-au cazat la un hotel mic, nu departe de apartamentul ei. La fel ca mine, mama şi tatăl ei voiau să fie pur şi simplu aproape de ea. Tatăl ei a rămas tăcut, lăsând lucrurile în seama soţiei; în

majoritatea timpului, stătea aşezat în camera de zi, urmărind ESPN la televizor. Mama lui Maggie stătea aşezată pe scaunul de lângă pat şi-şi frângea compulsiv mâinile; de fiecare dată când venea asistenta medicală, cerea explicaţii

atât în legătură cu fiecare ajustare făcută
medicaţiei pentru durere, cât şi cu alte
aspecte legate de îngrijirea lui Maggie.
Când Maggie era trează, refrenul constant
al mamei ei era legat de nedreptatea sorţii
şi-i reamintea lui Maggie în repetate

rânduri că trebuia să se roage. Insista pe ideea că oncologii din Seattle ar fi putut să facă mai mult şi că Maggie ar fi trebuit să asculte de ea; cunoştea pe cineva, care cunoştea pe cineva, care, de asemenea,

avea cancer de piele în stadiul IV, dar a
cărui boală se afla în remisie după şase ani.
Câteodată deplângea faptul că Maggie era
singură şi că nu se căsătorise niciodată, în
ceea ce o privea, Maggie îndura cu răbdare
vorbăria îngrijorată a mamei ei; nu era

nimic din ce nu auzise întreaga ei viaţă. Când le-a mulţumit părinţilor ei şi le-a spus că îi iubea, mama ei n-a părut deloc mişcată de faptul că Maggie simţise nevoia să spună cuvintele acelea.

„Sigur că mă iubeşti!" mi-am imaginat eu că gândea mama lui Maggie. „Uită-te la tot ce am făcut pentru tine, în ciuda alegerilor pe care le-ai făcut în viaţă!"
Era uşor de înţeles de ce îi găsea Maggie obositori pe părinţii ei.

Relaţia alor ei cu mine era şi mai complicată. Vreme de aproape un sfert de veac, putuseră să pretindă că Maggie nu fusese câtuşi de puţin gravidă. Mă tratau cu prudenţă, ca pe un câine care ar fi putut să muşte, şi se ţineau la o distanţă atât

fizică, cât şi emoţională de mine. Mă întrebau puţine despre viaţa mea, însă auzeau destule atunci când eu şi Maggie vorbeam, căci mama lui Maggie tindea să zăbovească pe lângă ea de fiecare dată când fiica ei era trează. Când Maggie cerea

să vorbească doar cu mine, doamna Dawes
părăsea, înfuriată, încăperea, lucru care o
făcea pe Maggie să-şi dea ochii peste cap.
întrucât copiii lui Morgan erau mici,
acesteia i-a fost mai greu să vină în vizită,
însă a reuşit s-o facă în două weekenduri

diferite. La cea de-a doua vizită din februarie, Maggie şi Morgan au vorbit preţ de douăzeci de minute. După ce Morgan plecase, Maggie mi-a vorbit despre conversaţia lor, zâmbind chinuit în ciuda durerilor ei de acum constante.

- A zis că a fost întotdeauna geloasă pe libertatea şi entuziasmul din viaţa mea.
Maggie a scos un râset slab. Poţi să crezi aşa ceva?
- Absolut.
- A pretins şi că şi-a dorit adesea să schimbe locul cu mine.

- Mă bucur că voi două aţi reuşit să vorbiţi, am zis eu strângându-i mâna, uşoară ca o pasăre.

- Ştii, totuşi, care e chestia cea mai ciudată? Am ridicat dintr-o sprânceană.

- A zis că i-a fost greu atunci când am crescut, pentru că părinţii noştri m-au favorizat pe mine întotdeauna!

N-am putut să nu râd.

- Nu crede asta cu adevărat, nu?

- Ba cred că da.
- Cum e posibil aşa ceva?
- Pentru că, mi-a zis Maggie, seamănă cu mama mai mult decât îşi dă seama.

în ultimele săptămâni de viaţă, alţi prieteni şi cunoştinţe au venit s-o viziteze pe

Maggie. Luanne şi Trinity veneau în mod regulat, iar ea le-a dăruit acelaşi lucru pe care mi-l dăruise şi mie. Patru editori de fotografie au trecut pe la apartament, împreună cu tipograful ei şi cu încă cineva de la laborator; pe parcursul acelor vizite,

am auzit mai multe poveşti despre
aventurile ei.
Primul şef pe care ea l-a avut la New York
şi doi foşti asistenţi şi-au făcut apariţia,
împreună cu contabilul lui Maggie, şi a
venit s-o vadă chiar şi proprietarul

apartamentului. Pentru mine însă, toate acele vizite au fost dureros de observat. Puteam să văd tristeţea prietenilor ei atunci când intrau în cameră, le puteam simţi teama de a nu spune cumva ceva greşit atunci când se apropiau de pat.

Maggie avea un fel al ei de a-i face să se simtă bine-veniţi şi a făcut tot ce a putut ca să le spună cât de mult însemnau pentru ea. M-a prezentat fiecăruia dintre oaspeţi ca fiind fiul ei.

Cumva, în rarele ocazii în care nu eram la apartament, Maggie a reuşit să comande un cadou pentru mine şi Abigail. Abigail a venit din nou la mijlocul lui februarie şi am stat împreună pe patul ei. Maggie ne-a spus că plătise în avans un safari în

Botswana, Zimbabwe şi Kenia pentru mine şi Abigail, o excursie care urma să dureze mai mult de trei săptămâni. Am insistat amândoi că era prea mult, însă ea a dat deoparte, cu un gest al mâinii, toate îngrijorările noastre.

- E cel mai mărunt lucru pe care-l pot face pentru voi.
Am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o amândoi, mulţumindu-i, iar ea i-a strâns mâna lui Abigail. Când am întrebat-o ce ne puteam aştepta să vedem, ea ne-a încântat cu poveşti despre animale exotice şi tabere

aflate în sălbăticie şi, pe măsură ce vorbea,
au existat momente în care mi s-a părut
exact Maggie cea de dinainte.
Cu toate astea, pe măsură ce luna se
apropia de sfârşit, au apărut zile în care
boala ei a fost de nesuportat pentru mine şi

am avut nevoie să ies din apartament, ca
să- mi limpezesc mintea.
Oricât eram de recunoscător că putusem s-
o cunosc, o parte din mine era lacomă să
primească mai mult. Voiam să-i arăt orașul
în care crescusem, în Indiana; voiam să

dansez cu ea la nunta mea cu Abigail.
Voiam o fotografie cu ea ţinându-mi în
braţe
fiul sau fiica, voiam să-i văd bucuria
luminându-i ochii. N-o cunoşteam de multă
vreme, însă simţeam că, la un anumit nivel,

o cunoşteam în mod profund, la fel cum îi ştiam pe Abigail şi pe părinţii mei. Voiam mai mult timp cu ea, mai mulţi ani, iar atunci când dormea, mi se întâmpla să izbucnesc în plâns.

Cred că Maggie îmi simţise durerea. Odată, după ce s-a trezit, mi-a zâmbit duios.
- Cred că ţi-e greu, a zis ea cu glas răguşit.
- E cel mai greu lucru prin care am trecut vreodată, am recunoscut eu. Nu vreau să te pierd.

- Ţi-aduci aminte ce i-am zis lui Bryce în legătură cu asta? A nu dori să pierzi pe cineva îşi are rădăcinile în frică.
Ştiam că avea dreptate, însă n-aveam de gând s-o mint.
- Mi-e frică.

- Ştiu că ţi-e frică. A întins mâna ca s-o apuce pe a mea; ale ei erau acoperite de vânătăi. Dar să nu uiţi că iubirea e întotdeauna mai puternică decât frica. Iubirea e cea care m-a salvat. Ştiu că te va salva şi pe tine.

Acestea au fost ultimele ei cuvinte. Maggie a trecut în nefiinţă mai târziu în seara aceea, aproape de sfârşitul lui februarie. De dragul părinţilor ei, Maggie aranjase o slujbă de înmormântare la cea mai apropiată biserică catolică, în ciuda

faptului că insistase să fie incinerată. L-a întâlnit pe preot o singură dată înainte să moară şi, conform instrucţiunilor ei, acesta a ţinut o slujbă scurtă.
Am rostit o scurtă cuvântare şi mi-am simţit picioarele atât de slăbite, încât mi se

părea că o să mă prăbuşesc. Pentru coloana sonoră, Maggie alesese „The Time of My Life", din filmul Dirty Dancing. Părinţii ei n-au înţeles alegerea, însă eu, da, iar în timp ce cântecul era difuzat, am încercat să mi-i imaginez pe Bryce şi pe

Maggie aşezaţi împreună pe canapea, într-
una dintre ultimele ei seri la Ocracoke.
Ştiam cum arăta Bryce, tot aşa cum ştiam
cum arăta şi Maggie pe când era
adolescentă. înainte să se stingă, îmi
dăduse mie fotografiile acelea care

fuseseră făcute cu atât de mult timp în urmă.
L-am văzut pe Bryce ţinând în mână bucata de placaj din momentul în care era pe cale să acopere o fereastră; am văzut-o pe Maggie pupând-o pe nas pe Daisy. A vrut

ca eu să am fotografiile pentru că s-a gândit că eu, mai mult ca oricine, ştiam cât de preţioase fuseseră pentru ea. în mod ciudat, erau aproape la fel de preţioase şi pentru mine.

Eu şi Abigail am ajuns la Ocracoke cu feribotul de dimineaţă şi, după ce ne-am

interesat încotro s-o luăm, am închiriat un mic autovehicul de golf şi am vizitat câteva dintre locurile pe care Maggie le descrisese în povestea ei.
Am văzut farul şi Cimitirul Britanic; am trecut pe lângă bărcile pescăreşti aflate în

port şi pe lângă şcoala pe care nici Maggie, nici Bryce n-o frecventaseră. După ce am cerut indicaţii ca să ne orientăm, am găsit chiar şi locul magazinului în care Linda şi Gwen vânduseră cândva biscuiţi; acolo se vindeau acum nimicuri pentru turişti.

Nu ştiam unde locuiseră Linda sau Bryce, însă am condus pe fiecare stradă şi am ştiut că trebuia să fi trecut cel puţin o dată pe lângă ambele case.
Eu şi Abigail am luat prânzul la Howard's Pub, după care ne-am îndreptat, în cele din

urmă, spre plajă. Ţineam în braţe o urnă care conţinea o parte din cenuşa lui Maggie; în buzunar aveam o scrisoare pe care Maggie mi-o adresase mie. Majoritatea rămăşiţelor ei se aflau într-o altă urnă, la părinţii ei, la Seattle. înainte

să moară, Maggie mă întrebase dacă voiam să-i fac o favoare şi n-am avut cum să spun „nu".
Eu şi Abigail am păşit de-a lungul plajei; m-am gândit la numeroasele momente în care Maggie şi Bryce fuseseră acolo împreună.

Descrierea ei fusese foarte precisă; locul era auster şi sălbatic, o bucată de ţărm neatinsă de civilizaţie. Abigail mă ţinea de mână şi, după o vreme, m-am oprit. Chiar dacă nu aveam nici un fel de certitudine, voiam să aleg un loc în care

era posibil ca Bryce şi Maggie să fi avut prima lor întâlnire, un spaţiu care să mi se pară locul potrivit.
I-am înmânat urna lui Abigail şi am scos scrisoarea din buzunar. N-aveam idee când o scrisese; tot ce ştiam cu certitudine era

că o găsisem pe măsuţa de lângă patul ei,
după ce se stinsese.
Mâzgălise câteva instrucţiuni pe marginea
plicului, cerându-mi să-i citesc conţinutul
când mă aflam la Ocracoke.

Am deschis plicul şi am luat scrisoarea. Nu era lungă, însă scrisul era nesigur şi câteodată greu de descifrat, din pricina medicaţiei pe care Maggie o luase şi a slăbiciunii de care era cuprinsă. Am simţit

cum din plic cădea ceva şi am prins la timp obiectul în mână - încă un dar pentru mine. Am răsuflat adânc şi am început să citesc.

Dragă Mark,

Mai întâi, vreau să-ţi mulţumesc că m-ai găsit şi că ai devenit, într-un fel, dorinţa mea împlinită.

Vreau să ştii cât de special eşti pentru mine, ce mândră sunt de tine şi cât de mult te iubesc. Ţi-am spus toate astea şi înainte, însă trebuie să ştii că mi-ai făcut unul dintre cele mai frumoase daruri pe care le-am primit vreodată.

Te rog mulţumeşte-le părinţilor tăi şi lui Abigail din partea mea, pentru că ţi-au îngăduit timpul de care am avut nevoie ca să ne cunoaştem şi să ne iubim unul pe celălalt. Şi ei, la fel ca tine, sunt nişte oameni extraordinari.

Cenuşa asta reprezintă ceea ce a rămas din inima mea. Cel puţin, în mod simbolic. Pentru motive pe care nu trebuie să ţi le explic, aş vrea să fie împrăştiată la Ocracoke. Pentru că inima mea a rămas, de fapt, aici. Şi am ajuns să cred că Ocracoke

e un loc magic, unde imposibilul devine uneori posibil.
Mai există ceva ce mi-am dorit să-ţi spun, deşi ştiu că o să ţi poată părea o nebunie la început. (Poate că am luat-o razna în momentul ăsta; cancerul şi medicamentele

fac ravagii prin gândurile mele.) Cu toate astea, să ştii că eu cred în ceea ce sunt pe cale să-ţi spun, indiferent de cât de exagerat ar putea să sune, pentru că, în mod intuitiv, mi se pare singurul lucru adevărat în acest moment.

îmi aminteşti de Bryce în mai multe feluri decât ştii deja. Prin felul tău de a fi, prin blândeţea, bunătatea şi farmecul tău. Aduci un pic cu el şi poate pentru că aţi fost amândoi atleţi - te mişti cu aceeaşi graţie fluidă. La fel ca Bryce, eşti mult mai

matur decât anii pe care îi ai şi, pe măsură ce relaţia noastră a devenit mai profundă, aceste asemănări mi-au devenit şi mai clare.
De aceea am ales să cred asta: cumva, prin mine, Bryce a devenit parte din tine. Când

mă lua în braţe ai absorbit ceva din el; când ne-am petrecut zilele noastre cele mai frumoase la Ocracoke, ai moştenit cumva calităţile lui unice. Ceea ce înseamnă că eşti copilul nostru, al amândurora.

Știu că un asemenea lucru nu e posibil,
însă aleg să cred că dragostea pe care eu
și Bryce am simțit-o unul față de celălalt a
jucat cumva un rol în crearea tânărului
bărbat remarcabil pe care am ajuns să-l

cunosc şi să-l iubesc. în mintea mea nu există nici o altă explicaţie.
îţi mulţumesc că m-ai găsit, fiule. Te iubesc.
Maggie

După ce am terminat de citit scrisoarea, am strecurat-o înapoi în plic şi am studiat

lănţişorul cu pandantiv pe care Maggie îl pusese înăuntru. Mi-l arătase şi înainte; pe dosul pandantivului în formă de scoică am observat cuvintele Amintiri din Ocracoke. Pandantivul mi s-a părut ciudat de greu, ca şi când ar fi adunat în el întreaga lor

relaţie, o viaţă întreagă de iubire,
condensată în câteva luni scurte.
Când m-am simţit pregătit, am pus
pandantivul şi scrisoarea înapoi în buzunar
şi am luat cu delicateţe urna din mâinile lui
Abigail. Refluxul retrăgea apele, care se

mişcau în aceeaşi direcţie ca şi vântul. Am
păşit pe nisipul rece, iar picioarele au
început să mi se scufunde în el; m-am
gândit la Maggie, aflată pe feribot,
întâlnindu-l pentru prima oară pe Bryce.

Valurile erau constante şi ritmice, oceanul se întindea către orizont. Imensitatea lui mi s-a părut de necuprins cu mintea şi îmi imaginam zmeie iluminate plutind pe cerul nopţii. Deasupra mea, soarele coborâse în bernă şi am ştiut că întunericul urma să

vină devreme. Undeva, la distanţă, o camionetă singuratică era parcată pe nisip. Un pelican a trecut prin spuma brizanţilor. Mi-am închis ochii şi am văzut-o pe Maggie stând în picioare în camera obscură, alături de Bryce, sau studiind la masa uzată din

bucătăria mătuşii Linda. Mi-am imaginat un sărut, atunci când, măcar pentru un moment, totul părea perfect în universul lui Maggie.
Acum, atât Bryce, cât şi Maggie erau duşi amândoi, şi m-am simţit scăldat de valul

unei tristeţi copleşitoare. Am răsucit capacul şi am deschis urna, am înclinat-o, lăsând să se risipească cenuşa în apa care se retrăgea. Am rămas acolo amintindu- mi frânturi din clipele petrecute la Spărgătorul de nuci, la patinaj, la

împodobitul bradului de Crăciun; apoi am
început să-mi şterg lacrimile venite pe
neaşteptate.
Mi-am reamintit expresia ei fascinată
atunci când l-a ridicat pe ursul-Maggie din
cutie şi am ştiut că aveam să cred

întotdeauna că iubirea e mai puternică
decât frica.
în cele din urmă, am răsuflat adânc şi m-
am întors cu faţa spre Abigail, păşind încet
spre ea. Am sărutat-o uşor, strângând-o de

mână, iar apoi, tăcuţi, am pornit-o
împreună în sus, spre plajă.